

Най-продаваният писател на *Ню Йорк Таймс*

ДЖОН ЛЕСКРОАРТ

ПРЕДАТЕЛСТВО

От коварните улици на Ирак до съдебните зали на Калифорния – Предателство е най-амбициозният и провокиращ роман до днес. "Отлична история..."

Филаделфия Инкуайърър

DELAWARE

DELAWARE STATE LIBRARY

ДЖОН ЛЕСКРОАРТ ПРЕДАТЕЛСТВО

Превод: Мария Йоцова

chitanka.info

След три години милионите почитатели на Джон Лескроарт дочакаха завръщането на адвоката от Сан Франциско Дизмъс Харди и неговия приятел, детектива Ейб Глицки. Когато Дизмъс Харди приема да уреди недовършените дела на изчезналия неотдавна адвокат Чарли Боуен, той смята, че това ще бъде лесно.

Запасният офицер от Националната Гвардия Ивън Шолер е обвинен в убийството на бившия морски пехотинец и частен военен доставчик Рон Нолан. Две следващи бързо едно след друго събития в Ирак се съчетават, за да доведат двамата мъже до фатален конфликт: връзката на Нолан с приятелката на Шолер, Тара, красива учителка у дома в Съединените щати, последвана от смъртоносен инцидент, при който очевидна грешка на Нолан довежда до смъртта на невинно семейство иракчани и седем войници от взвода на Ивън.

Тъмната връзка между американското правителство и неговите частни доставчици изиграва ролята си в личната драма на тези двама мъже. Последниците за Ивън се превръщат в отчаян въпрос за живот и смърт. Тогава Дизмъс Харди започва да разкрива ужасни и опасни истини, които го отвеждат далеч извън рамките на делото в царството на убийството и предателството.

Най-продаваният писател на *Ню Йорк Таймс* Джон Лескроарт се завръща с амбициозен, изтръгнат от последните заглавия трилъер, демонстриращ обичайната за него смес от истински герои и истинско напрежение.

*На Лиза М. Сойър,
която споделя моя живот
и притежава сърцето ми*

*„Смъртта на човек си е негова лична
работа.“*

Аарон Мур,
сержант от
Военноморските сили на
САЩ

*„Несправедливостта е сравнително лесна
за понасяне; правосъдието е това, което боли.“*

Хенри Луис Менкен

ПРОЛОГ

2006 Г.

Една сряда вечер в началото на декември Дизмъс Харди, застанал до тънка червена линия върху светлия дървен под на офиса си, хвърли стреличка. Беше третата от серията и веднага щом я метна, знаеше къде ще се забие — в клина, отбелязан с 20, където бяха и първите две. Харди бе повече от среден играч — ако участва в състезание, човек би искал да е в неговия отбор — така че отбелязването на три последователни двадесетки не бе кой знае какъв успех. Макар че едно или, боже опази, две неуспешни попадения във всяка серия би снизило докрай нивото в резервоара на неговото самочувствие, което и без това си беше доста ниско.

Така че Харди играеше игра, в която не можеше да е победител. Ако улучеше целта, това не го правеше щастлив; а ако не успееше — това наистина го вбесяваше.

След хвърлянето той не отиде напред, за да измъкне стреличките от дъската, както бе направил в предишните трийсет серии. Вместо това въздъхна, почувства как раменете му се смъкнаха и несъзнателно загриза вътрешната страна на бузата си.

От другата страна на затворената врата, в района на приемната, се чу бръмченето на нощния телефон. Но работното време отдавна беше свършило, Фелис, неговата неостаряваща секретарка и администратор-страшилище, бе надникнала при него да му пожелае приятна вечер преди три часа. Може би все още имаше младши съдружници и стажанти, които продължаваха да се трепят над своите дела или издирвания в някои от другите стаи и офиси — в края на краищата в тази юридическа фирма платените часове работа бяха неизбежната разменна монета — но като цяло работният ден беше приключил.

И все пак, без да има спешна работа, Харди остана.

През последните двацет години в неговия дом вечерите в сряда бяха придобили почти ореол на святост като „вечери за срещи“. Харди

и съпругата му Франи оставяха двете си деца, Ребека и Винсънт, най-напред с детегледачки, после сами, и отиваха някъде да вечерят и да си поговорят. В началото често се срещаха в „Малката детелина“, на средата на пътя между дома им на 34-то Авеню и офиса му в центъра. Харди бе съсобственик на бара заедно с брата на Франи, Моузес Макгуайър, и заедно си пийваха умерено, а после се преместваха на някое по-изтънчено или по-долнопробно място — в Сан Франциско има от всичко — и се запознаваха отново. Или поне се опитваха.

Първоначалният план за тази вечер беше да се срещнат в „Жардениер“, първокласния ресторант на Трейси де Жарден, който бяха открили със закъснение миналата година, когато Джейкб, втория син на приятеля на Харди Ейб, Глицки, се бе завърнал от Италия, за да участва в няколко представления на операта на отсрещната страна на улицата. Но Франи му се беше обадила в 4:30, за да отмени срещата, оставяйки съобщение, че има нещо спешно с едно семейство, нейни клиенти.

Харди бе на телефона, когато дойде позвъняването от Франи, но той беше известен с това, че задържа разговорите си с други хора, за да говори с жена си. Франи знаеше това. Очевидно не искаше да обсъжда отмяната на срещата с него. И това бе свършен факт.

Харди постоя още минута неподвижен, после разкърши рамене и мина зад бюрото си. Вдигна слушалката на телефона, избра няколко цифри, чу сигнала и зачака.

— Йелоу.^[1]

— Жълта е косата на моята любима — каза той. — Само че Франи е червенокоса. Що за поздрав е това?

— „Йелоу“ е едно весело „хелой“. Йе-йе-йелоу. Видя ли?

— Харесваше ми повече, когато казваше „Глицки“.

— Разбира се, че ти харесваше. Ти си един много известен пещерен обитател. Трея както винаги е права като казва, че да изреваваш името си, когато отговаряш на домашния телефон е малко отблъскващо, даже враждебно.

Глицки, прекарал целия си живот като полицай, си бе изградил персона, която в най-добрия случай беше покровителствено сурова. Едър, широкоплещест, с негърска кръв от майка си — баща му Нат беше еврейин — любимото изражение на Глицки бе съчетание от вдъхваща страхопочитание енергичност и безпристрастна неутралност,

които, в комбинация с неправилните леденосини очи и белега, разсичащ двете му устни, му придаваше вид на заплашителна, едва сдържана ярост. Говореше се, че бе изтръгвал признания от заподозрените, без да прави нищо повече от това да седи край масата за разпити със скръстени ръце и вперен поглед. Дори този слух да не беше съвсем верен, Глицки не бе направил нищо, за да го разпръсне. Приличаше на истина. Звучеше като истина. Значи беше достатъчно истински за целите на едно ченге.

— Никога през живота си не си искал да звучиш дружелюбно — отбеляза Харди.

— Не е вярно. Вкъщи не искам да плаша децата.

— Всъщност го правиш. Това е номерът. Проработи страхотно с първата партида наследници.

— Първата партида. Това ми хареса. Но времената се променят. Сега ако ти трябва враждебния Глицки, трябва да ми позвъниш в службата.

— Не съм сигурен, че мога да го изтърпя.

— Ще свикнеш. Та, какво мога да сторя за теб?

За няколко секунди връзката пропукваше докато мълчаха. След това Харди каза:

— Чудех се дали не ти се излиза да пийнем по нещо.

Глицки не пиеше и едва ли някой знаеше това по-добре от Харди. Безвредният на вид въпрос тежеше от предзнаменования.

— Разбира се — отговори Глицки след миг. — Къде и кога?

— Все още съм на работа — каза Харди. — Дай ми десет минути. Ще мина да те взема.

* * *

С някаква перверзност, казвайки си, че това е защото „Жардениер“ е първото място без телевизор, за което се сеща, Харди го заведе там. Остави колата си на един от портиерите и двамата заеха маса от вътрешния край на кръглия бар. Тази вечер имаше представление в операта и вероятно първото действие на „Севилския бръснар“ още не бе свършило, така че освен тях в заведението нямаше почти никой. По пътя дотам съвсем естествено бяха навлезли в една

позната тема — състоянието и очевидно неизбежното преустройство на полицейския отдел. Дискусията бе траяла през целия път и още не беше свършила. Глицки, Заместник началник на полицията имаше няколко доста добри теми от лично естество, предимно фактът, че нито искаше да се пенсионира, нито да продължава на сегашното си високо положение.

— Какво ти остава тогава — Харди отпи от бирата си. — Чакай да позная. Обратно на заплата по ведомост.

Глицки бе прострелян няколко години преди да оглави отдел „Убийства“ и след почти две години, прекарани в отпуск по болест заради различни усложнения свързани с възстановяването му, бе назначен като ведомствен служител на сержантска длъжност, въпреки че беше лейтенант от военната служба. Ако неговият наставник Франк Батист не се наричаше началник на полицията, Глицки и до този момент щеше да си стои там. Или, още по-вероятно, щеше да е „на паша“ и да живее от пенсията си, подсилвана от спорадична работа като охранител. Но Батист го бе повишил в заместник, прескачайки няколко други високопоставени кандидатури.

Като цяло Глицки се преструваше, че това беше нещо прекрасно. Имаше голям, впечатляващ офис, собствена кола и шофьор, повишение в заплащането, образ на високопоставена личност в града, достъп до кмета и началника. Но значителният според него недостатък на всичко това бе, че работата беше по същество за политик, докато Глицки не беше такъв. Честите и безсъдържателни срещи, пресконференции, публични изявления, контрол над средствата за пропаганда и разговорите с различни групи и техните лидери съставляваха по-голямата част от работното време на Глицки и направо го подлудяваха. Не такава бе представата му за полицейската работа. Не това беше роден да прави.

Глицки надигна газиранията си вода, всмука едно кубче лед, сдъвка го и погледна Харди.

— Лание, сегашният шеф на отдел убийства, се пенсионира. Знаеш ли?

— Това е най-глупавото нещо — каза Харди.

— Кое е глупаво? Аз също бих се пенсионирал, ако можех да си го позволя.

Но Харди поклати глава.

— Не говоря за Лание, — отвърна — говоря за теб.
— Аз не се пенсионирам.
— Знам. Това което правиш е, че мислиш да помолиш Батист да те върне в „Убийства“. Не съм ли прав?
— А пък аз си мислех, че съм много потаен.
— Колкото дерайлирал влак. — Харди сръбна от бирата. —
Говори ли с Трея за това?
— Разбира се.
— Какво казва тя?
— Сега ще направиш онзи номер с облещването на очите. Каза, че каквото прави мен щастлив, кара и нея да се чувства щастлива.
На реакцията на Харди той вирна показалец:
— Ето на, направи го.
— Не можах да се сдържа — оправда се Харди. — Материалът си е за облещване. Говори ли с Батист?
— Още не съм. Той ми направи услуга като ме назначи за заместник-началник. Не искам да изглеждам неблагодарник.
— Само че си такъв.
— Е, вече прекарах там три години и нещата не стават по-добри.
— А в „Убийства“ ще станат, така ли?
Глицки завъртя чашата си в стесняващи се кръгове.
— По-близо е до това, което съм. Това е всичко. То е причината да съм ченге.

* * *

Накрая стигнаха до причината, която ги беше довела тук.
— Толкова е различно — каза Харди. — Имам предвид от преди две години. Имах две деца и жена, които ме чакаха да се прибера вкъщи. Играехме „Скрабъл“ на кухненската маса, за бога. Гледахме заедно видео.
— Ако не ме лъже паметта нямаше търпение да свърши. Беше толкова скучно.
— Не толкова скучно. И даже миналата година, когато Бек замина за Бостънския университет, поне Винс беше при нас и вечеряхме заедно като семейство няколко пъти в седмицата. Сега той е

в Сан Диего, а Франи работи до оглупяване и... просто е много различно.

— Гнездото се опразни — каза Глицки.

— Мислех си, че ще ми харесва.

— Ето пак. Отново грешиш — вдигна рамене. — Ще свикнеш.

— Не искам да свиквам. Искам да ми харесва такава, каквото трябва да бъде.

— Как „трябва“ да е?

— Нали знаеш, да излизам на срещи с жена си, да правя сериозни и забавни неща през уикендите, да ходя на разни места, да бъда пак онзи безгрижен човек.

— Кой човек? Не вярвам някога да съм го познавал.

— Знаеш какво имам предвид. Просто не изглежда правилно.

— Кое? Това че Франи работи?

— Не. Тя искаше да се върне на работа след като децата заминаха за постоянно. Аз напълно я подкрепям. Да се върне в училището и всичко останало — искам да кажа, че всъщност го планирахме.

— Но защо просто не помисли, че толкова време ще бъде далеч от теб?

Харди отпи от бирата, преглътна и въздъхна тежко.

— Тя е добра жена — каза. — Не искам да кажа, че не е.

— Малко са като нея. Ако направиш някоя гадост с Франи заради това, ще те хвана и ще ти извия врата.

— Нищо няма да направя. Само се опитвам да разбера в какво положение сме сега. Изведнъж сякаш работата ѝ стана целият ѝ живот.

— А ти никога ли не си оставал насаме след процес за убийство? Никога ли не си пропускал някоя и друга вечеря?

— Не е там... — тонът на Харди стана по-рязък. — Аз изкарвах всичките пари, Ейб. Аз издържах всички. Сега всичко е съвсем различно.

— О, добре. Напълно си прав. Различно беше когато го правеше.

Харди завъртя чашата си на масата и се взря в другия край на слабо осветения бар. Даже излизането с най-добрият му приятел за да говори за себе си не се оказа толкова добра идея. Нещата щяха да се променят и както каза Глицки, щеше да му се наложи да свикне. По

дяволите, нещата вече се бяха променили под носа му, а той едва беше видял приближаването им.

— Нищо не е просто, нали?

Глицки сдъвка друга бучка лед.

— Коя беше първата ти улика?

* * *

След години на усложнения на нещата и неудовлетвореност, Харди най-сетне се беше предал и взе под наем малко затворено място за паркиране в своя квартал. Двойният гараж все пак беше на пресечка и половина от дома му и му струваше почти четири хиляди долара годишно, но вратата се отваряше с натискане на едно копче до козирката на колата му и беше по-близо от местата за паркиране, които би намерил из улиците наоколо. Вършеше двойната роля на гараж и склад и най-важното, предпазваше и двете им коли от непосредствената заплаха от кражба или вандализъм, или и двете, на които семейството му бе станало жертва три пъти през осемнайсетте месеца преди да плати първия чек за наема.

Разходката до дома тази вечер обаче беше добре дошла. Беше спрял да пие след втората бира с Глицки; в момента нямаше много дела, така че не беше натоварен с обичайния адвокатски куфар, тежък двайсет кила. Нощта беше свежа и ясна. Тяхната двуетажна, викторианска „къща-вагон“ на 34-то Авеню нагоре до Клемънт бе единственото еднофамилно жилище в квартал, пълен с жилищни кооперации. Имаше ограда от бели колчета и добре поддържана, макар и малка моравата. Тухлена пътека, опасана с цветя, обикаляше край едната страна на моравата. Четири стъпала водеха до закрит вход с лампа край вратата. По прозорците имаше сандъчета с цветя.

Харди влезе и светна лампата в антрето. Къщата се наричаше „вагон“, тъй като приземният етаж имаше разположението на железопътен вагон. Във всички стаи — дневна, гостна, трапезария — се влизаше от общ дълъг коридор отдясно на Харди, през който сега мина до стаите в дъното.

Светна още лампи в кухнята и общата стая зад нея, но къщата все още бе като мъртва. По навик провери как са декоративните рибки

и наръси малко храна по повърхността на водата, застанал в почти същото състояние на пасивна отпуснатост, в което бе и след играта на дартс по-рано същата вечер. След минута направи няколко стъпки и се озова в ъгъла, където се намираха вратите на стаите на Ребека и Винсънт.

Отвори първо тази на Бек. Беше спала там само преди две седмици, когато си бе дошла у дома за Деня на благодарността, но разбира се сега от нея нямаше и следа. Леглото беше спретнато оправено, лавиците подредени. Вин също си бе дошъл и стаята му изглеждаше почти като тази на сестра му, но някак по-крещяща в негово отсъствие — бе по-скоро стая на момче — с плакати на спортисти и музиканти и доста повече дреболии тук и там. Но сега и двете стаи главно просто изглеждаха празни.

Проверявайки телефонния секретар за съобщения (никакви), след това часовника си, Харди се обади на клетъчния телефон на Франи и чу гласовата ѝ поща. Изключваше телефона си, когато беше с клиенти. Той каза: „Здрасти. Девет без четвърт е и започвам да готвя нещо, което със сигурност ще бъде фантастично. Ако чуеш това и си на път към дома, обади ми се да забавя вечерята. Ако не, ти губиш. Обичам те.“

Черният чугунен тиган на Харди висеше на кука във формата на риба-меч над печката. Той свали тежкия петкилограмов съд и го сложи върху един от котлоните на печката. Пусна газта, гребна шепа морска сол, която държаха на плота до печката, и я пръсна по дъното на тигана. Каквото и да направеше, солта нямаше да навреди.

Отваряйки хладилника, той се разрови и намери гъби, глава лук, червена чушка, малко остатъци от фетучини с бял сос, доста добри, доколкото си спомняше. Изхвърли един доста загнил домати, но оставаха други два, които вероятно можеха да се използват, ако ги нареже внимателно. Неусетно беше започнал да си тананика „Скъпа, студено е навън“ — по пътя към дома в колата бе слушал диска със златните хитове на Стийв Тайръл. Във фризера откри четвърт пакет от любимите си пилешки кренвирши с босилек.

За пет минути бе нарязал всички съставки, сложи ги в тигана, добави наслуки подправки и ароматни треви, пръсна няколко струйки „Табаско“ и половин чаша калифорнийско розе, което Току-що беше отворил. Тъкмо бе намалил силата на огъня и захлупил ястието, когато

телефонът извънтя. Това сигурно беше Франи. Вдигна на второто позвъняване.

— „Гостилницата на Боб“ — каза той.

Обади се мъжки глас.

— Сигурно съм сбъркал номера.

— Не, почакайте. Извинете, мислех, че е жена ми.

— Господин Харди?

— На телефона.

— Господин Харди, обажда се Оскар Томазино.

— Как сте, Ваша чест?

— Добре, благодаря. В неподходящ момент ли те безпокоя?

— Не, в никакъв случай. Какво мога да направя за вас?

— Признавам, че е малко необичайно, но се познаваме доста отдавна и се чудех дали не мога да си позволя една лека злоупотреба с професионалната ни връзка.

Това беше необикновено, да не каже безпрецедентно, но Харди все пак запази тона си неутрален.

— Разбира се, Ваша чест. Всичко, което мога да направя, стига да е по силите ми.

Не се случваше всеки ден съдия от Висшия съд на щата да моли адвокат за услуга и Харди не искаше да изпусне тази възможност.

— Сигурен съм, че е така — каза Томазино. — Познаваш ли Чарлз Боуен? Чарли.

— Не мисля.

— Не би могъл да го забравиш — крещящо облечен, яркочервена коса, голяма брада.

— Не ми говори нищо. Юрист ли е?

— Да. Поне беше. Изчезна преди шест месеца.

— Къде отиде?

— Ако знаех, нямаше да е изчезнал, нали? На някое място.

— Всеки е на някое място, Ваша чест. Това е едното от двете основни правила. Всеки обича някого в някой момент и всеки е на някакво място.

През последвалата пауза Харди осъзна, че си е позволил твърде много. Тази негова склонност да остроумничи щеше да го довърши някой ден. Но Томазино дойде на себе си след известно време, дори си възвърна хапливата и не твърде любезна неофициалност.

— Благодаря, Диз. Ще се опитам да го запомня. Междувременно да поговорим за Чарли Боуен.

— Става.

— Е, добре... Работата е там, че той е практикувал сам. Никаква фирма, никакви партньори, но доста добра натовареност със случаи.

— Браво на него.

— Така е, но изчезването му не се отразява добре на съда. А и на съпругата и дъщеря му, ако трябва да бъда откровен. Тя е наела собствен адвокат да заведе иск за обявяване на предполагаема смърт, който между нас казано едва ли има шансове да бъде уважен, въпреки че така би било по-удобно за съда.

— По каква причина?

— Защото когато самостоятелно практикуващ адвокат умре и отиде в рая, адвокатската колегия поема случаите и трябва да ги уреди.

— А ако не отиде в рая?

— Повечето адвокати привеждат състоятелни доводи и биват допускани там, не мислиш ли? Знам, че ти би го направил.

— Благодаря, прав сте, Ваша чест.

— Както и да е. Знам, че е неприятна работа, но Чарли Браун е имал още много работа за довършване и тя трябва да се свърши. И макар че ние не сме готови да го обявим за умрял преди да е отсъствал още доста време, миналия месец Мериън Браун — един от съдиите в градския съд — постанови, че изчезването му го прави юридически неспособен и вчера щатската адвокатура суспендира разрешителното му за практикуване по молба на съда.

— Значи те трябва да приключат делата му. Ако аз съм негов клиент и той не ми се е обаждал от шест месеца, досега да съм го уволнил.

— Убеден съм, че някои от клиентите му са направили точно това, но не всички, доколкото разбирам. — Томазино въздъхна. — Чарли ми беше приятел. Жена му ще има нужда от всичко, което все още идва от неговите случаи. Бих искал да съм сигурен, че адвокатската колегия ще остави тези случаи в ръцете на някой, който ще постъпи справедливо с нея. Както и да е, работата е че днес по обед се натъкнах на Уес Фаръл. — Това беше един от партньорите на Харди. — Каза, че нещата при вас са донякъде в застой. Добрата новина е, че вероятно можете да разчитате на някакъв процент от клиентите на

господин Боуен да се прикрепят към вашата фирма. Не че някой от тях ще ви направи особено богати.

Четейки между редовете, Харди знаеше какво има предвид съдията — ставаше дума за досадна административна работа. Съдът вероятно бе разпределил повечето клиенти на Чарли, лишавания от права за дребни престъпления и нарушения. Независимо от всичко, съдът щеше да плати за всеки час, който съдружниците на Харди щяха да прекарат в разрешаване на криминалните случаи, а ако гражданските дела донесяха някакви пари, фирмата можеше да очаква сериозно възнаграждение. А от друга страна, това беше възможност да се направи една дребна услуга на един съдия, което съвсем не беше лоша идея.

— Вероятно ще можете да ги прехвърлите или приключите за следващите два месеца.

— Убедихте ме, Ваша чест. Ще се радвам да ви помогна.

— Благодаря, Диз. Оценявам жеста ти. Знам, че не е особено привлекателна работа. Ще наредя да ти донесат всичко в офиса през седмицата.

— Колко е то?

Томазино замълча.

— Около шейсет кашона. — С други думи, много. — Но имаш късмет, то е само наполовина от това, което изглежда, защото половината от кашоните са за един клиент.

— Да не искаш да ми кажеш, че става дума за „Майкрософт“?

Тих смях.

— Нямах този късмет. Ивън Шолер.

Харди се поколеба за миг.

— Защо ми е толкова познато?

— Защото си чел всичко за този случай. Двамата типове, които са били заедно в Ирак.

— Аха, започвам да си спомням — каза Харди. — Имаха също и обща приятелка или нещо такова, нали?

— Май да. Има доста пикантни подробности, но вероятно скоро ще го откриеш сам. Във всеки случай, много ти благодаря, Диз.

— Живея, за да служа на съда, Ваша чест.

— Вече отбеляза доста точки, господин адвокат. Не прекалявай. Приятна вечер.

Харди пусна слушалката и остана замислен за миг. В ума му отново се върна репликата на съдията: „има доста пикантни подробности“ в случая Шолер. Харди си помисли, че точно в този момент от живота си като че ли има нужда от малко пикантност. Ако паметта не му изневеряваше, а тя винаги му бе служила добре, случаят Шолер беше дори по-голямо предизвикателство от кокалите в дело за предумишлено убийство, поради факта, че се бе зародил сред хаоса и насието.

В Ирак.

[1] Игра на думи — героят произнася „hello“ — здравей, като „yellow“ — жълто. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ПЪРВА
2003 Г.

1.

Пламналото оранжево слънце целуна хоризонта на запад, когато дваисет и шест годишния младши лейтенант Ивън Шолер преведе своите три високопроходими конвоиращи джипове „Хумви“ през вратите на охраняваната база „Олстронг“. Намираше се по средата на област, заобиколена от палми, канали и зелени обработваеми площи. Пейзажът тук нямаше нищо общо с песъчливия, равен, кафяв терен, с който Ивън Шолер бе свикнал, откакто пристигна в Кувейт. Заграждението беше голямо приблизително колкото три футболни игрища, защитено както всички други „зони на сигурност“ с Бремерови стени — високи четири метрови бариери, завършващи отгоре с навита на спирали бодлива тел. Пред тях се бяха настанили три двойно широки жилищни фургони, които „Олстронг Секюрити“, американската компания доставчик, бе осигурила за своите местни служители.

Спирайки до средната от временните сгради, където се вееше американския флаг, Ивън стъпи от своята кола върху чакъла, простиращ се във всички посоки, докъдето стигаше поглед. Спретнат на вид американски военен, застанал на отворената врата, сега слезе по трите стъпала и протегна ръка. Ивън излая военен поздрав и мъжът се засмя:

— Няма нужда да ме поздравявате, лейтенант — каза той. — Джак Олстронг. Добре дошли на VIAP^[1]. Вие сигурно сте Шолер.

— Да, сър. Ако ме очаквате, това е приятна възможност да разпуснем малко.

— Загазили сте я, а?

— Малко. Водя осем човека със себе си и, полковник... Съжалявам, командирът тук ли е?

— Калистън.

— Точно така. Той не ни очакваше. Калистън каза, че сте имали легла, които можем да ползваме.

— Да, обади ми се. Но това, с което разполагаме, са всъщност кушетки.

— Носим си наши — каза Ивън. — Свикнали сме да спим на походни легла.

Лицето на Олстронг изобрази нещо като съчувствие.

— Известно време сте изкарвали по пътищата, а?

— Три дни карахме от Кувейт като конвой на „Халибъртън“, четири дни скитосвахме някъде между това място и Багдад. През цялото време трябваше да внимаваме за крадци и ни прехвърляха от офицер на офицер. Сега сме тук. Ако нямате нищо против, сър, моите хора не са виждали легло, прилична храна и душ, откакто кацнахме. Имате ли нещо против първо да ги настаним?

Олстронг присви очи от вятъра срещу Ивън, после погледна към малката редица хумвита с монтирани отгоре картечници М-16 от времето на Виетнамската война и изтощените и мръсни мъже, застанали зад тях. Връщайки се на Ивън, той кимна и посочи караваната отдясно.

— Доведи ги тук, а ще паркирате ей там. Вътре е като обща спалня. Намираш си празно място и си го запазваш. Всички душиве са ваши. Вечерята е в осемнайсет, имате четирийсет минути дотогава. Смяташ ли, че хората ти ще успеят?

Ивън потисна усмивката си.

— Човек по-добре да не им застава на пътя, сър.

— Никой няма да го прави — Олстронг вирна глава. — Добре, кажи им да действат.

* * *

През прозореца се виждаше, че навън бе паднал мрак, но вътре шумът сякаш никога не затихваше. Самолети излитаха и кацаха по всяко време. Отвъд тази постоянна бариера от фонов шум Ивън долови бръмченето на генераторите и кучешки лай.

Беше нахранил и настанил хората си и сега седеше в облечения с платно директорски стол в просторната двойна стая в единия край на караваната, която беше един от личните офиси на Олстронг. Погледът му мина по стените, една от които бе запълнена от голяма карта. На другата, похвални грамоти и военни плакети, както и дузина снимки с известни политици, свидетелстваха за знаменитата военна кариера на

Олстронг — беше започнал в Делта Форс и накрая се беше уволнил като полковник от армията. Беше получил два пъти Алено сърце и Почетния военен кръст. Никакъв намек за брак или семейство.

Ивън измери Олстронг, който изваждаше бутилка „Гленфидлих“ от нещо, което приличаше на цял сандък от същото зад бюрото си, и определи възрастта му към края на трийсетте. Имаше открито лице и винаги бе готов да се усмихне, макар че очите и устата му никога не бяха в пълен синхрон. Очите му се стрелкаха, сякаш Олстронг преценяваше обкръжаващата го среда във всеки един момент. Което, помисли си сега Ивън, вероятно е нормално, след като е прекарал живота си на места, където се води война. Олстронг беше облечен със същите дрехи, с които ги беше посрещнал — военни ботуши, камуфлажни панталони, черно поло. Той сипа щедра доза в прозрачна пластмасова чаша, подаде я на Ивън и наля два и половина сантиметра в друга за себе си. Издърпа друг стол и седна.

— Не ми ги пробутвай тия — каза той.

— Не ти ги пробутвам — отвърна Ивън. — Не ни очакваха.

— Двеста деветдесет и седем души и не са знаели, че идвате?

— Точно така.

— И какво направихте? Какво направиха те?

— Накараха ни да си направим лагер върху настилката на една временен пункт в Кувейт. Носехме цялото си снаряжение. Настаниха ни на земята, докато решат за какво сме там.

Олстронг поклати глава във възхита или може би от неспособност да повярва.

— Обичам тази велика армия — каза той. — Кой е командир там? Още ли е Бингъм?

— Така се казваше, да.

— Значи искаш да кажеш, че са ви накарали вас, войници от една седмица, да дотърчите от Щатите — откъснати от работата си и обучени надве-натри — натъпкали са ви в един 737, летели сте цели двайсет и два часа от Травис до Кувейт — „Бързо! Движение! Нужни сте ни тук!“ — вие пристигате и никой не знае, че ще идвате?

— Точно така.

— И какво направиха?

— Знаеш ли „Кемп Виктъри“?

Това беше покрита с пясъци зона на сигурност на пет мили северно от Кувейт Сити, където армията бе издигнала пет огромни шатри, за да побират излишните войски.

— „Кемп Виктър!“ — Олстронг се изсмя лаещо. — Това ще ме убие!

Той глътна малко скоч, изкашля се и поклати глава:

— А аз си мислех, че съм чул всичко. Колко време мина, докато разберат кои сте?

— Лагерувахме там една седмица.

— Боже! Една седмица. И как стигнахте дотук? Какво стана с другите от вашата част?

Ивън отпи от своето питие. За няколкото месеца след завършването на колежа беше унищожил доста бира, но откакто се присъедини към полицейските сили преди няколко години беше пил само при различни поводи. От време на време обаче първата глътка истински алкохол, макар технически да му бе забранено да пие по време на служба (т.е. винаги), му изглеждаше съвсем на място, дори заслужена.

— Не знам — отговори той. — Повечето от тях вероятно са в Кувейт и поправят ТТО, които вероятно са намерили.

Това бяха Транспортъори за Тежко Оборудване, които пренасяха два и половина до петтонни товарни камиони и други тежки артилерийски машини и оборудване от самолетите, кацащи в Ирак или Кувейт и бяха доставяни на места, където се предполагаше, че ще бъдат използвани в театъра на военните действия.

Националната охранителна част на Ивън, 2632-ра транспортна рота от Сан Бруно, Калифорния, всъщност представляваше междинно транспортно звено, обучено да пренася войска и оборудване.

— А какво стана с вас деветимата?

Питието действаше бързо. Ивън почувства тялото му да се отпуска и се облегна назад в стола, кръстосвайки крак върху крак.

— Е, може да се каже, че имахме глупав или лош късмет. Едно от двете. Когато Бингъм намери парка на ТТО се оказа, че повечето от тях не работят. Жега, пясък, четири месеца без поддръжка, каквото се сетиш. Така че половината момчета бяха пренасочени към строителни и ремонтни работи, а Бингъм започна да изпраща останалите на всяко място, където му трябваша хора. У дома бях ченге, а преди това съм

служил в пехотата, освен това бях единственият с известен опит с артилерийски оръжия, така че Бингъм нареди транспорт с конвой до Багдад, а аз и моите момчета сме въоръжена охрана.

— Значи твоите момчета също са ченгета?

— Не, само аз, и съм единственият, който има някакъв опит с М-16, ако не се броят онези 45 минути инструктаж, който ни направиха преди да ни изпратят.

— Сега вече ме премяташ.

Ивън вдигна три пръста.

— Честна скаутска.

— Исусе! — каза Олстронг. — И сега какво ще правите, момчета?

— Какво имаш предвид?

— Задачата ви. Какво ще правите утре например?

Ивън сръбна скоч и сви рамене.

— Нямам представа. Ще се явя пред полковник Калистън утре сутринта в осем нула нула и ще разбера предполагам. Не виждам как ще ни изпрати обратно в нашата част, макар че ще го помоля точно за това. Момчетата не са особено щастливи на тази конвойна служба, може накрая да стрелят по тях. Това не влизаше в плана.

Олстронг се изправи с чаша в ръка и отиде до картата. Остана взрян в нея няколко минути, а после заговори през рамо:

— Може да поговоря с Бил Калистън. Да ви вземе при нас. Как ти се струва това?

— Да останем тук?

— Да.

— И какво ще правим?

Олстронг се обърна.

— Е, това е лошата новина. Ще искаме да охранявате нашите транспортни камиони, но те са далеч по-малко на брой и не се боим да караме по-бързо, ако се наложи.

— Докъде?

— Главно до Багдад и обратно, но се надяваме да отворим офиси в други бази близо до Фалуя и Мосул. Навсякъде, където можем да намерим работа и да измъкнем кокала под носа на „Къстър Батълс“.

— Новите типове. Сключиха договори като нас и сега се врат навсякъде. Получиха другата половина от договора за летищата и

идват навсякъде, където сме ние. Мисля някой ден да взема да ги избия.

Ивън едва не се задави със скоча си, а Олстронг избухна в смях.

— Шега, лейтенант, или почти шега. Както и да е, може да си забелязал, че тук набираме персонал. След два месеца това място ще е истинско гъмжило. Във всеки случай Калистън ще иска да назначи някаква охрана. Помислих си, че и без това сте тук. Нещата съвпадат. Освен това, тук ще става все по-безопасно. Имам предвид пътя между Багдад и ВІАР.

— Имаш предвид онзи, известен като „АБ“?

Олстронг се усмихна.

— Вече си го чувал, а?

— „Алеята на бомбардировачите“ съвсем не звучи безопасно.

— Но нещата ще се подобрят.

Ивън не искаше да спори с домакина си.

— Вие защо сами не се охранявате? — попита той. — Смятах, че момчета като вас охраняват Бремер.

Ставаше дума за Л. Пол Бремер, „Джери“, командващ Временното коалиционно управление на Ирак или ВКУ, който преди две седмици беше организиран щаб в Президентския дворец на Хюсеин в Багдад за администриране на инфраструктурата, икономиката и всички невоенни аспекти на окупацията.

Олстронг се изкиска пак.

— Да. Вярно е. Още един абсурд. Хора като нас защитават цивилните и административния персонал, но от нас се очаква да не носим тежки оръжия, така че се налага военните да охраняват нашите конвои.

— Красива картинка.

— Нали? Все пак, ако се интересуваш, мога да звънна на Бил. Поне вас да закрепя тук. Наречи го временен дом.

— Така може би ще започнем да се чувстваме принадлежни на някое място — каза Ивън. — Разбира се. Обади му се.

[1] Международното летище в Багдад, най-голямото в Ирак. — Б.пр. ↑

2.

„Ирландският път“ от летището до същинския Багдад беше една съвсем модерна магистрала с по три добре поддържани платна във всяка посока. От гледна точка на Ивън основната разлика между нея и американските магистрали (освен очевидно почти нормалната практика да се кара в грешната посока в което и да е платно) беше, че асфалтът свършваше с пясъчни ивици отстрани, които от своя страна продължаваха без демаркационна ограда или някакъв вид заграждение в една шир от равна, неплодородна земеделска земя. Така че веднъж напуснал Багдад, където скатове и мостове бяха по-честа гледка, трафикът можеше и наистина влизаше волю-неволю в пътя, но не непременно при обозначените входни и изходни места.

Това се превръщаше в основен проблем тук, заради колите бомби със самоубийци зад волана. За четирите дни откакто полковник Калистън беше прикрепил хората на Ивън към Олстронг те не бяха виждали такава, но заплахата беше реална и вездесъща. Докато минаваха през Багдад тази сутрин Ивън беше преброил четири обгорели грамади от изкривен метал. Една от тях все още димеше, когато минаха покрай нея, забавени цял час, докато силите на реда бяха спрели движението и разчистваха пътя.

Днешната задача беше да минат през Багдад и да продължат до военновъздушна база „Балад“, с прякор „Анаконда“, на около четирийсет мили северно от столицата. Трябваше да вземат човек на име Рон Нолан, старши служител при Олстронг, който проучваше места за потенциални въздушни бази на север и запад през изтеклата седмица и правеше преценка на възможностите за сключване на договори. След като вземат Нолан, те трябваше да се върнат обратно през Багдад и да спрат в щаба на ВКУ по някаква работа и да се върнат в територията на багдадското летище до вечерта.

Разстоянието в двете посоки беше приблизително сто и шейсет километра и разполагаха с дванайсет часа дневна светлина, но Ивън не искаше да рискува. От службата за контрол на движението му бяха разписали разрешението за охранителен ескорт и той нареди цялата

техника — трите машини хумви — да бъде изкарана и да потегли още в тъмния час трийсет минути след полунощ. Всеки от неговите военни джипове си имаше шофьор и помощник-шофьор, който също имаше задачата да подава амуниции на картечаря, чието тяло оставаше наполовина подадено през люка в покрива на возилото. Тежковъоръжените мъже си разменяха ролите при всяко следващо пътуване. Ивън можеше да се възползва от ранга си и никога да не поема ролята на картечар — като лейтенант официалните му задължения бяха да съпровожда командира или радио оператора — но той много държеше да поема поста на стрелец, когато се удадеше възможност.

Днес се взеше като пътник в първата кола на едната от двете задни седалки. Поради забавянето на движението конвойт успя да премине Багдад едва в осем, а измина останалите шейсет и четири километра до външния периметър на огромната база „Анаконда“ — която скоро щеше да бъде наречена „Мортаритавил“ — едва в 11:15. Дори и без коли бомби движението по пътя към главната логистична зона край Багдад пъплеше почти незабележимо, което не бе никак изненадващо, като се имат предвид шестнайсетте хиляди полети месечно, с които „Анаконда“ трябваше да се справи.

Когато преминаха през портала, шофьорът на Ивън и следващ по ранг в частта им, сержант Маршон Уитмън, премина през дълъг една миля град от палатки и каравани, преди да стигнат до кръстовище със знак, който съобщаваше, че щабът е на една миля надясно. Но Уитман не бързаше да завие. Вместо това свали страничното стъкло и се втренчи наляво в двете шатри на ъгъла. Едната носеше логото „Бъргър Кинг“, другата — „Пица Хът“.

— Какво виждат очите ми, сър! Тук не сме ли на война? Не дойдохме ли съвсем наскоро в Багдад, само преди два месеца? Не може ли да скоча и да си взема набързо един двоен бургер?

* * *

Когато Ивън се ръкува с Рон Нолан точно пред палатката на щаба, у него остана впечатлението за огромна, но обуздана сила. Височина около един и седемдесет и пет, с доста солидна мускулатура

от раменете до бедрата. Квадратна челюст под подстригана като четка светла коса. Днес носеше нож на колана и редовното армейско камуфлажно облекло с подложки от кевлар над ризата в цвят каки.

— Лейтенант — избоботи Нолан, произнасяйки леката като британец, усмихна се широко и закрачи до Ивън. — Наистина ценя точността. Времето е пари, в края на краищата, а тук и в този момент това е особено вярно. Надявам се тази лимузина да има добър климатик.

Ивън забави крачка и завъртя глава настрани:

— Ъ-ъ, сър...

Но след още малко боботец смях Нолан го тупна по рамото:

— Шегувам се, синко. Не се притеснявай. Няма част от едно хумви, в която да не се чувствам като у дома си. Нали знаеш, че планът е да спрем в Багдад?

— Така ми наредиха, сър.

Нолан спря, протегна ръка и я сложи на рамото на Ивън.

— Спокойно, лейтенант — каза той. — Малко си притеснен, а?

— Всичко е наред, сър. Ще излъжа, ако кажа, че Багдад ми е любимото място.

— Е, няма да се бавим, ако успея да го направя, а мисля, че мога. Джак Олстронг е майстор в отварянето на врати — той млъкна за секунда. — Така. Редовно служещ ли си?

— Не, сър. Национална гвардия на Калифорния.

— Да, чух, че се занимават с това. Колко голям е твоят конвой?

— Три машини хумви, сър — вече се приближаваха към джиповете, паркирани до тротоара. — Ето ги.

Нолан спря с ръце на кръста и погледна колите от които стърчеше оръжие.

— По дяволите! — каза на Ивън. Бива си я тази купчина машинария.

Кимна към ефрейтор Алън Рийз — бивш прогимназиален учител, който сега обслужваше картечницата на най-близкия хумви, и му подвикна:

— Как си синко?

— Добре, сър.

— Откъде си?

— Сан Карлос, Калифорния, сър.

— Сан Карлос! — избумтя Нолан. — Аз съм израсъл в съседство, в Редууд Сити! — той плесна бронята на превозното средство. — Малък свят, нали, лейтенант? Това момче и аз сме съседни там, у дама.

— Всички сме съседни — каза Ивън, включвайки се в ентузиазма, макар че не можеше да обясни точно защо. — Частта ни е от Сан Бруно. И деветимата сме от Пенсилвания.

— Да му се не види! — изграчи Нолан. — Попаднал съм точно на когото трябва, няма грешка. Откога сте тук, момчета?

— Вече три седмици — отвърна Ивън.

— Вече гърмяха ли по вас?

— Още не.

— Не се тревожи — ухили се Нолан. — Ще гърмят.

* * *

Поради някаква неясна и вероятно неразгадаема причина насочиха маршрута им през смесения квартал Мансур по улица Хайфа, вместо по определения само за военните безопасен път, по който минаваха за щаба във ВКУ от ВІАР. Рон Нолан отиваше в стария републикански дворец на Саддам Хюсеин в централен Багдад и редицата от транспортни средства по Хайфа, които чакаха пред пропускателния пункт, за да влязат в зелената зона — броня до броня, оръжията със свалени предпазители и готови за стрелба ги макар да замръзват. Нолан се измъкна от задната седалка и отвори вратата си, стъпи на паважа и се разкърши. Ивън, който не искаше да губи пътника си от поглед, преодоля собственото си нежелание — навсякъде по улицата имаше цивилни иракчани и всеки един от тях можеше да е въоръжен метежник — и също излезе.

Вече беше късен следобед, убийствено горещ, без помен от освежаващ бриз. Въздухът тежеше от миризми на печено месо и риба, тор, олио и боклуци. Улица Хайфа беше широка, обточена от двата края с три и четириетажни бетонни сгради. На повечето, поне част от прозорците зееха разбити. От тълпата по тротоарите обаче, в която имаше жени и деца, никой не би заключил, че това е военна зона. Търговците се бяха наредили там, където минаваше най-голямата част

от движението към зелената зона и улицата имаше вид на тържище — импровизирани щандове продаваха всичко, от дрехи до батерии, тоалетна хартия, пари и сладкиши.

Нолан оглеждаше всичко и то изглежда му допадеше. Накрая погледът му попадна на Ивън и той се ухили от другата страна на капака.

— Ако повървим, ще свършим два пъти по-бързо. Тръгваш ли?

Ивън, който не искаше да оставя войниците си, би предпочел относителната сигурност на своето возило, но той също така бе натоварен с отговорността да пази Нолан и да го върне при Олстронг. Ако това означаваше да се осмели да пътува по улиците на Багдад, то беше нещо различно, което просто трябваше да направи. Противоречието се изписа по лицето му. Нолан забеляза, че се колебае:

— Хайде, лейтенант. Без кураж няма слава.

— Само си мислех за моите момчета, господин Нолан — защити се Ивън.

— Ако стигнат до портала преди нас, накарай ги да спрат и да ни срещнат там. Но с това темпо те няма да са там и след като си свърша работата. Искане ми се да сме в ВІАР преди тъмно.

Техният джип се придвижи напред сто и осемдесет сантиметра и отново спря.

— Едно от двете — каза Нолан. — Аз тръгвам. Идваш ли?

— Разбира се.

Ивън се наведе през страничното стъкло и каза на Маршон какво смята да направи.

— Не ми харесва това изгубване на контакт — отвърна шофьорът му.

— И на мен, Марш. И за мен това е ново — той посочи техния пътник с брадичка. — Но той тръгва. А нещата тук изглеждат доста спокойни.

— Да — каза Марш. — Като снимка „преди“.

И двамата знаеха какво има предвид: „преди бомбата да гръмне на претъпкания с хора пазар.“

— Да се надяваме, че не е — каза Ивън. — И колкото по-скоро си тръгнем от Багдад, толкова по-скоро ще се приберем у дома.

— Не споря, сър. Щом трябва да вървите, вървете. Но какво ще правим, ако не сте на портала? Къде трябва да отидем? Вие къде ще

бъдете?

Вместо отговор Ивън вдигна рамене и вдигна мобилния си телефон „Моторола“, който вършеше добра работа на разстояние около една миля. Нолан, който беше чул разговора, се наведе към Маршон.

— Бюджетният отдел долу в мазето на щаба. Няма как да не го откриете. Но се обзалагам на сто долара, че ще бъдем на портала преди вас.

Колите се раздвижиха и Маршон изпълзя напред още пет-шест фута, преди отново да спре. Редицата от превозни средства се простираше поне на четвърт миля напред.

— Лош облог за мене, сър, даже и да имах парите.

— И аз така мисля, сержант. Затова ще тръгнем пеша.

Нолан щракна с пръсти, спомни си нещо и отново отвори задната врата. Пресегна се и се измъкна секунда по-късно с раницата си, очевидно празна.

— Не мога да забравя това — каза с широка усмивка и я сложи на гърба си върху дрехата от кевлар.

* * *

Рон Нолан изчака Ивън да се изравни с него, после каза:

— И, между другото, името ми е Рон, става ли? Господин Нолан е баща ми. Имаш ли нещо против да ти казвам Ивън?

— Така се казвам.

— Е, добре, Ивън. Нямах намерение да те поставям в затруднение там пред хората ти. Извинявай. Но тук не можеш да си позволиш колебания. Вземаш решения и ги изпълняваш, ето най-важното нещо за това място.

— Аз Току-що взех моето решение. Но не знам дали е правилно да оставям хората си. Научени сме, че спазването на правилата са от съществено значение за поддържането на реда.

Вървяха рамо до рамо покрай бордюра. Нолан поклати глава в несъгласие:

— Опитът ми показва, че е по-важно да разчиташ на куража си. И нямам предвид само това да различиш за части от секундата кой е Мудж и кой Хадж — имаше предвид муджахидините и хаджите,

лошите и добрите съответно — кое е живот и кое смърт и то веднага. Но бизнес средата тук... Господи, истинска златна мина. Трябва да съумееш да видиш благоприятния случай и да го сграбчиш веднага, иначе той отлита. Имаше ли възможност да говориш с Джак Олстронг в базата на летището?

— За малко.

— Разказа ли ти как се докопа до договора за него? Онзи, благодарение на който сме на борда.

— Не, изобщо не е споменавал за това.

— Е, това е идеален пример за каквото ти говоря. Знаеш ли на колко възлиза нашата половина от договора? Ако си мислиш за шестнайсет милиона, познал си.

— За да правите какво? Видях фургоните, но изобщо не ми стана ясно какво правите там.

— Охраняваме летището, ето какво.

— Ами ние?

— Какво вие?

— Имам предвид военните, армията, морската пехота. Какво правим ние? Не пазим ли летището?

— Не. Вие се биете с бунтовниците — поне повечето редовна войска. Джери Бремер, бог да го поживи за мъдростта му, уволни цялата иракска полиция и разформирова армията, така че тук не остана никой друг освен нас, военните доставчици, за да осигуряваме охрана на хората, които идват тук на тълпи да осъществяват контрол и изграждат инфраструктура, както правят всички.

Ивън държеше ръката си върху оръжието в кобура на бедрото. Повечето местни хора на улицата се отдръпваха, за да минат двамата американци, но повечето деца се усмихваха и подтичваха след тях — Ивън, както и иракските деца, беше научил, че американските военни с техните пакети с готова храна са чест източник на лакомства. Но Ивън не носеше лакомства у себе си и искаше да влезе в зелената зона час по-скоро, затова не спираше да си пробива път през тълпата.

Междувременно Рон Нолан не спираше да бърби.

— Джак всъщност не се справяше съвсем добре след уволнението. Беше се опитал да завърти охранителен бизнес в Сан Франциско, занимаваше се с проблеми във водоснабдяването, случаи на домашно насилие. Но нещата не вървяха. Тогава падна Багдад. И

какво направи Джак? Същото, което Майк Батълс с Къстър Батълс. Скочи на самолета с последните си двеста долара и долетя тук да разузнае възможностите за бизнес на това място. — Нолан разпери театрално ръце. — И воала! Два месеца по-късно — шестнайсет милиона зеленички.

— Просто ей така?

— Почти. Джак все още познаваше няколко човека от преди, които го насочили към договора за летището и уговорили онзи, който отговарял за него да му позволи да наддава.

— Но как го е получил? — въпреки нежеланието си, Ивън се оказа завладян от разказа и ентусиазма на Нолан. — Имам предвид, той сигурно се е състезавал с гиганти, нали? „Халибъртън“, „Блакуотър“, КБР.

КБР бяха „Келог, Браун и Рут“. Ивън не знаеше, че самото КБР е филиал на „Халибъртън“, а не напълно самостоятелна компания.

— Аха. И не забравяй „Динакорп“ и „Армър Груп Интернешънъл“. Големите момчета. Да не говорим за „Къстър Батълс“ — всъщност те ни създадоха най-много главоболия. Но Джак се пребори с всичките и измъкна половината доставка.

Даже и посред лудостта на багдадския следобеден пазар, Нолан засия при този спомен.

— Какво предложи той?

— Най-напред най-ниската оферта, понеже не беше наясно и не знаеше колко струва договорът. Но най-важното нещо се оказа времето. Обеща за две седмици да докара сто и петдесет човека.

— Две седмици?

— Две седмици.

Те изминаха още няколко крачки, преди Ивън да се опомни.

— Но как е смятал да го направи? С какво е мислел да им плати? Всъщност, кого си е мислел, че може да наеме? Вие, момчета, имахте ли сто и петдесет служители в Сан Франциско, които да бъдат докарани със самолет тук?

Нолан се запревива от смях.

— Майтапиш ли се? Той имаше трима служители в Сан Франциско. И им беше платил от личните си кредитни карти през юни. Това беше краят за него, ако нещата се бяха объркали. Но не се объркаха.

— И как стана това?

Почти бяха стигнали до пропускателния пункт, а колоната от коли още не беше мръднала. Нолан спря и се обърна с лице към Ивън.

— Това е най-готината част. Джак не разполагаше с повече кредит. У дома никой вече не искаше да му дава пари, затова отново се върна тук и убеди ВКУ да му даде на заем два милиона долара срещу първата вноска по договора.

— Два милиона долара?

— В брой — каза Нолан. — В новички стодоларови банкноти. Които Джак натъпкал в един куфар и отлетял за Йерусалим, където депозирал всичко в банката. След това ми се обади и ми каза да си вдигна задника и да долетя тук. Бяхме в бизнеса.

На портала, въпреки тълпата, която се натискаше да влезе, Нолан показва картата си и двамата мъже си пробиха път през контрола на ВКУ — даже и намръщената охрана изглежда знаеше кой е той. Двата с Ивън прекосиха огромен, открит, осеян с танкове двор — поне по двеста ярда дълъг от всеки край — пред грандиозна, подобна на дворец сграда. Погледната отблизо тя носеше белезите на бомбардировките, които бяха обсипвали града през последните месеци — все още имаше избити прозорци, дупки по стените от гранати, куршуми и шрапнел.

Вътре в централната част на сградата, в огромно открито фоайе, царуваше хаосът. В една вавилонска смес от езици се виждаха военни униформи, разбъркани с делови костюми и арабски роби. Около петстотин души се блъскаха и бутаха за място на опашките. Всяка опашка стигаше до една от импровизираните сгъваеми бюра, които очевидно контролираха достъпа до вътрешната светая светих на Бремер и неговия състав от висши служители. Шумът, напрежението, високата температура и общата човешка миризма връхлетяха сетивата на Ивън веднага щом влезе през вратата.

По всичко изглеждаше, че Нолан бе имунизиран срещу цялото това нещо. Не бе изминал и три стъпала навътре във фоайето, когато дръпна Ивън за ръкава и посочи надясно. И те се прилепиха към задната стена, заобикаляйки по-голямата част от бъркотията и се насочиха към широко мраморно стълбище, което водеше надолу. Тълпата по стълбите беше далеч по-разредена, отколкото в салона зад тях.

— За какво е всичкото това? — попита Ивън, веднага щом гласът му можеше да бъде чуто.

Нолан слезе на най-долното стъпало.

— Тези хора всъщност са онези, които са пристигнали тук един ден по-късно и за един долар по-малко. Бих казал, че са конкуренти на Джак, само че повечето от тях дебнат да станат доставчици на големите момчета. Всъщност, цялата страна се продава, а Бренер се опитва да ръководи всички сделки от тази сграда, от онези маси, всяка една от които представлява отделно министерство, ако щеш вярвай. Седемнайсет или двайсет на брой, не знам точно колко. И, както може би се досещаш, резултатите са смесени. Всеки иска парче от баницата. Слава богу, ние минахме тази фаза. Истинска лудница, нали?

Но той не очакваше отговор. Обърна се и продължи покрай стената, следван от Ивън. Тълпата около тях изтъняваше все повече, колкото по-нататък отиваха. След около трийсетина метра най-сетне завиха покрай един ъгъл. Пред тях се простря друг огромен коридор, странно пуст. Малко по-далече от средата стоеше самотна маса, зад която седеше мъж във военна униформа. Трима други мъже, очевидно цивилни, бяха застанали пред него.

Иначе коридорът бе съвсем празен. Шумът и лудостта зад тях все още отекваха, но Ивън изведнъж се почувства физически откъснат от тях, въпреки факта, че все още се долавяше миризма на човешки отпадни материали, защото нямаше вентилация, и въпреки дупките на местата на прозорците.

Нолан нито за миг не забави крачка. Само погледна часовника си, вдигна очи към прозорците високо в стената и ускори ход. Но когато приближиха бюрото, той вдигна ръка, за да намалят и изпсува.

— Какво има? — попита Ивън.

Нолан пак изпсува и напълно спря.

— Точно Чарли Тъкър и то когато бърза. Може би твоят сержант трябваше да приеме облога със стотен долара.

— Кой е той?

— Един мръсник. Старши одитор по въпросите на авиацията. Мисля че у дома е бил библиотекар. Тук брой парите, но основното му занимание е да тормози такива като нас с Джак, които наистина се опитват да направят нещо добро и нещата да потръгнат.

Ала Ивън започваше да разбира, че Нолан не е от хората, които биха изпаднали в мрачно настроение заради хора като Чарли Тъкър или който и да е било друг. Той храбро залепи усмивка на лицето си.

— Хей, нали затова ни броят големите пари, а? Да го направим.

За краткото време докато стигнат до бюрото, майор Тъкър беше приключил с един от тримата мъже отпред. Когато Нолан се приближи, последният мъж в редицата се обърна, направи крачка напред и леко се поклони:

— Господин Нолан — каза с лек акцент, — как сте, сър?

— Куван!

От този видимо искрен ентузиазъм можеше да се заключи, че Куван може да е бил най-добрият приятел на Нолан от детството. Той се приближи към него с протегнати ръце, стисна го за раменете и двамата мъже изглеждаха сякаш си търкат носовете. След това си размениха реплики, които Ивън вече разпознаваше като стандартните мюсюлмански хвалебствия към Пророка. След това Нолан се обърна към Ивън.

— Куван Крекар, този тук е младши лейтенант Ивън Шолер, Национална военна охрана на Калифорния. Тук е само от няколко седмици и аз се опитвам да го накарам да се отпусне. — След това към Ивън: — Куван ни помогна с част от нашия филипински персонал в ВІАР. Гениален е в откриването на хора, които искат да работят.

Докато Куван протягаше ръка, за да предложи на Ивън едно силно и здраво ръкостискане, той се усмихна и каза:

— Всички хора ценят благородството на труда. Ако всички хора имаха работа, нямаше да има войни.

— Тогава аз щях да бъда безработен — отговори изненадващо и за самия себе си Ивън.

Но Куван прие коментара спокойно, усмивката му даже не трепна.

— Но не за дълго, обзалагам се. Дори моят приятел господин Нолан, професионален военен с известна репутация, си намери значима работа в частния сектор.

Куван изглеждаше на трийсет и няколко. Кожата на лицето му беше светла, разполовяваше го голям гърбав нос, под който стоеше обичайният за иракчаните мустак.

— Все пак, добре дошъл в страната ни, лейтенант. В добри ръце си с господин Нолан.

— Имам това впечатление — отговори Ивън.

Куван обърна усмивката си към Нолан.

— Чуват се слухове, че господин Олстронг ще наддава за проекта за валутата.

Ставаше дума за договора за замяна на старата иракска валута — тринайсет тона хартия с лицето на Саддам Хюсеин върху всяка банкнота — с нова, с различен дизайн. Две хиляди и четиристотин тона нови динари се очакваше да бъдат разпространени за по-малко от три месеца. За това щяха да са необходими стотици иракчани във всички части на страната и всички те трябваше да бъдат разквартирувани и хранени в нови лагери с нова инфраструктура и интернет връзка в Мосул, Басра и много други градове — точно онзи вид работа, с която Олстронг се занимаваше в момента на летището в Багдад. Щеше да е необходим още цял автомобилен парк от петтонни камиони, за да се превозват хората и парите.

— Напълно е възможно — отговори Нолан. — Макар че от две седмици не съм разговарял с Джак. Нали знаеш, че за две седмици светът може да се преобърне.

— Добре, когато го видиш — каза Куван, — спомени моето име. Хартията и печатарските преси, всякакви подробности във връзка с дизайна и банките — познавам хора с такива умения и може би Джак и аз ще се споразумеем, ако е рекъл Аллах.

— Непременно ще му кажа, Куван. Ако въобще участва в наддаването.

Зад тях Тъкър се изкашля. Куван побърза да се сбогува с Нолан и Ивън и след това се приближи до бюрото.

Отстъпвайки няколко крачки назад, с което поведе и Ивън, Нолан заговори с приглушен глас:

— Като си говорим за работа, ако Куван е с нас в този бизнес с валутата, можем да разчитаме на успех. Без да омаловажавам постижението на Джак, без Куван нямаше да имаме летището и това съвсем не е преувеличение.

— Какво е направил той?

— Нали ти казах как всичко зависеше от това да се докара много работна ръка тук за две седмици. Джак обеща да го направи и военните

му повярваха — той може да бъде много убедителен. Но все пак нещата опряха до истинската реализация и Къстър Батълс започнаха да ни изпреварват на всяка крачка с намирането на работници. Джак нямаше идея откъде може да намери пазачи, готвачи и всички останали, които щяха да са му нужни. Но се оказало, че един от старите другари на Джак от Делта Форс работи като охрана на ВКУ. Той го насочил към Куван, който пък го насочил към една безкрайна върволица черноработници — непалци, йорданци, турци филипинци, какви ли не. Даваш им по един долар на час и те правят, каквото поискаш — готвят, чистят, застрелват някого...

— Долар на час? Толкова ли вземат?

— Приблизително толкова за готвачите и другия персонал. Пазачите изкарват по двеста на месец — Нолан снижи още гласа си и махна към бюрото: — Да не ме чуе Тъкър. Джак обяви по двайсет долара на час на човек, но нали ти казвам, че Куван е гений. Неговият хонорар е два долара на час, което покачва разходите ни на три долара, а ние прибираме седемнайсет. Това е на час. Двайсет и четири по седем, по сто и шейсет души до този момент, а имаме още двеста в процес на обработка. Колкото повече докарваме, толкова повече печелим. Както ти казах, ако знаеш какво да правиш, това място е златна мина. Колко ти плащат на теб, Ивън? Две хиляди на месец?

— Там някъде. Плюс рискованите дежурства...

Смехът на Нолан го прекъсна.

— Рисковани дежурства, какво е то? Сто и петдесет на месец. Толкова изкарват нашите готвачи.

— Да, каза ми вече.

Тази новина разтревожи Ивън — сто и петдесет долара допълнително на месец, и то за това, че рискуваш ежедневно живота си. След известна пауза Нолан го изгледа отстрани.

— Знаеш ли колко изкарвам аз?

— Нямам представа.

— Искаш ли да ти кажа?

Кимване.

— Да.

— Двайсет хиляди на месец. Необложени с данъци, между другото. Разбира се, аз имам много опит и такива като мен получават премии. И все пак хора като теб могат да си изкарат службата тук, да

се приберат и да се върнат отново с някой от нас, които имаме договори, и със сигурност ще прибират минимум по десет хиляди на месец. Шест месеца и се прибиращ у дома с куп пари. Това нещо трае достатъчно дълго, вложените пари междувременно се въртят и си отиваш вкъщи като милионер.

* * *

Изправен зад бюрото, майор Чарлз Тъкър изглеждаше сякаш има нужда да прекара известно време на слънце. Потта му избиваше през ризата. Носеше очила без рамки под високо чело и почти невидими руси вежди — карикатура на изтормозен счетоводител. Той не скриваше презрението си към Нолан.

— Нека видя документите ви. Кой се е подписал този път?

— Полковник Рамсдейл, сър. Координатор на службата за охрана на въздушната база.

— Още един от приятелите на господин Олстронг?

— Другар по оръжие. Да, сър. Били са заедно в „Пустинна буря“.

— Радвам се за тях.

Тъкър погледна към листовите хартия, които Нолан му беше подал. Прелисти първата страница, огледа втората, върна се на първата.

— Всичко наред ли е, сър? — попита Нолан с иронично раболепие.

— Това са прекалено много пари, за да ги носите в брой, Нолан.

— Той посочи Ивън. — Кой е този?

— От конвоя, сър. Охрана за пътя обратно до базата.

Тъкър се върна на документите.

— Добре, виждам ведомостта, но какви са тези допълнителни шейсет хиляди за... — той присви очи над хартията — ... кучета ли пише тук?

— Да, сър. Кучета търсачи на бомби, за които трябва до осигурим кучкарници, храна, както и за техните тренъори и пазачи.

— И Рамсдейл е одобрил това?

— Очевидно да, сър.

Нолан се надвеси и се престори, че търси подписа на Рамсдейл. Ивън потисна усмивката си. Нолан, прекалено вежлив, някак успяваше да вмъкне известна хапливост във всяка реплика.

— Ще поръчам финансова ревизия, за да се провери.

Нолан сви рамене.

— Разбира се, сър.

— Шейсет хиляди долара за глутница кучета!

— Търсачи на бомби, сър. — Нолан си оставаше все така благ. — И инфраструктурата, свързана с тях.

Но очевидно Тъкър не бе в състояние да направи нищо. Формулярът на Нолан беше напълно изряден и подписан от един от упълномощените ковчежници в армията. Той надраска нещо върху долния край на документа. След това вдигна поглед. Зад Нолан редицата отново беше порасла до четири-пет човека.

— В брой? — попита Тъкър.

— Не ви разбрах, сър — отвърна Нолан.

— Майната ти, Нолан! Долари или динари?

— Мисля долари.

— Да. И аз мисля, че така мислиш. С долари ли плащаш на хората си?

— Само това са съгласни да приемат, сър. Старият динар е малко несигурен точно сега.

Тъкър написа още нещо, откъсна второто копие за себе си и го пусна в горното чекмедже отдясно.

— Това отива за ревизия — повтори той, след което погледна покрай Нолан и каза: — Следващият!

3.

Тази нощ в офиса на караваната Джак Олстронг и Рон Нолан пиеха скок, докато си подхвърляха увит в найлон пакет от петстотин стодоларови банкноти — 50 000 долара — все едно играеха на топка. Офисът на Олстронг, колкото и да беше хубав, си оставаше болното му място. Причината беше, че главната канцелария на основния му конкурент „Къстър Батълс“ („КБ“) се намираше в един от наскоро подновените терминали. Когато Майк Батълс беше пристигнал за първи път преди два месеца, той се оказа наследник на няколко празни корпуса — сгради на летищни терминали — осеяни със стъкло, бетон, боклук и човешки отпадъци. Беше почистил мястото, застлал подовете и покрил стените с тапети (всички неща купени и доставени от Щатите). Постави душеве в къпалните и свърза мястото с безжична Интернет връзка.

Горе-долу по същото време Джак Олстронг беше принуден да започне работа върху парка си от фургони, за да може да подслони своите готвачи и пазачи, и все още не можеше да се състезава с такива удобства като плувен басейн и зала за отдих с маса за бiliarд. Олстронг знаеше, че подобен род козметика е важна, за да убеди клиентите си, че е сериозен и ангажиран с дългосрочния успех на мисията си, но в началото беше спъван от липсата на инфраструктура и просто на помощ.

Но тогава този гений Куван Крекар беше дал идеята за кучкарниците като нов източник на доходи и тя вече започваше да дава плодове. Олстронг сега разполагаше с приличен брой хора от министерството, които започваха да вярват, че кучетата търсачи на бомби и импровизирани експлозивни устройства щяха да са съществен елемент от процеса на преустройство в базите по цялата страна.

Затова като цяло Джак беше в отлично настроение поради няколко причини: Куван показваше интерес да участва с тях в бизнеса с подмяната на валутата, което веднага му придаваше правдоподобност и можеше да го превърне във водещ състезател в надпреварата с „КБ“; ВКУ все още им плащаше в долари (което означаваше, че за да плати

на местните си работници Олстронг можеше сам да си купи динари по силно занижения курс на обмяна на черния пазар); финансирането за кучетата търсачи поне за известно време нямаше да бъде спряно от бюрократи като Чарли Тъкър.

Най-важното беше, че двата милиона долара в брой, които Нолан беше изтеглил този ден и донесъл в раницата си, покриваха приблизително четиристотин хиляди долара действителни текущи разходи на компанията, включително бакшишите за полковник Рамсдейл и неколцина други посредници. Всички бяха твърде заети и/или твърде уплашени, а времената бяха твърде объркани, за да държи някой строга сметка точно за какво се харчат парите и къде отиват. Имаше много пари в брой, а заповедите бяха Ирак да бъде изправен на крака и да започне да функционира. Подтекстът: каквото и да струва това.

Например през първите дни след сключването на договора питейната вода в караваните на Олстронг свърши за една седмица — истинска криза. Джак отиде при Рамсдейл и му каза, че има отчаяна нужда незабавно да купи още вода, но парите не му стигат — с всичките разходи по жилищата, за заплати, за оборудване на основателно изискваната охрана, оръжие, превозни средства като бронирани автомобили Мерцедес-Бенц и всички останали ежедневни доставки за персонала, който вече бе нараснал почти до сто и петдесет души. Без лично да провери ситуацията и очевидно без опасения, Рамсдейл подписа на Олстронг пълномощно за още шестстотин хиляди долара към първоначалните 16 милиона за всичките шест месеца на договора — трохи, като се има предвид факта, че вече подписания договор изплащаше на Олстронг малко повече от 88 хиляди на ден, и всичко това в брой.

Олстронг беше помолил Рамсдейл за сто хиляди долара за водата, но полковникът беше толкова свикнал да мисли в едномесечни суми, че умножи по шест исканото, а Олстронг не виждаше причина да го коригира. Пък и, в края на краищата, истината беше, че те всички работеха в една изключително враждебна среда, където опасността от смърт беше реална и присъстваше навсякъде. Според Олстронг такъв риск не бива да минава без значително възнаграждение, дори и ако голяма част от него е под масата. Не че хора като Рамсдейл не знаеха какво се случва. Всъщност Рамсдейл планиреше да се оттегли от

активна военна служба преди края на годината и вече бе поел ангажимента да остане в Ирак като главен анализатор на безопасността при Олстронг с годишна заплата 240 000 долара.

Застанал до картата на стената, Олстронг улови за пореден път хвърления от Нолан пакет с банкноти и го завъртя в ръцете си.

— Тъй.

Не беше въпрос. Не беше и отговор. Тонът му сякаш говореше: „Държа петдесет хиляди в брой, а миналата година едва не бях разорен.“ Позволи си една полуусмивка:

— Колко е сладко, а, Рон?

— Да, сър — Нолан отпи от скоча си. — Годината се оказа добра.

— Да, така е — Олстронг прекоси до бюрото си, небрежно подхвърляйки пакета към Нолан. — И мисля, че може да стане дори по-добра, но се боя да не съсипя най-ценните си авоари, които са хора като теб. Не, не, не, не ми пробутвай никаква фалшива скромност. Изпращам те да свършиш някаква работа и ти я свършваш. Не всеки на тоя свят може да се разхожда с два милиона долара, без да се изкуши да избяга с тях.

Това не бяха просто приказки. Точно такава изкушение, макар и за далеч по-малка сума — четвърт милион долара — се бе оказало твърде силно поне за един от другите старши служители на Олстронг през последните два месеца. Освен другото почти половин дузина от първите наети пазачи — онези, наети преди да се появи Куван — бяха изчезнали с оръжията и документите си за самоличност почти веднага, след като ги бяха получили.

Но Рон Нолан просто вдигна рамене.

— Ти ми плащаш добре, Джак. Работата ми харесва. Хубаво е редовно да си получаваш заплатата. Освен това — и неговата усмивка се появи, — ако офейкам с два милиона твои пари, сигурен съм, че ще ме откриеш и ще ме пречукаш.

Олстронг насочи показалец към него.

— Тук имаш известно право. Нищо лично.

— Не, разбира се, че не.

Олстронг приседна на ъгъла на бюрото си.

— Това, което имах предвид е, дали не започваш да се чувстваш сякаш те разпъвам прекалено много.

— Не, добре съм.

— Питам, защото изникна една нова възможност — знам, тези дни те никнат по дърветата, но ако аз не ги бера, някой друг ще го направи. Както и да е, исках да ти го спомена, дали не би се заел. Трябва да те предупредя, че го смятам за доста голям риск, даже и за място като това.

— Дори една разходка тук е голям риск, Джек.

— Да, но става дума за Сунитския триъгълник.

Нолан подхвърли пакета и го улови. Вдигна рамене.

— Каква е работата?

— „Пасифик Сейфти“, предприятието на Рик Слокъм, който е свързан с Ръмсфелд, съвсем скоро е прокарало през инженерния корпус договор за подмяна на цялата електропреносна мрежа в проклетия триъгълник за три месеца. Проводници за високо напрежение и всичките носещи пилони. Държиш ли се да не паднеш? Ще му трябват седемстотин души охрана за хората му.

Нолан подсвирна.

— Седемстотин?

— Знам. Ужасно много. Но не се съмнявам, че Куван може да ги събере.

— И аз знам, че може. Обичам ги тези кюрди.

— Кой не ги обича? Но... не искаш ли да чуеш числата?

— Давай — каза Нолан. — От два дни не съм го дървил.

С увитите банкноти в една ръка и чаша в другата той се изправи и отиде до бюрото на шефа си, който извади калкулатор, започна да натиска копчетата и да говори:

— Да сложим двеста на месец за пазачите — толкова им плащаме сега. Добре ли е? Имаме седемстотин души, които работят за деветдесет дни, това прави четиристотин и двайсет хиляди. Плюс храна, амуниции и друго, което възникне. Да го сметнем приблизително и да речем, че прави по двайсет долара дневно на човек. Значи, четирийсет и две хиляди. Да се прицелим по-нависоко и да речем, че разходите ни са петстотин хиляди. Неофициално Слокъм ми каза, че поради високия риск в тази територия очаква печелившата оферта да е не по-малко от дванайсет милиона. И точно това смятам да предложи, което прави — ако можеш да смяташ — тримесечна печалба от единайсет милиона и петстотин хиляди долара.

— Направо го надървих — каза Нолан.

— Значи си вътре, ако успеем да го получим?

— До края, Джак. Ще бъдем ненормални, ако не го направим.

— Съгласен съм. Но не искам да го представям твърде захаросано. Мисля, че може да изгубим десетина души. Говоря за убити, не дезертирали или изчезнали.

— Добре.

— Ще има значителна премия за теб. Двайсет на месец добре ли е?

— Кога започвам?

— Първо да получим поръчката. Но не забравяй, искам да си сигурен, че го приемаш. Задникът ти там постоянно ще е изложен на опасност.

— Ще има седемстотин души да го пазят. Мога ли да си взема лична охрана? Този тип Шолер ми харесва. Държи здраво нещата.

— Ще говоря с Калистън, но мисля, че няма да има проблеми. Той даже не знае кои са тези момчета.

— Нещастни копелета.

— Хей, те са на редовна служба. Какво очакваш?

Джак заобиколи бюрото си и застана пред прозореца, загледан в летището навън. Един огромен транспортен самолет С-17 Глоубмастър III се плъзна по пистата — още няколкостотин тона доставки и оборудване направо от САЩ. Без да се обръща, той каза:

— Каква е програмата ти от днес нататък?

— Кога точно?

— Следващите две седмици.

— Доста ненатоварена. Получих предложения в „Анаконда“ и „Тикрит“. Там определено имаме приятели, които искат да се свържат с нас, но първо трябва да се оправят с големите началници. Може да се наложи да заместяваме ВКУ и на двете места. Все пак имам усещането, че като цяло са отворени за това, което правим тук. Каквото и да се случи, ще отнеме известно време. Защо питаш?

Сега Олстронг се обърна.

— Бих искал да те върна в Щатите за седмица-две. Да разчистиш малко бъркотии в домашния офис. Бих отишъл сам, но точно сега, ако искаме да спечелим въпросните предложения, не мога да замина. Ще се върнеш съвсем навреме за онази работа в триъгълника, ако нещата

се осъществяват. Пък и от утре списъка със служители ще е пълен до следващата поръчка.

— Какви проблеми има там?

— Ами — Олстронг допи скоча си, — наех частен детектив и той е открил Арнолд Цвик. Идиотът, който се върна в Сан Франциско. Цвик беше онзи старши служител на компанията, който бе изчезнал с четвърт милиона долара пари на Олстронг преди шест седмици. — Някак ми се иска да си получа обратно парите. Надявах се ти да успееш да му набиеш малко разум в главата. След това можеш да си вземеш една малка заслужена почивка и да отидеш, където ти се иска. Как ти се струва?

— Кога искаш да тръгна?

— Мога да те кача на самолета за Травис утре сутринта.

— Имаш го.

Олстронг се усмихна:

— Знаеш ли, Рон, мразя, когато вземаш решенията си твърде бавно.

— Знам — каза Нолан. — Това ми е недостатък, но работя върху него.

Олстронг вдигна от бюрото си кафяв плик и го подаде на Нолан.

— Ако това не дава отговор на всичките ти въпроси, ще ти дам още информация утре сутринта. Сега не е лошо да отидеш да си стегнеш багажа.

— Отивам.

Нолан отдаде чест и се завъртя. Ръката му бе хванала дръжката на вратата, когато Олстронг се обади зад него:

— Не забрави ли нещо?

Нолан се изпъна и извади пакета с банкноти изпод якето си. Усмихна се:

— О, имаш предвид това скапано нещо? — и го подхвърли към шефа си. — Само исках да проверя колко си внимателен, Джак. Така те държа нащрек.

— Винаги съм нащрек — каза Олстронг.

— Виждам. До утре сутринта.

* * *

„Мила Тара,

Днес се разходих по някои от сиромашките улици на живописния Багдад с един ненормален тип на име Рон Нолан, който като че ли не знаеше, или въобще не му пукаше, че сме във вражеска територия. Той е един от службата за сигурност на Олстронг. Може би си спомняш от последното ми писмо (ако ги четеш), че това е военният доставчик, към който някак си сме почти за постоянно прикрепени. Намирам меко казано за ирония факта, че трябва да го пазя. Този човек има нужда от охрана толкова, колкото патицата от дъждобран.

Всичко е толкова сюрреалистично. Идва, за да прибере парите за заплати за месеца. И аз си мисля, че ще отидем в някаква банка и ще вземем чек от хората на Бремер, който Олстронг ще депозира после в тяхната банка. Нищо подобно. Бодлива тел и бетонни блокчета в коридора пред една врата. Нолан си показва картата на сержанта от морската пехота отпред, който дежури там с цял взвод. Мястото е истинска крепост.

Както и да е. Минаваме през проверката — всички познават Нолан — и ни вкарват в една тясна вътрешна стая. На стените няма даже и прозорци. По земята още има мазилка от бомбардировките през април. Липсва даже хоросана. След като Саддам напуснал града, тук дошли грабители и отнесли всичко, наистина всичко. Армировката от стените. Жиците под мазилката. Направо да не повярваш. В цялото министерство няма нито едно бюро — всички използват сгъваеми маси като онези, които се намират в «Уолмарт». Не бих се учудил, ако са ги купили от «Уолмарт» и са ги транспортирали до тук.

И така, стоим в тази тясна, мрачна, мръсна стаичка. Четири електрически крушки. Температурата вътре е приблизително 65 градуса. Има двама мъже, които вземат документите на Нолан, преглеждат ги и след това изчезват в нещо като склад зад гърба им. Десет минути по-късно се връщат с пазарска количка пълна с пакети стотачки.

Стоя и си мисля: «Тия нещо се майтапят.» Но те преброяват четирийсет опаковки от по петдесет хиляди всяка и — ако щеш ми вярвай — Нолан се разписва срещу сумата, преброяваме ги още веднъж, и заедно ги тъпчем в неговата раница!

Представи си само. Нолан носи два милиона американски долара в брой в раницата на гърба си и се разхождаме през тълпа от не особено приятелски настроени хора във фоайето на Републиканския дворец. След това се връщаме в зелената зона, скитаме през бедните багдадски улици, гъмжащи от хора, които печелят по-малко от сто долара месечно и наистина не ни обичат. Дали бях уплашен? Този тип ненормален ли е или какво? На всичкото отгоре останах с впечатлението, че му харесва.

Казано по-накратко, извървахме две пресечки по този наистина много претъпкан пазар и накрая се събрахме с моите момчета от ескорта, излязохме от града и се прибрахме в базата, където според слуховете Олстронг има огромен сейф — докаран от Америка, разбира се — монтиран с болтове към циментовия под на неговия офис.

Има още много да ти разказвам за някои от другите ненормални елементи на икономиката на това място — всички готвачи в базата са филипинци, а същинските пазачи на летището са от Непал. Днес срещнахме един тип на име Куван, който очевидно снабдява Олстронг с всичката тази работна ръка. Нолан ми каза, че никой от тези хора не изкарва повече от сто и петдесет долара месечно, докато самият той прави по двайсет хиляди! Каза ми като се уволня да се върна тук като доброволец и да работя за Олстронг. Бившите американски военни тук се превръщат в нещо като бандити. Ще ти хареса ли ако поема този път?

Добре, достатъчно за това място. И без другото слушаш достатъчно за Ирак, сигурен съм.

Това, което наистина ме интересува, ако четеш всичко, е дали по някакъв начин се свързвам с теб. Трудно е, когато не отговаряш, Тара. Ако си стигнала дотук и не

желаеш повече да ти пиша, само ми кажи и аз обещавам да спра. Ако си решила и всичко е свършило. Но някаква част от мен се е вкопчила в надеждата, че може да пожелаеш да ми дадеш още един шанс, когато се върна.

Знам, както каза поне сто пъти, ако се върна. Е, предлагам ти сделка. Ще се върна.

Просто ми е трудно да приема, че леките различия в политическите ни убеждения наистина ни накараха да скъсаме. Признавам, понякога си мисля, че е добре да се биеш за нещо, било защото вярваш в някаква кауза, или защото си се записал в армията. Дал си дума и толкова. Може би не си съгласна, но се надявам някой ден да поспорим.

Ако би могла да ми пишеш, Тара, по един или друг начин ще съм щастлив да получа вести от теб. Обичам те. Все още.“

* * *

— Хей! Ивън!

Той вдигна поглед и видя Рон Нолан, застанал на вратата, която водеше назад към общата спалня, където спяха хората му. Беше писал писмото си на приглушена светлина, седнал на маса в иначе празната офицерска трапезария. Сега тъкмо приключи с написването на адреса, остави химикалката и кимна:

— Сър?

Нолан влезе в стаята.

— Не минахме ли вече през тази фаза? Ти си Ивън, а аз съм Рон. На колко си? Двайсет и пет?

— Двайсет и седем.

— Е, аз съм на трийсет и осем. Хайде, смили се. Като ми викаш „сър“ се чувствам стар. А когато се чувствам стар, ставам гаден. Убивам хора. След което ти ще си виновен. Това е един порочен кръг и грешката ще е изцяло твоя.

Последните думи, които бе писал на Тара още бяха в главата му и Ивън трябваше да насили лицето си в търпелива усмивка.

— Просто ще убиете, който ви падне?

Нолан, ухилен широко, вече беше стигнал до масата.

— Случвало се е. Неприятна картинка. Искаш ли бира?

Ивън имаше дразнещото чувство, че това пиене за отмора би могло да се превърне в хлъзгаво надолнище. Сега щеше да пие за втори път, откакто бе пристигнал. Но всъщност, какво толкова? При всичко останало, което става тук, кой го е грижа? Все пак зае наполовина позата на нежелание.

— Не трябва да пием — каза той.

— Правилно, забравих — наклони глава Нолан. — Ти да не се майтапиш с мен? Кой ще те накаже? Тук ти си началникът, пич.

— Знам. Мисля за хората си.

— Това да не е твоята мантра? Виждам си го по филмите или какво? Не виждам кой от твоите момчета ще бъде скандализиран. Те даже няма да те видят. Не бъди задръстеняк. Ще ти донеса бира.

— Една — Ивън се обърна и го каза на гърба му.

— Добре. За начало.

Нолан влезе отново в кухнята, отвори огромния двоен хладилник и се върна с две бутилки „Будвайзер“. Отваряйки едната, той я плъзна по дължината на масата към Ивън, който я спря и вдигна към устните си. Като свърши с първата глътка, Нолан вече седеше срещу него.

— Има електронна поща, нали знаеш? — посочи той плика. — Мама или някоя мадама?

— Бивше гадже. Пращах ѝ имейли по време на цялото обучение и тя нито веднъж не отговори. Твърде лесно е да натиснеш бутона за изтриване. Или да си смениш адреса. Затова сега пиша писма. — Сви рамене. — Глупаво, но е може би някакъв вид физическа връзка.

— Щом е старо гадже, защо ѝ пишеш?

— Не знам. Може би е губене на време. Аз съм глупак. — Отпи още веднъж от бирата си. — Бих искал само да знам дали получава проклетите писма.

— Значи това не е първото?

— Някъде десетото.

— И тя не е отговорила? Дори веднъж?

— Много лошо се скарахме. Бяхме на различни мнения за войната.

— Хората не скъсват заради такива неща.

— Ние, да. — Той погледна към другия край на масата. — Но понякога си мисля, че може нещо да ѝ се е случило. Не мога да повярвам, че не иска да ми отговори. Може би не ги получава. Ако ги чете, знам, че би... може да е умряла или нещо да се е случило и тя да не може...

— Да не може какво?

— Не знам.

Нолан леко завъртя шишето.

— Приятел — започна той. — Не се обиждай, но сега ми изглеждаш малко смешен. Ето те тук, всеки ден рискуваш живота си. Има да свършиш къде по-важни неща.

— Да. Знам — преглътна бирата в устата си. — Знам.

— Искаш ли просто да се откажеш?

— Може би ако ми отговори, ще ми бъде по-лесно.

— Но ти *имаш* отговор от нея. Помисли си.

— Да, прав си. Знам, че си прав. — Надигна бутилката и я пресуши.

Нолан се изправи, отиде в кухнята и се върна с още две бири. Отвори едната за Ивън, подаде му я и седна.

— Къде си ходил на училище?

— „Санта Клара“.

— Колежанче, а?

Ивън сви рамене и Нолан продължи:

— Ей, това не е престъпление. Аз посещавах „Бъркли“ две години. Но не можех да понасям онова място, затова напуснах и се записах в армията. Попаднах при „тюлените“ и животът стана хубав. Ти завърши ли го?

— Аха.

— След това какво прави?

— Станах ченге.

Нолан се ухили и кимна:

— Имах това усещане, че си ченге.

— Защо?

— Приличаш на ченге.

— Познавам много ченгета, които не приличат на мен.

— Знаеш какво да търсиш, обзалагам се, че и те знаят. — Нолан отпи, усмивката не слизаше от лицето му. — То е в походката ти, в стойката. Едър си и се стремиш да поддържаш форма. Нормално да предположа, че си ченге. За всички ченгета навсякъде по света.

Нолан се изправи, вдигна ръка с изпъната длан, а Ивън се протегна и я удари достатъчно силно, за да се чуе пляскането в празната стая. Обратно на стола си, Нолан вдигна бирата и двамата мъже се чукнаха и пиха едновременно по една дълга глътка.

Когато Нолан донесе за трети път бира и те отново се чукнаха, той посочи писмото, което все още лежеше на масата между тях.

— Поддържаш ли връзка с някой у дома, който би могъл да я намери и да поговори с нея? Да открие какво се е случило.

— Всъщност не. Това място не е най-доброто от гледна точка на комуникациите, както сигурно си забелязал.

— Имаш ли семейство?

— Да, но... какво трябва да направя? Да помоля брат си или майка си да проверят дали Тара е добре? Нали ще изглежда странно. Тя може да си помисли, че я следя или кой знае какво.

— Е, ето какво ти предлагам — Нолан отново вдигна бирата си. — Утре летя за Сан Франциско. Ти ми даваш това писмо, а аз го нося лично на нея и я питам дали е чела и останалите. Ще науча цялата история. Връщам се след две седмици.

— Прибираш се вкъщи? Защо?

Той махна с ръка.

— Някаква логистична глупост за Джак. Проблеми в офиса. Да се покажа и да се уверя, че екипажът е на борда и работи. Ако получим някои от тези нови поръчки ще ни трябва нова сграда у дома. — Той сви рамене. — Бизнес. Работата е там, че ще имам достатъчно време да стигна с кола до Редууд Сити. Ще разузная какво е станало с твоето бебче.

— Бивше.

— Както и да е. — Той се пресегна, завъртя плика и прочете: „Тара Уитли“. Красиво име.

— Красиво момиче — каза Ивън.

— Вярвам ти.

— Наистина ли нямаш нищо против да отидеш и да ѝ предадеш писмото?

Нолан разпери широко ръце:

— Хей, приятел! Моля те. Забрави за това. Вече е направено.

4.

Рон Нолан седна на горното стъпало на засенченото външно стълбище, което водеше към втората площадка в кооперация „Еджууд“, Редууд Сити, Калифорния. Сянката бе благосклонно хвърлена от двойка гигантски магнолии, които сякаш стояха на стража пред входа на комплекса.

Един час по-рано, някъде около пет, той беше изкачил стъпалата и позвъни на номер 2С, но никой не отвори. Можеше да се обади предварително и да си уговори среща — името на Тара Уитли бе в телефонния указател — но си помисли, че е по-добре просто да се появи и да ѝ предаде лично писмото. Не искаше да ѝ дава възможност да откаже да го види или да каже, че не ѝ пука, ако не получи следващото писмо от Ивън. Това би усложнило всичко. По-добре беше да се появи неочаквано и да свърши работата.

Не бързаше. Щеше да отдели час-два тази вечер и ако дотогава не се прибереше, щеше отново да дойде по-късно вечерта или на другия ден. Ивън му беше казал, че по това време на лятото тя прекарваше повечето дни в класната си стая, като я подготвяше за началото на учебната година. Тара преподаваше на шести клас в „Сейнт Чарлз“, католическо училище в съседния град. Ивън предполагаше, че не излиза с никого, поне не още. Беше почти сигурен, че си е в къщи някъде за вечеря през повечето вечери, ако всичко с нея е наред — ако не беше пострадала, болна или умряла.

Затова той чакаше, разположил се удобно на твърдото каменно стъпало. Времето бе направо идеално; следобедният аромат на оградата от гардений скриваше автомобилните газове от натовареното улично движение. Отдолу се издигаше мирис на прясно окосена трева, слабо полъхваше на хлор откъм басейна, единият ъгъл на който се виждаше отляво. Ако затвореше за миг очи, Нолан можеше да си представи, че е отново в гимназията. В басейна се смееха и цопаха хора, и безплътните звуци се смесваха с мекотата на въздуха, за да го унесат в дрямка след миг, отвеждайки го далеч от превърналия се в реалност свят на прах и служба, опасности и смърт.

Но тренираното животно в него се събуди напълно веднага щом психиката му регистрира нова вибрация откъм стълбището. Погледна надолу и видя жена в обикновен бански костюм бикини, спряла в този момент на третото стъпало, обърната настрани и разменяща реплики с приятелки, които очевидно също бяха излезли от басейна. От цвета на мократа ѝ коса съдеше, че сигурно е руса, когато изсъхне. Тя падаше на дебел водопад по гърба и стигаше малко под раменете. Беше закачила плажна хавлия на пръста си и я носеше небрежно праметната през едното рамо. Очите на Нолан минаха по цялото ѝ тяло и не видяха нещо, което да не му хареса. Кожата ѝ беше с цвят на мед.

Той се размърда на стъпалото, за да може да вижда по-добре и точно в този момент тя се обърна и го погледна. Улавяйки го на местопрестъплението, му хвърли кратка съучастническа усмивка, която не беше нито смутена, нито подканваща, след което бързо се обърна да се сбогува с приятелките си. Една от тях ѝ подхвърли забележка, която Нолан не чу много добре, но острието на безгрижния ѝ смях достигна до него. От доста време не беше чувал подобен звук.

След това тръгна по стъпалата към него.

Нолан се изправи. Носеше черни обувки, изгладени панталони таки и прибрана в тях камуфлажна риза. В ръката си държеше писмото на Ивън. На средата тя изведнъж спря и всичкият смях изчезна от лицето ѝ. В очите ѝ набъбнаха сълзи и тя вдигна ръка до устата си:

— О, боже. Не е Ивън, нали? Не ми казвайте, че е Ивън.

Разбирайки какво си мисли тя — че е военен куриер, изпратен да ѝ съобщи за смъртта на Ивън в Ирак — Нолан протегна ръка да я успокои и каза:

— Ивън е добре. Съвсем добре. Съжалявам, ако съм ви изплашил. Вие сигурно сте Тара.

Все още извадена от равновесие, тя кимна:

— Да. Но... има нещо общо с Ивън, нали?

Отдолу една от приятелките ѝ извика:

— Тара? Всичко ли е наред?

Това ѝ даде момента, необходим да дойде на себе си. Тя се обърна и махна с ръка:

— Добре съм. Всичко е както трябва. — Обръщайки се към Нолан, тонът ѝ стана по-твърд: — Кой тогава сте вие? Какво правите тук? Накарайте ме да си помисля, че Ивън е убит.

— Съжалявам. Казвам се Рон Нолан. Един от приятелите на Ивън там. Трябваше да се досетя, че изглеждам сякаш очаквам да се появите. Съжалявам.

— Добре, съжалявате. — Тя посочи плика в ръката му: — Ами това какво е?

— Писмо, което Ивън ме помоли да ви предам. Тревожеше се за вас.

— Защо се тревожи за мен? Той е онзи, който е в зоната на войната.

— Не е получавал писма от вас.

— Точно така. Защото не съм писала нито едно. Скъсахме. Може би не ви е казвал това. Какво иска да чуе от мен?

— Не знам. Аз съм само пратеникът. Работата ми е да ви предам това последно писмо и после да му съобщя, че сте добре.

— Добре съм.

— Да, виждам. Искате ли да го вземете?

Тя не помръдна.

Той зачака с плика в протегнатата си ръка, вперил поглед в нея и напълно завладян от това забележително лице. Косата ѝ беше отметната назад и разкриваше чисто, широко чело. Току-що се беше къпала, затова нямаше и следа от грим, който да покрива пейзажа от бледи лунички под раздалечените леденосини очи, разлети върху добре очертаните скули. Дори без червило устата ѝ изглеждаше леко нащърбена.

Нолан се застави да отклони поглед. Трябваше да положи доста усилия.

Тара сведе поглед към плика.

— Да не би да си мисли, че не съм получила другите му писма? — попита тя. Раменете ѝ се отпуснаха, сякаш нещо в нея се предаде. — Не искам да започваме отново. Не го ли разбира? Никога няма да се получи.

— Защото мислите по различен начин за войната?

— Не е само това.

— Не?

— Не. Защо питате?

— Защото той изглежда смята, че именно това е причината. Имам предвид войната. Макар че му казах, а ще го кажа и на вас, хора,

които се обичат, не се разделят заради такова нещо.

— Заради това дали са съгласни, че убиването на хора е начин да се разрешат световните проблеми? О, да, мисля че го правят.

Никой от двамата не помръдна.

— Не съм казала, че го обичах.

Нолан наклони глава и каза:

— Когато си мислехте, че съм дошъл да ви съобщя, че е убит, ми се стори сякаш не ви беше безразлично.

— Човек може да не е безразличен към някого, без да е влюбен в него или да иска той да умре. Не смятате ли, че е възможно?

— Разбира се. — Жената беше красива, но Нолан си помисли, че малка проверка на отношението ѝ няма да навреди. — Всичко е възможно — каза. — Например, възможно е някой ден да си промените мнението за хората, които си рискуват живота, за да ви гарантират свободата.

Тук наистина уцели болезнена точка. Лицето ѝ потъмня.

— Не е честно — отвърна тя. — Не изпитвам нищо друго, освен уважение към военните.

Устата му се разтегли в усмивка, но очите останаха студени.

— Разбира се, че ги уважавате — рече. — Само не искате да се ожените за един от тях.

— Освен това — продължи тя — тази война не се води, за да се гарантира нечия свобода. Всичко опира само до петрола.

Нолан само поклати глава. Като че ли да се биеш за петрол или за друго необходимо нещо бе грешно. Той погледна надолу към ръката си и я протегна:

— Ще вземете ли това писмо или не?

Устата ѝ се превърна в твърда линия и тя погледна плика, сякаш бе нещо, което би могло да я ухапе. И вероятно в известен смисъл можеше. Накрая поклати глава:

— Не мисля. Не съм отваряла нито едно от другите. И не смятам да започвам да ги чета.

Той отново кимна, сякаш отново бе получил потвърждения за нещо.

— Какво означава този поглед?

— Нищо. Няма никакъв поглед.

— Да, имаше. И той означаваше нещо.

— Добре. Казахте, че няма да започнете да четете писмата на Ивън. Вероятно този поглед е означавал: „Това са думи на човек, който се бои, че ако научи известни факти около своето решение, може да си промени мнението.“

Може би внезапно осъзнала, че стои и спори с мъж, облечена сякаш в ежедневно си бельо, тя придърпа хавлията около раменете си и хвана двата края над гърдите. Гласът ѝ стана тих и нисък от гняв:

— Не се боя да получавам факти, господин... как ви беше името?

— Нолан. Рон Нолан.

— Добре, господин Нолан...

— Само Рон, става ли?

И той отново се усмихна саркастично.

— Добре, Рон. — Тя се бе разгорещила, а тъкмо това бе неговото намерение: — За твое сведение аз всъщност разполагам с всички факти, които са ми необходими — за Ивън и тази глупава война в Ирак. И не се нуждая от писмата му, за да започна да го съжалявам. Той взе решението да отиде там. Той реши да ме остави и да го направи. Сега, когато аз продължих, а той просто не може да измисли обяснение и да се измъкне от ситуацията, смята, че ако просто разбере колко му е трудно, някак си отново ще се съберем. Няма да направя това!

— Не, отлично го разбирам — и Нолан отново вдигна писмото. — Последен шанс.

Когато тя не помръдна, за да го вземе, Нолан го пхна в джоба на ризата си и рече:

— Ще предам на Ивън, че си в отлично здраве: Извини ме. Радвам се, че се запознахме.

Минавайки покрай нея, той започна да слиза по стълбището. Когато беше стигнал долу, тя се обади:

— Господин Нолан. Рон.

Той се обърна и я погледна.

— Нямам нищо против военните — каза тя. — Аз съм против участието на Ивън във войната. Това е разликата.

Нолан вдигна ръка във военен поздрав:

— Да, мадам. Щом вие казвате.

* * *

В седем и трийсет той отново позвъни на вратата ѝ.

Тя отвори, облечена с шорти, черна тениска „Найк“ и маратонки. Косата ѝ бе опъната назад в конска опашка. Пак беше без грим и му се стори сякаш бе плакала.

— Няма да прочета това писмо — започна веднага тя. — Вече ти казах.

— Да, каза ми. Но не съм дошъл за това.

— Ами... тогава какво?

— Е, очевидно вече не си с Ивън. Помислих си дали не би искала да идем някъде да пийнем по нещо.

Тя скръсти ръце.

— Каниш ме на среща?

— Питам дали не искаш да пийнем някъде. Не е чак толкова голям ангажимент.

— Мисля, вече изясних какво е виждането ми относно връзките с военни.

— Да, и то би разбило сърцето ми, ако бях военен, но за щастие аз не съм.

— Но ти ми каза, че там сте заедно с Ивън?

— Така е. Но аз съм цивилен. Работя за Олстронг Секюрити. Ивън е разпределен към нашата база. Върнах се тук по задачи за две седмици и тази вечер ме очаква самотна вечеря, което не е от най-любимите ми неща.

— И като последна възможност...

— Не точно това. Имаме няколко въпроса, по които може да ни е забавно да побеседваме, ако изключим Ивън. — Той погледна покрай нея към вътрешността на апартамента. — Не ми изглежда тук да стават кой знае колко партита.

— Не — въздъхна тя.

Почувствал отслабената ѝ позиция, той попита:

— Яла ли си нещо?

— Не.

— Избери мястото — каза той. — Където поискаш, само не на небето.

Въздъхвайки отново, тя се усмихна леко и кимна:

— Хубаво предложение. И аз не обичам да се храня сама, а напоследък все това ми се случва.

Тя срещна погледа му, после отклони очи, борейки се с решението.

— Не искам пак да се караме за тази война или за Ивън.

— Аз също не искам да споря. Просто искам да изляза за едно добро хапване и пийване.

— Звучи ми добре.

Тя помисли още секунда-две, после отстъпи назад и задържа вратата разтворена пред него.

— Искаш ли да влезеш и да седнеш за малко. Ще ида да облека нещо.

* * *

Тя избра един пренебрегван, но много добър италиански ресторант на Лоръл Стрийт в Сан Карлос, може би на километър и шестстотин метра разстояние от апартамента — твърде кратко за пътуване с кола, за да може да се води кой знае какъв разговор. Нолан, обикновено словоохотлив във всяка ситуация, сега установи, че езикът му се сковала от мига, в който тя излезе от антрето в ниски обувки и класически проста рокля на тънки черни райета. Беше сложила златно колие с една-единствена черна перла в комплект е обеци. Косата ѝ бе вдигната, разкривайки нежна шия, подчертаваща релефа на лицето над нея.

Нито банският костюм, нито тениската, маратонките и шортите, когато бе отворила вратата, бяха го подготвили за изтънчеността, която сега виждаше в нея. Разбира се, преди тя бе достатъчно красива, за да го привлече — красиво калифорнийско момиче от състава на мажоретките — но сега нещо в стила ѝ говореше за житейски опит и зрелост, които, честно казано, малко го изплашиха. Стилът на Нолан и планът му бяха да я подразни за политическите ѝ уклони и схващания, да я сломи, да я накара да се смее и накрая да я напие, да я вкара в леглото и да докладва на Ивън, че е истински щастливец, дете не е

чела писмата му и не е отговаряла — че не си струва да се тормози за нея.

Сега десетте минути мълчание докато караше разбиха този план. Колкото и да опитваше, колкото и да му се искаше, нямаше да може да я приеме толкова леко. Работата не бе и в простия факт на нейната красота, а в сериозността, една прилична съдържаност, която не си спомняше да е срещал в жените, които бе познавал.

Подавайки ключовете на портиера пред ресторанта, Нолан забеляза, че Тара остана седнала, с ръце в скута. Изпитва ли го? Дали щеше да е добър кавалер ако ѝ отвореше вратата, или това би го направило шовинистична свиня в очите ѝ? Не беше се притеснявал за приличието в обществото от десет години и сега изведнъж до болка му се прииска да вземе правилното решение, да изглежда добре в очите ѝ. Но единственият му избор беше да бъде себе си, родителите му го бяха възпитавали старомодно, затова той заобиколи колата и отвори нейната врата. Тя го възнагради с лека усмивка, в която, за свое огромно удоволствие и изненада, той прочете одобрение.

Облеченият в смокинг главен сервитьор я познаваше, поне така му се стори. Той я поздрави фамилиарно, целуна ѝ ръка и кимна на Нолан с уважение и може би щипка завист, и ги поведе към сепарето в дъното. Осветлението там беше слабо — само насочени светлини към масите, колкото да може да се чете менюто. Тара си поръча вино, чието име звучеше на италиански, но му бе непознато. Той поиска мартини „Бийфийтър“.

Сервитьорът си тръгна. Тара отпи от водата си.

— Предупредих, че не искам да се караме, но не съм ти забранила да говориш, ако искаш. Ако не искаш, тази вечер може да се окаже много дълга.

— Опитвам се да избегна чувствителните теми.

— Добре, но не си казал и дума, откакто излязохме от моя апартамент.

— Защото всичко, за което си помислех, ми изглеждаше рисковано.

— Какво например?

Нолан се поколеба, после каза:

— Например колко добре изглеждаш. Видя ли? Вече те обидих.

— Не съм обидена.

— Мисля, че си. Намръщи се.

— Така ли?

— Определено.

— Не съм искала да се мръщя. Не съм обидена. Не беше намръщване от обида. Даже съм поласкана. Благодаря. — Тя подраска върху салфетката до чинията си. — Не съм свикнала с комплименти. Предполагам. Освен това съм малко притеснена. Тази вечер може да се окаже грешка.

— Какво?

— Ти и аз. На вечеря. Просто ми прозвуча толкова хубаво да излезем и... — тя въздъхна и скри паузата с глътка вода. — Не исках да оставям у теб грешно впечатление.

— За какво?

— Че това е среща. Като между мъж и жена.

— Добре, ще се опитам да не оставам с грешно впечатление. А кое е правилното?

— Че това е просто вечеря. Двама души на ресторант.

Той се усмихна насреща ѝ.

— Обратното би било кое? Романтична вечеря?

— Предполагам. Не съм си мислила, че това ще е романтична вечеря. Вероятно затова съм се намръщила.

— Пак се върнахме там, а? Ти се намръщи, защото казах, че си прекрасна, което означава, че аз съм романтично заинтересуван.

— Нещо такова, предполагам.

Сервитьорът пристигна с напитките и Нолан изчака, докато той се отдалечи, преди да пийне от мартинито си и да продължи:

— Добре — каза, — обещавам да не съм романтично заинтересуван. Ти си момичето на мой приятел и това би било неловко, само дето вече каза, че си приключила с него.

— Така мисля.

— Аха. Промяна в историята.

— Всъщност не. Просто не мислех, че толкова скоро ще изляза с някого. Имам предвид на среща.

— Имам една идея. Какво ще кажеш да не наричаме това среща или нещо друго? Да го оставим такова, каквото е. Нужно ли е веднага да вземаш решение?

— Може би не. Просто не искам да ти отправям смесени сигнали. Наистина повече нямам нищо общо с Ивън, но...

— Все още не ти е безразличен.

Тя вдигна рамене.

— Не знам. Това да не отговарям на писмата му е решение. Но да нямаш чувства към някого не е нещо, което можеш да решиш. Не мога да кажа, че съм стигнала дотам. А ето ни нас двамата тук, ти и аз. Ти ме покани да излезем и аз казах да. Не знам защо го направих.

— Не беше ли гладна?

— Можеше да идем в „Макдоналдс“. Нямахте нужда да се издокарвам. А така усещам всичко... по-различно.

— Отколкото „Макдоналдс“? Надявам се да е така. — Нолан се наклони през масата, улови погледа ѝ и го задържа. — Виж, Тара, не е толкова сложно. Не те познавам. Единствените две неща, които знам за теб са, първо, военните, за които е забранено да говорим. Второ, че си много красива. Това е само наблюдение и е рисковано, понеже си мислиш, че те свалям, което прави нещата повече да приличат на една среща, признавам. Затова, да станем от тази маса веднага. — Той се изпъна назад. — Това не е среща. Аз съм твърде стар, а ти на колко си? Двайсет и две?

— Опитай с дваайсет и шест.

— Е, аз съм на трийсет и осем и разликата е доста голяма. Бих могъл да съм ти баща.

Тя отпи от виното си и леко се усмихна.

— Само ако си бил преждевременно развит на единайсет години. Спря, наполовина протегнала чаша към неговата.

— Не знам дали мога да пия за това. Преподавам на единайсетгодишни. Ако бяха по-рано развити, щеше да се наложи да сложим решетки на прозорците.

Нолан задържа чашата си там, където беше.

— Да пием за мира тогава. Може ли да пием за мира?

Тя чукна чашата му.

— За мира може. Мирът ще бъде много хубав.

* * *

Нолан паркира на едно празно място близо до апартамента ѝ. Угаси двигателя и светлините и посегна към дръжката на вратата.

— Не е необходимо да излизаш — каза тя.

— Трябва. В тъмна нощ един джентълмен изпраща дамата си до нейната врата.

— Точно така. Но всичко ще бъде наред.

Той се облегна назад в седалката си, после се извърна към нея.

— Опитваш се да избегнеш онзи неловък момент с „ето ни вече до вратата“. Разбирам. Не е нужно да ме каниш вътре да пийнем по едно. Няма да се опитвам да те целуна за лека нощ. Даже и да те намирам за още по-привлекателна, отколкото преди да си прекараме така чудесно. Това беше наистина много приятна вечеря.

— Хубаво беше — но не прозвуча много ентузиазизирано. Ръцете ѝ се заключиха в скута, тя седеше и гледаше напред, скована и упорита.

— Какво има? — попита той. — Добре ли си?

Тя въздъхна.

— Писмото на Ивън още ли е у теб?

— Да, мадам.

Тя не помръдна.

— Мисля, че трябва да го прочета. Трябва да прочета и другите.

— Добре. В жабката е, точно пред теб. Заповядай.

Той отвори вратата на колата и излезе. Нощта миришеше на гардения, жасмин, магнолия — беше забравил колко красива може да е Калифорния през лятото. Заобиколи колата и отвори нейната врата.

Тара остана неподвижна още миг, после отвори жабката, извади писмото, прехвърли краката си отвън и слезе. Каза:

— Наистина всичко е наред, Рон. Това е моят апартамент хей там. Вижда се оттук.

— Да, вижда се, но моите убеждения не ми позволяват да те оставя да отидеш дотам сама.

Тя въздъхна.

— Добре.

— И никакви глупости — каза той. — Имам предвид от твоя страна.

Развеселена въпреки всичко, тя вдигна поглед към него и поклати глава.

— Ще се опитам да се удържа.

Държейки писмото така, че той да може да го види, тя се обърна и той тръгна до нея — през паркинга нагоре по външното стълбище. Отключи вратата, отвори я и светна лампата вътре.

— В безопасност съм — каза тя. — Благодаря ти.

— Моля — и той леко се поклони. — Прекарах чудесно. Пожелавам ти здрав сън.

5.

В събота я заведе в Сан Франциско. Това не беше среща, каза ѝ той, защото беше през деня, а истинската среща по дефиниция се прави през нощта. Взе я в десет и трийсет сутринта и със свален гюрук на корвета взеха магистрала 280 до града. Красивата зеленина остана зад тях, от лявата им страна бе язовирът Кристъл Спрингс, а по-нататък, отдясно, се намираше необятната шир на блестящия залив.

Тя не познаваше града толкова добре, колкото него. Беше му казала това по време на вечерята, а той го използва като повод да я покани да излязат отново: не може да живееш толкова близо до един от най-невероятните градове в света и да не знаеш достатъчно за него. Беше направо грях.

И така те посетиха музея на изящните изкуства, върнаха се обратно през парка Голдън Гейт и спряха да пият чай в японската чайна градина след един час в музея на Де Янг. Хубавото августовско време се задържа и след като паркираха на площад „Жирардели“, те се върнаха назад пеш и хапнаха багети с гъши пастет и пиха червено вино на външна маса в едно френско бистро.

След това се поразходиха, лениво разглеждайки забележителностите и опитвайки да изминат стръмния наклон на Ломбард — „най-кривата улица в света“ — макар че всъщност според Нолан дори не беше най-кривата улица в града. Тази чест се падала на Върмънт Стрийт надолу към Мисията. Независимо от всичко Ломбард беше достатъчно стръмна и крива и той ѝ каза, че ако иска може да го хване, за да пази равновесие, и тя го направи.

На Норт Бийч в кафе „Триест“ Нолан ѝ купи капучино и го донесе на малката масичка пред нея.

— Е, дойде време за още един рискован въпрос.

Този път, чувствайки се по-свободно с него, тя се усмихна и каза:

— Ъ-хъ.

— Мислиш ли, че можеш да се справиш?

— Човек никога не знае, но ще опитам.

— Писмата на Ивън.

— Какво за тях?

— Прочете ли ги?

Тя наведе поглед към кафето си, вдигна чашата и пи. Остави я внимателно долу.

— Защо вместо това не ми кажеш пак, че съм красива и да караме на тая тема?

— Добре. Пак си красива. След последния път, когато беше за известно време направо противна.

— Да, бях ужасна, нали?

Но шегите не действаха. Тя стисна устни и затвори очи, въздъхна, после ги отвори и го погледна право в лицето.

— Още не съм. Опитах се да ги прочета онази вечер, но все още не съм безразлична към него. Не съм променила мнението си за това, което прави, така че всъщност нищо казано от него...

Нолан почака един дълъг миг, преди да отпие от кафето си и още един, преди да заговори:

— Не намираш нищо благородно, величествено или добро в един воин, нали?

Тя срещна за миг очите му.

— *Воин* — изрече подигравателно тя.

— Точно така, воин.

Тя поклати глава.

— Ивън не е воин, Рон. Ивън е обикновен войник, пионка, която изпълнява заповедите на хора, които не уважава, бие се в страна, която не ни иска там, рискува живота си за кауза, в която не вярва. Трудно ми е да намеря място в уравнението за думи като благороден, величествен и добър, когато виждам само разруха, глупост и невежество.

— Добре — каза Нолан. — Вероятно можем хубаво да поспорим за тази точно война. Но аз нямам това предвид. Говоря за философската концепция за воин.

Лицето ѝ остана като камък.

— Никога не мисля за воините, Рон. Войната е злото за света и винаги е била такава.

Нолан отново остави мълчанието да се натрупа.

— При всичкото ми уважение, Тара — каза той тихо, — трябва да помислиш за това. Дължиш го на себе си.

— На себе си?

— Щом заради това изоставяш човека, когото обичаш — да. На себе си.

— Казах ти, не знам дали все още го обичам.

— Защото отиде да се бие?

Тя бавно завъртя чашата си.

— Казах му, че можем да отидем в Канада или някъде другаде.

— И какво ще стане, когато Канада или която и да е друга страна е заплашена и има нужда от войници?

— Но точно там е работата, Рон. Няма заплаха. Ирак не представляваше заплаха. Беше нападение, както когато Германия нахлу в Полша. Америка прави същото, в това е въпросът. Няма да открият оръжия за масово унищожение, почакай и ще видиш. Цялата работа е измама. Всичко това се прави заради печалбите от петрол. „Халибъртън“ и всички онези хора. Не разбираш ли?

— Военни доставчици.

— Да, военни доставчици. Големият бизнес. Чейни и неговите приятелчета.

— Разбирам това, което ми говориш, но тук и аз съм малко обвързан, понеже работя за такъв военен доставчик. Ала от моя гледна точка ние сме хората, които охраняват армията и служителите от цивилната администрация. Ние храним войската, превозваме храна и припаси, вършим добра работа, спасяваме живота на хора, опитваме се да построим страната.

— Която най-напред разрушихте.

Нолан пое дъх.

— Виж, Тара, войната може и да е ад, но това не означава, че всички, които участват в нея са лоши. Виждам съм злото, повярвай ми, то е съвсем различно нещо от онова, което си мислиш. Затова нека не говорим за тази война. Признавам, че в нея има спорни въпроси. Нека да говорим за воина.

— Воина, воина... Не искам воин в живота си. Това е. Не искам да има воини на този свят.

— Да, но тъкмо тук е трудността. Разбира се, че би било прекрасно, ако нямаше нужда от воини. Както би било чудесно да няма зло. Но там е работата, че има зло. И без воините то ще триумфира.

— Какво ще кажеш за това, Рон: без воини злото няма да може да напада.

— Значи е като яйцето и кокошката, нали? Кое се е появило първо? Не — той постави ръката си върху нейната и я отдръпна, сякаш се беше изгорил. — Слушай. Ето какво мисля аз: винаги ще съществува зло и да, то ще привлича зли воители. Дотук съгласна ли си?

Тя успя да кимне леко.

— Добре — продължи той. — Значи злото и неговите слуги са даденост, прав ли съм? Прав съм. Хайде, признай, че е така. Ти току-що го призна. И следователно е вярно.

Тя се поколеба, след това каза:

— Добре. Да. И?

— И веднъж злото като поеме на поход, какво би могло да го спре, освен една по-голяма сила на доброто?

Тя се облегна назад и скръсти ръце.

— По-голямата сила не е непременно физическа. Може да бъде духовна. Вземи Ганди или Мартин Лутер Кинг. Битките трябва да са последното средство. Мисля, че много от тези така наречени воители са подпалвачи на воители, избрали да се бият, за да оправдаят собственото си съществуване.

— Понякога го правят, да. А Ганди и Кинг наистина са велики хора, няма спор. И двамата убити, бих искал да изтъкна. И никой от тях не е използвал ненасилието в една действителна война. Добре, борили са се със злото, но тогава то не е било в настъпление. Все още не е било във военския стадий. Но дори и така да е, за всеки Ганди или Кинг има по един Невил Чембърлейн или някой друг, който не иска да се бие. Не си мисли, че в момента, в който станеш истински воин — като Чърчил да кажем — наистина си в състояние да спреш действащото зло. Смяташ ли, че Хитлер е щял да спре сам? Някога? Или Саддам Хюсеин?

— Ние наистина спряхме Хюсеин — каза тя. — Той не представляваше заплаха.

Нолан отпусна рамене. Лицето му прие израз на смирена неутралност. Гласът му стана мек:

— Тара, моля те. Възприела си нещата отзад напред. Ако той не беше заплаха, това е защото вече веднъж го спряхме. Нашите воители го спряха в Кувейт. Това е единственото, което той разбра.

Тара въртеше малката си чашка в чинийката, хапейки долната си устна. След малко вдигна очи.

— Не искам да мисля за това, Рон. За мястото на злото в света.

Гласът му отново бе нисък, когато срещна погледа ѝ, сложи ръката си върху нейната и този път не я отдръпна:

— Не те обвинявам, Тара. Никой не иска да мисли за това. И на някои места като тук, в САЩ, и в такъв прекрасен следобед в този невероятен град, то изглежда така далечно и несъществуващо. И слава богу. Искам да кажа, слава богу, че има острови, където звярът е обуздан. Държат го в клетка. Но не трябва да се забравя, че някой някъде, е трябвало да го вкара в тази клетка и да го държи там. Ето затова се нуждаем — всички се нуждаем, светът се нуждае — от воители. Какво мислеше, когато Ивън беше ченге?

Тя се намръщи още по-силно и поклати глава:

— Не бях особено щастлива, но това беше различно.

— Как точно?

Тя захапа устната си още веднъж.

— Войниците — тяхната работа е да убиват. Ченгетата — главно да пазят.

— А понякога, за да защитават, не се ли налага да убиват?

— Но това не е основната им работа.

— Дали това е защото за отделните лоши момчета не е необходима цяла армия, за да бъдат победени?

Той свали ръката си от нейната и се изправи на стола си. Вдигна чаша до устата си и я върна долу. Докато я гледаше, видя как очите ѝ станаха стъклени и в ъгълчетата им увиснаха сълзи.

— Съжалявам. Не исках да ти разваля деня и да те карам да плачеш. Можем да спрем да говорим за това.

Една сълза се откъсна и остави следа по лицето ѝ.

— Не знам какво да правя. Толкова е трудно.

— Да — каза той — знам.

— Опитвам се да постъпя правилно.

— Виждам.

— Трябва поне да прочета писмата му.

— Това би било много мило.

— Но все още съм... — тя спря, погледна го и отново поклати глава. — Нямам никакви отговори. Не знам какво трябва да направя.

— Не е нужно да решаваш днес. Как ти звучи това?

Тя го погледна с благодарност.

— По-добре.

— Добре, тогава — каза той. — Мисля, че толкова философия за един ден е достатъчно. Защо не нападнем онази сергия за пуканки?

* * *

Една от забележителностите на Сан Франциско беше „Трейдър Викс“, ресторантът, в който се твърдеше, че е измислен коктейлът „Май тай“, и любимото място на известния журналист Хърб Каен и приятелите му. Оригиналният заведение беше излязло от бизнеса преди десетилетия, но преди две години бяха отворили един близо до кметството. Беше шумно и представляваше същият тип ресторант — характерно за Пасифик Айлънд място, където сервираха огромни плата „пу-пу“, пълни с разядки от азиатската кухня, които човек можеше да полее с „Май тай“ или с някакъв друг вид напитка, съдържаща щедри количества ром, обикновено сервирани за двама в остъргани черупки от кокосови орехи.

Нолан и Тара бяха поръчали едно такова, когато седнаха и още едно с вечерята си. Спокойното разглеждане на забележителностите и последвалият бурен разговор по някакъв начин ги бяха сближили и размили разликата между среща и не-среща и когато сервитьорът прибра съдовете от вечерята и им остави сметката, Нолан си позволи да започне да обмисля възможността тази невероятна жена да харесва нещо у него в крайна сметка. Тара определено имаше в най-добрия случай неопределено отношение към Ивън Шолер и изглежда неговата компания ѝ допаднаше — смееше се, шегуваше се, пиеше. Не директно флиртувайки, разбира се не го правеше открито, тя му отделяше от времето и вниманието си, не държеше крака си близо до спирачката. Неговото лично чувство за чест спрямо другаря му не би му позволило да я преследва, ако тя бе декларирала някакъв вид обвързаност с Ивън. Но тя избягваше да го прави и ако по-късно откликнеше на опитите му за сближаване, това само по себе си би било отговор.

Нолан знаеше отпреди, че в „Трейдър Викс“ има служители, които паркират колите, но като правило той не позволяваше особено охотно други да сядат зад волана на корвета. Затова очите му бяха отворени на четири и няколко пресечки преди да стигнат до ресторанта

той забеляза едно като по чудо свободно място до бордюра. Паркира там без много да мисли. Все още беше топло, с една мекота на светлината при здрач, и изминаването на останалото разстояние с Тара изглеждаше едновременно естествено и приятно.

Сега навън се беше стъмнило. По типичния за летата в Сан Франциско начин температурата бе паднала с двайсет градуса за последните два часа и режещият въздух на Пасифика вдигаше праха от улиците. Въздухът скърцаше от песъчинки. Бяха на Голдън Гейт Авеню, булевард на изток и запад, в който вятърът влизаше като във фуния и ставаше още по-неприятен.

Тара каза:

— Как можа да стане така отвратително за толкова кратко?

— Градът получил патент за такова време още от времето на Златната треска през 49-та. Предполагало се, че това ще държи настрана измета. Не мисля, че е свършило кой знае колко работа, но те си го пазят. Защо не влезеш вътре, а аз ще отида да взема колата и ще се върна за теб?

— Не е нужно. Не е чак толкова далече. Мога да го изтърпя.

— Не ти ли е студено?

Тара носеше сандали, къси панталонки и къса тениска, която оставяше корема гол — лятното калифорнийско облекло. Сега съвсем неподходящо.

Но тя само се засмя.

— Няколко пресечки са. Действа ободряващо, не мислиш ли?

Нолан, в цивилни обувки, панталон „Докърс“ и копринена риза „Томи Бахама“, кимна.

— Ободряващо. Хубава дума. Сигурна ли си?

— Да вървим.

На първия ъгъл, до който стигнаха, Полк Стрийт, спряха на бордюра да изчакат светофара. Той забеляза, че зъбите ѝ започваха да тракат.

— По-близо е да се върнеш до „Трейдър Викс“, отколкото до колата. Сигурна ли си, че искаш да продължиш?

— За такава слабачка ли ме смяташ?

— Не съм казал такова нещо. Но ми се струва, че ти е студено.

— Добре съм. Уверявам те.

— Добре тогава — той сложи ръка около раменете ѝ. — Това е само за да ти е топло — каза. — Да не вземеш да си помислиш нещо.

Може би малко замаяна от алкохола, тя сгъна ръце пред гърдите си и се облегна леко на него.

— Хубаво нещо е топлината — и добави: — Хайде, светофарче, побързай.

Но тъкмо преди да се смени светлината в движението се отвори пространство. Той улови ръката ѝ и я стисна — „хайде!“ И изскочиха на асфалта. На следващата пресечка и на по-следващата светофарите не работеха. Макар да се намираха на няколко пресечки от кметството, Нолан осъзна, че навлизат в Тендърлоин Дистрикт, един от най-лошите квартали на града, където нещата се нуждаеха от поддръжка. Вървяха бързо, все още хванати за ръце, стъпките им отекваха. На следващата пресечка — „Ларкин“ — отново трябваше да спрат заради светофара и трафика. От завета във входа на съседната сграда зад тях излезе проститутка в черна минирокля и мрежесто горнище.

— Компания ли си търсите?

Нолан позна по гласа, че беше мъж.

— Имам едно местенце точно зад нас.

— Благодаря, но така ни е добре. — Нолан пристъпи и застана между Тара и проституирация. — Отиваме да си вземе колата.

— Не беше ли тази улица нагоре и наляво? — прошепна Тара.

— Още една.

Отново изскочиха на паважа и навлязоха в следващата тъмна улица. Изведнъж осветеният град, на който се бяха наслаждавали, изчезна. Вятърът разнасяше над него острата миризма на боклук и урина. На светлините от минаващите фарове Нолан виждаше почти до всяка врата човек — легнал, увит в дрипи или вестници. При една пролука в трафика прекосиха по средата, вече тичайки от студ и адреналин. Завиха по Лейвънуърт към Еди, сърцето на Тендърлоин. Но — какво облекчение — сега бяха на малко повече от половин пресечка до мястото, където бяха паркирали.

Както се оказа обаче, това разстояние съвсем нямаше да е достатъчно късо.

* * *

Тримата чернокожи се появиха сякаш от нищото и препречиха пътя им. Тара прошепна:

— О, боже — и застана една крачка зад Нолан.

Мъжете носеха тежки якета с качулки и когато се разгърнаха на две страни да ги заобиколят, онзи отпред размаха нож.

— Закъде бързате толкова? — попита той.

Нолан, който не изпускате от очи движението на мъжете, единият — заел позиция откъм улицата, а другият зад тях, пусна ръката на Тара и закрилнически я хвана през кръста.

— Колата ни е там на улицата — посочи с пръст той.

— Корветчето, а?

— Точно така.

— Хубаво ли вози?

— Да. Надявам се все още да е в добра форма.

Водачът каза на останалите:

— Надявал се да е в добра форма. Чухте ли това? Човекът се тревожи за гумите си. — Поглеждайки Нолан, той премести ножа в другата си ръка: — Работата е там, че ние я наблюдавахме, за да сме сигурни, че никой няма да ѝ направи нищо. Нали си сецаш?

— Оценявам това — отвърна Нолан. Сега той се обърна и ясно запечата в ума си позициите на другите двама нападатели. Завъртя се малко настрани заедно с Тара, така че да може да улавя всяко движение на онзи отзад, в случай че се готвеше да удари. Погледна ги един по един и каза: — Но сега на приятелката ми ѝ е студено и наистина трябва да влезе в колата веднага. — Пресегна се назад, сякаш търсеше портфейла си. — Колко ви дължа, господа, за това че сте пазили колата ми?

— Рон... — започна Тара.

— Стой спокойно — прошепна той и стегна ръката около кръста ѝ, притискайки я към себе си. По някакъв начин беше успял да извади ключовете от джоба си, сега откри една от ръцете ѝ и ги пхна в нея. — Когато започне — прошепна в ухото ѝ, — влез в колата и я запали.

— Какво да започне? Рон, не можеш...

Нолан понечи да отговори, но с ръмжаща псувня вместо предупреждение водачът им изведнъж се хвърли напред с насочен нож. Нолан бутна Тара. След това отбягна нападението, като отклони ръката с ножа и ритна назад — Удари задния мъж в коляното. Той изкрещя и

падна. Нолан се завъртя, ритна отново и улучи водача им в бедрото. Той се стовари върху третия откъм улицата. Беше само временно задържане, но им даде за момент възможност да се изтръгнат, а на Тара — да побегне към колата.

— Бягай — изкрещя Нолан.

Тя хукна.

Нолан видя с крайчеца на окоото си сянката, която се нахвърляше. Дръпна се рязко и нанесе удар заднишком, докато се обръщаше. Уловил проблясването на ножа, парира с удар китката над него и оръжието издрънча върху тротоара. Вече не знаеше кого удря — водача им или другия, но това нямаше значение. От разстояние, достатъчно за да го помирише, вдигна коляно към слабините на мъжа и когато онзи се преви надве, последва удар в тила. Знаеше, че го бе убил от начина, по който го видя да се строполява. Но сега видя, че има още един нож в уравнението. Нападателят опита широк страничен удар. Нолан отстъпи, остави го да полети покрай него, след което мина откъм вътрешната му страна и нанесе с длан ъперкът в основата на носа. Хрущялът потъна назад към мозъка. Тялото се изопна за миг, преди да рухне на земята.

Нолан се обърна назад към мъжа, чието коляно беше счупил. Изведнъж осъзна, че макар той повече да не представлява заплаха, беше свидетел. А свидетелите, както Нолан вярваше, бяха лош късмет. Бързо се огледа, за да провери дали наоколо нямаше други хора. Мъжът все още беше на земята, движеше се долу като рак, назад от мястото на побоя. За две секунди с няколко стъпки Нолан се озова до него.

— Човече — каза той. Дишаше тежко, гласът му беше почти извинителен, но забележително изпразнен от емоция. — Това не беше никак добра идея. Трябва да спреш да се занимаваш с тези глупости. Как е кракът ти? Можеш ли да се изправиш? Трябва да се погрижиш за него. Хайде, нека ти помогна.

Младежът се поколеба за миг, после пое протегнатата от Нолан ръка и се остави да бъде повдигнат. Но веднага щом достигна височината, необходима на Нолан, той обви с ръка врата му, намери брадичката и рязко я дръпна със злокобно изпукване назад и встрани. Пусна и това последно тяло да падне на тротоара и огледа направеното от него кръвопролитие. Доволен, тръгна с лек бяг по улицата, прескочи

падналия водач на бандата и след десетина крачки се намери на мястото, където Тара беше запалила колата и я сваляше от бордюра, готова за бягство. Той удари капака на колата, докато я заобикаляше, след това отвори вратата от другата страна на шофьора и скочи задъхан вътре.

— Добре ли си? — попита той. — Можеш ли да караш?

Трепереща и стиснала кормилото, тя намери сили да кимне.

— Давай тогава. Сега!

* * *

Тара измина в мълчание около шест пресечки, преди да свие встрани и да спре.

— Мисля, че повече не съм в състояние да карам — каза тя.

— Аз ще поема.

Тя го погледна за първи път, откакто бе влязъл в колата.

— Ранен ли си?

— Не.

— Какво стана с тях?

— Не знам. Оплетоха се един в друг и това трябва да ги е забавило достатъчно, за да мога да дотичам при теб.

След минута тя каза:

— Можеше да ни убият, нали?

— Не знам. Вероятно се опитваха да ни пробват и толкова. Нямаха дори пистолети. Сигурно щяха да ни вземат парите и други неща, ако им бяхме позволили.

Тя стоеше неподвижна и остави мълчанието да изпълни тясното пространство. След това въздъхна нерешително, отвори вратата и излезе навън. Нолан разбра, и също излезе. Изчака я да мине да седне, за да затвори вратата зад нея. После седна зад волана, закопча колана и се включи в движението.

— Господи — каза тя след малко. — Сигурен ли си, че нищо ти няма? Не мога да повярвам, че това се случи. Стана толкова бързо. Как изневиделица изникнаха там!

— Да. Така стават тия неща. — Той хвърли поглед към нея. — Не трябваше да паркирам там. Трябваше да бъда по-разумен, но не го

обмислих. Съжалявам.

— Не е нужно да се извиняваш. Ти нямаше вина. Всъщност, ако ти не беше там...

Но той поклати глава:

— Тогава и ти нямаше да си там. Ти би оставила колата на паркинга на заведението като всяко разумно същество.

— И все пак... — тя обгърна раменете си с ръце. — Боже, не мога да спра да треперя.

— Всичко е наред — каза той. — Това е от адреналина. — Свали дясната си ръка от кормилото и я протегна. — Ако това ще ти помогне, можеш да ме хванеш за ръката.

Трябваше й малко време, за да реши. После пое въздух, издиша, след това протегна ръка и я сложи в неговата. Премести двете ръце през скоростния лост в скута си и покри неговата с другата си ръка.

— Благодаря ти — каза. — Това наистина помага.

* * *

Нямаше спор дали да я изпрати до вратата или не. Тя отвори. Светна лампата отвътре и се обърна към него. На лицето й бе изписана борба. Със слаба и извинителна усмивка понечи да вдигне ръка, после я отпусна.

— Искях да ти благодаря за чудесното прекарване, но... — тя срещна погледа му. — Сега съм малко объркана. Това нормално ли е?

— Да — отвърна Нолан.

— Ще прочета писмата на Ивън.

— Можеш да го направиш.

— Не си мисли, че съм неблагодарна.

— Защо трябва да мисля така?

— Заради това, че спаси живота ми и всичко останало. Заради това, че беше воин.

Това извика следа от усмивка у него.

— Чудех се дали си се сетила за това. Но ти не ми дължиш нищо, Тара. И определено нищо заради случилото се. — Той леко вдигна брадичката й с показалец.

— Не се тревожи за мен. — След тези думи се наведе напред, целуна я бързо по бузата и направи крачка назад. — Затвори вратата. Това е заповед.

* * *

Неспособна да заспи, тя най-сетне взе писмата.

Бяха се излели от душата и сърцето на Ивън. Споменът за него оживяваше силен и ясен във всяко едно — бърбиви и непочтителни, но накрая завършващи неизменно с най-същественото. Липсваше му. Обичаше я и искаше да опитат отново, когато се прибере.

Когато.

Но тя знаеше, че думата не беше когато. Беше *ако*. Не се знаеше дали щеше да си дойде жив или невредим. Не можеше да се отърси от мисълта, че в момента, в който чете писмата му, той може вече да е мъртъв. Нямаше намерение да се обвързва отново с него, а след това той да загине там. Не можеше да му даде дума, докато отново не са заедно физически и докато тези въпроси не се разрешат по един или друг начин. Да му даде надежда преди това би било вредно и глупаво.

Тара четеше в леглото си завита с одеяла, облечена с пижама и най-топлия си халат, за да спре непрестанното треперене, въпреки топлата нощ в Редууд Сити. Накрая остави и последното писмо — петото или шестото, което беше прочела — и затвори очите си, опитвайки се да си представи Ивън такъв, какъвто го помнеше, опитвайки се да изстиска някакво чувство от онова време, когато си беше мислила, че са идеалната двойка, че ще се оженят и ще имат семейство и прекрасен живот заедно. Обаче то не идваше лесно.

Част от нея, може би по-голямата, все още вярваше, че го обича, че той ще се завърне от тази война, че ще започнат отначало и ще решат всички проблеми. Но него го нямаше вече няколко месеца, а тя беше прекарала това време в опити да го остави зад гърба си. Когато се върне — ако се върне — щяха да видят как стоят нещата помежду им. Мислеше си, че ако тя и Ивън бяха идеалната двойка, ако бяха предопределени един за друг, то нищо не би могло да ги държи разделени. Ала междуременно тя имаше собствен живот и принципи.

Не желаше да запазва една връзка, в която тези принципи бяха нарушени още от самото начало.

Обаче тазвечершният нагледен урок с Рон Нолан бе разтърсил някои от тези дълбоко залегнали принципи. Бяха нападнати от лоши хора, които искаха да им навредят и без Нолан, който я защити, тя можеше...

Внезапно споменът от нападението отново я връхлетя — мъжете, които я заобикаляха с блеснали ножове в ръце. Липсата на всякакво предупреждение, когато първият се втурна насреща им. Ако Рон не беше там... или, по-скоро... ако не беше такъв, какъвто беше, всичко можеше да завърши толкова зле. Можеше да е не просто грабеж, а краят на живота ѝ, на всичко.

Нов прилив на адреналин я накара да подскочи в леглото.

Отмятайки завивките си, тя отиде до прозореца на спалнята и дръпна пердето няколко пръста, колкото да може да погледне навън. Осветената синя вода на басейна долу бе неподвижна. Нито сенчица не помръдваше по тревата или околните живи плетове. Всичко говореше за мира и идилията в предградията. Тя пусна пердето, прекоси стаята и като запалваше пътем лампите, отиде в дневната. Отвори шкафа в стаята, онзи до предната врата, после се обърна и влезе в кухнята. Прозорецът над мивката гледаше към паркинга и тя угаси лампата, за да може да вижда по-добре.

Облян в светлината на една от уличните лампи стоеше корветът на Рон Нолан, точно срещу апартамента ѝ по посока на входа за алеята, която водеше към паркинга. Гюрукът беше свален и колата се намираше достатъчно близо. Виждаше Рон седнал отпред, опрял лакът на долната част на прозореца. Тя погледна часовника — беше я оставил на вратата преди четирийсет и пет минути.

* * *

— Рон?

Беше чул приближаването на стъпките и се застави да остане неподвижен, с лице напред, докато тя не се изравни с него. Сега я погледна. Беше в тениска, къси чорапи, дънки и сандали.

— Да? — много тихо.

— Какво правиш?

— Просто седя тук. Наслаждавам се на нощта. — Тя изглежда искаше малко повече обяснения и той ѝ ги предложи: — Бях малко пренавит преди малко. Помислих си, че не е лошо да се успокоя, преди отново да поема по улиците. Трябваше да си заспала досега.

— Аз също бях разстроена. — Тя направи пауза и лекичко въздъхна. — Четох писмата на Ивън. Мисля, че все още е объркан. Поне аз съм.

— За какво?

— За нас. За мен и него. За това какво ще правя.

— Какво ще правиш с Ивън?

— Ако знаех, нямаше да съм объркана, нали? Не бях справедлива към него, нали? Трябва да му пиша и да му обясня какво чувствах през цялото това време.

— И какво е то?

— Че може би имаме шанс, ако той иска да приключи с цялата тази работа. Но това ще е в бъдеще, когато се върне, ако изобщо се върне. Дотогава не мога да му обещавам нищо, докато не видя какво има между нас наистина. Това звучи ли ти справедливо?

— Аз не съм безпристрастен — каза той. — Прозвуча ми сякаш ти току-що каза, че нямаш нищо общо с него.

— Скъсахме преди пет месеца, Рон — тя си пое дъх. — Какво точно правеше ти тук?

— Радвах се на нощта, на ароматите, на липсата на стрелба. — Той я погледна. — Също се надявах да не можеш да заспиш и да слезеш тук при мен, за да мога пак да те видя. Може би да се върна с теб до вратата.

След секунда тя каза:

— Можеш да го направиш.

6.

В Сан Франциско заместник-началникът на инспекторите Ейб Глицки влезе в отдел убийства в 9:30, понеделник, на следващата сутрин. Даръл Брако, едно от предишните протежета на Глицки, вдигна поглед от доклада, който пишеше и едва не разля кафето си, докато се изправяше да поздрави:

— Лейтенант!

Глицки почувства как белегът през устните му се напруга да превъзмогне рядкото желание да се усмихне. Накрая, както обикновено, усмивката не се появи. Неколцина от инспекторите в стаята вдигнаха очи разбира се, но никой от тях не се отнасяше по военному с него. Брако все още беше на крака и чакаше. Очевидно той имаше някаква информация защо шефът на отдел „Убийства“, лейтенант Марсел Лание, беше повикал заместник-началника.

— Марсел ми каза да гледам за вас, сър. Тъкмо щях да го предупредя, че сте тук.

Глицки се спря.

— Да не би случайно да го хвана да прави нещо нередно?

— Човек никога не знае — отговори Брако.

Той тръгна редом с Глицки, след което кимна на друг инспектор, жена на име Дебра Скиф, която вдигна глава и се изправи, докато минаваше Брако.

— Скиф беше вътре при него цял час зад затворена врата тази сутрин. Като я гледа човек, не изглежда кой знае какво.

Скиф, която събираше някакви документи от бюрото си, кимна към Ейб и отговори със съвсем нормален тон:

— Все да ме ухапеш, Даръл.

Глицки продължи напред, следван по петите от Брако и Скиф. Почука на отворената врата на Лание. Лейтенантът говореше по телефона, с крака вдигнати върху бюрото. Той им махна с ръка да влязат. Новият му офис на втория етаж беше поне два пъти по-просторен от кабинката, която той (а преди него и Глицки) беше обитавал един етаж по-долу. Имаше място поне за половин дузина

души пред бюрото и четири стола, сгънати и подпрени до задната стена с дъската с надпис „Текущи убийства“. Глицки разгъна един от столовете и отстъпи на другите двама да си вземат по един.

— Разбирам — говореше Лание в слушалката. — Да, сър. Затова помолих Ейб да дойде да го информирам. Не — той подбели очи от досада. — Разбирам, че не искаме да... — дръпна слушалката от ухото си и Глицки чу глас, който разпозна като Франк Батист, началник на полицията. Значи, за каквото и да ставаше дума, то вече си имаше профил. — Да, сър — повтори Лание в следващата пауза, — това е идеята. Ще го направя. Да, сър. — Накрая той затвори, пусна крака на земята и приближи тялото си до бюрото, като подпря лакти отгоре. — Това беше началникът.

— И аз останах с това впечатление — каза Глицки. — Как е Франк в тази прекрасна сутрин?

— Тревожи се за нашето гражданство — да не би да изпадне в паника.

— И защо би изпаднало в паника?

— Тъкмо заради това те повиках, защото ако тази работа излезе навън, пресата ще нахълта тук, а аз знам колко обичаш да ти снимат физиономията с камера.

Всички разбраха иронията в думите на Лание. В отдела Глицки беше известен с две неща: не понасяше и не използваше псувни и мразеше контактите с каквито и да било медии. За нещастие, последното представляваше около осемдесет и пет процента от работата му.

Сега, нахлузил върху лицето си израз на примирена търпеливост, Ейб се облегна назад и вдигна единия си крак върху другия, с глезен върху коляното.

— Добре. Какво има?

Лание хвърли поглед върху двамата си инспектори и се върна на Глицки.

— Вероятно си имаме работа със сериен убиец.

— Аха — каза Глицки. — От известно време не сме имали работа с такъв.

— Оттук и паниката, която Франк толкова много би искал да избегне. Както и да е, помислих си, че Даръл и Дебра могат да те вкарат в час, за да знаеш докъде сме стигнали и как да се оправим, ако

нещата се нажежат. — Той кимна към жената, която се опитваше да направи красивото си лице невидимо, без кой знае какъв успех, като през цялото време показваше сурово изражение.

— Дебра, искаш ли да започнеш?

— Разбира се — приведена леко напред на стола си, тя беше опряла лакти върху коленете си и сключила ръце. Повдигна брадичка и се завъртя, за да гледа Глицки в лицето. — Не е кой знае каква история. Миналата сряда получих едно късно обаждане от „Миш“, всъщност беше рано сутринта. Тяло на улицата, на две крачки от „Мейкаут Рум“. Бял мъж, прилично облечен, портфейла му в задния джоб. Оказа се, че е трийсет и шест годишен бивш „Тюлен“ на име Арнолд Цвик. Няма криминално досие, неженен, необвързан, в момента безработен. Но очевидно скоро се е върнал от Ирак, където е работил за „Олстронг Секюрити“, чието управление е тук в града.

— Какъв им е бизнесът?

— Всичко, с каквото там се занимават бившите военни. Ходих в „Олстронг“ и там научих, че текущият им договор е за охрана на летището в Багдад. Но те не знаят къде е отишъл Цвик. Управителят на офиса ми каза, че го смятали за убит там. Един ден той просто изчезнал. Но сега вече знаем, че се е върнал. Няколко съседни, с които говорих — съседни, с които се е сприятелил — изглежда имаха впечатлението, че разполага с много пари. Но не открих никаква банкова сметка, а в апартамента нямаше пари в брой. Значи убийството все пак би могло да бъде заради грабеж — или това, или много добре е скрил парите.

Глицки попита:

— Мислиш ли, че е възможно да е откраднал пари от Олстронг?

Дебра кимна, очевидно доволна от въпроса:

— И моето предположение беше такова, сър. Особено като се има предвид начина, по който е бил убит.

— Как точно?

— Някой му е пречупил врата.

— Значи е работил отблизо — коментира Глицки. — Не е толкова лесно.

— Още по-трудно е, като се има предвид колко добре е бил обучен Цвик и че няма следи от борба или оръжие, използвано от нападателя. А Цвик е бил добре въоръжен. Носел е нож в ножница на

бедрото и 45-милиметров в джоба на сакото. И двете все още бяха у него, когато отидох там.

— Значи неговият убиец също е бил командос — каза Глицки. — Вероятно си предположила, че работи за Олстронг, който е искал да си върне парите.

Дебра кимна.

— Точно това си помислих, докато Марсел не ме повика вчера да ми разкаже за най-новото при Даръл.

Глицки прехвърли вниманието си върху Брако.

— Казвай.

— Трима улични главорези, всички с досиета. Всичките млади, силни и въоръжени, излезли да се позабавляват в събота вечер в Тендърлоин. Всички убити с ръце. Може би просто са решили да нападнат неподходящия човек, същият, който е убил Цвик, но е малко пресилено, не мислиш ли?

— Пресилено е това, че е останал да се навърта наоколо, ако е наистина човек на Олстронг — каза Глицки.

— Макар че не може да се говори за хора на Олстронг — отбеляза Дебра. — Целият персонал е в Ирак. Имат една жена, управител в някакъв малък офис край „Кендълстик“ и двама чиновници. Никой от тях не е срещал лично Цвик. И аз им вярвам.

— От друга страна — намеси се Лание, — може да си имаме работа с някой добронамерен, но смахнат човек, тръгнал да избива хора със собствените си ръце. Тези бандити от Тендърлоин са двама със счупени вратове и един с челни кости, забити в мозъка. Но не можем да намерим никаква връзка между Цвик и тези мръсници. Никоя от жертвите не е ограбена.

Глицки се почеса по бузата.

— Колко жертви с пречупени вратове си виждал през последните двайсет години, Марсел?

Лейтенантът кимна.

— Знам какво искаш да кажеш, Ейб. И всяка една от малкото такива е при някакъв вид борба. С тези момчета едва ли има и следа от борба. Проблемът е, че репортерите вече са надушили историята — тази сутрин ми се обадиха вкъщи, също и на Франк — и от устата им текат лиги при мисълта за история със сериен убиец.

Глицки подъвка вътрешната страна на бузата си.

— Значи Олстронг наема „тюлени“ и други от този род за охранителната си дейност в Ирак?

— Дотолкова успях да се досетя — поясни Дебра. — Всичко, което имат, както вече казах, са хубави брошури и никакви хора.

— Да не изгубваме от поглед най-главното — каза Лание. — Не искаме тази история за сериен убиец да залее града. Франк ще ми откъсне топките. Извинявай, Дебра.

Но Глицки вече се беше изправил.

— Очаква ме любимият понеделничен брифинг с пресата след петнайсет минути, Марсел. Ще гледам да гася този огън поне, докато не се сдобием с още един счупен врат.

— Какво смяташ да им кажеш? — попита Лание.

— Ще кажа, че не мога да коментирам разследване, което е в процес и че ще е безотговорно да се печатат и пускат слухове за сериен убиец, когато няма доказателства в подкрепа на това. А и никоя от жертвите не е известна личност. Имаме трима мъртви братя по хулиганство и един мъртъв безработен бял мъж в „Миш“. Не е особено приятно, но се случва. И животът продължава.

— Даже и ако този тип е същият тип — обади се Брако — кой ги е избил всичките?

— Ако е бил един и същ човек — каза Глицки, — е нормално да вярвам, че отдавна е изчезнал и повече няма да се върне.

7.

Като всички останали, майор Чарлз Тъкър, главен одитор по въпросите на авиацията, не обичаше да напуска зелената зона. Но през изминалите десет дни, откакто Рон Нолан се беше появил долу в сградата на Републиканския дворец с искането за 2 милиона, той се беше подписал за други 3,3 милиона долара в брой, пак за „Олстронг Секюрити“, и пак одобрени от Координатора на охраната на летището полковник Кевин Рамсдейл.

Джак Олстронг беше заставал лично четири пъти пред бюрото му, търпеливо обяснявайки на Тъкър, че той очевидно няма представа за обема на дейността, за която са сключили договор „Олстронг Секюрити“. Самото летище, ВІАР, беше огромно, разположено върху трийсет и две хиляди акра. Само охраняването дори на половината от всичката тази площ в една враждебна страна беше монументална задача. Освен това Олстронг Секюрити се нуждаеше незабавно от парите, за да купи колите и камионите, необходими за доставка на динари в брой навсякъде в страната, както изисква последния им договор. Той също така имаше нужда от още пари за кучетата търсачи на бомби, за заплати на огромния си персонал, за храна за постоянно увеличаващият се поток от служители.

Въпреки опасността, свързана с всяко пътуване извън зелената зона, Тъкър реши, че трябва да отиде и лично да провери какво се случва в ВІАР. Облечен в униформа, той излезе от Републиканския дворец в ранния следобед и бе откаран от шофьор през града и извън него до летището с ескорт от три коли Мерцедес, пълни с хора от охраната на ВКУ, които носеха само ножове — иронията не му убягна. Въпреки всичко, когато пристигнаха на контролния пункт пред летището вече беше четири следобед.

Както винаги имаше дълга опашка от коли преди неговия ескорт. Всички те чакаха да бъдат претърсени и документите им прегледани. С това темпо ескортът на Тъкър нямаше да може да влезе вътре поне още час. Така че за да си спести времето, той реши да излезе и да влезе в района на летището пеша. Ако имаше късмет, щеше да приключи с

тази неофициална инспекция и да тръгне обратно към Багдад преди още ескортът да е стигнал до портала. Можеха да завият обратно и да се махнат от тази лудница.

Но едва слязъл от колата, той чу звуци от стрелба. Не далечна, каквато се чуваше често в Багдад и бе много пъти сравнително безобидна, а близък огън, който сякаш идваше от квартала на източната граница на ВІАР. Като контраст на западната граница, която стигаше до брега на Ефрат и продължаваше в равнина от плоска, безформена, набраздена от канавки земеделска земя, а в далечината се превръщаше в пустиня, тази източна ничия територия беше гъсто запълнена навсякъде с ниски, кафяви като изпражнения сгради, с които изглежда бяха застроени повечето предградия на Багдад, и доколкото знаеше Тъкър, бяха дом на стотици бивши офицери на Саддам Хюсеин. Престрелка в този район едва ли означаваше добри вести. И все пак, ако тя си останеше изолирана в квартала, той знаеше, че няма нужда да се тревожи.

Привеждайки се, движейки се откъм по-безопасната страна на опашката от коли, Тъкър бе почти стигнал до портала, когато разбра, че огънят всъщност бе много близо. Спря и видя шепа мъже да тичат бързо малко извън района на летището, до барикадите, които се издигаха покрай периметъра на оградата. Всичките бяха облечени в черно, с камуфлажна боя по лицата — Тъкър знаеше, че това не са редовни части. Всички носеха пушки и амуниции и по посока на предградието.

Все още наведен, той хукна към портала, където четирима мъже — също тежковъоръжени и в подобаващи тъмни работни дрехи — обслужваха входа, видимо необезпокоени от стрелбата покрай тях. Тъкър отиде до най-близкия.

— Хей — вдигна ръка. — Майор Чарлз Тъкър. Какво по дяволите става тук?

Мъжът, който не беше американец, погледна през рамото си, а после към Тъкър. Вдигна рамене и заговори със сковано правилен британски акцент.

— Започнаха да ни обстрелват оттам. Джак Олстронг нареди да ги спрем.

— Вие ги нападате?

— Така изглежда, да.

— *Не може да правите това.* Това е против всякаква политика.

Мъжът отново повдигна рамене.

— Господин Олстронг им нареди.

— Добре, нека да кажем на господин Олстронг да дойде тук и да ги върне. Не може да се води офанзива с невоенен персонал.

Друг мъж с акцент като първия се отдели от колегите си инспектори и застана пред Тъкър.

— Проблем ли има, сър?

— Разбира се, че има проблем. — Той посочи стрелците: — Предполагам, че тези хора работят за господин Олстронг. Кой се разпорежда тук?

— Аз.

— Как се казвате?

— Кадка Гурунг.

— Откъде сте?

— От Непал.

— Добре, господин Гурунг, аз съм майор от американската армия. На частните въоръжени сили им е забранено да нападат бунтовнически групировки.

— Но те стреляха по нас първи. Ето оттам — и той махна неопределено към квартала.

— Стреляха по вас?

— Да, сър.

Тъкър посочи:

— Някой в тази редица коли беше ли улучен?

— Не мисля. Не, сър.

— Но колите просто си стояха тук, както и сега?

— Точно така.

— И никой не беше прострелян?

— Не мисля.

— И сега никой не стреля оттам.

— Не. Трябва да сме ги прогонили.

— Или това, господин Гурунг, или не е била кой знае колко добре организирана атака, щом не са успели да ударят спрели на едно място автомобили от по-малко от сто метра. Може би тази атака е била просто празнични гърмежи, които през цялото време се чуват в Багдад. Какво ще кажете за това?

— Не е изключено.

В този момент няколко от групата командоси побягнаха през откритото поле към иракските сгради.

— Те нападат, за бога! Това е безочливо нарушение. Къде е Джек Олстронг сега? Трябва веднага да се сложи край. Искам веднага да говоря с него. Смятате ли, че можете да го уредите?

Гурунг, объркан от очевидния гняв на Тъкър, отговори:

— Разбира се. Почакайте тук, ще се опитам да го открия.

Без да бърза много, той се запъти към една малка измазана сграда непосредствено от вътрешната страна на портала, която изглеждаше наскоро построена. Вдигна телефона.

Тъкър междувременно се завъртя назад, за да се изправи в лице срещу другия мъж, с когото бе говорил.

— Вие кой сте? — рязко попита той.

— Аз съм Рамеш Бишта.

— Добре, господин Бишта, докато чакаме господин Олстронг, можете ли да ми кажете кое затруднява толкова нещата тук? Не можете ли да направите така, че тази опашка да се движи по-бързо?

— Шофьорите — обясни той. — Много от тях не говорят английски. Трудно е.

— Разбира се, че не говорят английски. Повечето от тях са иракчани. Доставят иракски стоки, въртят иракски бизнес. Тук на портала нямате ли хора, които говорят арабски?

— Не, сър. Съжалявам, но нямаме.

— Ами преводачи?

— Същото. Нямаме. Може би някой ден...

Тъкър вдигна длани към главата си и разтърка слепоочията. Лично бе надзиравал трансфера на почти шест милиона долара за Олстронг Секюрити през последните две седмици, а очевидно Джек Олстронг не можеше да намери един местен служител, който да говори арабски на иракчаните, желаещи да отидат на това летище. Да не се споменава факта, че противно на всички правилници, той плащаше на командосите си, за да водят офанзивни военни действия срещу цивилното население. Тъкър беше започнал да вярва, че Олстронг безскрупулно използва хаоса в Ирак, но сега си помисли, че дори не е видял половината от всичко.

Господин Гурунг се върна и информира Тъкър, че Олстронг е на път. Следващата кола на портала най-сетне получи разрешение да мине и влезе в зоната на летището. За момент групата нападатели изглежда беше спряла на границата със съседните сгради. Тъкър се възползва от възможността да попита Гурунг за кучетата.

— Не ви разбрах? — неизменно учтивият пазач сви рамене.

— Кучетата търсачи на бомби. Предполага се, че трябва да са до портала и да проверяват колите. Багажниците.

— Не, не съм ги виждал още. Може би ще дойдат скоро.

Все още усмихнат, самото желание за съдействие, Гурунг помоли да бъде извинен за момент. Той отиде до Бишта и след кратък разговор двамата отидоха и поговориха с другите си двама колеги. Почти незабавно те се отдръпнаха от следващата кола и ѝ махнаха да мине през портала. А после следващата. И следващата. Колоната започна да се движи.

Тъкър наблюдава известно време, после спря пред следващата кола и вдигна ръка, за да я спре. Шофьорът натисна клаксона, но Тъкър не пусна ръката си и го задържа.

— Господин Гурунг! — викна той. — Какво правите сега? Държахте тези хора часове наред, а сега ги пускате да минат просто ей така?

Това най-сетне докара разтревожено изражение върху лицето на Гурунг.

— Господин Башта каза, че сте му наредили колоната да се движи по-бързо.

— Да, но... не трябва просто да им махате да минат, за бога! Все пак трябва да вземете документите им и да проверявате колите. Може би трябва да доведете тук някой иракчанин, поне преводач, някой, който говори арабски. Вземете кучетата търсачи...

Изражението на Гурунг се промени по средата на тази тирада. Погледът му се фокусира някъде над рамото на Тъкър и след това той изведнъж тръгна през плаца, за да пресрещне Джак Олстронг, който подтичваше насам.

Двамата мъже спряха на около двайсетина метра от Тъкър. След кратка размяна на думи, Олстронг бързо сложи ръка на рамото на Гурунг в успокоителен жест, след което продължи покрай него по посока на портала.

В този момент Тъкър, все още на средата на пътя, задържащ потока от коли, чу още едно изсвирване на клаксон от колата пред него. Но сега вече, наистина разгневен, сложи ръка върху пистолета си и насочи показалец към шофьора — предупреждението беше ясно и красноречиво.

Зад гърба си чу спокойния глас на Олстронг.

— Може би ще се отдръпнете от пътя и ще оставите хората ми да си вършат работата, майор.

Тъкър се завъртя рязко към него.

— Как могат да си вършат работата и да разпитват тези хора, след като не знаят езика? — попита той. Без пауза той продължи, като сочеше командосите, сега стигнали до гърба на една от сградите: — Преди всичко трябва да накарате тези хора да се върнат. Те нямат право да водят офанзивни действия.

Олстронг хвърли поглед нататък.

— Стреляха по нас, майор. Това е отбрана. Трябва да се пазим и имаме всякакви права да се защитаваме.

— Вашите хора тук ми казаха, че нищо не е улучено. Кое то ме кара да си мисля, че едва ли е било сериозно нападение.

Олстронг изпъна целият си ръст, а обикновено дружелюбното му изражение стана внезапно сурово.

— Майор, може би сте пропуснали нападенията с минохвъргачки миналия месец. Те пробиха дупки в пистата, колкото да влезе фолксваген, убиха четирима от хората ми и раниха още двама. Или стрелбата с пушки, срещу офиса ми — щях да забравя, тя уби двама други. — Сега Олстронг посочи ниските сгради: — Този квартал там е удобна почва за зараждане на атаки срещу това летище, а моята работа е да ги спирам.

Тъкър вирна брадичка.

— Сега няма никаква атака, Олстронг. Или ще отзовеш хората си или, кълна се в бога, лично ще действам пред Калистън и твоето приятелче Рамсдейл да ти отрежат финансите. Нямаме нужда от изпълнители, които си играят на каубои. Играеш по правилата или не играеш въобще.

В този момент Гурунг вече се беше приближил до тях. Олстронг отново хвърли поглед към командосите си, след което кимна на своя служител:

— Обади се по радиостанцията да им кажеш да се приберат — нареди той. — Край на боя за днес. — След това се обърна към Тъкър: — Но не сте дошли тук заради това.

— Не. Дойдох да проверя как се харчат парите ни. Наясно ли сте, че вашите пазачи не говорят арабски? Как очаквате да получават информация от шофьорите, след като не говорят езика?

Олстронг поклати глава.

— Тези мъже са обучени във Великобритания гурки, майор, гордостта на Непал. Те са напълно квалифицирани да се справят с тази мисия. Опитах да наема местни на няколко пъти и знаете ли какво стана? Или ограбват всичко до шушка, или не се появяват на работа въобще, или и двете. Страхуват се, че ако дойдат на работа при мен, семействата им ще бъдат избити и не са далеч от истината. Моите момчета са старателни и си вършат работата. Малко по-бавно от американските стандарти, за съжаление, но тук сме на война.

— А кучетата? Които надуват бомби?

— Какво за тях? Още ги обучавам. Имаме шейсет треньори и сто кучета, които работят на пълен работен ден зад терминалите. Когато сме готови, ще ги пуснем всички в действие. Междувременно, повтарям, ще работя с моите момчета.

— Ще искам да видя кучкарниците ви. Както и автомобилните и камионни паркове, за които броехме парите. Всъщност, можете да разглеждате днешното ми посещение като неофициален необявен одит, за да видя дали има нужда да се върна за една пълна инспекция. Имам предварителното одобрение на Калистън и на главния инспектор на армията.

— Чудесно. — Олстронг отстъпи крачка назад и скръсти ръце пред гърдите си. — Но не мога да ви пусна да влезете в охранявания район.

— Можете и още как.

— Погледнете ме, майор. Забравяте, че работя за армията. Договорът ми е с Коалиционната служба по доставките. Джери Бремер чрез Кевин Рамсдейл. Тук не чувам името Калистън, а вие? Или Тъкър. И шефовете ми са достатъчно удовлетворени от моята работа, толкова, че получавам повече задачи, отколкото мога да извърша. Така че, ако искате да ме инспектирате, съгласувайте това с Рамсдейл. Нямам нищо за криене, но не желая да показвам счетоводните си книги на някой,

който няма разрешение да ги проверява. Така че благодаря ви за интереса, майор, но се боя, че това пътуване ще се окаже за вас загуба на време. — Той се обърна към своя служител: — Господин Гурунг, Майор Тъкър няма да влиза в района на летището днес или който и да е било друг ден, без моето разрешение. Ясно?

Гурунг кимна.

— Да, сър.

Тъкър изгледа злобно Олстронг.

— Ще отида при Рамсдейл и при Бремер, ако трябва — каза той. — На твое място, Олстронг, бих си привел документите в ред. Ще се върна с всички пълномощия, които са ми необходими. Само почакай.

— Нямам търпение да дойдете. Междувременно, приятно пътуване обратно до Багдад. И си дръжте главата наведена. — Олстронг показа една от онези усмивки, които бяха негова запазена марка: — Човек никога не знае.

* * *

Рон Нолан беше пристигнал в охраняваната територия по-рано същия ден и сега той и Ивън Шолер седяха върху стъпалата на фургона трапезария. Оставаха няколко минути естествена слънчева светлина от тази гореща августовска вечер. Прахът, донесен от следобедните ветрове, висеше във въздуха и обвиняваше всичко в жълтеникавокафяво.

— Човече, казвам ти — говореше Нолан. — Тя се е отказала. И ти трябва да направиш същото.

Ивън този път даже не спореше с Нолан дали да приеме още една „Будвайзер“ или не. Вече беше изпил три — този път в кутийки, не бутилки. Отвори следващата студена бира и я вдигна към устата си. Не избърса пяната, полепнала по устните му.

— Имаше ли друг?

— Какво? Имаш предвид при нея? Дали съм видял някого? Нали вече говорихме за това? Не. — Нолан отпи от кутийката си. — Но аз ти говоря за три минути, в които си приказвахме с нея пред вратата на апартамента и аз се опитвах да я накарам просто да вземе проклетото писмо. Ако е имало някой вътре, не съм го видял.

— Значи може би...

Нолан го прекъсна:

— Може би нищо, Ивън, не си причинявай това. Трябваше ми да видя лицето ѝ — невероятно лице между другото — и вече знаех какво си загубил и ти съчувствах. Но ако беше видял лицето ѝ, нямаше да имаш никакви съмнения. Тя не искаше да има нищо общо с теб или с писмото ти. Искаш ли да го чуеш пак? Каза: „Няма да го прочета“. А аз ѝ казах: „Не е нужно да го четеш, но обещах на Ивън, че ще ти го предам със собствените си ръце. Това можеш да направиш, нали?“ А пък тя: „Ще го хвърля.“ Аз ѝ викам: „То си е твоя работа, но аз трябва да ти го предам.“ И после го взе, каза благодаря, погледна ме в очите и го скъса на две.

Ивън пи и въздъхна:

— Шибана работа.

— Точно така. Съгласен съм, че е кучка. Но, братле, добрата новина е, че повече няма защо да се чудиш. — Нолан се поколеба, пи бира и хвърли поглед настрани през стъпалата. — Не знам дали искаш да чуеш това, приятелю, но трябва да ти кажа, иначе никога няма да го научиш. Тя и мен се опита да ме свали. — Вдигайки ръка с възпиращ жест, Нолан побърза да продължи: — Нищо, с което да не мога да се справя и много неохотно я оставих да пофлиртува, но ако имаш нужда да си още по-сигурен...

— Не, това би трябвало да е достатъчно.

— Разбирам те. Но знаеш ли, дай да пробвам някой път. Може да се оправя и с това някой ден, кой знае.

— Може и да си прав.

— По дяволите, разбира се, че съм прав.

Ивън го погледна:

— Наистина ли се опита да те свали?

Нолан тържествено кимна:

— И дори останах с впечатлението, че не ѝ е за първи път, откакто си заминал. Това момиче е истинска лисица, Ив. Да не мислиш, че си стои вечер вкъщи и гледа телевизия? Хайде, и тя е човек, животът е кратък, а там при нея има как да го живееш. Това не е осъдително. Дватамата сте скъсали преди да дойдеш. Край. Приеми го.

Ивън наведе глава. Струваше му се, че не би могъл да събере сили да я вдигне.

* * *

По дяволите, мислеше си Нолан, може би няма да успее да я забрави. Тази възможност не му бе минавала през ума. Нолан бе казал малката лъжа как Тара е скъсала плика на две, защото си мислеше, че това прави историята по-убедителна и приближаваше окончателната раздяла на Ивън и Тара по-близо до финала. Но сега разбра, че Ивън може и да не го приеме. Може да се опита отново да се свърже с нея, да открие какво се бе случило в Редууд Сити, може дори да успее да му вземе Тара.

Нолан не можеше да допусне това да се случи. Искаше Тара. Беше я получил и възнамеряваше да я задържи, докато не му омръзне, което можеше да означава много дълго време. Обаче реакцията на Ивън го извади от равновесие. Сега той просто трябваше да се пренастрои. Да прецизира стъпките си. Да го държи далече от нея.

Все пак по време на война всичко беше справедливо. И старата поговорка беше права: в любовта, също. Човек трябва да притежава желанието и способността да се настрои и за най-неочакваното.

В крайна сметка Ивън Шолер беше изпратен на опасно място, където може всичко да му се случи. Нолан можеше съвсем мъничко да помогне на шанса, да даде на Ивън да се занимава с нещо друго, което да го отдалечи от Тара Уитли.

Той се пресегна и сложи ръка на рамото на Ивън твърдо, но приятелски:

— Знаеш ли какво ти е нужно, братле? Трябва ти нещо, което да те накара да спреш да мислиш за това.

— Тук в централата такива неща винаги са подръка.

— Хей, тук има какво да се прави. Просто трябва да знаеш къде да търсиш.

— А-ха.

— Съмняваш ли се?

Вместо отговор Ивън вдигна бирата си.

— Тома Неверни — Нолан поклати глава невярващо. — Пич, свали тая бира и ела с мен.

Ивън остана така за миг, после вдигна кутийката и изпразни съдържанието ѝ в устата си. Накрая се изправи.

- Къде отиваме?
- На пушечна забава — каза Нолан.
- Какво е това?
- Опушване на муджахидини. Ще ти хареса.

* * *

В квартала, съседен на летището, действаше шпионин на Джак Олстронг, образован офицер от бившата Републиканска Гвардия, сунит на име Ахмад Ясим Мохамед. Никой не знаеше каква точно игра играеше, и несъмнено Ахмад предпочиташе нещата да си останат такива, но привидно бе приел новото пост-Саддамово статукво и желаше да работи за Америка и нейните съюзници за преустройство на страната. Беше се свързал с Джак Олстронг по време на минохвъргачния обстрел на летището през юли, когато под прикритието на преводач беше предоставил информация срещу пет хиляди долара, оказала се ценна при идентифицирането на няколко сгради в бордея край летището, където откриха огромни сандъци с оръжие, минохвъргачки и други експлозиви.

Макар че никой, а най-малко Джак Олстронг, не изключваше възможността Ахмад всъщност да е шпионин, разузнаващ положението на летището в полза на бунтовниците, и макар че Нолан и другите служители на Олстронг единодушно смятаха, че Ахмад използва американското военно присъствие, за да си урежда лични вендети с бивши свои колеги от Републиканската Гвардия, оставаше си фактът, че информацията му почти винаги се оказваше вярна. Когато посочените от него цели бяха унищожени, минохвъргачният огън престана изведнъж. Точно толкова бе необходимо на Олстронг и Калистън, за да го приемат. Олстронг вече няколко пъти бе заплащал на Ахмад за подобна информация и разчиташе на показаната от него интелигентност, за да бъде винаги една крачка преди бунтовниците извън периметъра на летището. И досега тази тактика действаше безотказно.

Никой не беше очаквал днешното нападение, но Ахмад беше пристигнал в охраняваната зона след инцидента. Сега, в зноя на едва настъпилата вечер, той седеше на предната седалка в една от

ескортиращите коли на „Олстронг“. Зад волана беше Рон Нолан. Ивън Шолер, в черни дрехи, с жилетка от кевлар и четири бири в кръвоносната система, стоеше неудобно зад картечната платформа на покрива на возилото. Зад тях на седалките двама гурки в черно проверяваха оръжието си.

Групата излезе от главния портал. Далече от дясната си страна те по-скоро почувстваха, отколкото видяха контурите на зацапаните с кал бедняшки жилища. На около четири километра извън заграждението хумвито зави рязко надясно и заподскача през ничията територия, която отделяше летището от жилищата. Нолан угаси фаровете и остави само дневните светлини.

Ивън присви очи в тъмнината, неспособен да различи повечето детайли напред и от двете страни. Съжаляваше, че беше изпил онези бири. Не беше пиан, но усещаше присъствието на алкохола и макар че Нолан го бе уверил, че ги очаква много малка или почти никаква опасност, само един страхотен прилив на адреналин, той също така беше настоял Ивън да си сложи бронезилетка, както бяха направили всички останали.

Ивън си каза, че всъщност може накрая да се нуждае от всичките си сетива и не можеше да се отърси от парливата мисъл, че рефлексите му е възможно да не се окажат достатъчно бързи. Затова устата му беше пресъхнала, дланите потни, а главата олекнала. Беше там самичък, наполовина подаден навън. Не чуваше нищо зад себе си в колата — и това никак не облекчаваше нервността му.

Какво по дяволите бе тръгнал да прави?

В следващата минута бяха влезли в самия град. Когато приближаваха, Ивън си помисли за миг, че колата щеше да се разбие в един от дворовете, но очевидно Ахмад знаеше накъде да ги насочва. Изведнъж влязоха в една толкова тясна уличка, че колата им едва минаваше. Светлина идваше само от прозорците на къщите, но в никакъв случай не беше пуста. Местните стояха отвън, пушеха, разговаряха — тяхната машина привлече няколко деца, които затичаха покрай нея свирейки и молейки за храна и сладкиши.

Пешеходното движение ги принуди да намалят скоростта. Нолан натискаше от време на време клаксона, не спираше, пробиваше си път напред, карайки населението да се отдръпва от пътя му. Ивън, който

вече обилно се потеше, стискаше здраво ръчките на картеницата, дори и след като беше чул Нолан да му вика:

— Бъди спокоен, братле. Тук не се случва нищо. Още не сме пристигнали.

Завиха наляво, после надясно, после пак наляво, сега вече по неозначени и незабележителни улици и в нещо като пазарен площад, затворен за нощта, с не повече от неколцина минавачи. Нолан ускори през откритото пространство и навлезе в друг квартал на предградията. Наоколо все още се разхождаха хора, но по-малко и с много по-малко деца. Нолан зави още веднъж и спря пред някакво широко пространство пред нещо, което приличаше на джамия. Тук не се движеше жива душа. Единствената светлина или звук — телевизия или музика — идваха от двуетажната сграда на другия ъгъл отляво.

Вратата отпред се отвори и слезе Ахмад. Затвори леко, после се облегна на прозореца и каза нещо на Нолан. След това се обърна и побягна, потъвайки в друга странична уличка. Нолан угаси всички светлини и после изведнъж отново потеглиха, само за да спрат шейсет ярда по-нататък, след като бяха подминали къщата, посочена им от Ахмад.

Този път двигателят угасна. Тук радиото от вътрешността на сградата се чуваше по-силно и представляваше прикритие за всеки шум, вдигнат от Нолан и другарите му, докато отваряха вратите, излизаха и вземаха оръжията си.

Сега всички се събраха отдолу и от едната страна на Ивън. Бяха си начернили лицата с камуфлажна боя и закачили гранати по жилетките си още в колата и от тази подробност кръвта на Ивън замръзна в жилите. Той видя само зъбите на Нолан в тъмното. Той изглежда се усмихваше.

— Оставям ключовете в колата — каза на Ивън, — в случай че ти потръбват. Нали помниш откъде минахме?

Шега. Даже и при тези обстоятелства. Нолан продължи:

— Ако е необходимо, скачаш зад волана и бягаш, накъдето можеш. Но едва ли ще продължи дълго. И помни като дойдем, че сме в черно, но сме добрите момчета.

След това той светна лампата върху каската, която беше сложил и останалите го последваха. Всичко това очевидно бяха добре репетирани действия. В отговор на едно кимване на Нолан мъжете

побягнаха към целта си. След миг по един от тях стоеше от двете страни на вратата на къщата. Нолан застана пред вратата и без предупреждение или сигнали откри автоматична стрелба. Вратата се отвори, той я ритна и поведе хората си навътре.

Веднага настана хаос. Письци и викове, изстрели и спорадични избухвания на огън от автомати, след което тримата мъже отново се събраха отвън. Ивън си мислеше, че всичко е приключило, когато нощта бе разцепена от експлозия през един от долните прозорци. Мъжете отново се втурнаха навътре, този път в пълна тъмнина.

Кожалчетата на Ивън се стегнаха върху картечницата. Зад гърба си чу шум и се завъртя бързо. Не успя да завърти оръжието на пълни сто и осемдесет градуса и изведнъж осъзна, че ако някой го нападнеше в гръб, той нямаше да успее да се защити. Измъкна пистолета, за секунда се пхна до задната седалка и погледна назад, но на улицата не се виждаше нищо. В къщата виковете и стрелбата продължаваха — отново отделни изстрели, последвани от автоматични откоси. Нова експлозия разцепи нощта и после изведнъж всичко утихна.

Няколко секунди по-късно тримата мъже в черни дрехи отново се появиха пред вратата. Двама от тях се втурнаха към колата, но третият отново се шумугна навътре, след което хукна навън с всички сили в момента, в който неговите другари влизаха в джипа. Зад гърба му в къщата се чуха едновременно две експлозии, които избиха колкото стъкло беше останало по прозорците и едва не го повалиха, но той не спираше да бяга, докато не стигна колата.

В този момент Нолан вече беше зад кормилото и задъхан палеше мотора. Викна през рамо към Ивън:

— Наистина това беше мястото. Този Ахмад е голяма работа. Имаше поне дузина муджахидини, братле. И може би двеста АК. Ръчни противотанкови гранатомети и какво ли още не. Но нищо, което да не може да се изцери с няколко осколочни гранати. Боже, обичам тази работа. Какво ще кажеш? Забавно ли беше, а? Дръж се, потегляме.

Зад тях огънят и димът започваха да излизат на талози от прозорците на сградата. Ивън не можеше да откъсне очи от гледката. Смътно долавяше отварянето на врати по улиците наоколо, хора, които излизаха навън, още викове, письци на жени. Зад тях се чу пукането на нещо, което трябва да бе пистолетна стрелба, но той не видя нищо достатъчно ясно, за да го сметне за мишена.

След малко вече бяха завили зад ъгъла и минаваха през площада пред джамията, след това през пазара. Ивън преглътна, за да премахне сухотата в гърлото си. Стомахът му беше свит на топка, а кокалчетата горяха побелели върху ръчките на картеницата.

8.

Малко след полунощ Ивън се опита внимателно и тихо да изкачи трите стъпала на фургона със спалните помещения. Между новините от къщи за Тара и участието си в нападението той сметна, че има достатъчно извинение да изпие повече от половин бутилка от скоча на Олстронг заедно с Нолан, след завръщането им в базата и сега земята доста се люлееше под краката му. Нямаше търпение да си легне. Утре ще се опита да обмисли нещата, които му се бяха случили тази нощ, да прецени последиците.

Той и неговите запасняци се бяха спогодили с готвачите филипинци и чиновническия състав, и сега си имаха собствено спално отделение — осем кушетки в двойна стая. Когато отвори вратата, посрещането беше нещо като изненадващо парти, само дето никой не изкрещя „Изненада!“.

Изведнъж всички лампи светнаха и най-близките направо го заслепиха, като се има предвид пиянското му състояние. Залитна назад от светлината и вдигна пред очите си ръка. За малко да се строполи назад върху стъпалата на фургона, ако едно от неговите момчета, Алън Рийз, не го беше хванал.

Когато блясъкът отслабна, Ивън примигна и донякъде дойде на себе си. Пред него, седнали на кушетките или прави, стояха хората от неговата група. Маршон Уитман, негов сержант и втори командващ след него, за огромна изненада на Ивън застана мирно и дори козирува, преди да започна с официалност, която никога дотогава не беше използвал:

— Лейтенант — каза той — трябва да поговорим.

Ивън се опита да фокусира погледа си, така че да вижда само един Маршон, не двама, застанали там пред него. Той постави ръка върху рамката на вратата, за да се крепи прав. Езикът му обаче, твърде голям за устата, успя да каже само една дума:

— Сега?

— Най-добре сега — отговори Уитман. — Трябва да се махнем оттук.

— Къде?

— Обратно при нашата част.

— Нашата част? Как ще го направим?

— Не знам, лейтенант. Но не е редно да сме тук.

Ивън, опитвайки се да спечели време, насочи поглед първо към Рийз, който стоеше до него, после към Леви, Джеферсън и Онофрио, седнали отпред на кушетките си като еднояйчни близнаци — с лакти върху бедрата и ръце, сключени пред тях — и накрая към Писони, Коши и Фийлдс, които стояха прави, със скръстени ръце, облежнати на стената. За каквото и да ставаше дума, те бяха един отбор, всички обединени в това. И, както изглеждаше, всички ядосани.

— Момчета — каза Ивън — нямаме избор. Изпратиха ни тук.

— Не точно. Изпратиха ни в Багдад, а ние дойдохме тук.

— Не съм сигурен, че виждам разликата, Марш.

Ефрейтор Джийн Писони, пясъчнорус, сговорчив механик от сервиз на Хонда в Бърлингем и най-млад член на състава, прочисти гърлото си:

— Разликата е, че тук могат да ни застрелят, сър. Днес обстрелваха базата. Досега по улиците просто имахме късмет.

Стоящият до Ивън Рийз се присъедини:

— Списъкът с убитите тази седмица наброява сто и шейсет само в Багдад. Късметът няма да е с нас вечно.

Редник Бен Леви, студент по право в Санта Клара, влезе в хора:

— Тук сме близо месец, сър. Очакваше се това да е временно назначение, нали?

Ивън все още усещаше стаята да се люлее под краката му, но част от него бе започнала да отрезвява.

— Първо, късметът може да е с нас, момчета, ако просто много внимаваме. Но не споря с вас. Не за това бяхме изпратени тук, съгласен съм. Просто не знам какво може да се направи по този въпрос.

— Говорете с Калистън — Нао Коши беше американец с японски произход, програмист на софтуер, който бе измъкнат според него от най-добрата работа на света в „Гугъл“. — Той ни изпрати тук. Той може да ни върне.

— Не трябва да вършим тази работа. — Дебеловратият служител на „Калтранс“ от Халфмун Бей, Антъни Онофрио, беше трийсет и една

годишен. Имаше две малки деца и бременна съпруга вкъщи. Беше постоянно най-тъжното момче в групата, но рядко се оплакваше. Сега обаче продължи: — Всичко се прецака, сър. Трябваше досега да са докарали камионите, които сме обучени да поправяме поне до Кувейт. Трябва да сме там и да вършим работата, за която сме подготвени, не да стоим тук зад картениците.

— Съгласен съм с теб, Тони. Смяташ ли, че на мен ми се стои, тук? Само си мислех, че на вас ви се иска да имате постоянно място за живеене и редовно да се храните.

— Онези, с които пристигнахме — обади се Маншон, — може би вече имат тези неща, където и да се намират. Може да са по-добре от нас тук. Всички искаме да поемем този риск. Нали, момчета?

Общо одобрително бръмчене обиколи стаята.

— Същината, Ив — продължи Уитмън, — е казаното от Тони. Това дете всеки ден излизаме с колите, са глупости. Не искаме да умираме, докато охраняваме Джак Олстронг или Рон Нолан, когато ходят да прибират пари.

— Никой не иска, Марш. Аз също.

— Е, така както вървят нещата сега, това е просто въпрос на време.

Ивън поклати глава в опит да я проясни, след това прекара длан по лицето си.

— Имате право, момчета. Съжалявам. Ще разговарям с Калистън, да видим какво може да се направи. Поне ще задвижа нещата, ако мога.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — каза Писони.

— Имам много лошо предчувствие за цялата тази работа. Всичко тук много бързо се нагорещява. Ще става все по-лошо.

— Ще се заема с това, Джийн — каза Ивън. — Обещавам. Първият удобен момент. Утре, ако е наоколо.

— О, и, сър — добави Уитмън, — може би ще е добре да сте трезвен, когато говорите с Калистън. Ще приеме молбата по-сериозно. Не се обиждайте.

— Не — отвърна Ивън. — Разбира се. Не се сърдя. Прави сте, момчета.

* * *

Както се оказа, полковник Калистън нямаше петнайсет секунди, какво остава за петнайсет минути, които да се почувства задължен да посвети на проблема на един лейтенант от запаса, чиято група бе изгодно наета да върши важна работа за един от основните изпълнители на ВКУ. Накрая Ивън отнесе оплакването на момчетата до Нолан, който го изслуша с очевидно съчувствие към положението им и обеща да повдигне въпроса пред Олстронг, който на свой ред да го прехвърли на Калистън. Но като всяко друго нещо в Ирак, това щеше да е продължителен, отнемащ много, време процес, който можеше накрая да не даде резултати. Нолан предложи междувременно да пишат на командира на тяхната запасняшка част или на някои от колегите си в нея, където и да се намираха те на територията на военните действия.

През няколкото дни, докато се случваха тези обсъждания и преговори, нещата в Багдад — достатъчно лоши и без това — се влошиха още повече, особено за охранителните ескорти. Един конвой на ВКУ, който трябваше да достави няколко тона динари в брой от Багдад на летището, беше причакан в засада извън града и едва влезе в охраняваната територия с един убит и четирима ранени. Прозорецът отдясно на шофьора на първата кола беше избит, а по вратите и калниците се виждаха десетки дупки от куршуми. Атаката бе резултат от координираните усилия на натъпкана с експлозивни кола камикадзе и бунтовници, стрелящи от покривите. По общо мнение щетите можеше да са много повече, но морските пехотинци от конвоя бяха открили огън по колата бомба и убили шофьора, преди да стигне достатъчно близо, за да нанесе истинска вреда.

В началото на седмицата друг конвой, обслужван от служители на „Динакорп“, бе разбил предното стъкло на джипа хумви, возещ канадския посланик, когато неговата кола не отговорила на предупреждението да се отдръпне встрани. За щастие в този инцидент никой не беше пострадал сериозно, понеже служителите бяха използвали гумени куршуми. Но навсякъде нервите бяха изопнати, хората — избухливи, а трафикът — безумно натоварен.

Вече повечето пътища от и за града бяха барикадирани. Достъпът до тези магистрали привидно се контролираше от ВКУ, иракската полиция и военни части. Всички превозни средства трябваше да преминат поне един, а често няколко контролни пункта, за да бъдат допуснати до тези улици. За нещастие вътрешната част на града представляваше паяжина от по-малки улици, които се вливаха в главните пътища, а достъпът до тях беше много по-труден за контролиране. Конвой като този на Шолер стоеше почти на място сред трафика в центъра на града, докато една кола с иракчани внезапно можеше да изскочи от една такава улица и да започне да задръства бавно движещата се безкрайна колона от транспортни средства.

Тъй като много такива коли представляваха всъщност натъпкани с експлозивни камикадзе, те също пренебрегваха ескалацията на радио и аудио сигнали в усилията си да се доберат колкото може по-близо до своите мишени. И разбира се в такива случаи картечарите на покривите на конвоиращите хумви нямаха особено голям избор, ако искаха да спасят живота си, освен да открият огън по приближаващото се превозно средство.

Трагично и твърде често, приближаващата кола се оказваше шофирана от невинни, цивилни, говорещи арабски иракчани, които не разбираха английските команди да се отдръпнат или простите команди на арабски, които войниците бяха научили, за да избегнат объркването. Или не дооценяваха сериозността на отправените към тях жестове. През първите месеци след окупацията на Багдад тези погрешно насочени изстрели бяха причина за 97 процента от смъртните случаи сред цивилното гражданство — много, много повече от смъртта, причинена от всичките бунтовници, импровизирани експлозивни устройства, снайперисти и бомбаджии-камикадзе взети заедно. Ако кола се приближеше твърде много до някой конвой, по нея се стреляше. Това беше действителността.

* * *

Нолан, който този вторник бе разпределен в задната кола с Ивън, стана свидетел на лошото настроение, което се бе настанило в частта на Шолер през последните няколко дни. Сега, докато отиваше към

конвоя, той донякъде с изненада установи, че Ивън беше извън своята кола и говореше с един от хората си, Грег Фийлдс. Тони Онофрио, друг от групата, стоеше до тях и слушаше с очевидно неудобство.

— Защото аз казвам така — се чу гласът на Ивън, — ето защо.

— Това не е честно, лейтенант. Горе съм вече трети пореден ден. Какво ще кажете днес да сложим Тони на пушкалото — Фийлдс очевидно говореше за мястото на картечаря, основната мишена, подаваща се от покрива на техния хумви.

— Тони е по-добър шофьор от теб, Грег, а ти си по-добър с картечницата, така че тая няма да стане. Качвай се. Но Фийлдс не помръдна.

Нолан и преди съзнаваше, че уважението на групата към Ивън беше поспаднало покрай тяхното освежително пийване, съчетано с неспособността на Ивън да получи разрешение за прехвърлянето им и сега изглеждаше сякаш Фийлдс е в състояние да откаже да се подчини на заповедта на лейтенанта. Затова се намеси в спречкването:

— Хей, хей, момчета. Спокойно. Аз ще поема картечницата. Грег, скачай на задната седалка да се поохладиш малко.

Нолан знаеше също така, че хората може би бяха малко ядосани и на неговата роля в пиенето на Ивън, освен че ги караше да минават с него през ада, но бе сигурен, че нито поотделно, нито като група можеха да негодуват срещу решението му да заеме мястото зад картечницата. Въпреки че това бе технически забранено.

Хванат на място, Ивън почувства, че трябва да защити авторитета си:

— Не мога да позволя това, Рон.

— Разбира се, че можеш — и той махна към картечницата. — Майстор съм на това сладурче.

— Знам, че си майстор — каза Ивън. — Но ти имаш разрешение да носиш само пистолет.

С бляскавата усмивка, която използваше да разоръжава, Нолан стъпи горе и прошепна в лицето на Ивън:

— Братле, онази нощ да ти говори нещо? Това не е от твоите правила. Това е от разпоредбите за военните доставчици. Няма нищо общо с теб. Обзалагам се, че Фийлдс няма нищо против. — Той се обърна: — Нали така, синко?

Младият мъж не се поколеба дори за миг:

— Абсолютно нищо.

— Тук не става въпрос за Фийлдс — каза Ивън, макар че екипите от другите коли започнаха да се приближават, чудейки се какво става.

— За себе си аз съм най-важният въпрос, лейтенант — каза Фийлдс. — Не е правилно да съм там горе всеки ден. Щом господин Нолан иска да опита, аз смятам, че трябва да му благодарим и да тръгваме.

Ивън не искаше спорът да се разрази пред останалите му подчинени, Нолан му хвърляше спасително въже, което можеше да спаси авторитета му и да му съхрани част от уважението на групата. А може би това, което казваше, да беше вярно. Може би това правило касаеше само военните доставчици и нямаше нищо общо с армията.

— Добре — каза най-сетне Ивън и вдигна пръст към Фийлдс. — Само този път, Грег.

* * *

Сега Ивън и неговите недоволстващи хора се намираха в един Багдадски квартал на име Масба, където Нолан трябваше да се срещне и да върши бизнес с някакъв племенен вожд, приятел на Куван. Бяха преминали контролния пункт на входа на широката главна улица, която вече бе задръстена от коли. От двете страни витрините на магазините отстъпваха път на високи сгради. Пешеходци заобикаляха тротоарните търговци, които се разпростираха чак на паважа от двете страни на широкия булевард.

Но за разлика от останалите им пътувания през града, днес те се изправиха пред силно проявена враждебност. Деца, които само преди седмица бяха тичали покрай колите да молят за лакомства, днес се дърпаха назад и на няколко пъти замериха минаващите коли с камъни и ругатни. Други „деца“, неразличими в много случаи от въоръжения и опасен враг, се събираха на малки групички и наблюдаваха машините в навъсено мълчание. Големият и продължаващ да нараства брой на цивилни жертви от прибързан картечен обстрел — според Ивън често пъти оправдан, макар и трагичен — започваше да заразява обикновеното население. В едно разделено на племена общество, каквото е Ирак, където смъртта на член на семейството трябваше да

бъде отмъстена от цялото семейство, Ивън очакваше всеки момент концентричните кръгове на възмездието да стигнат и до тях — и да бъдат загърбени всички политически или военни правила.

Пътувайки с Нолан отгоре зад картечницата, Ивън беше повече от притеснен. Честно казано, не беше наясно със задълженията си. Никой не бе го подготвял за такъв случай, нямаше офицер с по-висок ранг над него, който да му разясни правилата. Трябваше ли да се противопостави на Нолан и да му забрани да се качва при картечницата, с което още повече щеше да отчужди хората си? Можеше ли да го остави там горе и да се надява, че проблемът щеше да отmine? Но най-важен в тези размисли бе фактът, че от онова незаконно нападение в квартала край летището насам, всичко, което Нолан правеше, го държеше изправен на нокти.

Колкото повече разсъждаваше върху това, толкова по-неоправдана му изглеждаше онази атака, нещо като друга форма на убийство. Ивън бе прекарал доста време в цивилния си живот като ченге, за да е чувствителен към нюансите отличаващи убийството и нападението, което бе извършено в една най-меко казано тъмносива зона. Ако къщата нападната от Нолан и гурките наистина бе идентифицирана като основателна военна мишена, не трябваше ли някоя военна част да се погрижи за нея? Макар да бе възможно тя да е пълна с АК-47 и друго артилерийско оръжие и да е бунтовническа крепост, Ивън не можеше да се отърси от мисълта, че атаката по-скоро приличаше на лична саморазправа — заплащане с някой от враговете на Ахмад (или Куван), или дори с конкурент в бизнеса.

Сега, заседнал сред трафика на мястото отпред до шофьора в тази жежка сутрин в Масба, И все още с махмурлук от снощните бири, Ивън се опита да подреди мислите си. Трябваше да измисли начин да извади момчетата си от това положение; трябваше да спре да пие всяка вечер с Нолан; трябваше да приеме, че всичко с Тара е приключило; и трябваше да направи план за живота си, когато си тръгне оттук.

Отново затвори очи от постоянното, ужасно, притъпено пулсиране. Зад волана Тони Онофрио вероятно беше доловил моментната му слабост, защото усили звука на радиото до болезнена височина — новият хит на Тоби Кейт „Сърдитият американец — реверанс към червено-бяло-синьото“. Това беше недотам прикритото наказание на Тони заради неспособността му да ги премести оттук.

Другата хубава страна на този оглушителен звук бе, че Ивън нямаше как да каже, че го притеснява — което означаваше да признае махмурлука си. Посланието беше достатъчно ясно — ако Ивън можеше да постави под заплаха сигурността на всички тях, занимавайки се предимно с пиене, вместо да работи за измъкването им, то Тони можеше да си пуска музиката, колкото силно си поиска.

Но изведнъж всички размисли останаха назад в теорията. Движеха се с около шестнайсет километра в час и току-що бяха подминали една странична улица, когато Нолан чукна три пъти предупредително по капака над тях.

— Вдигнете главите — извика той с неподправено напрежение. — Караконджул на десет часа. Десет часа.

Рязко преминал в състояние на тревога — за такава ситуация Ивън беше трениран — той натисна радиостанцията и предаде съобщението на останалите.

— Писони! Джийн, има ли някаква възможност да ускориш? — След това на Нолан: — Първо им подай сигнал с ръце, Рон. Накарай ги да се дръпнат назад! Да се дръпнат назад!

От радиостанцията се чу:

— Не може, сър. Заседнали сме тук.

Нолан изкрещя:

— Идва насам.

— Не стреляй! Повтарям, не стреляй!

Знаеше, че първо трябва да види колко е сериозна опасността, преди да реши какъв да е неговият отговор. Ако не друго, поне трябваше да е сигурен, че срещата щеше да протече по правилата — процес на все по-сериозно предупреждение. Но от друга страна, ако това беше самоубиец с бомба, който ги бе набелязал, всичко щеше да стане много бързо и той не трябваше да се страхува да дръпне спусъка. Извади личния си пистолет, 9-милиметрова Берета М9 и като се полуизвърна на седалката, подаде глава през прозореца. Зад тях, точно на изхода на уличката и насочил се да изпревари забавилия се трафик в пространството отзад, се носеше очукан бял седан без регистрационни номера. От задните коли на всички конвои вече размахваха сравнително едро написани знаци на английски и арабски, които предупреждаваха следващите ги превозни средства да се движат на поне три метра разстояние и опитните багдадски шофьори бяха

склонни да оставят дори повече. И все пак тази кола бе влязла на около два метра и приближаваше.

Когато погледна нагоре, Ивън видя, че Нолан се бе подал почти целия навън и стоеше с протегнати ръце, с длани, насочени напред — класическият сигнал „стой назад“ на всички езици. Опитвайки се да огледа по-добре колата зад тях, Ивън извади тялото си още навън. Слънцето светеше право в стъклото и като цяло гледката към вътрешността на колата бе размазана, но Ивън бе почти сигурен, че различава двама души, седнали отпред. Задното стъкло откъм неговата страна също бе свалено и за секунда видя част от ръка, която незабавно беше прибрана.

— Поне трима са! — извика той на Нолан. След това отново в радиостанцията: — Джийн, можеш ли да свиеш встрани и да заобиколиш? Даже и по тротоара?

— Задръстено е, сър. Не може. Всъщност даже се забавяме.

— По дяволите! — Ивън знаеше, че на задната седалка имаха мегаватов фенер точно за такива случаи. Той се дръпна навътре и каза на Грег Фийлдс, който седеше зад шофьора и който можеше да е там горе, на мястото на Нолан, да го намери и да го светне в лицето на шофьора на приближаващата кола. Предполагаше се, че е за нощна употреба, но можеше да се окаже полезен и през деня.

Разравяйки служебната си чанта на пода в краката му, Ивън измъкна портативен клаксон, който носеха точно за такива случаи. Колкото и невероятно да изглеждаше, дори и след толкова месеци, прекарани в окупация, още имаше хора — дори цели семейства — които обикаляха из улиците по работа или да напазаруват. Те си говореха, спореха и никога не виждаха предупредителните сигнали с ръце, докато не станеше твърде късно.

Ивън се подаде отново през прозореца с клаксона в ръка и хвърли бърз поглед към покрива. Нолан се беше смъкнал надолу и сега дланите му бяха стиснали дръжките на картечницата.

— Задръж, Нолан! Задръж! Чакай заповедта ми!

Колата се беше приближила на по-малко от метър и двайсет за десет секунди и изглежда се засилваше.

Както навсякъде другаде по света, Ирак изглежда също произвеждаше шофьори, които не можеха да търпят празно пространство между колите. Даже и на яркото слънце, и при отблясъка

на стъклото, Ивън виждаше как Фийлдс бе насочил заслепяващия фенер в лицето на шофьора. От мястото си той вдигна портативния клаксон и го наду.

Радиото изграчи:

— Тук има застой, сър. Забавяме.

Ивън провери местоположението на колата — не забавяше ли и тя най-после? Добре, беше спряла най-накрая, слава богу. Кризата щеше да премине. Помисли си, че има време да погледне напред. Обърна се. Тъкмо се беше канил да нареди на Писони да се качи на тротоара — пешеходците щяха да бъдат принудени да се разпръснат, което нямаше да е никак добре. Онофрио натисна спирачки и напълно спряха.

Всичко бе застинало. Ивън въздъхна от облекчение.

И тогава, с безумен боен вик, точно над него Рон Нолан откри огън.

* * *

Колата не избухна.

Само това бе достатъчно, за да разтревожи сериозно Ивън. Това, и фактът, че само секунди преди Нолан да започне да стреля, колата най-сетне бе разбрала посланието на жестовете, светлините и клаксона, и несъмнено бе напълно спряла. Едва след като първата градушка от куршуми се блъсна в нея, тя отново започна да се движи — може би кракът на мъртвия шофьор се бе отпуснал и освободил спирачката? — приближавайки се още по-бързо сега. Нолан не спираше да я обсипва с откоси, докато тя не се блъсна в задницата на тяхната кола, където спря с разтърсване.

— Не оставяйте колите без надзор! — Ивън се опита да сдържи надигането на паника в гласа си. — Стой зад кормилото! Не изпускай картечниците! Кой носи оръжие при вас, Джийн? Добре, кажи на Рийз да дойде отзад при нас. Фийлдс — извика той на своя помощник-шофьор — излизай с мен!

Най-напред улицата изглеждаше зловещо тиха, но сега, когато едва не падна от колата при слизането, Ивън усети усилването на звуците наоколо. Зад тях на тротоара някакъв мъж писна — вопъл на

оплакване — а до него на земята сякаш имаше тяло — един или повече от куршумите на Нолан очевидно бяха уцелили минувач, докато той беше вървял по улицата. Това вероятно беше неизбежно, щом започне да се стреля, но ужасно утежняваше ситуацията.

На бордюра някакъв мъж крещеше към него на английски:

— Той спираше! Беше спрял!

Отзад при надупчения седан, с Фийлдс и Рийз от двете му страни, Ивън започна да се приближава внимателно. Макар че предното стъкло беше жестоко разбито, а по вътрешността на другите стъкла се стичаха червени струйки, можеше да има някой жив и въоръжен вътре или още неизбухнала бомба.

Ивън заобиколи откъм страната на пътника до шофьора, леко я отвори и след това каза в радиото на Писони:

— Джийн, свържи се с някого и разкажи какво се случи. Дай им координати и кажи, че спешно се нуждаем от подкрепления. Всичко може да стане.

Зад гърба си долови още викове, от време на време изпълнени с истински гняв. Насочи вниманието си към тялото — жена, съдейки по кървавите парцали от никаб или воал, който бе залепнал за лицето ѝ. Сега тя бе наполовина простряна върху предната седалка, а от горната част на тялото ѝ върху улицата капеше кръв. От другата страна на колата Фийлдс отвори задната врата и отстъпи ужасен назад.

— По дяволите, Ив. Тук има деца.

Минута по-късно първите камъни удариха техния хумви.

* * *

За около десет минути, които му се сториха цял час, Ивън се опита да направлява събитията, въпреки бомбардировката от камъни, от която сега целият конвой започна да страда. Той даде на картечарите си, и особено на Нолан, строга заповед да не стрелят в тълпата. Надяваше се подкрепленията, повикани от Писони, да пристигнат сравнително навреме и смееше да храни вяра случващото се да не се разраства, поне до появяването на моторизираната част.

Но не успя да задържи приближаващата се тълпа, която обгради седана и няколко души сред нея явно разпознаха семейството, избито

от Нолан. Докато Ивън и хората му отстъпваха към своите събрани закуп коли, те чува Писони да казва, че иракски полицейски части, разположени наблизко, са на път към тях.

Междувременно обаче, хора от тълпата бяха постлали на улицата одеяла и започваха да вадят телата от колата. Най-напред жената, после съпруга ѝ, накрая три деца — съдейки по големината им, на не повече от шест или седем години. Всички бяха покрити с кръв, но едно от тях очевидно все още дишаше и някой грабна това дете и потъна сред тълпата.

Нолан, все още зад картеницата, сега бе вперил поглед в улицата пред тях, която се бе разчистила след като колоната беше мръднала напред.

— Ивън — каза той, и когато Ивън погледна, посочи напред, — напускаме.

Ивън се обърна.

— Какво?

— Можем да си вървим, братле.

— За какво говориш? Никъде няма да ходим. Тук имаме случай с много убити, Рон. Оставаме тук, докато не ни позволят да тръгнем.

— Лоша идея, лейтенант. Да тръгваме, докато можем. Тези хора могат да се погрижат за своите, а ние най-добре да не сме тук, когато мълвата се разнесе.

— Не *можем* да тръгваме. Трябва да направим рапорт...

— Рапорт? На местните ченгета? И после какво? Не, човече, това което трябва да се направи, е да тръгваме сега, докато все още можем, преди нещата да станат грозни и лични.

— Лични за нас?

— Ние ги убихме, лейтенант.

— Ние не ги убихме, Нолан. Ти ги уби.

— И каква е разликата. Тях не ги интересува това. Ние сме на една страна, само това е важно. Това е култура на клановете, затова всички роднини на тези нещастници смятат за свой дълг да ни убият. След две минути нещата ще станат лични, уверявам те.

Ивън погледна надолу по улицата към продължаващия да се оттегля трафик, който бе блокирал пътя им цяла сутрин. Зад тях клаксоните на стотици коли ги притискаха да бързат, да разчистят пътя, да се махнат. Не знаеше как може с чиста съвест да напусне

мястото на подобен инцидент — цялата му полицейска подготовка се противеше на това. Трябваше да има разследване, снимки, снемане на показания. Не можеше просто да се възползват от първата възможност и да избягат, нали така?

От другата страна на колата Фийлдс се обади:

— Мисля, че господин Нолан е прав, сър. Трябва да се омитаме оттук. Трябва да отидем в някоя ОВБ. — Фийлдс беше усвоил жаргона. ОВБ беше Охранявана Военна База, с Бремерови стени, тежко въоръжение, и контролни пунктове. — Там ще направим рапорт.

Ивън не отговори. Вместо това каза в радиостанцията:

— Джийн, какви изгледи има да се измъкнем оттук?

— Кога?

— Веднага.

— Прилични. На четиристотин метра по-нагоре има отбивка встрани към друга преграда и може...

В този момент глухо бръмчене изпълни безжизнения въздух около тях. Нолан изкрещя:

— Ръчен противотанков гранатомет! Залегни!

На километър и осемстотин метра от мястото, където Ивън беше застанал, изведнъж избухна първата граната. Огненият облак повали него, Фийлдс и Рийз на паважа. Почти оглушал, Ивън все пак забеляза, че Нолан се беше изправил и обръщаше картечницата към сградата, от която според него бе изстреляна гранатата.

Джийн Писони и Маршон Уитман Току-що бяха ударени толкова силно, че едва ли бяха оцелели. През капака на машината виждаше в дъното Рийз, половината му лице бе обляно в кръв. Опитваше се да каже нещо, правеше жестове към Ивън, но или от устата му не излизаха никакви думи, или Ивън не ги чуваше поради оглушителното бучене в главата си. Накрая Фийлдс също стана на крака, очевидно не беше пострадал, и посочи джипа, после празната улица и разтвори уста пред тях в недвусмислен жест. Отдавна беше минал моментът на обсъжданията. Трябваше да се махнат от тук.

Беше прав. Сега вторият и третият хумви бяха открити мишени — може би спасени, осъзна по-късно Ивън, от близостта си до белия седан или до тълпата, която първоначално се бе събрала около тях. Но той не разсъждаваше за това, когато посочи на Рийз втория джип, а самият той скочи в третия точно когато дъжд от куршуми заподскача

по улицата пред краката им и мина през капака на неговата кола. Нолан се завъртя и отново стреля към сградите.

Онофрио бе запалил колата си и потегли. При втория хумви точно пред тях Рийвз се пресегна да отвори страничната врата и с полускок, полупадане, влезе вътре при Леви, Коши и Дейви Джеферсън — 24-годишният мениджър на заведение за бургери от Сънивейл — който стоеше зад картечницата. И може би от страх, а може би поради някакво разбирателство между местните, тълпата забеляза Ивън и внезапно се отдръпна, изолирайки ги още повече като мишена. Горещо през капака на автомобила Джеферсън също беше открил огън по част от покривите.

Нов дъжд от куршуми удари улицата между двете коли. Над главата на Ивън Нолан изпрати още един откос, последван веднага от ужасяващо близката вибрация на втора падаща граната, която по някаква случайност не ги улучи и гръмна в една витрина от лявата им страна. Върху тях заваля стъкло и парчета мазилка.

Ивън удари своя шофьор по ръката и посочи към изгорелите, все още димящи останки на първата им кола. Все още едва чуваше собствения си глас, макар че крещеше:

— Джийн и Марш! Джийн и Марш!

После каза на Онофрио, че няма да остави телата на своите, за да се гаври с тях тълпата — защото точно в този момент сценарият изглежда почваше да се развива тъкмо по този начин.

След това се изравниха с втория джип и при сигнал от Ивън той и Фийлдс скочиха отново на улицата. Ивън направи знак на Нолан и Джеферсън, които стояха зад двете все още работещи картечници, да ги прикриват, докато тичаха към унищожената и все още димяща кола. Обгореното и окървавено тяло на Уитман бе избито през отвора за картечницата и лежеше простряно върху покрива. Ивън и Фийлдс хванаха убития си другар за ръцете, за да го свалят, след което започнаха да го влачат бързо към своя джип.

За няколко секунди стрелбата спря. Ивън и Фийлдс успяха да натоварят трупа отзад, след което се върнаха назад към Алън Рийз, който бе излязъл и се опитваше да отвори предната врата и да измъкне тялото на Писони. Но вратите още бяха твърде горещи, за да може да се пипнат и се бяха запечатали. Прозорците разбира се бяха всички изпочупени от удара, затова Фийлдс се вмъкна през този откъм

шофьора и се опита да издърпа мъртвото тяло, но то изобщо не помръдна.

— Вързан е с колана — извика през рамо.

От силата на гранатата задната врата откъм шофьора бе увиснала на пантите си и Ивън я накара да падне с няколко ритника. Оттук можеха да извадят Писони. Ивън извика Фийлдс да се приближи, подложи рамо и тъкмо започна да бута, когато автоматични откоси от няколко места по покривите затракаха покрай тях. Фийлдс, който бе до лакътя му, издаде болезнен гърлен звук, завъртя се, рухна на земята и остана в седяща поза.

От другата страна на джипа Рийз безсмислено даде няколко изстрела с пистолета си и точно в този момент от покривите от неговата страна на улицата долетя силен автоматичен огън. Някъде зад тях от покрива на единия джип Нолан не спираше да стреля напред и назад, ту от едната, ту от другата страна, но когато Ивън надникна, надявайки се да види възможност за прикритие от другата кола, той видя, че Дейви Джеферсън бе изчезнал, а предното стъкло бе надупчено от куршуми. Щеше да е чудо, ако Леви и Коши на предните седалки не бяха ударени.

— Алън! — извика на Рийз. — Заобиколи от тази страна!

Рийз го погледна през капака на покрива и кимна. Обръщайки се, все още стреляйки към покривите, той почти стигна до задния край на колата, когато няколко автоматични откоса изопнаха тялото му и го хвърлиха върху колата и извън погледа на Ивън.

С изваден пистолет Ивън седна на паважа до сгърченото тяло на Фийлдс, отчасти прикрит зад джипа. Горелтляво различи две бягащи фигури на ръба на покрива, но Нолан успяваше да ги държи превити, като дупчеше фасадите на сградите, поддържайки минимален огън. Все пак Нолан бе единственият останал картечар и при тази скорост на стрелбата скоро щеше да остане без амуниции.

Ивън побутна Фийлдс:

— Хайде, приятел, трябва да се махаме.

Той отново бутна рамото на Фийлдс и тялото се простря с цялата си дължина на паважа. Предницата на ризата му бе просмукана с кръв. Друго изригване на картечницата разтърси въздуха точно зад тях. Ивън се обърна и видя, че това беше третият джип с Нолан на покрива, който се движеше, използвайки сградите за прикритие.

Но в първата машина се намираха трима от хората му, а във втората бяха други трима. Можеше само да се досеща в какво състояние е Рийз. Може би бе само ранен. Ще трябва да заобиколи джипа и да провери. Пък и Коши, Джеферсън и Леви бяха във втората кола. Трябва да нареди на Нолан и Онофрио да му помогнат да натоварят мъртвите в багажника на единствената движеща се кола. Не можеше да остави момчетата си тук, на улицата.

Нима беше възможно да изгуби толкова много от тях за толкова кратко време?

В този момент неговият джип спря до него и задната врата се отвори. Онофрио зад волана яростно жестикулираше, за да му каже да скача вътре, крещеше нещо, което Ивън едва чуваше. Това бе единственият му шанс, техният единствен шанс.

Но ето го Фийлдс, от дясната му страна. Кървеше смъртоносно, ако вече не бе мъртъв. Нямахше друга възможност, освен да се опита да вкара първо него в колата.

— Няма време! — изкрещя Нолан от покрива към Онофрио. — Карай! Върви! Върви! Върви! — Даде няколко откоса към покривите. — Движи се!

Стори му се, че Нолан настояваше — нареждаше! — на Онофрио да побързат да се спасят и да оставят Ивън и другите. Но шофьорът му намали скоростта, когато се изравни с Ивън, погледна в паника и отчаяние и протегна ръка през седалката.

Нолан изкрещя от покрива:

— Остави ги, остави ги, няма време! Тях ги няма вече!

Сега машината спря. Онофрио се надвеси още повече и бутна вратата с протегнатата ръка. Ивън се пресегна, опитвайки се да хване Фийлдс и да го издърпа със себе си. Хванат за ръкава на другаря си, Ивън наполовина се бе изправил и протягаше ръка към тази на Онофрио, когато дълбоко в себе си усети глухото бръмчене на идващата граната.

Това бе последното нещо, което почувства в следващите единайсет дни.

ЧАСТ ВТОРА
2003–2004 Г.

9.

От гледна точка на Нолан, просто нямаше полза да стои в Ирак и да говори за това.

Разследването на инцидента изглежда щеше да се окаже трудна работа. Онофрио бе единственият останал жив свидетел след събитието и Нолан вярваше, че показанията му няма да му навредят. Онофрио бе погълнат от шофирането и едва ли би могъл да се досеща дали колата зад тях бе спряла или се движеше, когато Нолан откри огън по нея. Но мълвата от улицата, която в резултат от дългата ръка на Джак Олстронг бе достигнала до местни иракчани и американски военни ченгета, вече започваше да се просмуква обратно и разказваше какво всъщност се бе случило. Затова съществуваше доста голям шанс Нолан да бъде арестуван.

Добрата новина беше, че точно в този момент изплува скандалът с Абу Граиб, и всеки американец, който имаше дори и далечна връзка с правораздаването в Ирак, бе привлечен за това разследване. Даже майор Чарлз Тъкър, този досаден канцеларски плъх, който постоянно душеше около получените от тях пари, се оказа натоварен със задача около скандала.

Но въпреки това и макар да знаеше, че въпросите на правосъдието в Ирак в най-добрия случай бяха проблематични, особено когато засягаха изпълнители по договори, обвинени в престъпна дейност като убийство, както бе в дадения случай, Нолан не искаше да рискува да бъде арестуван. Човек никога не знае как може да се развият нещата в такъв случай. ВКУ може да реши да го използва като пример за другите, които обичат стрелбата, или да го предаде на иракските прокурори — и двете възможности с неизвестен изход според Нолан.

Всъщност, Нолан не се чувстваше кой знае колко зле заради онова, което всъщност беше направил — хей, война е, стават такива работи. Тъпите копелета трябваше да спрат по-рано или, още по-добре, въобще да не бяха излизали от къщи. Какво по дяволите си мислеха? Ако трябваше да го направи отново, би постъпил по същия начин, със

или без правилата на службата. И въпреки че много съжаляваше за жертвите от собствения си конвой, това отново беше просто едно лайно в огромната купчина лайна, каквато представляваше тази война. Кой можеше да предвиди такова масово отмъщение, за толкова дребен локализиран инцидент? Пък и откъде можеше да знае, че точно този Мухамад Рахид, бащата, който така безразсъдно се бе врязал с колата си в опасния радиус на джипа на Нолан, всъщност бе Джалил ал Палави, важен племенен вожд и най-влиятелният шиит в квартала Масба?

Както и да е, очевидно най-разумното, което можеше да направи, беше да вдига гълъбите, докато инцидентът не бъде погълнат в хаоса от всички други, които се случваха ежедневно на някое място в страната. След няколко месеца Нолан винаги можеше да се върне с Олстронг или друг охранителен екип и да продължи оттам, където е спрял. Междувременно на Олстронг въобще не му трябваше армия следователи, която да се влачи на територията на летището без негово разрешение. Кой знае какво щяха да видят, което да не им хареса, и да докладват във ВКУ?

Затова през седмицата на инцидента Нолан беше обратно в Редууд Сити. След преговори с Олстронг, които се състояха от по няколко чаши „Гленфидлих“ на човек, двамата решиха да изтълкуват заминаването му като намеса на божията ръка, което означаваше, че договорът му ще продължи да е в сила за едно шестмесечно прекъсване и той ще получава заплатата си в пълен размер. С част от този очевидно неизчерпаем запас от пари Нолан започна да изплаща в брой една модерна и елегантно обзаведена градска къща близо до горската граница между Редууд Сити и Удсайд. Все още служител на Олстронг, той бе основният отговорник в района на залива за набирането на бивши военни като персонал за компанията. Знаеше какъв тип хора са необходими на Джек Олстронг в Ирак и общо взето бе наясно къде може да ги открие.

* * *

Тара Уитли бе изненадана да види Нолан обратно толкова скоро. Беше прекарала седмиците докато го нямаше в опити да се пребори с

глождещото я чувство на вина. Което, както си казваше тя, бе абсурдно. Тя бе възрастен човек, който можеше да взема сам решения, и тя и Ивън бяха скъсали още преди месеци. Не беше предала никого. Продължаваше живота си. Най-после се бе насилила да прочете и последните четири писма от Ивън, но след нощта, в която бе поканила Нолан в апартамента си не можеше да се застави да напише отговор.

Какво трябваше да му каже?

О, и между другото, една от тукашните новини е, че спях с твоя приятел Рон, който дойде да ми донесе твоето писмо. Не исках да стане така, но бях объркана и самотна, наистина самотна. Страх ме беше да стоя сама, а и той малко или повече спаси живота ми онази вечер, пък и си помислих, че ние двамата така или иначе няма да разрешим проблемите си. Просто беше време да се държим като наистина разделени хора, нали? Вече не бяхме заедно и нямаше да сме, така че можех да спя с друг мъж и ти нямаш думата по този въпрос. Добре, добре, може и да имаш известен елемент на наказание от моя страна, заради това, че замина — щом можеш да ме оставиш, то трябва да си готов да поемеш риска — и видя ли, глупчо? — точно това се случи.

Не, няма да напише такова писмо. Нито сега, нито когато и да е.

И Ивън също разбира се повече не ѝ писа.

Рон Нолан беше силен, властен, привлекателен, по-възрастен мъж и ако в нейния живот нямаше да се получи с Ивън, а очевидно не се получаваше, то тогава със своя чар, опит, увереност и — да си признае — пари Нолан поне щеше да ѝ помогне да превъзмогне първата си любов. Щеше да има полза от една проста, неусложнена връзка, докато се появеше следващата истинска.

Сякаш можеше да има друга толкова истинска, колкото с Ивън.

* * *

Нолан не намери за необходимо да ѝ разказва за засадата в Масба, какво се бе случило с Ивън или ролята, която самият Нолан бе изиграл във всичко. Доколкото Тара знаеше, Нолан доброволно бе взел решението да се прибере у дома, вероятно дори и в резултат на техните разговори за жертвите на войната. Обяснявайки на нея, той остави

всичко, както казваше някогашният му учител по английски, достатъчно замъглено, за да звучи като истина.

Всъщност, всичко което знаеше Нолан за Ивън Шолер бе, че е получил сериозна рана в главата от последната граната и до момента на излитането му от Багдад все още нямаше надежди, че ще живее. Всъщност бе възможно вече да е умрял, макар че Нолан подозираше, че ако това е вярно, Тара по някакъв начин щеше да е узнала.

Но каквото и да бе станало с Ивън, бяха минали почти три месеца. Тара бе продължила напред. За Рон Нолан просто нямаше никаква полза да говори повече за това.

* * *

Беше застанала пред артишока на зеленчуковия щанд в хранителния магазин, два дена преди началото на коледната ваканция. Звучащата шаблонна музика, предназначена да държи всички весели и бодри, Току-що бе преминала от смешното към възвишеното — версията на Чипмънк на „Рок около елхата“ бе последвана без всякаква хармония от „Свята нощ“ в изпълнение на Арън Невил. Последната бе любимата коледна песен на Ивън и внезапно, чувайки първите тонове, умът на Тара се изпразни. Погледна надолу към кошниците със земеделски продукти, подредени пред нея и изведнъж нямаше представа защо е там и какво иска да купи.

Ръката ѝ несъзнателно се вдигна и покри устата. Въздъхна дълбоко през пръстите си, а очите ѝ изведнъж безпричинно овлажняха.

— Господи — прошепна на себе си.

— Тара? Ти ли си?

Изпусвайки още една въздишка, тя излезе от вцепенението си.

— Ейлийн?

Майката на Ивън все още беше привлекателна жена и Тара често си беше мислила, че причината не е в стегнатото ѝ тяло или в леко северните черти на лицето, а защото тя излъчваше доброта. В света на Ейлийн Шолер всички бяха равни и всеки беше добър, дори и ако останалата част на човечеството не бе на това мнение. Тя би те харесвала и би се отнасяла с теб добре, въпреки всичко. Сега главата ѝ леко се наклони встрани като на птица и тя се намръщи загрижено.

— Добре ли си? Изглеждаш сякаш всеки момент ще припаднеш.

— Точно така се чувствам — Тара се опита да се усмихне, но знаеше, че изглежда пресилено. — Ух, не знам какво ми стана. — Подпря се на количката и отново си наложи ведър вид. — Стрес, сигурна съм. И времето. А ти как си? Обикновено не пазаруваш тук, нали? Но се радвам да те видя.

— Връщах се от работа и се сетих, че трябва да си купя зеленчуци. Радвам се, че се отбих тук. Хубаво е да те видя.

Изречението ѝ стана замислено.

— Липсваше ни, нали знаеш?

Тара кимна сдържано.

— И вие ми липсвахте. Наистина.

— Мисля, че вие, деца, не знаете какво преживяват родителите ви, когато се разделяте. В един миг те приемаме за дъщерята, която никога не сме имали, и в следващия — теб вече те няма в живота ни. Това е най-тъжното.

— Знам — каза Тара. — Толкова съжалявам. Не съм искала това да е част от всичко.

— Знам, скъпа, никой няма вина. Просто една от сърдечните рани в живота. Или, както казва Джим, още една ШВИ. — Тя снижи глас и се приближи: — „Шибана възможност за израстване“. Извини ме за лошия френски.

— Извинена си. Как е Ивън, между другото?

— Е, все още сме притеснени разбира се, но изглежда добре. Все още има някои проблеми, но ще ходим да го видим за Коледа, така че след това ще имаме по-точна представа.

— Ще ходите да го видите за Коледа?

— Да, летим другата седмица.

— За Ирак?

За миг Ейлийн Шолер напълно се вкамени.

— Не, мила — очите ѝ се разшириха, да не би Тара да се майтапи с нея? Но погледът ѝ запази добротата си. — За „Уолтър Рийд“.

— „Уолтър...“

— Не си ли чула? Сигурна бях, че знаеш. Всъщност даже малко се подразних, че нито веднъж не се обади. Ако знаех, че не си чула, щях...

Тара я спря с жест.

— Няма значение, Ейлийн. Какво не съм чула? Да не би нещо да е станало с Ивън?

— Беше ранен — отговори тя. — Още през лятото. Много лошо, в главата. Едва не е бил убит.

— О, боже! — изведнъж краката ѝ сякаш отказваха да я държат. Тя стисна здраво количката и погледна тъжно Ейлийн. — Как точно е станало?

— Нападнали ги на някакво място в Багдад. Повечето от групата били избити. Всички бяха от Полуострова. Писаха навсякъде по вестниците, имаше го в новините. Не си ли виждала нищо?

— Спрях да чета всички тези статии, Ейлийн, и да гледам новините по телевизията. Изключвам се, когато стане дума за Ирак. Просто не мога да го понеса. Мислех си, че ако стане нещо с Ивън, ще науча. Нямах смелост да чакам за новини всеки ден.

— Е, за щастие не го убиха, защото май правят репортажи само за убитите. Сякаш ранените не са жертви. Затова може да не си видяла името му. Но неговата група... нещастните момчета.

— Всички са загинали?

— Без един, мисля. Двама, като броим Ивън.

— Господи, Ейлийн. Ужасно съжалявам. Как е той сега?

— От ден на ден все по-добре. По телефона говори по-смислено. Докторите не могат да са напълно сигурни, разбира се, но главният невролог предсказва, че Ивън може да се окаже един от онези единични случаи на почти пълно възстановяване. Въпреки че това ще отнеме време.

— Какво прави? Някаква терапия?

— Всеки ден. Физическа, умствена. Но вече ти казах, започва да изплува. Няколко седмици след като пристигна там не смеехме да се надяваме дори на това, затова новините наистина са добри. След като решиха, че е подходящ за терапията, нещата тръгнаха добре.

— Защо можеха да решат, че не става за терапия?

Ейлийн сви устни.

— Имаше някакво съмнение дали не е пил нещо преди да излезе на онзи последен конвой. Никой не каза, че е бил пиан, но... както и да е, трябваше първо да се изясни това. Ако наистина е бил под влияние на алкохола, нямаше да може да се ползва от такива услуги.

— Независимо, че е бил прострелян?

Ейлийн пое дъх, за да се успокои.

— Не е бил прострелян, Тара. Било е граната.

Новината за миг спря дъха ѝ.

— Добре, дори така да е, значи е нямало да го приемат за лечение?

— Ако е бил пиан, може би не. Поне не веднага. А ние вече знаем колко важно е времето при такива травми, повярвай ми.

На Тара все още ѝ се виеше свят от това разкритие.

— Не мога да повярвам, че са щели да откажат да го лекуват. Как може да не е подходящ за лечение, щом е бил ранен в зона на военни действия?

— Това е една от големите загадки, мила, но не ме карай да започна да разказвам как се отнасят с някои от бедните ранени момчета в „Уолтър Рийд“. Направо са зверове. Но — сега направо ще паднеш — даже и след като решиха, че Ивън е подходящ да ползва услугата, армията постави като условие за лечението му Ивън да не се оплаква от отношението в „Уолтър Рийд“ пред медиите или някъде другаде. — Тя сложи ръка върху тази на Тара и лекичко се усмихна. — Така че ни остава да сме благодарни, че най-сетне му помагат и ние сме благодарни.

— Ти си много по-добър човек, отколкото бих била аз, Ейлийн.

— Не знам. Не съм научена да бъда друга. Разбира се, че е объркващо и ужасно, но поне Ивън се възстановява. Не знам дали някой ще има полза, ако почнем да недоволстваме в този момент.

Затваряйки очи, Тара въздъхна с чувство на безсилие. Не вярваше в правотата на Ейлийн — смяташе, че недоволството всъщност може да помогне нещата да се подобрят. Но изведнъж цялата страна се бе превърнала в място, където всички се страхуваха да протестират за каквото и да било — това би означавало, че не са патриоти. Означаваше, че подкрепят терористите. И всичкото това мислене според нея беше просто глупаво.

Но тя нямаше намерение да влиза в пореден спор за тази продължителна и пагубна война — нито с Ейлийн, нито с Рон Нолан или с който и да било друг. Поне изглеждаше, че колкото и лошо да е било, най-лошата медицинска част от изпитанието на Ивън е преминала.

— И от колко време вече е там? — попита тя.

— Около три месеца. Надяваме се след още два да си дойде у дома, но се страхуваме да не го преместим прекалено рано. Там поне получава професионални грижи и не искаме да насилваме нещата. Когато се върне, искаме да си е точно какъвто е бил, нали знаеш. — Кротките очи на Ейлийн се спряха на някога очакваната снаха. — Ами ти, Тара? Как си?

— Горещо-долу добре.

— Горещо-долу? Не е най-ентузиасираният отговор, който някога съм чувала.

— Предполагам, не е. Аз съм... малко объркана. По някакъв начин вече не се чувствам цяла. Все едно чакам нещо, но не съм сигурна какво е или дали ще го позная, когато най-сетне се появи. Откриваш ли смисъл в думите ми?

— Повече, отколкото предполагаш. Имаш ли си някого?

— Донякъде. Преживявам някакъв конфликт и за него. Всъщност... — тя спря.

Ейлийн наклони глава на една страна в типичния за нея жест.

— Да?

Тара въздъхна. Толкова близо физически до Ейлийн тя почти можеше да почувства излъчването на сина ѝ във въздуха наоколо. И то все още я докосваше, това чувство за дълбоко вкоренена връзка помежду им, която не бе постигнала с никой друг. Със сигурност не и с Рон Нолан.

Но тогава защо пред очите ѝ беше Рон? Дали просто защото тя се беше отказала от Ивън след като очевидно той спря да се интересува от нея? Или просто защото с Рон нещата бяха по-лесни? Не беше задължително любовта да е всеобхващаща и съкрушителна, нали? Истинската, дълбока, трайна любов беше мит, приказка. Тя бе открила това по един доста труден начин. Сега продължаваше с една зряла, основана на реалността връзка, която никога не би я наранила така, както я нарани любовта ѝ към Ивън. Това бе разумното. Бе в по-добри ръце в края на краищата. Трябваше да вярва в това.

Освен всичко Ивън никога не би я приел обратно. Не и след онова, което беше направила. Наясно беше и нямаше да го обвини.

— Тара? — Ейлийн пристъпи по-близо до нея. — Какво има?

Тя се опита да се усмихне, което не ѝ се удаде особено успешно.

— Всъщност, нищо. Просто казах, че имам някаква вътрешна борба за този човек.

— Е, ако искаш да приемеш съвета на една стара жена, която те обича, не прави нещо непоправимо, ако не си сигурна.

— О, не се тревожи. Далеч съм от което и да е от двете — непоправимо или сигурно. Продължавам да мисля, че е Коледа, една от онези стари, големи надежди, които изглежда никога не се изчерпват. — Тя преглътна прилива от чувства, който внезапно я бе обзел. — Може би Ивън и аз не трябваше да си прекарваме такива приятни моменти с вашето семейство в онези времена. Щом дойде Коледа, постоянно очаквам да преживея същото.

— Може някога пак да се случи, нали знаеш?

— Може би. Поне мога да не спирам да се надявам. — Без да спира да се усмихва, Тара се пресегна да вземе някакви зеленчуци. — Все пак не искам да звуча толкова негативно. В сравнение с онова, което преживяваш ти, животът ми направо е страхотен.

— И нашият, скъпа — каза Ейлийн. — Ивън е жив и се молим да е добре някой ден. Беше голямо предизвикателство, но най-лошото определено свърши. Как може да не сме щастливи?

— Е, това е най-добрата новина, която чувам. Заслужавате го.

— Всеки заслужава щастие, мила.

— Добрите хора го заслужават повече.

— Не знам дали е така — Ейлийн сложи ръка на рамото на Тара. — Но във всеки случай ти го заслужаваш. Ти си добра душа.

— Не толкова, колкото си мислиш. — Дори си много далеч от истината, помисли тя. Не можеше да се отърси от чувството, че по някакъв начин е измамила Ивън. Макар че бяха скъсали, макар повече да не бяха двойка, макар че не му беше писала нито едно писмо след като замина. — Не трябваше да съм толкова твърдоглава с Ивън. Трябваше да му пиша и...

— Хей, хей, хей — Ейлийн се приближи още до нея. — Вие двамата имахте разногласия. Ти направи, каквото смяташе за правилно и той направи същото. Това не означава, че някой от вас е лош човек. И двамата сте добри. — Тя поглади ръката ѝ окуражаващо. — Може би сега би могла да му пишеш. Една малка бележка от приятел. Сигурна съм, че би желал да те чуе.

— Не, не бих могла. Освен другото, вече е твърде късно. Той ще е по-добре без мен.

— Не смяташ ли, че той трябва да прецени това? Може би просто трябва да му кажа, че съм те срещнала и му изпращаш поздрави. Знам, че ще му е приятно да го чуе. Много ли ще е това?

— Не знам, Ейлийн. Може и да е много.

— Ако той ти пише, мислиш ли, че би могла да му отговориш?

Главата на Тара описа жална малка дъга. Тя прехапа устна.

— Не знам дали мога да обещаая дори това. — Сложи другата си ръка върху тази на старата жена. — Опитвахме, Ейлийн, наистина. Но сега просто... — тя сви рамене — сега всичко е зад нас.

Ейлийн, винаги спокойна, кимна.

— И това също е съвсем нормално. Ако си промениш решението и пожелаеш отново да го видиш, когато се върне, имаш все още телефонния ни номер, сигурна съм. Или ако поискаш да се отбиеш да го видиш, по всяко време си добре дошла. Знаеш, нали?

— Знам. Благодаря. — Тя се наведе и целуна Ейлийн по бузата. — Невероятна си. Обичам те.

Ейлийн остана долепена до Тара за миг, после се отдръпна.

— И аз те обичам, момиче, и ти също си невероятна. Ние, невероятните, трябва да се държим заедно. И да се опитваме да не сме толкова строги към себе си.

— Ще се опитам — отвърна Тара и очите ѝ изведнъж се замъглиха. — Наистина ще се опитам.

— Знам, че ще го направиш. Беше чудесно, че те видях, мила. Бъди щастлива.

С една бърза последна целувка по бузата и усмивка, Ейлийн избута количката си покрай тази на Тара, зави зад ъгъла в края на щанда и изчезна.

* * *

Нолан пристигна у Тара двацет минути след обаждането ѝ. Сега Тара седеше в големия стол и пиеше втора чаша вино. Навън бе почти тъмно, единствената светлина в дневната идваше откъм кухнята. Със

скоча си в ръка, Нолан седеше на дивана с лакти, опрени върху коленете, доста наведен напред, напрегнат.

— Ти се шегуваш с мен. Трябва да е станало седмица или две след като заминах.

— Не си знаел нищо за това?

— Нищо. Защо мислиш, че може да знам?

— Не ставай дръпнат, Рон. Ти си бил там, ето защо.

— Съжалявам, но не съм. Трябва да е станало след заминаването ми. Ивън се опитваше да премести своята група от летището и да я върне в редовната им част през последните две седмици, докато бях там. Ако е бил още при нас, Джек Олстронг щеше да ми каже, сигурен съм. — Облягайки се назад върху възглавничките, той кръстоса крак върху крак. — И майка му казва, че сега е в „Уолтър Рийд“?

— От няколко месеца.

— Исусе! Не може да бъде. — Но ако позата на Нолан бе отпусната, той далеч не се чувстваше спокоен. До този момент си беше мислил, че Ивън е мъртъв или поне завинаги увреден умствено. След удара на гранатата в Масба Онофрио беше настоял да натоварят Ивън в джипа. Нолан бе огледал набързо увреждането на главата на Ивън и не му изглеждаше като рана, от която хората се възстановяват, затова се остави да бъде убеден. Ивън все още бе в кома, когато Нолан напусна страната седмица по-късно и нямаше причина да смята, че ще оцелее.

Сега Нолан барабанеше с пръсти по страничната облегалка на дивана.

— И майка му каза, че очакват да се възстанови?

— Напълно, макар и не много скоро.

— Е, най-сетне една добра новина. И ти каза, че всички други от групата са мъртви?

— Всички, освен един, така каза Ейлийн. Също и Ивън.

Нолан прекара длан по бузата си.

— Господи, тези момчета бяха много свестни. Не мога да повярвам... Искам да кажа, че те въобще не трябваше да са там. Задачата им беше да ремонтират големите камиони. — Той я погледна, толкова прекрасна и ранима на тази мътна декемврийска светлина. Сълзите ѝ бяха потекли пак и сега блестяха върху бузите ѝ. — Какво ще правиш сега, Тара? Искаш ли отново да го видиш?

— Не! — думата изскочи мигновено. След това, позамилено, тя каза: — Не знам каква полза би имало. Просто не очаквах нищо подобно. Това е всичко. Може би трябваше, знаеш ли, но просто... когато е някой, когото си обичал... — Тя уморено въздъхна. — Не знам какво да правя. Искам да е добре, но Ейлийн ме попита дали искам отново да вляза в контакт с него и аз не можах да кажа, че искам. Макар че понякога си мисля...

— Какво?

— Не, не искам да прозвучи лошо. За нас, имам предвид.

— Мога да го понеса.

— Знаем, Рон. Ти можеш да понесеш всичко. Но понякога не е необходимо човек да казва всичко. Просто трябва да се справяш с нещата.

Той отпи.

— Понякога си мислиш, че би отишла да го видиш, да говориш с него, само че не можеш заради нас. Така ли е? Защото ако е така, няма да ти преча. Наистина няма, Тара. — Той се наведе напред. — Но искам да те питам нещо: мислеше ли за него много преди да попаднеш на майка му и да научиш, че е ранен?

— Не много, не. Понякога.

— Значи може би — само ми хрумна — може би това е чувство за вина? Може би на някакво ниво ти е било нужно неговото позволение?

— Да направя какво?

— Да продължиш. Да имаш собствен живот.

Тя седна на ръба на големия стол, захапала устна, хванала забравената чаша с вино в двете си ръце между коленете. След малко бавно поклати глава.

— Не — каза тя. — Не е така.

— Добре — отговори Нолан. — И друг път съм грешил. Два пъти, мисля. — Изпрати бърза усмивка, за да стопи напрежението. Не се получи. — Каква е твоята теория?

— Не е толкова теория, колкото промяна на фактите, с които живееш. Смятах, че спря да ми пише, защото е спрял... да ме обича.

— Може да е спрял да ти пише, защото ти не му отговаряше.

— Добре, отчасти и това. Но не беше типично за него, не мисля. Той е упорит човек. Искам да кажа, написа ми десет писма и аз не

отговорих на нито едно, но защо пък да спре точно на десетото? Мисля, че щеше да продължава, докато не му кажех да спре. Само че е бил ранен и не е могъл.

— Значи все още е изпитвал чувства към теб?

— Може би.

— И това би променило нещата?

Тя изпусна задържания в гърдите ѝ въздух.

— Бях започнала да се чувствам удобно с мисълта, че всичко е свършило, това е. Свършило и за двете страни. Мислех си и че той е свикнал. Така ми бе по-лесно.

— Да бъдеш с мен, нали?

Тя кимна.

— Което е истинската причина да не му отговоря. Знаеш го.

— Знам — той се облегна назад, въздъхна дълбоко и пи. — Съжаляваш ли? За нас.

Тара завъртя глава.

— Не знам, Рон. Ти си свестен тип и двамата сме си прекарвали страхотно...

— Но?

Тя вдигна очи и го погледна. Красивото ѝ лице бе изопнато от нерешителност и разкаяние.

— Мисля, че ще ми трябва малко време, за да си изясня всичко.

— Очите ѝ се разшириха. — Боже, дори не знам откъде дойдоха тези думи. Не искам да кажа, че искам да спрем да се виждаме. Не знам какво говоря.

Нолан побутна с показалец ледчето в чашата си. Облягайки се назад, сега с глезен върху коляното на другия крак, той остави мълчанието да увисне за известно време.

— Приемам — каза най-сетне. — Давам ти толкова време, колкото искаш, направи всичко, което мислиш, че е нужно. Лошото е, че може вече да не съм тук, ако вземането на решение продължи твърде дълго. Просто такава е реалността. Не искам да те изгубя, но и не искам само половината от теб. Така, сега моята позиция ти е ясна.

— Твоята позиция винаги е ясна. Това е едно от най-невероятните ти качества.

Той я премери с поглед.

— Ще му се обадиш ли?

— Не знам. Не би трябвало, поне не веднага. Думите на майка му звучаха сякаш той все още не е съвсем наред. Не искам да го чуя или видя и веднага да започна да изпитвам съжаление към него. Няма да е разумно.

— Не, няма. Лесно е да сбъркаш съжалението с любов. Носи лош късмет.

— Но все пак трябва да помисля къде точно да го поставя. Заради собствения ми душевен мир. И да бъда честна с нас.

— Разбрах — каза Нолан. — Наистина — Той пресуши чашата си и се изправи. — Но, пак ти казвам, Тара, не се бави много. Искам за теб онова, което те прави щастлива, но бих излъгал, ако кажа че не се надявам това да съм аз.

— Може да си ти, Рон. Вероятно си, но просто сега съм много объркана. Моля те, не ме мрази.

— Не мога да те мразя, Тара. Когато се справиш с това, може би ще започнем наново.

— Така ще е добре.

— Надявам се. — Той ѝ предложи студена усмивка. — Добре, слушай. Имаш всичките ми номера. Ще чакам да ми се обадиш.

Кимайки, той внимателно остави празната чаша на масичката, отиде до предната врата, отвори я и потъна в нощта.

10.

Ивън Шолер беше врагът. Понякога това бе мигновена преценка, а понякога до нея се достигаше бавно, но веднъж взел решението, че врагът трябва да бъде елиминиран, нещата се свеждаха до тактика — как да се направи. А и в този случай нямаше повече време за губене. Тара продължаваше да се колебае дали да се свърже с Ивън, но това можеше да се промени дори само за секунда. Въпреки всичкото очевидно нежелание, в даден момент тя щеше да изпита нужда да го види и да поговори с него. Всеки контакт между двамата би бил катастрофа.

Нолан беше излъгал Ивън за това, какво бе направила с писмото му Тара. Беше излъгал нея за инцидента в Масба и много други неща. Тези лъжи и всички останали щяха да излязат наяве и той щеше да я изгуби.

Нямаше да позволи да се случи.

Следователно, Ивън беше врагът.

Нолан си тръгна от апартамента на Тара, прибра се у дома и опакова една голяма чанта с тежко яке в нея. До десет часа успя да стигне на аерогарата в Оукланд. В претъпканата чакалня на терминала откри едно момче, по всяка вероятност колежанин, заговори го и накрая му даде 3000 долара в брой, за да отмени собствения си билет и Нолан да може да вземе в последната минута полета за Вашингтон, за който иначе нямаше свободни места. Спа непробудно четири часа по време на петчасовия полет.

Небето бе силно заоблачено, валеше лек сняг и температурата беше около минус три градуса в десет и двацет и пет, когато пристигна с такси от националното летище пред главния вход на огромния комплекс, какъвто представляваше военния медицински център „Уолтър Рийд“. Мястото малко го изненада. Въпреки че донякъде имаше представа за броя на ранените военнослужещи, които бяха лекувани в центъра, той малко или повече си го бе представял като голяма болница — една сграда с много пациенти и доктори.

А по-скоро приличаше на неговия град. Районът на централната рецепция гъмжеше от хора. В известен смисъл му напомняше централното фоайе на Републиканския дворец в Багдад. До таблото за информация видя указател за мястото и установи, че има почти шест хиляди стаи — вероятно петнайсет до двайсет хиляди легла — разпръснати върху двайсет и осем акра разгърната площ.

Обръщайки се отново към тълпата, той огледа подобното на пещера фоайе, надявайки се по някакъв начин да се ориентира. Просторна кабина за информация управляваше голяма част от потока на рецепцията, но Нолан бе тук, за да неутрализира един от пациентите на болницата. Не беше добра идея да привлеча вниманието върху себе си. Върна се до указателя, намери сграда, означена като Неврология и реши да започне оттам. Измъкна карта от поставката и пое към широкия двор на болницата.

Снегът бе започнал да се усилва и когато стигна целта си, той спря от вътрешната страна на входа да изтръска якето и изступа краката си. Фоайето тук въобще не беше така претъпкано, но все пак далеч не бе пусто.

С изненада видя четири колички, наредени до една от стените. На всяка от тях имаше завито тяло и над всяка висяха системи. Подготвени за операция? Чакаха за стая? Не знаеше и нямаше да попита, но го стресна като нещо не на място и ужасно сбъркано. Тези момчета несъмнено бяха ранени по време на служба — най-малкото, което армията можеше да направи за тях, си помисли той, бе да им намери стаи.

Ала той не беше тук, за да критикува условията в „Уолтър РИНА“. В армията толкова неща бяха сбъркани по толкова различни начини, че той се беше отказал да мисли за тези неща. Освен другото, още откакто напусна апартамента на Тара миналата нощ, караше на смес от адреналин и спотаен гняв и сега изведнъж пресмятането как да изпълни конкретната си задача изискваше пълното му внимание.

Докато човешкият поток продължаваше да тече покрай него в двете посоки, Нолан осъзна, че при един нормален развой на събитията той нямаше да влезе в който й да е коридор на сградата, без да покаже някакъв документ за идентификация, а и защо реши, че Ивън Шолер е точно тук? Надписът върху предния вход съобщаваше, че това е Център по неврохирургия, но операцията на Ивън бе минала

вероятно преди месеци и сега той можеше да е някъде сред тези петнайсет хиляди легла и да се възстановява в отделението по рехабилитация.

Как смяташе да открие Ивън без да моли да го насочат и без да привлича вниманието върху себе си? И после, когато го намери, как щеше да го убие, особено ако той беше в стая с други пациенти — както изглеждаше вероятно, ако пълните колички тук, в неврохирургията, бяха показател?

Разбира се, можеше да елиминира всички. Съпътстващите жертви бяха неизбежна част от уравнението при всеки военен удар. Но това не беше Ирак, където можеше да изчезне без следа. Тук потенциален свидетел щеше да го информира за местонахождението на Ивън. Може да изпратят с него да го придружава някой от персонала или сестра, ако влезе при посещение на болен.

Освен това, и може би най-важното, Нолан трябваше да отчете факта, че лейтенант Ивън Шолер не беше някой незначителен, дрипав собственик на сергия в Багдад. Ако той станеше жертва на убийство тук, в „Уолтър Рийд“, всяка страна от живота на Ивън Шолер щеше да бъде гледана под лупа, включително инцидента в Масба, чието разследване досега бе успявал да избегне. Властите щяха да намерят причина да разговарят с Тара и това в крайна сметка неизбежно щеше да доведе до него.

Изводът: мисията е невъзможна.

Да Върви по дяволите, каза си Нолан, копелето е мъртво.

* * *

— Извинете — млада жена в изгладена военна униформа се усмихваше насреща му. — Изглежда сте се изгубили. Мога ли да ви помогна и да ви насоча някъде?

Лицето на Нолан се отпусна в облекчена усмивка.

— Страхувам се, че ми е малко трудно да откроя един приятел, ваш пациент.

— Не сте първият, на който се случва — отговори тя. — Там на рецепцията имам справочник, който е приблизително актуален, може да ме последвате, ако нямате нищо против.

Той тръгна с нея.

— Защо само приблизително актуален?

Тя кимна със съжаление.

— Напоследък сме така претоварени, понякога на компютъра му трябва време, за да навакса.

— Проклетият компютър — каза Нолан.

— Знам. Но полагаме усилия. Добрата новина е, че ако не го открием там, където казва компютърът, поне на онова място вероятно ще знаят къде е отишъл.

— Това наистина ще е добра новина.

— Саркастичен сте и не ви обвинявам. Но повярвайте ми, добрите новини тук наистина са рядкост. Приемайте ги винаги, когато дойдат. — Вече бяха на рецепцията. — Сега за вашия приятел. Как се казва?

— Смит — каза Нолан. Първи инициал „Дж“. Викахме му Джей, но може да е бил Джон или Джим. Знам, — добави той, като погледна извиняващо се — момчешка работа.

* * *

Ивън Шолер гледаше втренчено падащия сняг.

Или е бил заспал, или не си спомняше кога е станало, но някой бе закачил коледна украса на стената. Имаше елха и от онези животни, които летят и теглят шейната на Дядо Коледа — не си спомняше как се казваха, но бе сигурен, че някой ден ще се сети за името им. След това беше Снежко, снежният човек — помнеше Снежко и дори песничката за него, която пееше онзи мъж с големия нос. Също така окачваха на вратата едно от онези кръгли неща, направени от вечнозелени клонки и украшения.

Това направо го влудяваше. Знаеше какви са предметите. Само че често не можеше да си спомни как се наричат.

Онова, което определяше като истински спомен беше фактът, че вече се намира в третата си стая, откакто бе дошъл в „Уолтър Рийд“. Първата му спирка за около десет дни бе интензивното отделение, където бе в безсъзнание през по-голямата част от времето и за което не си спомняше почти нищо, освен това, че докато бе там не искаше да

повярва, че вече не е в Багдад. Не изглеждаше възможно, както клечеше до своя джип в Масба, изведнъж да попадне тук в интензивното отделение.

Разбира се, не се беше случило точно така. Неговият езиков и говорен терапевт Стивън Рей бе превърнал физическото и психическото му пътуване в някакъв вид игра на познаване, която той бе заучил като част от своята терапия. Първата му спирка след Масба беше военнополовата болница в Балад, където бяха извадили парчето от главата му. Операцията, отворила място за мозъка му да се издуе, се наричаше краниотомия — запомнянето на тази дума бе един от най-големите успехи на Ивън по време на терапията. Когато я научи правилно и я повтори на Стивън на другия ден, Стивън беше вдигнал юмрук във въздуха и предсказа, че ще се оправи.

Следващото, което направили лекарите, още там, в Балад, било страшно умно. Взели парчето кост от черепа му, което били изрязали, и го поставили в нещо като джобче, което изрязали в корема му. Все още го усещаше там, малко по-голямо от един сребърен долар — щяха да го върнат отново на главата, където му беше мястото, може би другия месец, когато мозъкът му бе достатъчно зараснал.

Ивън може и да се възстановяваше по-бързо от повечето ранени, но за него това ставаше агонизиращо бавно. Тази сутрин се беше опитал да прегледа картите с изображения, които вече бяха шестстотин и стояха в кутия за обувки до леглото му, но след около двеста главата му сякаш щеше да експлодира, затова той затвори очи за минута.

И ги отвори след повече от два часа. Всичките трима ранени от стаята му ги нямаше, бяха отишли на рехабилитация или за други терапии. Навън снегът падаше на тежки парцали и това силно го потискаше — толкова го потискаше, че заедно с неуспеха с картите порано, го накара за миг да се поддаде на сляпата безнадеждност на положението. Никога нямаше да се възстанови. Никога нямаше да е наистина нормален. Хората ще забелязват дупката в главата му, даже и след като поставеха парчето от черепа му. Никога нямаше да говори като нормален човек. Никога нямаше да има връзка като онази с Тара. Искаше му се шрапнелът да бе влязъл малко по-дълбоко и да го беше убил, както стана с момчетата му.

Толкова от тях вече ги нямаше. Толкова много. Добри момчета. А той ги поведе. Към смъртта.

Поизправи се и застана седнал в леглото. Затвори очи да спре неочакваното щипене от нежеланите сълзи. Вдигна и двете си ръце и силно натисна клепачите, заповядвайки им да спрат. Само за един миг, без даже да го осъзнае, самобичуването и депресията му се бяха превърнали в гняв. Да бъде проклет, ако плаче. Но защо това му се случи? Защо не го пускаха да излезе оттук? Защо се води тази шибана, тъпа война? На кого му пукаше дали щеше да научи думите на тези проклети карти? Той завъртя глава, готов да блъсне кутията с проклетите неща на земята, когато погледът му се плъзна по стената отново и спря върху новите украшения. Дядо Коледа и...

Елени!

Тези летящи животни, които теглеха шейната бяха елени! Това беше думата.

Той започна да се смее. Най-напред беше едно клокочене, което излизаше от гърлото му, но скоро се надигна до нещо, което изобщо не можеше да контролира, в пристъпи, които го разтърсваха така силно, че остана без дъх. Раменете му се разтърсваха още известно време, докато се опитваше да вкара въздух в дробовете си и внезапно отново плачеше, плачеше истински. Изтощено, тялото му трепереше от освобождаването на грамадата, трупана в него и той се срина назад върху възглавниците, а сълзите свободно течаха като потоци по лицето му.

* * *

Стивън триеше лицето му с топла хавлия.

— Какво е станало тук?

— Нищо. Какво да е станало?

— Имам предвид лицето ти. Мокро е. Добре ли си?

— Отчаях се. После елените.

— Аха. — Стивън, може би по-настроен за подобни абсурдни диалози от повечето хора, кимна, сякаш разбра смисъла на казаното от Ивън. — Но сега си добре, нали?

— Добре.

— Сигурен ли си?

— Сигурен.

— Защото след десет минути има събрание на персонала, но мога да се чупя и да остана при теб, ако имаш нужда.

— Не, добре съм. Наистина, Стивън. Всичко е наред.

* * *

Нолан си мислеше, че именно това обяснява защо не трябва да се губи много време в преценки какво може да се обърка. Просто се движиш напред, държиш погледа си неотклонно върху целта, изтикваш назад в ума си дребните съмнения.

От Балад очевидно го бяха пренесли със самолет до „Ландщул“, Германия, където направили бърза оценка на състоянието му и го прехвърлили в „Уолтър Рийд“.

Втората му стая беше тук, в отделение 58 по неврология. Баща му и майка му му бяха казали, че тук лекарите го оставили почти без грижи, докато армията решавала дали е подходящ да ползва такова обслужване. Това не го разбираше — очевидно на тях им беше ясно — но въпреки всичко той имаше само хубави спомени от отделението, защото именно тук се запозна със Стивън. Въпреки че Ивън не бе имал ясно усещане за това къде се намира или какво се е случвало с него, всъщност терапевтът му помогна, като му обясни нещата и го преведе през най-тежките и объркващи моменти.

В основни линии, това което правеха през първите дни, беше да играят игри, да редят пъзели и карти с изобразени предмети върху тях и да решават прости математически задачи. Нито Стивън, нито лекарите му разбираха точно защо, но напредъкът на Ивън бе изненадващо бърз, далеч по-бърз от този на повечето войници, които лежаха тук с рани в главите. Само след около седмица в отделението те го преместиха в стаята, в която се намираше в момента — на четвъртия етаж над интензивното педиатрично отделение.

* * *

В „Уолтър Рийд“ имаше деветнайсет Дж. Смитовци, но само един с травма на главата като тази на Ивън. Любезната сестра и

администратор на рецепцията в неврохирургията провери монитора пред себе си и каза на Нолан, че този пациент е зачислен в Отделение 58, постоперативното неврологично отделение, но ако е още там под наблюдение — това е само първата стъпка навън от интензивното и тя смяташе, че там посетители не се допускат.

— Не може да е така — каза Нолан. — Знам, че майка му и баща му са ходили там да го видят. — Той ѝ се усмихна топло. — Защо пак надушвам проблеми с компютъра?

— Съжалявам — отвърна тя. — Предупредих, че ще изисква малко търпение.

Той продължаваше да се усмихва спокойно.

— „Търпение“ е бащиното ми име. Има ли някое място след това Отделение 58, където изпращат ранените в главите, когато започнат да се оправят?

Тя замислено изкриви устни.

— Всъщност, не знам. Но почакайте — Тя вдигна телефона, наведе се да прочете нещо от екрана на компютъра, след което набра няколко цифри. — Здравейте. Айрис Симс, от рецепцията на неврохирургия. Тук имам посетител, който иска да види един от нашите пациенти, Джаръд Смит. Според компютъра той все още е във вашето отделение, а човекът смята, че той вече не е там. В такъв случай, къде би могъл да е?

Тя покри слушалката с длан и предаде съобщението на Нолан.

— Има голям недостиг на места, но казаха, че може да проверите на горните етажи на интензивното педиатрично отделение. Чакайте малко... — тя вдигна пръст и пак започна да слуша.

— Така ли? О, ясно. Но доколкото разбирам, родителите му са идвали при него да го видят. — Тя изчака да получи отговор. — Добре, благодаря. Ще му предам.

Тя затвори телефона и поклати объркано глава, след което се обърна към Нолан.

— Боя се, че Джаръд още е в Отделение 58, но според тях той все още не може да се изразява ясно. И в това отделение не допускат посетители, които не са членове на семейството. Съжалявам.

— Няма за какво да съжалявате — каза Нолан. — Вие наистина се постарайте. Следващият път най-напред ще се обадя, преди да дойда. Благодаря за помощта.

— Моля — отвърна тя. — Заповядайте пак.

* * *

„Уолтър Рийд“ в никакъв случай не се въргаше в хаос, но видимо беше претоварена институция с недостиг на персонал. На теория може би някой трябваше да го попита при кого е дошъл, някой трябваше да му провери картата — почти се беше надявал това да се случи, затова в джоба си носеше канадски паспорт, който го идентифицираше като Тревър Ленън — но никой не беше направил това. В добавка към тези недоглеждания, напливът от ранени бе станал толкова сериозен, че на много места, особено на горните етажи на сградата на интензивното педиатрично отделение, принудено да поеме възстановяващите се от рани в главите, нямаше видео наблюдение.

Беше невидим.

Нямаше нужда да проявява нетърпение. Сградата имаше шест етажа и той вече бе прегледал втория и третия, като изминаваше коридорите с уверена походка, сякаш знаеше къде отива. Надникна във всяка стая на тези етажи, за да провери дали Ивън е вътре. Докато изминаваше разстоянието между вратите, кимаше на пациенти в колички, на други, които вървяха с патерици. Изричаше кратък поздрав към всеки, който приличаше на лекар, сестра или друг член на персонала. Дори имаше готово име, Джаръд Смит, в случай че някой го попита при кого е дошъл на посещение. Но не смяташе, че това ще се окаже необходимо.

Надничайки през третата врата на четвъртия етаж той видя Ивън, седнал в леглото в отсрещния край, до прозореца. Всичките останали три легла бяха празни. Влезе в стаята и затвори вратата зад гърба си, проверявайки терена, мислейки в момента, че най-добрият начин да го направи, беше през прозореца.

Депресиран тип с мозъчна травма, оставен сам до високия прозорец. Очевидно самоубийство.

* * *

— Ей, приятел!

Незнайно защо, Ивън установи, че му се ще да се изсмее. Неуместен смях, така го наричаше Стивън, нормален симптом за този вид травма — този път обаче успя да потисне импулсивното желание.

— Познавам те — каза след миг.

— Разбира се, че ме познаваш. Аз съм Рон Нолан.

Ивън кимна.

— Точно така, Рон. Как си, Рон?

— Аз съм добре. Въпросът е ти как си?

— Казват, че съм едно малко чудо, но аз не се чувствам така. Ти какво правиш тук?

— Бях в града и научих, че и ти си тук. Реших да намина и да те видя.

— Кой град? — попита Ивън.

— Вашингтон или поне достатъчно близо до него. Не ти ли казват къде си?

— Не, сигурно го правят. — Той се усмихна. — Все още не мога да запомням както трябва всичко, което ми казват.

— Добре — каза Нолан. — Чакай малко. — Той заобиколи леглото и отиде до прозореца. Погледна навън наляво, после надясно и изведнъж повдигна долната половина и подаде глава навън. Върна назад тялото си и попита: — Можеш ли да ставаш от леглото?

— Бавно, но съм стабилен.

— Добре, провери. Ела тук. Следващият път, когато забравиш къде си, погледни там навън — логото на „Уолтър Рийд“ е там върху...

— Какво е „лого“? — Ивън беше отметнал завивките си и седеше на ръба на леглото. — Нали ти казах — започна да обяснява той, — някои думи...

Нолан протегна ръка, очевидно да спре говоренето му.

— Хей, една картинка струва колкото хиляда думи. Ела тук.

Нолан го прихвана през кръста, дръпна го леко от леглото, за да го изправи, след това се дръпна настрани от прозореца, за да може Ивън да погледне навън.

Три крачки и после...

Нолан постави ръка по средата на гърба му. Лек натиск, да го придвижи напред.

Две стъпки.

* * *

— Защо този прозорец е отворен? — избоботи от прага Стивън Рей. — Ще измръзнеш и ще изстудиш стаята.

— След това посочи Нолан. — Кой по дяволите е този?

Нолан мигновено се опомни. Върна усмивката на лицето си и се завъртя.

— Рон Нолан. Бях с Ивън в Ирак.

— Беше с мен в Ирак — повтори Ивън.

— Радвам се да го чуя, но нека затворим този прозорец, какво ще кажете? И, Ивън, не трябва да се разхождаш много-много без приспособлението за прохождение. — Той снижи тона и заговори и на двамата. — Падането няма да е най-доброто нещо точно сега.

— Не, разбирам. Аз съм виновен — каза Нолан. — Съжалявам.

Вратата към коридора бе все още отворена и сега влезе друг пациент със своя терапевт. Двамата започнаха да го настаняват в леглото.

Моментът беше преминал.

* * *

План Б нямаше да е наполовина толкова удовлетворяващ, окончателен или ефективен. Всъщност, можеше и да не свърши никаква работа, но поне щеше да даде на Нолан време. И щеше да държи Тара и Ивън разделени. Но трябваше да прокара пътя за него — освен това, беше единствената възможност при свидетелите в другия край на стаята. И при положение, че Нолан бе съобщил истинското си име.

— Тази сестра изглежда малко се ядоса — каза той, когато Стивън ги остави.

— Не е сестра. Той е... — думата „терапевт“ внезапно изчезна. Ивън претърси ъглите на тавана за миг и не успя да я открие там. Затова прегрупира думите и каза: — Той е... помощник. Тук е за да ми помага. Понякога се разстройвам. Това е от ТМТ.

— ТМТ?

— Тежка мозъчна травма. Това имам. Или имах. Казват, че се подобрявам. Не съм сигурен дали им вярвам. — Ивън вдигна крайчето на чаршафа, който го покриваше и избърса потта от челото си. Леглото му все още беше студено, но нещо в присъствието на този Нолан го сгорещяваше, караше го да се поти. — Какво правиш тук наистина, Рон?

— Казах ти. Имах малко работа в града и реших да намина да видя как те лекуват.

— Добре ме лекуват. — Снегът през прозореца навън за миг улови вниманието му, след това той отново се върна на Нолан. — И не идваш тук от Багдад?

— Не. Напуснах седмица след теб.

— Заради какво? Ранен ли беше?

Тик подръпна бузата на Нолан.

— Не. Аз и Онофрио те вдигнахме и избягахме. Голям късмет извадихме.

— Вие сте ме измъкнали?

— Да.

— Нищо не си спомням.

— Да, предполагам, че не помниш. Не очаквах да оживееш. Никой не очакваше.

— Трябва да ти благодаря.

Нолан сви рамене.

— Просто дълг, братле, не можехме да те оставим там.

— А другите момчета? Какво стана с тях?

Нолан въздъхна.

— Всички загинаха, Ивън.

— Не, това го знам. Но какво стана с тях? С телата им? Щом не сме ги взели? Никой не иска да ми каже нищо.

— Не ти трябва да знаеш, приятел. Наистина. — Той направи пауза. — И това трябва да ти говори достатъчно.

Стиснал челюст, Ивън погледна отново снега, след което пак се извърна към Нолан.

— А защо си тръгна? Щом не си бил ранен...

— Политика. Щяха да ме предложат, сигурно на ВКУ, може и на местните. И в двата случая губех. Затова от известно време не съм там,

временно. Докато нещата поизветреят или всичката останала ежедневна гадост там не покрие случая.

— Какво точно искаш да кажеш? В какво те обвиняват?

— Някои лъжесвидетели там, в Масба, твърдят, че съм стрелял прекалено рано. Че колата, която ударихме, вече била спряла. Кое са пълни глупости, защото тя продължи да приближава и се блъсна в нас много след като бях изстрелял цял откос в предното стъкло. Но те искаха да ми лепнат всичко. Не виждах никакъв смисъл да оставам там.

Мъгливият спомен дълбоко във вътрешностите на Ивън започна да се съчетава с думите на Нолан; забравените мигове преди атаката се връщаха с болезнена настойчивост. Не бяха лъжесвидетели в Ирак — бяха хора, които са видели всичко и казваха истината. А истината беше, че този луд, гърмящ кучи син бе отговорен за всичко, случило се в Масба, за всичките жертви от групата на Ивън, за всичките му собствени страдания.

Нолан, който не забелязваше нарастващото у Ивън разбиране, продължи:

— Както и да е, този път съм у дома за Коледа и се занимавам с развиване на бизнеса на Джак Олстронг. Нямах представа колко много военни като мен искат да се включат в частния сектор. Пазарът на доставки е стигнал до небето, а ние обираме каймака.

Кръвта на Ивън туптеше в мозъка. Бодливи светлинки заиграха в периферията на зрението му. Болката го накара да затвори очи и да ги покрие с ръце.

— Но знаеш ли — продължи Нолан с внезапна фамилиарна поверителност: — Това, за което наистина дойдох, е да поговорим за Тара.

Ивън отвори очи. Пулсирането в главата му се сви до малка, туптяща, мълчалива топка на внимание. Свали бавно ръце, за да избегне привличането на внимание върху вътрешната бурна реакция, той се насили да наложи върху мускулите на лицето си изражение на любопитство.

— Тара? Какво за нея? Тя добре ли е?

— Добре е. Всъщност, страхотно. — Нолан се изкашля. — Работата е, обаче, най-важната причина да дойда да те видя лично — мислех, че ти го дължа...

— Какво?

— Да ти кажа лично, че Тара и аз, ние сме, може да се каже, заедно. Излизаме. Мислех, че е редно да знаеш.

Ивън усети как ръцете му се стегнаха в юмруци под чаршафите, но не успя веднага да намери подходящите думи за отговор. Накрая каза:

— Добре, Сега знам.

— Не те обвинявам, че се сърдиш — каза Нолан.

Ноздрите на Ивън се издуха и дъхът му излизаше накъсан. Но той отговори:

— Не се сърдя. Не ме засяга. Ние бяхме скъсали.

— Да, но аз се срещнах с нея, за да изпълня твоя поръчка. Това малко понамирисва. Това, че си ранен, прави нещата още по-лоши.

— И какво? Искаш нещо като прошка? Сбъркал си адреса, *приятел*.

— Не мисля. И не страдам от виновна съвест. Просто исках да знаеш как се случи, за да си наясно, че не бях аз. Не започнах аз.

— Не ме интересува какво е станало.

— Не. Трябва да знаеш. Беше, когато отидох да ѝ кажа, че си ранен.

— Направил си това? Защо?

— Мислех, че го дължа и на двама ви. — Нолан вдигна дясната си ръка. — Кълна се в бог, отидох при нея като твой боен другар. Разказах ѝ цялата история, как говори за нея през нощта преди нападението, че знаеш как е скъсала последното ти писмо, но все пак искаше да се опиташ да поправиш нещата помежду ви.

Зад голата истина за връзката на Тара и Рон пред Ивън изскочи още един факт и той поиска да се увери дали е така:

— Казваш, че е знаела за раняването ми преди да пристигна в „Уолтър Рийд“?

Нолан кимна.

— Поне в рамките на седмица. Думите ѝ бяха, че знаела, че така ще се случи, още когато си решил да заминеш. Всъщност, когато ти си тръгнал, за нея всичко приключило. Заради това не ти е писала. Затова не се е опитвала да ти се обади тук. Край, човече. Когато разбра, че ще идвам дотук да те видя и да ти обясня нещата от моя гледна точка...

— Няма нищо за обясняване. Кой не би я пожелал? Мислиш ли, че те обвинявам? Познавах те само от няколко седмици в Ирак. Не ми дължеше нещо, Рон. Е, добре, имаш я. Късмет. Наистина. Сега изчезвай оттук, става ли? Върви си.

— Ще си вървя — отговори Нолан. — Но има още нещо. Попитах я дали иска да ти предам нещо. Трябва да чуеш това. Знаеш ли какво каза?

— Нямам представа.

— Ето ти цитат: „Съжалявам, че е бил ранен и се надявам наистина да е добре. Но аз наистина нямам какво да му кажа. Сам си надrobi попарата, сега да я сърба.“

* * *

На Тара ѝ бяха необходими три дни, за да събере смелост да се обади на Ивън. Все още не беше сигурна какво трябва да му каже, но веднъж решила да му се обади, взе лист и си записа няколко идеи, за да засегне всички въпроси — че не е знаела за раняването му, че ѝ липсва. Най-вече — това го записа пет пъти — щеше да му каже, че съжалява. Щеше да му каже, че когато е научила какво му се е случило, решила отново да се свърже с него. Въпреки лошото си държание, въпреки че не беше отговаряла на писмата му, тя се надяваше той да ѝ прости. Беше сбъркала и съжаляваше, съжаляваше, съжаляваше. Сега искаше да знае какво мисли той за нея, преди да продължи нататък. Въпреки различията в мисленето им, те имаха нещо рядко и специално. Той го знаеше. Сигурна беше, че и двамата се бяха променили след като замина и може би нищо нямаше да се получи, но поне можеха да започнат да си говорят и да видят дали това ще доведе до нещо.

Седнала в големия стол в дневната, тя слушаше сигнала от другия край на линията, на три хиляди километра от нея. Устата ѝ пресъхна, сърцето биеше лудо. Усети, че е спряла да диша и въздъхна шумно, напомняйки си, че трябва да вдиша пак.

— Ало.

— Ало. Ивън, ти ли си?

— Не, на телефона е Стивън Рей. Искате да говорите с Ивън Шолер? Аз съм неговият терапевт.

— Да, моля, ако е там.

— Един момент. Мога ли да му кажа кой го търси?

— Тара Уитли.

Стивън повтори името ѝ малко настрани от слушалката и след това чу гласа на Ивън, неестествено рязък и непреклонен.

— Тара Уитли? Не желая да чувам никаква Тара Уитли. Нямам какво да ѝ кажа.

Стивън сигурно бе покрил слушалката с длан, защото следващите думи дойдоха приглушени, но въпреки това, не можеше да сбърка какво каза Ивън. Беше достатъчно силно, за да го чуят и в Пентагона:

— Не ме ли чу? Казах, че няма да разговарям с Тара Уитли. Разбра ли? Не говоря с нея! Кажи ѝ да излезе от живота ми и да не се връща! Напълно съм искрен.

След това се чу нещо като тежък предмет, хвърлен в стената или изпуснат на пода. И Ивън, който псуваше, побеснял от ярост.

Или просто загубил разума си заради всичко, което му се беше случило.

В Редууд Сити Тара остана втренчена в слушалката, която държеше с трепереща ръка. След което бавно, сякаш бесът, който бе чула можеше да излезе от нея и да я нарани още по-силно, я остави на телефона.

11.

Пет месеца по-късно Ивън Шолер седеше на един твърд стол пред стая в главното полицейско управление на Редууд Сити, където го бяха повикали, и чакаше. Малката, заградена със стъкло и метална мрежа клетка беше офисът на неговия началник, лейтенант Джеймс Лохланд. Смяната на Ивън бе свършила преди двайсет минути, в 5:00 часа. На шкафчето на долния етаж бе залепена бележката, с която го викаха. Сега, докато чакаше, виждаше Лохланд зад бюрото си да прехвърля документи от купчината по средата в една от поставките в далечния десен ъгъл. Когато повърхността на бюрото беше почистена, лейтенантът въздъхна дълбоко, погледна през стъклото и погледът му срещна този на Ивън. В свойствения си сериозен стил, той сви показалеца си насреща му, с което му даде знак да влезе.

Лохланд беше на малко повече от четирийсет и смятан за добър човек от неговите подчинени, които, като Ивън, бяха млади патрулиращи полицаи. Бележите от сериозен случай на юношеско акне смекчаваха иначе симпатичното му лице и го правеха да изглежда достъпен. Носеше кестенявата си коса малко дълга за полицаи и отглеждаше мустак, на който едно подстригване нямаше да се отрази зле. Сега той каза на Ивън да затвори вратата и да седне на едно от двете места срещу бюрото му. Ръцете му бяха хлабаво склучени пред него върху бледозелен бележник, докато чакаше посетителят му да седне.

— Какво има, сър? Искали сте да ме видите.

— Да, затова изпратих бележката. Помислих си, че не е лошо да поговорим малко неофициално и да сложим край на някои тенденции още в зародиш, преди да са те вкарали в беля. Но преди да си поговорим по-подробно, исках да те питам как вървят нещата като цяло. В живота ти, имам предвид.

— Доста добре, сър, поне според мен. Но ако има някакви оплаквания...

Лохланд вдигна ръка да го спре.

— Ако има такива, ще стигнем и до тях. Но още не сме стигнали дотам. Междувременно, всъщност те попитах какво мислиш, как се чувстваш като се върна тук на работа?

— Доста добре. Чувствам се добре. Радвам се, че се върнах.

Лохланд кимна и си наложи израз на търпеливост.

— Спиш ли?

Ивън бързо въздъхна и изпрати напосоки една усмивка.

— Повечето нощи. Винаги, когато мога.

— Имаш ли нужда от помощ за това?

— За кое?

— Да заспиш.

— Понякога пийвам едно-две, сър. Когато не мога да си изключа мозъка.

— За какво си мислиш?

Ивън сви рамене.

— Ирак?

Той въздъхна продължително и пак сви рамене.

— Изглежда не мога да се откъсна от него. Момчетата, които изгубих. Приятелката си. Цялата война.

— Разговаряш ли с някого?

— Имате предвид психоаналитик?

— С някой въобще.

— Говорех с някаква жена в Центъра за ветерани в Пало Алто, докато пристигна уволнителното писмо.

— И това беше точно преди да се върнеш тук?

— Деветнайсети април. Не че цял живот ще устройвам празненство на тази дата. Да, две седмици преди да дойда тук.

— И оттогава насам не разговаряш с никого? Не те ли пренасочиха някъде, след като приключи при тях?

В отговор се чу сумтене.

— Ъх, не. Доколкото усещам, вие смятате, че още имам проблеми.

— Просто питам, това е. Питам дали не започна работа твърде рано. Може би си подложен на прекалено много стрес.

— Имате предвид посттравматичен стрес?

Лохланд вдигна рамене.

— Всякакъв стрес. Стрес, от който няма полза, ако искаш да вършиш работата на ченге. Искам да ти кажа, че имаме програми и хора, които можем да ти препоръчаме, ако смяташ, че имаш нужда.

— Никой не иска да тръгва по този път.

— По кой път?

— ПТСР. Лепнат ли ти го веднъж, изгубен си. Армията каза, че съм добре, физически и умствено съм детето чудо. Сега ако някой от нашите психолози каже, че имам ПТСР — свършено е с мен.

— Не е съвсем така.

Ивън поклати глава.

— Достатъчно близко е. Пост Травматично Стресово Разстройство. *Разстройство*, лейтенант. Това е психическо заболяване. Няма да се хвана на това, точка. Не искам да се занимавам с това. Добре съм, сър. Може би просто трябва да мине още време — и Ивън отново въздъхна продължително.

— Ето! — каза Лохланд. — Тъкмо за това говорех.

— Какво?

— Не усещаш ли, че го правиш? Въздишаш като ковашки мях, Ивън. Всеки път, когато си отвориш устата, сякаш вдигаш някакво бреме и го хвърляш настрани, преди да можеш да кажеш каквото и да е.

След малко Ивън наведе глава. Почти прошепна:

— Така се чувствам — повдигна очи и погледна през бюрото: — И как точно съм се провинил? В работата, имам предвид.

Въпреки указанията на военните, които предполагаха гаранции, че полицаи, взети на активна служба от резервите на Националната Гвардия, щяха да се върнат на работата си в цивилния живот без понижение или загуба на прослужено време, при завръщането си в Редууд Сити Ивън бе назначен като обхождащ патрул за училищата към Образователната Програма за Борба с Наркотиците (ОПБН). В тази си роля той посещаваше класните стаи на ученици от четвърти, пети и шести клас в целия град, разпространявайки доктрината за чист и трезвен живот. Макар технически това да не бе понижение и да получаваше толкова, колкото и преди, то все пак не бе работа, която бе нормално да изпълнява полицаи с три пълни години стаж в институцията. Но се оказа единственото свободно място, с което разполагаха по време на уволнението му, и той го бе приел.

Сега Лохланд се пресегна и взе малка купчина хартия от най-горната поставка. Свали кламера от горния край и запрелиства бързо — имаше може би десетина листа. След това ги остави на бюрото.

— Не смятам, че трябва да ги разглеждаме един по един, Ив. Всичките си приличат.

Ивън седеше сковано, с гръб здраво притиснат към облегалката на стола. Едва ли имаше съмнение за какво се отнасят оплакванията.

— Просто не мога да понасям да гледам тези хлапета, които имат всичко — наистина всичко, лейтенант — МРЗ плейъри, обувки за двеста долара, маркови дрехи — не мога да понеса, че са толкова разглезени. Че не приемат нищо сериозно. Искам да кажа, че цялата ОПБН е шега за тях. И като си помисля за децата, които видях там, в Ирак, без *нищо*, без обувки, без храна, просега да им дадем от нашите пакети с храна... — той поклати глава, гневът му бе стихнал от само себе си.

Лохланд се наведе напред, подпря лакти на бюрото и сложи длани от двете страни на устата си.

— Не си там, за да им крециш, Ивън. Не можеш да си позволиш да избухваш.

— Те не ме слушат, лейтенант! Не чуват и една дума от това, което им говоря. Всичко в целия свят работи за тях и на тях въобще не им пука!

— Все пак... — Лохланд бутна хартиения куп пред себе си. — Работата е там, че учебната година така или иначе свършва. Навсякъде, където те насочат след това, мога искрено да ти обещаю още по-дразнещи неща, отколкото могат да ти предложат тези хлапета и при най-голямото си старание. Сериозни неща. Не можеш да излизаш на улицата полунаежен и готов да избухнеш. Това просто не може да е част от работата — той се дръпна назад в стола и снижи глас: — Виж, Ивън. Всички много се гордеем с теб, с това, което си направил и въобще с факта, че се върна. Ти си нашето момче-реклама. Но трябва да се контролираш. Не можеш да позволиш това да продължава.

— Да, сър, знам. Съжалявам.

— Да съжаляваш, е добро начало, но аз си мисля, че може да започнеш да работиш по въпроса с контролирането на гнева, може би да посещаваш някакви занимания, може би да водиш разговори с някого, някой професионалист. Страхувам се, че ако получа още такива

оплаквания, това вече няма да е молба. А следващият път тук с нас ще бъде някой от Вътрешен контрол. Разбираш ли?

— Да, сър.

— Мислиш ли, че можеш да го направиш?

— Да, сър.

— И аз мисля, че можеш, Ивън. Намери някой да ти помогне. И се наспи хубаво.

— Да, сър. Благодаря, сър. Ще се постарая.

* * *

От Ивън се очакваше поне една година да не участва в никакви спортни игри, в които имаше физически риск или елемент на контакт. Може би по-късно, след като направеха контролните неврологични изследвания — да. Това изключваше любимите му бейзбол и софтбоул — преди да се запише в армията играеше поне по две вечери седмично в мъжкия отбор на градската лига и двете игри. Но Полицейското управление имаше отбор по боулинг, което макар да не беше кой знае какво физическо упражнение, все пак беше нещо, което да го накара да излезе от апартамента си вечер и да се събере с колеги, нищо че като цяло те бяха от друга категория — по-тежки, по-бавни и по-възрастни от съотборниците му по бейзбол и софтбоул.

Положителният аспект на тази група беше, че тя включваше хора по-старши по ранг — тримата съотборници на Ивън бяха двама детективи сержанти и един лейтенант. Всички те бяха повече от щастливи да привлекат завърнал се млад герой от войната със среден резултат 191. Те смятаха, че хлапето има сериозния шанс да се окаже професионален играч. Имаше естествен талант за това. Днес резултатът му беше 621 от трите игри — с петнайсет точки по-добър от резултатите на всеки един от тях и повече от достатъчно да осигури победата на „Тотеми“ над техните опоненти, „Морски вълци“.

— Наздраве за „Тотеми“ и техния бъдещ победен сезон — произнесе напевно сержант Стан Паганини, отдел „Грабежи“, и вдигна своя джин с тоник в бара „Тринити Лейнс“ след тренировката.

Лейтенант Фред Спиноза вдигна чашата си с бърбън и много лед:

— И за нашия непобедим „заек“ на годината, доктор Ивън Шолер! Шест-две-едно! Това трябва да е близо до рекорда в момента. Поне аз не съм чувал за по-висок резултат. В три последователни игри по за двеста всяка! Това просто не се случва в никой отбор. В непрофесионален отбор.

— Трябва да пишат за тебе, Ив. Името ти трябва да е на спортната страница. — Каза го сержантът на служба във ведомството Тейлър Блейдс, който пиеше бренди „Александър“.

— Благодаря, момчета. — Ивън бе развил вкус към скоча, но не можеше да си позволи една от онези малцови напитки, затова пиеше „Къти Сарк“ със сода и много лед. — Но аз достатъчно време съм бил във вестниците, стига ми за цял живот.

— Да, но не като спортен герой — отвърна Паганини. — Когато станеш спортен герой, се превръщаш в магнит за мадамите. Това е известен факт.

— Тук има право — призна Спиноза. — И твоите съотборници също може да намажат. Ще прибираме отпадналите от рояка около теб. Помисли как би се отразило това на нас и нашето щастие.

— Да, но вие момчета всичките сте женени — каза Ивън. — Само ще си навлечете беля. Пък и аз си мисля, че цялата тази работа с магнита за мадами в един непрофесионален отбор по боулинг, даже и статията да е наистина добра, няма кой знае какви шансове за успех.

— Не — отвърна Блейдс, — трябва да си имаме група от фенки. Всъщност, Току-що видях да минава една тумба. Може би слуховете за тебе вече са се разпространили — и той щракна с пръсти. — Ти си в обектива. Някой те е снимал с клетъчния си телефон и са разлепили снимката ти, и всичките тези мацки...

Но Спиноза вдигна ръка и спря бърборенето на Блейдс.

— Ив? — повика го той. — Всичко наред ли е?

* * *

В тоалетната Ивън наплиска няколко пъти лицето си и провери отражението си в огледалото, за да е сигурен, че то не изразява нищо. Когато се върна при момчетата, им каза, че преди малко нещо му се бе завило свят — от време на време се случвало още, заради раната в

главата. Извини се, че разваля купона след тренировката, но според него бе по-добре да се прибере по-рано и да си легне, ако иска да е бодър на работа другия ден.

Вместо това, излезе навън и помести колата си в дъното на паркинга, за да не го видят, когато излизат. Половин час по-късно, след като бе видял всички да си тръгват, излезе от колата и се върна назад по улицата. Седна на столче до бара и си поръча още едно „Къти Старк“ с лед, този път двойно.

Пътеката, където седеше Тара, беше на по-малко от метър и петдесет от неговото място. Беше с три приятелки, всички оживени и весели. Тя беше облечена с червена пола на бели точки, която разкриваше загорелите й стройни крака, а над нея бе сложила червена копринена блуза, която сякаш трепкаше при всеки удар на сърцето й.

Изпи скоча на два пъти и си поръча още един двоен. Наблюдаваше група млади мъже от съседната пътека да завързват не точно разговор, но от движенията на тялото им определи това като лека, флиртуваща закачка. Поне не е с Рон Нолан, помисли си Ивън. Би било много трудно да го понесе, далеч по-трудно от това да я види сама, а то никак не беше леко. Дали все още се вижда с него, зачуди се той, или е възможно отново да живее сама? Ами ако в момента не е обвързана...?

Но какво си мисли? Тази жена не се бе поинтересувала дори от това, че едва не загина в Ирак. Коя добродетел я бе накарала да го отпише винаги, след като той само изпълняваше дълга си? Кой не му писа нито веднъж, дори не изпрати бележка по електронната поща от минутата, в която замина?

Виж я сега — безгрижна както винаги. Изведнъж му се стори невъзможно човекът, когото бе познавал и обичал две години, да се е променил толкова много. Тя винаги бе имала своя гледна точка за нещата, но една от най-ценните й черти, това, заради което майка му винаги я бе обичала, беше нейната присъща доброта. Тара винаги е била добър човек. Какво се е случило, че се бе променила толкова много?

Е, той смяташе да го открие.

Сложи двацет доларова банкнота на бара и отново изпразни чашата си като умиращ от жажда човек. Когато се изправи, замайването, което бе измислил заради приятелите си, се върна и

наистина го блъсна в главата. Постоя подпрян на бара няколко секунди, опитвайки се да дойде на себе си, изненадан от това колко е пиян — беше пил само четири-пет бири по време на игрите, а след това пет скоча в бара. Или всичките бяха двойни? Направи крачка-две, но трябваше да се хване за облегалката на един стол до близката маса, за да не падне.

Така няма да стане.

Нямаше да се приближи до Тара като залитащ и говорещ провлачено пияница. Не искаше да я улесни да го отпрати като обикновен досадник. Щеше да избере друг момент, когато беше трезвен. Погледна за последно към нея и приятелките ѝ, концентрира се върху следващите крачки и стигна до предния вход благополучно, след това слезе по стъпалата и стигна до своята Хонда в тъмното дъно на паркинга.

Настани се отпред, заключи вратите на колата и затегна колана. Свали облегалката почти хоризонтално, легна назад и затвори очи.

* * *

Ивън чу изстрелите на автоматите, навсякъде от асфалта около него отскачаха куршуми. Викаше на Маршон и Алън:

— Залегни! Залегни! Прикрий се!

Огънят не преставаше, непрекъснато стакато от удари се сипеше върху колата. Обърна се да погледне назад и видя втората кола, която сега представляваше изкривена купчина желязо, а телата на още двама от неговите лежах и кървяха на улицата, където бяха изхвърлени от силата на взрива. После изведнъж осъзна, че беше тъмно и лъчът от фаровете на Нолан бе насочен срещу него, заслепявайки го, докато той се опитваше да изкомандва джипа да потегли от позицията си горе на покрива. Вдигна ръце пред лицето си и изкреця на шофьора:

— Угаси тази светлина! Веднага!

Нови куршуми се посипаха по колата, но колкото повече приглушените звуци си пробиваха път в съзнанието му, толкова повече заприличваха на тропане, на чукане. Когато отвори очи, светлината още бе в лицето му, но този път разбра откъде идваше тя — фенерче от външната страна на колата. Все още разтреперан от страх и от

непосредствеността на съня, на него му трябваха още две-три секунди, за да почука по страничния прозорец и да вдигне ръка срещу лъча. Виждаше достатъчно добре на светлината на уличната лампа и успя да различи две униформи.

Ченгета. Негови хора.

Свали наполовина стъклото.

— Хей, момчета, какво има? — Хвърли поглед върху циферблата на часовника си. Беше 03:35.

Офицерът с фенерчето отстъпи назад една-две крачки.

— Можете ли да ни покажете шофьорската си книжка и талона на колата, господине?

— Да, разбира се... Аз, ъ-ъ-... — той се пресегна към дръжката на вратата и я дръпна да отвори.

Но стоящият по-близо офицер я удари да се затвори пак и каза през полуотворения прозорец:

— Моля, не слизайте от превозното средство. Книжката и талона, моля. Къде сте ходили?

Ивън спря да рови из портфейла си за миг и се облегна назад, опитвайки се да си спомни.

— Тринити Лейнс — изрече най-накрая. Типичната за предградията улица, която виждаше през прозореца, го объркваше. — Играх боулинг.

— И пи.

— Изглежда, да.

— Което пак ни връща на въпроса как си стигнал дотук? — но отваряйки портфейла на Ивън, той не можеше да не забележи значката. — Мили боже — каза отвратено и я показа на партньора си, докато му подаваше документите? След това отново се обърна към колата и попита: — Знаеш ли, че си дошъл тук от Тринити Лейнс? Някой сигурно те е докарал.

Ивън го погледна.

— Защото едва ли би шофирал в подобно състояние, нали?

Но след това се намеси другото ченге:

— Ти си Ивън Шолер?

На този въпрос можеше да отговори.

— Да.

Вторият каза на партньора си:

— Онзи от Ирак — след това на Ивън: — Нали не бъркам?

— Не.

— Не носиш оръжието си, нали?

— Не. В жабката е.

Първото ченге смутено поклати глава и каза:

— Може да излезеш, ако искаш — и той отвори вратата. — Тук вътре смърди на бъчва.

— Не съм изненадан — отговори Ивън.

— Не е лошо да си отвориш прозорците, да проветриш малко, преди отново да се качиш да я караш — каза първото ченге. — И така, за рапорта — продължи той, — спомняш ли си кой те е докарал дотук?

Ивън вече знаеше къде се намира и къде беше паркирал, нищо че онова късче от пъзела с фактическото му идване дотук напълно му се губеше.

— Приятелката ми — посочи жилищния блок от другата страна на пътя. — Живее там. Скарахме се и тя ме остави да спя тук отвън.

— Добра история — обади се първото ченге, — ако пак ти се случи. Ако искаш, заключи колата тук и върви при нея, а ние ще се навъртаме наоколо, докато влезеш.

Ивън се облегна на колата. Леко се клатеше.

— Не живеем заедно. Тя няма да ме пусне да вляза. Трябва да се върна у дома.

Вторият полицаи върна документите на Ивън.

— И как смяташ да го направиш?

Ивън пое дълбоко дъх, за да може да прецени дали да се засмее или не. Реши да не го прави.

— Добър въпрос — отвърна той. — Отличен въпрос. — Той погледна първо единия, после другия. — Предполагам, ще трябва да вървя пеша. Не е толкова далече. Благодаря, момчета. Извинявайте за главоболието.

Беше извървял около пет крачки, нито една от които напълно стабилно, когато единият от тях извика зад гърба му:

— Шолер, може би искаш да заключиш колата си.

Той спря и се завъртя към тях.

Първото ченге каза:

— Не е добра идея да се престориш, че вървиш пред нас, а после да се върнеш и да се качиш да караш.

— Да — отвърна Ивън — ще е тъпо.
— Къде живееш? — попита вторият.
— Точно над колежа — отговори Ивън.
— И под „точно над колежа“ имаш предвид „Касада“,
предполагам?
— Имаме ли повече от една?
— Не съм чувал. — Второто ченге се обърна към партньора си:
— Прав е, не е толкова далече. Само четири мили нагоре по хълма.
Онзи с фенерчето каза:
— Влизай в патрулката с мен, а той ще кара зад нас твоята кола.
Ако повърнеш вътре, ще си го почистиш.
— Става — отговори Ивън.

12.

Четири дни по-късно Ивън беше в дома на родителите си за неделната вечеря, която се бе превърнала малко или повече в редовно събитие след завръщането му в Калифорния. Всяка година след смяната на часовото време Джим Шолер почти всяка вечер правеше барбекю и в тази топла вечер на късния май беше изпекъл пилета, които бяха изяли с пресни аспержи, хляб, приготвен с квас и „прочутата“ салата на Ейлийн от домати и картофи с листа от кориандър и червен лук. Оставаше много време преди да се смрачи и сега те седяха отвън в големия заден двор на Шолерови под дългите сенки, хвърляни от малката им оwoцна градина, която се състоеше от сливови, смокинови, лимониви, портокалови и кайсиеви дървета.

Пиеха последните чаши студено, евтино бяло вино и сега, когато Ивън отново бе на работа в полицейското управление, живееше отделно в новия си апартамент, а непосредствената физическа опасност поради раната в главата бе останала зад тях, Ейлийн най-сетне събра куража да попита Ивън за интимния му живот.

Той се изсмя тихо.

— Какъв интимен живот?

— С никоя ли не излизаш?

— Това не е върхът на приоритетите ми, мамо. Наистина, не съм и търсил.

Баща му се прокашля.

— Ами Тара?

— Какво за Тара? — отговорът излезе по-рязък, отколкото му се искаше. — Не споменах ли, че тя не ми отговори на нито едно писмо — нито едно, татко! — а бях ѝ писал поне десет. Това говори достатъчно ясно. Освен всичко, последното, което чух е, че си имала нов приятел.

— Кога научи това? — попита Ейлийн.

— В „Уолтър Рийд“. Всъщност, човекът дойде да ме види.

— Кой е идвал? — попита Джим. — Приятелят на Тара? Защо дойде?

— Не знам. Може би от чувство за вина.

— Заради това, че ходи с Тара? — попита Джим.

— Заради това, че ми е откраднал момичето, след като го бях изпратил да ѝ предаде едно от последните ми писма, а вместо това той я отмъква, докато аз съм в болницата? Може ли човек да изпитва вина за това? Или е възможно, ако си причината цял един взвод да бъде избит?

— Имаш предвид твоите момчета? — попита Ейлийн. — Да не искаш да кажеш, че новият приятел на Тара е онзи от конвоя, който стрелял прекалено прибързано?

— Точно така, мамо. Рон Нолан. Мисля, че съм го споменавал един или два пъти досега.

— Да, но никога с добро — каза Джим.

Ивън пийна от виното.

— Какво хубаво имам да казвам?

— Ивън — Ейлийн се намръщи при тази мисъл. — Не мисля, че съм чувала досега, че той се вижда с Тара.

— Чакай малко — намеси се Джим, — мислех, че вие с Тара скъсахте заради войната. Този Нолан не е ли бил също там?

— Да — отговори Ивън. — Забавно, а? Така че може би причината за това между нас не е била войната в крайна сметка. Може би просто е искала да се освободи и е било добро извинение.

— Не — гласът на Ейлийн беше твърд. — Тара не е такава. Тя просто би ти казала истината.

Той поклати глава.

— Не мисля, че познаваме истинската Тара, мамо. Поне вече не.

Но Джим отново зададе първия си въпрос:

— Значи този тип Нолан дойде в „Уолтър Рийд“ да се извини или какво?

— Така го извъртя той. Но ако ме питаш, дойде, за да ми го натика в лицето.

— Защо му е да го прави?

— Защото си е такъв, мамо. Наемник, който стреля по онази иракска кола, просто защото искаше и толкова. Защото можеше да го направи. И ако искаш мнението ми, той дойде в „Уолтър Рийд“ да ми покаже, покрай другите неща, че се е измъкнал чист. И

междувременно ми е откраднал приятелката. Това е лош човек, повярвайте ми.

— Тогава защо Тара се вижда с него?

— Тъкмо това се опитвам да ти обясня, мамо. Тя не е онази, за която я мислиш.

— Все още не разбирам как можеш да говориш така.

Изправен пред неумолимото спокойствие на майка си, пред нейния твърд отказ да мисли лошо за някого, Ивън изведнъж се почувства готов да се прекърши. Удари с длан по масата и каза с разтреперан глас:

— Добре, какво ще кажеш за това, мамо? Когато Нолан й казал, че съм ранен, знаеш ли какво отговорила тя? Казала, че сам съм си надробил попарата, нека сам си я сърбам. Това били точно думите й. — Очите му се замъглиха, но сълзите в тях бяха от гняв, не от мъка. — Въобще не я е било грижа, мамо. Ето каква е станала.

За няколко секунди единственият звук в задния двор бе шумоленето на вятъра в листата на плодните дървета.

— Не вярвам — каза най-сетне Ейлийн. — Това просто не може да е истина.

Ивън въздъхна дълбоко и вдигна глава да погледне майка си. Чувстваше се изтощен и ядосан, но все пак успя да овладее гласа си:

— Не се обиждай, мамо, но откъде може да си толкова сигурна. Това са думите й.

Ейлийн се пресегна през масата и постави успокояващо ръка върху ръката на сина си.

— И кога е станало това? — попита тя.

— Кога е станало кое?

— Кога е научила, че си ранен и казала, че сам трябва да си сърбаш попарата?

— Не знам точно. Някъде в началото на септември, точно след като Нолан се върнал и малко след като съм отишъл в „Уолтър Рийд“.

— Не, това е невъзможно — и тя му разказа как бе срещнала Тара точно преди Коледа в супермаркета. — Аз може и да съм безнадеждно предразположена да виждам само доброто у хората — каза тя, — и знам, че понякога греша. Но не е възможно да е научила за твоето раняване преди да й го съобщя аз. А това беше през декември.

— Ако това е вярно, тогава защо не ми се обади? Просто да види как съм? Да ми пожелае късмет? Малка... — той млъкна рязко, внезапно спомнил си за елените на стената срещу леглото и че нейното обаждане в „Уолтър Рийд“ — когато *той* бе отказал да говори с нея — бе точно преди Коледа.

Или, ако майка му е права, няколко дни след като Тара бе научила, че е ранен.

Ейлийн потупа Ивън по рамото.

— Може да не ти се е обадила, защото в онзи момент вече е излизала с Нолан. Може да се е чувствала виновна заради това, а може просто да си е помислила, че ще бъде неловко. Но искам да ти кажа, че със сигурност не е знаела през септември, че си ранен. Пък и никак не прилича точно на нея да е казала сам да си сърбаш попарата.

— Но тогава защо...?

Джим, който до този момент ги беше слушал внимателно, изведнъж не успя да съдържи ентусиазма в гласа си. Той знаеше отговора още преди Ивън да довърши въпроса.

— Защо Нолан ще измине целия този път до „Уолтър Рийд“, за да ти каже тази лъжа? Възможно ли е, за да те накара да намразиш Тара толкова, че да не се изкушиш да ѝ се обадиш, когато се върнеш?

Погледът на Ивън се премести от баща му на майка му и после пак върху баща му.

— Знаеш ли, татко — каза той, — с възрастта си станал много умен.

* * *

Слънцето тъкмо залязваше зад предпланинските хълмове, когато Ивън изкачи външното стълбище на сградата, в която живееше Тара, и натисна звънеца. Когато не последва отговор, той слезе до прозореца на кухнята и надникна към вътрешността, където светлините бяха изгасени и нищо не помръдваше. Трябваше първо да се обади и да провери дали е вкъщи, но решението да дойде тук направо от къщата на родителите си и да говори с нея, бе дошло импулсивно и следвайки този импулс — беше доста трезвен, добре отпочинал, наскоро изкъпан

и избърснат и едва ли щеше да има по-подходящ момент — той се сбогува с майка си и баща си, скочи в колата и отпътува.

Тъй като не беше с Нолан до залата за боулинг, Ивън почти се беше самоубедил, че връзката ѝ с него е приключила. И ако това бе наистина така, щеше да говори с нея и да провери веднъж завинаги дали въпреки всичко има следа от искрата, която някога бе прелитала помежду им. Поне щяха да знаят истината.

Не беше спрял на паркинга на блока, а отвън, на улицата, на същото място, което замаяното му съзнание бе избрало онази вечер. Сега се върна при колата и влезе. Взе клетъчния телефон и започна да търси нейните номера — мобилния и домашния, но изведнъж спря. Ако още излизаше с Нолан или по-лошо, ако беше с него навън точно сега, изборът на този момент щеше да е катастрофален.

Запали за малко двигателя, колкото да може да свали стъклото, и видя, че часовникът на таблото показваше 9:15. Едно от ненарушимите правила в живота на Тара, когато излизаха, беше да не стои до късно и да не участва в твърде буйни празненства, когато на другия ден е на училище. Свали малко седалката си, но все пак така, че да може да вижда над долния ръб на стъклото, изключи двигателя и зачака.

Не чака дълго.

Все още имаше остатък от дневна светлина, когато един жълт корвет със свален гюрук зави и влезе в паркинга. Тара седеше в него и разбира се беше с Нолан.

Той излезе, заобиколи и отвори нейната врата. Двамата тръгнаха, хванати ръка за ръка небрежно и фамилиарно, пресякоха паркинга и се качиха по стълбите. Тя отвори вратата, двамата влязоха и Ивън почувства как кръвта се блъсна в слепоочията му. Внимателно постави ръка на мястото, където преди бе раната му и му се стори, че го усеща по-горещо отпреди.

В апартамента светнаха прозорците на кухнята. Една сянка влезе в рамката, задържа се минута-две, после излезе. Стаята — и целият апартамент — отново станаха тъмни.

Ивън постави ръцете си на волана и се опита да върне физически контрола в тялото си. Преглъщането беше ужасно трудно. Пот избиваше по челото му и надолу по гърба.

Какво щеше да прави?

Хайде, хайде, хайде, хайде — повтори на себе си. Но то беше една празна, безсмислена заповед. Това че ги видя заедно, това че те всъщност бяха любовници, омаловажаваше днешното разкритие, че Тара не беше жестоко пренебрегнала раняването му. Какво значение имаше това, щом спеше с Нолан? Щом в живота ѝ беше той, а не Ивън.

Изведнъж, разлюлян от себенавист и омраза, той се остави да го обземе едно стоманено спокойствие. Подобно на повечето ченгета, които не бяха на смяна, той държеше оръжието си подръка за спешни случаи. Неговият 40-милиметров полуавтоматичен пистолет бе заключен в жабката и сега той го извади. Провери патронника и предпазителя, пое въздух и отвори вратата на колата, напъхвайки оръжието в колана под хавайската си риза.

Стъпи на улицата.

* * *

Ивън седеше пред един от компютрите на полицейското управление. С неговата работа по ОПБН не му беше нужно да влиза в базата данни на отдела за превозните средства и сега за първи път имаше повод да използва този софтуер. Засега не вървеше толкова бързо, колкото би му се искало. В един идеален свят той щеше да влезе и да излезе преди някой да го е видял, което разбира се бе за предпочитане.

Но неговият свят отдавна не беше идеален.

И разбира се, неочаквано, в 9:30 неделя вечерта, когато целият участък трябваше да е пуст, някой извика името му от прага. Той изправи гърба си, натисна бутона ESC и толкова бързо завъртя главата си, че чу вратът му да изпуква. Видя лейтенант Спиноза от „Тотемите“, който вече се беше запътил към него. Разтегна устни в дружеска усмивка и каза:

— Хей, Фред, какво става?

— Хората постоянно се убиват един друг. Затова ние, бедните слуги на обществото, трябва да се трепем до късна доба и след това пак. — Той стисна рамото на Ивън. — Хей, а ти как се чувстваш? Не ми хареса това замайване, което те връхлетя изневиделица онази вечер.

— Не, добре съм. Не знам какво беше. Мозъкът ми пак ме пробва.

— Е, каквото и да е, изглеждаше все едно те е премазал влак и това е най-меко казано. — Той дръпна един стол към Ивън и го яхна обърнат наобратно. — Надявам се знаеш, че когато не ти е добре, можеш да излезеш в болнични. Всички знаят какво си преживял. Не е нужно да се напругаш. Никой няма да те разжалва, ако трябва малко време да не работиш. Освен това, най-важното, да не забравяме какво ни очаква. Ти трябва да се готвиш за играта другия вторник, вместо да си хабиш енергията да убеждаваш хлапетата да не се друсат.

— Добре съм, Фред. Наистина. Не ми трябва отпуск.

— Очевидно, щом си тук. Какво е толкова важно в неделя вечер? Ивън махна неопределено към екрана пред него.

— Подобрявам си компютърната грамотност — той скръсти ръце пред гърдите си, самата небрежност. — Ами ти защо си тук?

— Бих казал обичайната работа, но не е. — Спиноза очевидно бе имал дълъг ден. — Името Ибрахим Халил да ти говори нещо?

— Трябва ли? Този въпрос има ли връзка с Ирак?

Спиноза се забави с отговора.

— Не — каза той, — като имам предвид откъде се прибра, ясно че това ще ти дойде наум. Но не. Господин Халил живее — е живял — в онзи палат в Менло Парк. Притежава около половината верига „7-илевънс“^[1] на Полуострова. Притежавал. Той и жена му вече не притежават нищо обаче. Ако са те с жена си...

— Какво искаш да кажеш? Не знаеш ли?

Спиноза поклати глава.

— Е, знаем, че това е била къщата им. И знаем, че в нея имаше две тела. Но ще мине известно време, преди да съберем парчетата.

— Какви парчета?

— Телата им.

Ивън трябваше да смели това, преди да попита:

— Да не би някой да ги е насякъл?

— Не, някой ги е вдигнал във въздуха с бомба или с нещо друго. Което разбира се подпалило къщата и изгорило половината от нея около тях. Така че за известно време няма да разполагаме с подробности. Но всички съседни са чули експлозията и видели пожара след това.

— Някой се е опитвал да скрие уликите.

Спиноза се усмихна с одобрение и малко изморено.

— Бива те не само на боулинг. Направо те виждам с детективска значка, сине.

— Чакай първо да се измъкна от ОПБН.

— Не е лоша идея. Колко време още ще си там?

— Ами, докато свърши учебната година. — Ивън изпъшка с досада. — Ще се справя, ако дотогава се съдържа да не удуша някое хлапе.

— Не го прави. Родителите се разстройват. — Погледът на Спиноза изведнъж попадна върху компютъра и той зацъка като гимназист. — Това, момчета и момичета, е забранено.

— Кое?

— И ме пита кое. Знам аз. Да не мислиш, че съм идиот? — Той заговори с пресилен театрален шепот: — Ние — под ние разбираме отдела — официално не одобряваме този начин за уреждане на срещи с красиви млади жени. — Той снижи още глас: — Но, сериозно, това са лични данни, не влизай там. Няма да е хубаво да те уволнят.

— Не се опитвам да намеря момиче, Фред.

Спиноза кимна.

— Разбира се, че не. Как можах да си го помисля. Просто си рекох, ако случайно е така, да ти разясня политиката в отдела. Чий адрес търсиш тогава?

— На един тип.

Спиноза вдигна вежди.

— Някои правила се отнасят и за готините типове — каза той. — Знам, че не бива да задаваме въпроси за сексуалната ориентация, но...

— Не съм гей, Фред. Някои от хлапетата по програмата казват, че продавал наркотици.

— Защо просто не го прехвърлиш на отряда за борба с незаконните деяния?

— Защото те ще го мотаят, а ако аз открия, че този тип наистина продава наркотици на децата, ще го хвана и ще го убия.

— Това е друго нещо. Защо не каза веднага? — Спиноза се приближи до клавиатурата. — Имаш ли номера на колата?

* * *

За първи път откакто беше напуснал „Уолтър Рийд“, Ивън почувства нужда да говори с терапевта си Стивън Рей. Не, знаеше дали съществуваше технически термин за онова, което изпитваше, но имаше усещането, че е нещо подобно на неспособността му да си спомня названията на предметите през първите месеци след операцията. Само че сега, а и няколко пъти за последните дни, той се бе озовавал по средата на някакво действие или в хватката на някаква емоционална реакция, без да има спомен за това как е стигнал дотам. Или да контролира действията си.

Например по-рано тази вечер, с пистолет в ръка до корвета.

Какво си е мислил да направи с пистолета? Какво е *искал* да направи с него? Не знаеше, всъщност, не си спомняше реален момент на вземане на решение. Най-напред седеше в колата и чакаше Тара да се прибере, за да разговарят като разумни хора. А в следващия миг — следващото, което си *спомняше* — беше как стои до корвета на паркинга с пистолет в ръка. *Чудейки се* защо този пистолет е в ръката му.

Определено не възнамеряваше да застреля Нолан. Или Тара. Боже опази, никой от двамата. Може би е искал да гръмне една или повече от красивите му гуми? На фона на сумрака на ранната вечер това изглеждаше най-малкото необмислена идея. Но бдящият му мозък осъзна, че би произвело силен шум и напълно възможно бе да го видят и разпознаят. Също — може би — щеше да е обявление за Нолан, че се интересува от действията му, по начин, който би предпочел да запази за себе си, докато реши какво иска да прави с живота си.

С Тара.

Спирането в полицейския участък бе рационално решение. Знаеше какво търси там, макар да не беше сигурен *защо* го търси, но знаеше как да го получи.

Ала сега, след като беше научил къде живее Нолан и след като беше отишъл дотам, той се озова седнал в колата, паркирана отвън, с пистолет в ръка. Ако Нолан се прибереше сам, ситуацията въобще нямаше да е същата, както когато бе с Тара. Беше тиха улица, далеч не

толкова оживена, като тази пред блока на Тара, и от двата ѝ края растяха дървета.

Приятно на вид жилище, самостоятелна градска къща с прилепен гараж сред група подобни на нея. Отделена и някак изолирана. Идеална за...

За какво? — запита се той.

И изведнъж, за пореден път, съзнанието за това къде се намира и какво прави, се отдръпна назад. Правеше нещо тук — в преносен смисъл все едно се вираше в рисунка на елен и се чудеше как се нарича това нещо — но точното естество на онова, което се опитваше да осъществи, продължаваше да му убягва.

Наведе поглед към пистолета и се протегна да го прибере във все още отворената жабка. След което затвори капака и завъртя ключа. После, с ключове в ръка, осъзна, че трябва да се махне оттук, преди да е направил нещо глупаво. Нещо, което не можеше да обясни даже и на себе си.

Затова запали колата. На таблото часовникът светеше — 10:42.

Потегли и се отлепи от бордюра, но не бе изминал и шестстотин метра, когато натисна спирачния лост толкова рязко, че гумите изсвириха. Стъклата бяха свалени, не беше включил фаровете и тъмнината, заедно с топлия бриз над главата му проблеснаха и ударът на спомена го разтърси.

През месеците след раняването си бе изгубил най-новата част от паметта си, но сега, неочаквано, всички елементи на тази нощ възпламениха отново видението за една случка с Нолан, когато бяха нападнали леговицето на бунтовниците в квартала край летището на Багдад. Ярката светлина и ужасната експлозия, избила прозорците; пламъците, облизали нощта като езици; изригването на стрелба зад гърба му.

Наемническа мисия за убиване.

Взрив, после пожар.

Някъде в квартала изляя куче.

Ивън изпусна задържания в дробовете му въздух, запали фаровете и свали крака си от спирачката.

[1] Магазини с работно време от 7 до 11; оттук и името им. — Б.пр. ↑

13.

— Е, синко, последната теория, която все пак може да се окаже погрешна — каза Спиноза, — е, че става дума за нещо, което се нарича осколочна граната. Трябва да си чувал за тях. Очевидно точно сега ги използват в Ирак. Така пръска всичко, че ти трябва лопата, за да събереш парчетата. Кое то между другото отлично съответства на случилото се. — Той се облегна назад на стола и взе сандвича си. Вдигна крака върху бюрото и отхапа. — Защо ти е да знаеш? Да не би в ОПБН да учите хлапетата на техники за езекутиране?

— Всъщност, няма причина — отговори Ивън. — Просто ми беше интересно. Не съм чувал някой да е убит по този начин. Поне не тук в Щатите.

— Да, прав си. — Лейтенантът дъвчеше замислено. — Не е нормално, уверявам те. Някой е искал да ги види съвсем мъртви по много красноречив начин. Не е просто някой бандит, който гърми наслуки по жилищата на хората и се надява да уцели някого.

— Възможно ли е мъжът, жертвата, да го е направил сам?

Спиноза сви рамене.

— Не е изключено предполагам. Няма доказателства, които да сочат към някого. Но също така засега няма абсолютно нищо, което да подсказва защо господин Халил би го направил. Бизнесът му вървял страхотно. Изглежда е обичал жена си. Никакви проблеми със здравето. Това поне научихме от останалите членове на семейството. А повярвай ми, те никак не са малко на брой. Затова съм готов да се обзаложа, че не е самоубийство. Защото, мога да ти кажа едно нещо — който го е направил, е изпилал работата. В този момент разполагаме само с парчета от гранатата. Но между нас казано, надявам се да не е това.

— Защо?

— Защото, както стоят нещата сега, имаме местно убийство на бизнесмен. Поне можем да го наречем така, защото Ибрахим е бил натурализиран гражданин.

— Откъде е бил?

— Мисля че ти казах снощи. Ирак. Половината от семейството му очевидно още живее там. Другата половина притежава концесиите за магазините „7-илевънс“ в района на залива.

— А как стои въпросът с притежаването на осколочната граната?

— Не може да притежаваш осколочна граната, федерално престъпление. Което означава да се намеси Бюрото за контрол над алкохола, тютюна и оръжието. От което цялата работа завонява.

— И как ще установите дали е осколочна граната?

Спиноза наведе стола си да стъпи напред и свали крака от бюрото.

— Не се грижи, синко. От бюрото вече взеха проби от местопрестъплението. Ще ги анализират до довечера и скоро ще знаем със сигурност. Ако е това наистина, преди да е съмнало, там ще гъмжи от хора на ФБР. Встъпителният анонс е „а-ха, гранатки“. И случаят е техен.

— Какво толкова лошо има в това, Фред? Те не разполагат ли с повече възможности от нас?

— О, няма съмнение — отвърна Спиноза. — Повече възможности, повече пари, по-голям достъп до данни — както му е редът. Работата е там, че не искат да споделят. И накрая се оказва, че ние сме прекарвали седмици в разкриване на неща, за които те вече са знаели. Нещо като състезание, да видим кой ще излезе по-бърз, само дето ние сме с един завързан крак на гърба.

— Изразът не е точно такъв.

— Не е ли? — Спиноза лапна последната хапка от сандвича. — Да, ама точно така се чувства човек.

* * *

Познаваше ключаря от „Ейс Хардуеър“, от класа в гимназията и мъжкия отбор по софтбоул. Сега, няколко минути преди 2:00 в следобед, когато Ивън бе казал на своя лейтенант, Джеймс Лохланд, че страда от мигрена и трябва да полежи в спалнята си на тъмно, Дейв Салдар пристигна пред къщата на Нолан и паркира зад хондата на Ивън.

Ивън, в полицейската си униформа, за да подчертае законността на всичко, излезе от колата и се поздравиха на тротоара. Размениха си за няколко минути новини — Дейв беше научил историята на Ивън от момчетата в отбора — и стигнаха до извода Ивън да го извика.

— И не си скрил резервен под някой камък или нещо друго? — попита Дейв.

— Не. Никога не съм мислил, че ще си забравя вътре ключовете. Кой си забравя вътре ключовете?

— Жена ми го прави всеки път, когато излиза от къщи.

— Е, аз пък не. Поне никога досега.

— Бих искал да получавам по десет цента всеки път, когато чуя тези думи. За какво, мислиш, светът е измислил ключарите?

— Никога не съм разбирал защо.

— Е, сега знаеш. — Салдар кимна към къщите. — Добре, коя е твоята?

Стигнаха до входа на Нолан, частично заграден и отделен от улицата с Г-образна стена от стъклени тухли. Салдар извади инструментите си и се залови за работа. Ивън усети краката си омекнали и се подпря на стъклената стена. С всяка изминала секунда чудовищният замисъл на това, което правеше, растеше в него. Почувства главата си празна, както в нощта на нападението на Нолан извън летището. Пулсът му биеше като пневматичен чук на мястото, където бе раната. Мигрената, която бе измислил за пред лейтенант Лохланд заплашваше да се превърне в реалност — в периферията на зрението му се появиха искриците светлина. Непрекъснато оглеждаше улицата и едва не припадна, когато една жълта миата кънвъртибъл изкачи нагорнището и премина край тях.

Забелязал нещо в държанието му, Салдар го погледна.

— Добре ли си?

— Добре — отговори той. Всъщност усещаше как потта избива по челото му. Събра колкото можа самообладание, вдигна ръка и я прокара през веждите си.

Най-сетне Салдар завъртя топката и отвори вратата.

— Ето, една минута и петнайсет секунди. Това може да е нов рекорд.

— Сигурен съм, Дейв. Изумително е.

Салдар държеше отворена вратата.

— Ей, Ив, добре ли си? Наистина изглеждаш зле.

— Добре съм. Главата малко ме боли, това е. — Той посегна за портфейла си, като си мислеше: *трябва веднага да го разкарам оттук. Ами ако се появи Нолан?* Но каза с небрежен тон: — Та, колко струва?

— Да речем трийсет, като за приятел. Ако искаш, можеш да идеш да донесеш ключовете, за да ти направя набързо копия на всеки — по петачка на парче.

— Няма нужда, имам дубликати някъде вкъщи. — Ивън извади две банкноти по двайсет. — Само да не забравя да ги извадя навън и да ги сложа някъде, за всеки случай. Но сега е по-добре да се прибера, за да си легна.

— Да, разбира се. Чакай да изтичам да ти донеса рестото.

— Задръж го.

— Не мога да вземам бакшиши от съотборници, Ив. Това е правило при мен. Имам дребни в камиона. Няма да отнеме и половин минута.

Той сложи твърдо ръка на рамото на приятеля си.

— Дейв, наистина, много ме боли. Благодаря за помощ, но трябва веднага да легна, защото иначе наистина ще ми прилошее. Наистина. Всичко хубаво. Ще се видим някой път.

— Имаш ли нужда от лекар?

Усилието дори за една полуусмивка бе непоносимо.

— Ако не ме пуснеш веднага да вляза, наистина ще е нужен лекар. Чуваш ли?

— Добре, добре. Отбий се някой ден на игрището. Все още играем всеки вторник и четвъртък.

— Ще намина, обещавам.

— Ще изпием рестото.

— Става — каза Ивън и пристъпи навътре. — По-късно.

* * *

Стоеше в дневната. Част от него не можеше да повярва, че наистина е там, незаконно влязъл в чужд дом. Усещането беше сюрреалистично. Това не беше той. Никога не беше правил подобно нещо, дори на ум не му бе идвало.

Но сега бе вече влязъл вътре и не трябваше да допуска разсъжденията му да го забавят. Не знаеше кога щеше да се върне Нолан. Ивън нямаше представа в кои часове работи, какво прави всеки ден, дали въобще има някакъв редовен график. Ако имаше нещо уличаващо тук, а нещо дълбоко в Ивън го караше да е сигурен, че има, трябваше да го открие и незабавно да си тръгне. Не беше въпрос на откриване на доказателства за пред съда — той просто искаше да знае.

Или поне се остави да повярва в това. След което имаше време да реши как да използва онова, което знае.

Стаята беше спартанска, обзаведена с кожен диван, в комплект с два кожени фотьойла пред вградените, почти празни рафтове за книги от двете страни на камината. Огромно огледало над полицата създаваше илюзията за широко пространство, но стаята вероятно бе широка не повече от три метра. Половината от стената в дъното представляваше стъклена врата, от която се излизаше на малък вътрешен двор, засенчен от короните на огромни дъбове. В ъгъла се мъдреше цвете в саксия. Първият оглед му подсказа, че там едва ли има нещо интересно, но се застави да забави темпото и да провери.

Когато свърши, раздели леко щорите на предния прозорец. Видя, че улицата е празна и пресече облицования с плочки коридор към кухненската част, която бе не по-малко безлична от дневната. Но тя бе малко по-открита за погледа, тъй като двойният прозорец над мивката гледаше през малката морава към улицата.

Изглежда Нолан не готвеше кой знае колко — в хладилника имаше яйца, бира, пакет сирене, мляко, домати и маруля в кутията за зеленчуци, заедно с малко подправки. Съдържанието на фризера включваше три кутии замразен спанак, кофичка сладолед и няколко опаковки пилешки гърди и телешка кайма.

Вратата до хладилника водеше към малък гараж за една кола, където Нолан бе окачил на куките на отсрещната стена празен туристически сак и две празни раници. Непретрупаният работен тезгях очевидно не бе използван често, както и чекмеджетата под него.

Когато се върна в кухнята, Ивън най-сетне се беше овладял. Огледа улицата повторно и мина наведен покрай прозореца. Чак от другата страна на дневната, в дъното на къщата, откри прилична като размери бърлога с бюро и компютър. На стената бе опъната карта на Ирак с набодени по нея няколко цветни кабарчета на различни места

— Багдад, Мосул, Киркук, Абу Граиб, „Анаконда“. Ивън побутна първо мишката, за да види дали екранът ще светне и когато това не се случи, натисна бутона на компютъра. Докато се зареждаше, той мина през следващата врата в спалнята и се закова на място.

Въздъхна тежко, прекоси към бюрото до идеално оправеното легло на своя враг и вдигна снимката на Нолан и Тара, поставена в тежка сребърна рамка. Бяха се прегърнали за снимката, очевидно на — палубата на корабче в прекрасен ден на фона на залива, и двамата усмихнати. Задържа я достатъчно дълго, за да може желанието да я разбие в стената да дойде и да си отиде.

След това внимателно я върна на същото място и се зае със сериозното претърсване. Скринове, шкафчета в банята, бюфети и дрешници. Горната табла на леглото разкри първото оръжие — Берета М9, същата като онази, която Ивън носеше в Ирак. Помириса цевта и не долови никаква миризма, след това свали пълнителя и се увери, че е пълен. Но ако професионалист като Нолан беше използвал пистолета, той незабавно след това би го почистил и презаредил.

Дрешникът в спалнята, подреден като останалата част от къщата, съдържаше още една раница на най-горния рафт. Тази той изпразни върху леглото и разгледа подробно всеки предмет. Имаше още една 9-милиметрова Берета, десет пачки патрони и шест ръчни гранати. Иван не знаеше със сигурност дали са осколочни гранати или от онези, обикновените, които въобще не бяха толкова смъртоносни. Но и в двата случая беше готов да се обзаложи, че притежаването им от граждан е незаконно. Ивън бе сигурен, че това ще заинтригува полицията, стига да измисли начин да събуди интерес у някой представител на закона към Нолан, като заподозрян в убийството на Халил.

Върна раницата на мястото ѝ, върна се в работната стая и седна пред компютъра. Щракна върху иконата с надпис „Олстронг“ и прегледа няколкото документа — повечето копия или поправки на договори с правителството, или поръчки, които компанията си бе осигурила отвъд океана. Имаше значителен брой файлове с имейли и няколко автобиографии на хора, служили в армията, които свидетелстваха за това с какъв вид дейност вероятно се занимаваше тук Нолан. Ивън отвори още няколко документа, търсейки да открие името Халил, но усилията му останаха без успех.

Без да знае паролата, макар да опита няколко възможности, не успя да влезе в редовния файл с пощата на Нолан. Обаче иконата „Снимки“ веднага се отвори. Вцепенен какво може да види там — още снимки на Нолан и Тара в по-интимна обстановка, отколкото на палубата на корабчето — накрая отвори последната папка и въздъхна облекчено, когато не видя нито една снимка на Тара.

Изглежда това бяха снимки, направени от Нолан, когато е търсил да си купи къща. Имаше улица с три платна, точно като тази, на която живееше. Коли, паркирани покрай бордюра. После от различен ъгъл и на друго осветление друга къща, голяма и грандиозна. Всъщност, при по-близък оглед на най-ясната снимка, направена точно срещу фасадата, сградата бе чудовищно розова. Ивън се запита какво за бога е могло да накара Нолан толкова подробно да проучва това място.

Изведнъж мисълта го накара да подскочи. В сутрешния вестник беше видял черно-бяла снимка на останките от дома на господин Халил, които разбира се изобщо не приличаха на жилището на тази снимка. Но в статията не се ли споменаваше, че къщата била розова?

Трескаво започна да издърпва чекмеджетата на бюрото. В средното имаше дигитален фотоапарат и за секунда се поколеба дали да не погледне какво има в него. Но нямаше много време. Провери часовника си — 2:45. Вече от доста време беше тук. В долното дясно чекмедже откри отворен пакет дискети. Бяха останали четири и с треперещи ръце той извади една и я пхна във флопито. След това копира файла от папката със снимки върху дискетата.

Извади я и я пхна в горния си джоб, след това се облегна назад, пое въздух и изключи компютъра през менюто „Старт“.

Наостри слух да чуе, ако вратата на гаража се отвори или на улицата спре кола, и си заповяда да чака, докато екрана не угасна. След това стана от стола и го намести там, където се надяваше, че се беше намирал. Затвори всички чекмеджета. Провери за последно дали дискетата е в джоба му и се върна обратно в дневната. Завъртя топката от вътрешната страна до положението за заключване и след като погледна през прозореца, за да се увери, че е безопасно, излезе навън.

14.

Последното дете си беше тръгнало преди два часа, звуците от коридора бяха леки и далечни. От време на време се чуваше избръмчаването на копирната машина в офиса, и се регистрираше някъде назад в съзнанието на Тара, която стоеше загледана навън през прозореца на класната стая. Винаги бе намирала гледката за прекрасна, с малката горичка нискостеблени дъбове, загърнала едната страна на хълма от другата страна на улицата. Улицата се виждаше единствено от това място зад бюрото, така че човек можеше да си мисли, че тя въобще не съществува. Можеше да си представи, че хълмът се намира далече от всичко светско или градско — да речем в Тоскана, където никога не беше ходила. Понякога в такива късни следобеди донесената от вятъра пролетна миризма на люляк и жасмин се смесваше с миризмата на моливи и тебешир и тази класна стая се превръщаше в любимото ѝ място на този свят.

Мислеше, че може да преброи на пръсти моментите, когато е била напълно щастлива и удовлетворена и много от тях бяха преминали именно тук. Някои от по-старите колеги в „Свети Чарлз“ може би бяха станали малко цинични с годините, но или Тара не бе работила още достатъчно, или цинизмът не бе присъщ на природата ѝ; просто не беше такъв човек. Все още обичаше децата. Всяка година нова тумба и всяка година нови предизвикателства — о, да благодаря ви, предизвикателства — но също и с нови човешки създания, които да научиш, с които да се свържеш, да обичаш. Нова глина, също така. Ето така мислеше винаги за класовете си, когато започваше учебната година. Нова глина.

Облегната назад в стола си, тя бе потънала в мечтание. Лицето ѝ бе отпуснато в доволство, с почти незабележимо вирнати ъгълчета на устните. Беше един ден също като този, мек и ароматен — станаха ли вече три години? Спомни си как цял ден ѝ прилошаваше при мисълта за приятната си първа среща с онзи нов тип, Ивън. Прекалено приятна. Привличаше я твърде много и му позволи да го разбере, и всъщност не смяташе да се бори срещу това. Не и срещу този огън.

Ами ако се окажеше просто старото клише и той спре да я уважава и да я потърси отново? За бога, тя беше интелигентна жена със собствена кариера и знаеше, че никога не би изградила живота си около някой мъж, но мисълта никога да не види отново този мъж, когото бе срещнала само веднъж, внезапно ѝ се стори непоносима.

И тя беше станала от бюрото си, сърдита на себе си, и бе отишла до прозореца да помирише въздуха отвън, което винаги ѝ помагаше, когато се чувстваше потисната или разтревожена, и погледна надолу — а там беше Ивън, който слизаше от колата си с букет в ръка. Най-щастливият миг в живота ѝ.

Въздъхна и отвори очи, изненадана колко бързо спокойното мечтание бе донесло достатъчно емоция да я доведе почти до сълзи. Пое дълбоко въздух и избърса очите си. Дръпна се назад от бюрото, мислейки си, е, добре, време е да се прибирам. Каква полза да мисля за миналото. Денят все още е красив и невероятно наситен с аромата на вятъра.

Прекосява към прозореца, за да помирише деня за последен път. И после погледна надолу.

На улицата Ивън излизаше от колата си. Не носеше цветя. Но все пак беше той, най-сетне дошъл да я види.

Чувствата отново заляха Тара и тя вдигна ръка до устата си. След това, след миг, тя я свали и сложи върху сърцето си.

* * *

— Здравей.

— Здравей.

— Помислих си, че може да си тук.

— С право. Следобедът е много красив. Любимото ми време.

— Спомням си.

Мълчание. Беше я сварил права, когато влезе в класната стая, но сега тя отново се върна зад бюрото си.

— Ти как си? — попита го най-сетне. — Изглеждаш добре.

— Добре съм. Все още имам главоболие, но в основни линии съм Мистър Късметлия.

— И аз чух така. Радвам се за теб. Радвам се, че си жив.

— И аз. — Той пристъпи една крачка към нея. — А ти добре ли си? Изглеждаш, сякаш си плакала.

Тя поклати глава и се усмихна с фалшива бодрост.

— Алергия. Лошата страна на всички тези цъфтящи растения. — Тя бързо вдиша и издиша, след което опита нова усмивка, която умря веднага. — Опитах се да ти се обадя.

— Знам. Държах се отвратително. Бих могъл да кажа, че тогава все още съм се възстановявал и не си спомням нищо, но това би било лъжа. Съжалявам.

Тя вдигна рамене:

— И аз се държах отвратително. Твърде непреклонна. Твърде глупава.

— Добре, — каза той — и двамата сме отвратителни.

— Отвратителни глупаци — допълни тя. И най-сетне успя леко да се усмихне.

— Така е по-добре — каза той. Погледна през прозореца към покрития с дъбове хълм. Когато отново се извърна към нея, челюстта му някак бе придобила по-твърдо очертание. Рязко пое въздух и го изпусна. — Продължаваш ли да излизаш с Рон Нолан?

Прехапвайки устна, тя кимна и отговори много тихо:

— Да.

— Обичаш ли го?

Тя сви рамене, поклати глава, пак сви рамене.

— Не знам, Ивън. Няколко пъти сме прекарвали много приятно, но не знам. Любов е голяма дума.

— Да, така е. Какво ще правим ние с това?

— Какво имаш предвид под ние?

— Ти и аз. Ние. Точно това искам да кажа. Факт е, че аз те обичам.

— За бога, Ивън, — тя поклати глава. — Не го казвай.

— Защо не? Това е истина.

— Ами... — тя се измъкна иззад бюрото и отново тръгна към прозорците. Спря за малко, после се обърна към него. — Моля те, не го казвай. Не знам какво да правя.

— Не е нужно да правиш нещо. Въпреки, че е една от причините да дойда тук. За да ти кажа, че те обичам. Ако се чудиш, да го знаеш.

Погледът ѝ спря върху очите му.

— Добре — каза тихо. — Добре, сега знам. — Вдигна ръка до челото си и го натисна, докато пръстите ѝ побеляха, след това я свали. — Имаше ли и други причини?

— Други причини за какво?

— Да дойдеш тук. Каза, че една от причините е да ми кажеш, че ме обичаш. Кажи друга?

Облак падна върху челото на Ивън — не можеше да си спомни. За един ужасен миг той си помисли, че завинаги може да е забравил истинската причина да дойде да види Тара днес. Не беше дошъл да ѝ каже, че я обича. Не беше сигурен в това, докато не застанаха един срещу друг. Но по-късно заговориха и то излезе, а сега не можеше да си спомни истинската причина да дойде тук.

— Опитвам се да си спомня — каза той. — Можеш ли да ми дадеш няколко секунди?

Сега тя за първи път стана свидетел на резултата от раняването му и той изпитваше болезненото съзнание, че този миг може да промени завинаги всичко между тях. В нейните очи сега той щеше да е повреден, ненормален, недъгав — не толкова умен както преди, не съвсем същия човек. Не съвсем равен на нея.

Не можеше да позволи това да се случи.

Затвори очи, концентрира се. *Хайде, мисли, хайде.*

Спомни си. След това отвори очи и отговорът стигна до езика му:

— Другата причина да дойда, е да ти задам един фактологически въпрос.

Изведнъж тя отново се доближи до него. Изразът ѝ бе спокоен, пристъпи няколко крачки напред, а ръцете ѝ се скръстиха на гърдите.

— Мога да отговарям на прости фактологически въпроси. — На устата ѝ играеше усмивка.

— Добре. Спомняш ли си кога за първи път чу, че съм ранен?

Озадаченият ѝ поглед остана дълго върху лицето му, сякаш бе изненадана, че той пита точно това.

— Разбира се — отговори тя. — Една вечер случайно срещнах майка ти в супермаркета. Мисля, че беше няколко дни преди Коледа. Знам, че беше няколко дни преди да ти се обадя.

— Да ми се обадиш в „Уолтър Рийд“? Когато не исках да разговарям с теб?

— Точно така.

— Сигурна ли си? За времето, имам предвид. Точно преди Коледа?

— Разбира се, точно тогава беше. Кога иначе е възможно да съм го научила?

— Какво ще кажеш за по-рано, когато всъщност се случи? Да речем през септември.

— Не, Ивън. Как може да съм знаела тогава?

Той вдигна рамене.

— Добре, тогава кога започна да излизаш с Рон Нолан?

— Какво общо има Рон с това?

— Мислех, че го е споменал, затова.

— Той не знаеше за това, Ивън. Ти и момчетата сте били прехвърлени от неговата база през седмицата, когато той се върна.

Ивън наклони глава малко на една страна, като любопитна птица. Изучавайки лицето ѝ, той прочете само искреност, откритост, може би леко объркване. Едно нещо беше ясно — тя казваше истината, такава, каквата ѝ беше известна.

— Ние сме били прехвърлени?

— Така каза Рон.

— Къде сме били прехвърлени, Тара? Каза ли ти това?

— Не, мисля, че не знаеше.

— Правилно. Не е знаел. Знаеш ли защо? Защото не бяхме прехвърлени въобще. Тръгнахме на тази последна мисия от летището на Багдад, където през цялото време бяхме с Рон. Можеш да го провериш.

Червеният на съмнението се разпростря върху чертите ѝ. Сви устни, смръщи чело, очите ѝ се стрелкаха, търсейки място, на което да се спрат.

— Но... — думата увисна между тях. Ръцете ѝ се отпуснаха безжизнено отстрани. — Нищо не разбирам.

— Рон беше с нас в конвоя, Тара. Беше в моя джип. Беше до мен, когато ме раниха.

— Не. Това не може да е истина.

— Защо да си го измислям, Тара?

— Не казвам, че си го измисляш, Ивън. Макар да откривам причина да го направиш. Но не мисля, че би могъл.

— Не мога. Не го измислям — каза той. — Случи се именно това.

Тя задържа очи върху неговите цяла минута, а после едва чуто, гласът ѝ подхвана следващата сламка:

— Може би... искам да кажа, мисля дали не е от онова, което се е случило с главата ти... Може да не си спомняш много точно?

Той кимна — спокоен, търпелив, сдържан.

— Това е основателен въпрос. Забравил съм някои неща. Не си спомням цели дни и седмици, след като дойдох в съзнание. Но Рон беше с нас в онзи конвой. Спомням си всичко за онзи момент. Ако все още не ми вярваш, можеш да го провериш в Интернет. Само натискаш Гугъл, Масба. — Той каза буква по буква името на квартала в Багдад. — Всичко е там. Той е причината всичко да отиде по дяволите. И това е причината така бързо да напусне Ирак. Започвало е разследване, а той е знаел, че ще стигнат до него.

Лицето ѝ бе останало без цвят. Очите ѝ оглеждаха ъглите в стаята, сякаш можеше там да открие някакъв отговор. Отмахна кичур от челото си. Постави длан на един от чиновете, за да се подпре и бавно седна на стола зад него.

— Той ми каза, че нямал и представа, че си ранен. Научил го от мен, след като аз се бях видяла с майка ти и тя ми каза.

— По Коледа.

Тя кимна.

— Точно така.

— И ти каза, че за първи път чува.

— За първи път. Заклевам се, Ивън. Не, той се закле. Не бил чувал нищо за това.

— Не е било нужно да чува, Тара — каза Ивън. — Той беше там. Той започна стрелбата.

* * *

Спиноза наля в чаши кафе за двамата и изведе Ивън в задния двор, за да не пречат на Лиса и четирите дечица да гледат филма в дневната. Денят, от който оставаше поне половин час светлина,

продължаваше да е топъл и пълен с аромат. Двамата мъже седнаха на масата за пикник под дървена конструкция, обвита с лози.

— Е — започна Спиноза, — пипна ли своя наркодилър?

— Още не съм — отговори Ивън. — Не е в града.

— Много е важно правилно да избереш момента — отбеляза Спиноза.

— Не знам — каза Ивън, — моментът е важен, но аз бих сложил до него и мястото. Сантиметър настрани от него и историята ще е съвсем различна. Това е ставало повод за доста кошмарни истории.

— Недей да правиш нещо глупаво, Ив — каза лейтенантът. — Ако наистина смяташ, че има нещо около този тип, прехвърли го на наркоотдела. — Спиноза духна кафето си и отпи. — Между другото, спомняш ли си господин Халил, за който говорихме онзи ден в обедната почивка? От преди няколко часа господин Халил е случай под двойна юрисдикция. Нали се сецаш за осколочната граната? Е, федералните окончателно потвърдиха, че именно това е вдигнало стаята във въздуха и започнало пожара. Така че участват в случая, въпреки факта, че както изглежда господин Халил и жена му най-напред са били застреляни с по един деветмилиметров в главите.

Лицето на Ивън вероятно бе издало нещо. Спиноза изведнъж остави чашата на масата.

— Какво има?

— Нищо — каза Ивън.

* * *

Ивън напусна дома на Спиноза с чувство за огромно объркване. Беше планирал — беше се надявал — някак да извади пред Спиноза снимката от компютъра на Нолан, но нямаше как да разкаже на лейтенанта по какъв начин се беше сдобил с нея — че беше влязъл незаконно в чужд дом и е направил безнадежден целия зле замислен план. Но когато стигна до разрушения дом на Халил, Ивън с доволство установи, че къщата от снимката всъщност е тяхната и реши, че онова, което трябва да направи, е да изпрати дискетата на ФБР. Нолан трябва да фигурира в базата данни на бюрото и да знаят неговата история. Преимущество в тази нова идея беше, че и ФБР, и Бюрото за контрол

над алкохола, тютюна и оръжията бяха известни с безскрупулното си отношение към процеса на разследване и вероятния мотив. Ако те започнеха да вярват, че Нолан е убил семейство Халил, особено ако има връзка с Ирак или тероризма, те щяха да намерят начин да го разпитат, може би дори да влязат в дома му, където щяха да открият гранатите, другите снимки, пистолетите. Във всеки случай, след като получат дискетата, Нолан щеше да влезе в сферата им на наблюдение. След това щеше да е само въпрос на време да го пипнат.

Ноцта вече бе паднала. Ивън мина от хладилника, който бе отворил, за да си сипе лед, до кухненската маса. Носеше огромна рекламна чаша на Сан Франциско Джайънтс, пълна с равни чаши водка и портокалов сок. Главата му отново пулсираше, а искриците в периферното зрение предвещаваха идването на мигрената. Вече бе изпил две таблетки Викодин и веднага щом свършеше, трябваше да си легне, ако искаше на другия ден да е на работа.

Със сини ръкавици от латекс на ръцете, той дръпна към себе си самозалепващия се плик. Беше му отнело известно време да напише с лявата ръка адреса на Нолан върху листче от бележник и адреса на ФБР върху плика. Но сега беше доволен — почеркът беше четлив, но не можеше да бъде идентифициран като неговия. Плъзна листчето с адреса на Нолан в плика, заедно с дискетата, след което махна предпазната лентичка върху лепилото и затвори плика. Отлепи няколко самозалепващи се марки от лентата, която беше купил и ги постави отгоре. Утре щеше да спре в някой друг квартал и да пусне плика в някоя пощенска кутия.

Сега го остави върху масата и набързо го огледа отново. Уверил се, че не може да го проследят до него, той отиде в спалнята, изгаряйки светлините, докато вървеше. Легна на леглото без да се съблича, дръпна одеяло върху раменете си, обърна се настрани и затвори очи.

* * *

Малко след като наистина се стъмни, Тара се обади на майката на Ивън, Ейлийн, и поиска адреса му. Тя почака, размишлява, направи повторно някои догадки и някъде след 11:00 излезе от апартамента си

и потегли към неговото жилище. Паркира на тъмната улица отсреща и поседя около пет минути в колата със свалени стъкла. Ръцете ѝ бяха събрани като за молитва пред устата.

Когато стигна до вратата чуваше по-силно ударите на сърцето си от собственото си плахо почукване. След минута почука пак, по-силно. И зачака.

Вътре светна лампа и се чуха стъпки. Пое дъх.

Вратата се отвори. Беше спал с дрехите. Косата му бе разчорлена, очите имаха още онзи сънен поглед, който ѝ бе до болка познат. Вдигна поглед нагоре към него, осъзнавайки колко много обича да го гледа така нагоре, това ѝ бе липсвало; обичаше неговия ръст и беше толкова по-различно от това да гледа право напред към Рон Нолан. Всичко е толкова различно и толкова по-хубаво с Ивън. Как бе могла да го забрави?

Не успя да накара лицето си да се усмихне. Твърде много се боеше. Сега кръвта ѝ пулсираше в ушите, ръцете ѝ не можеха да си намерят място отстрани край тялото.

Той само я гледаше.

— Много ли е късно? — попита тя. — Имам предвид тази нощ.

— Не.

— Нужно ми е да поговоря с теб още малко. Имаш ли нещо против?

— Всичко е наред, Тара. Можеш да постъпиш, както желаш. Искаш ли да влезеш?

Отстъпвайки настрани от вратата, той ѝ направи място да мине, след това затвори тихо зад гърба ѝ, докато тя продължи към дневната и спря до плота, очертаващ кухненската част. Обърна се да го погледне. Раменете ѝ се повдигнаха и паднаха.

Застанал до вратата, той каза:

— Не мога да ти обещаая, че ще говоря много добре. Имам малко проблеми със спането, затова гълтам разни неща. Освен това пих едно-две. Пия прекалено много. Трябва да престана.

— Боли ли те?

Успя да се усмихне.

— Понякога боли малко, но не е това проблемът. — Замълча за секунда, после продължи: — Знам, че каквото и да казват, не съм се оправил напълно. Може би никога няма да съм същият. Да си призная,

понякога от това ми идва да полудея. Предимно когато съм сам. Но не искам да карам някой да се чувства длъжен постоянно да е с мен.

— Майка ти?

— Добър пример, да. Пък и който и да е. Но... — той отново сви рамене — Това правя в момента, Тара. Държа се. Надявам се, че се възстановявам. Опитвам се да преодолея това, което се случи.

Ивън продължаваше да стои до вратата без да прави опити да скъси пространството между тях. Тя чувстваше как разстоянието я привлича, причинявайки някаква отделна болка, затова направи стъпка напред, после още една.

— Но стига сме говорили за мен — каза Ивън. — Какво искаше да обсъдим?

— Рон. Никога... Исках да ти кажа, че с него никога не е било като с теб. Беше напълно различно.

— Беше? Минало време?

Тя въздъхна тежко.

— Да. След онова, което ми каза днес.

— Добре. И какво при нас беше по-различно?

Тара сложи ръце на кръста си. Заслужаваше да получи този въпрос. А той заслужаваше искрен отговор.

— Защото между нас се получаваше връзка, Ивън. Толкова е просто.

Той кимна.

— Знам.

— Не мисля, че това някога може да изчезне.

— Не. И аз мисля така.

Тя погледна в очите му.

— Защо стоиш там? Сякаш се страхуваш от мен.

— Страхувам се. Толкова много, колкото е необходимо.

— И колко е това?

— Зависи доколко това, че си свършила с Рон, означава, че си се върнала при мен.

Тя почака няколко секунди, после премахна разстоянието между тях. Погледна го пак отдолу нагоре, сега за да го помирише отблизо.

— Боли ли те, когато се докосва белега?

— Това е само белег.

Но той наведе глава, за да може тя да го види. Почти идеален кръг, все още малко грапав.

Тя бавно вдигна ръка към главата му. В мига, в който го докосна, усети краката ѝ да омекват. Проследи очертанията му с пръсти, сълзите избиха в очите ѝ и тя не направи опит да ги спре. Ивън наведе глава и се опря в нея.

Тя вдигна и другата си ръка към косата му и прегърна главата му.

Държейки я, събрал ръце зад гърба ѝ, той се свлече на колене пред нея. Притисна лице отстрани до бедрото ѝ. Но после нейните ръце върху главата му започнаха да го водят насреща и като я обхвана отзад, той я привлече и притисна в себе си. Тя го отдръпна леко настрани, само колкото да се освободи от дрехите си и после пак се върна там.

Вече извън времето тя бе на пода, обвила крака около врата му, обзета от прилива на кръв и огън, които познаваше само с него. След което остана единствено нейния вкус в устата му и виковете, които не спираха да идват. Накрая и двамата останаха на пода, изтощени, заситени и свързани с всяка част от себе си.

15.

Съответната порция електронна поща от Джек Олстронг, която беше изпратила Нолан наш гласеше:

„Когато ВКУ предаде управлението на иракчаните, Чичо Сам ще изпрати повече от 2,4 милиарда долара — точно така, 2,4 милиарда! — опаковани в пачки от стотачки. Това преви двайсет и осем тона зеленички, Рон, повечето предназначени за инфраструктура и ремонти, което означава за нас. Заповедта, която е постоянно в сила, е да набереш колкото можеш повече квалифициран персонал. Започвай веднага.“

Сега Нолан се прибираше вкъщи след няколко успешни дни. Като посещавах баровете край няколко военни бази в Калифорния — Пендълтън, Орд, Травис — беше вербувал четирима мъже за текущите и бъдещи операции на Олстронг в Ирак. Въпреки, че охранителната дейност на Олстронг беше опасна и тежка, бившите офицери, отегчени, обеднели или и двете, в цивилния живот, с готовност грабваха шанса да възкресят своята кариера, самоуважение и банкова сметка, и още веднъж да използват особените умения, които добре им бяха служили като военни.

А те бяха най-необходими в Анбар. Както беше предсказал през август Джек Олстронг, преустройването на електропроводната инфраструктура в тази огромна провинция се превръщаше в златна мина за компанията, макар и скъпа като загуба на човешки живот. До този момент Олстронг беше наел повече от петстотин мъже за последния си договор, чиято първоначално обявена стойност бе 40 милиона, но бе порасла до 100 милиона през последните седем месеца. Олстронг Секюрити, обичаше да изтъква Джек, беше най-бързо развиващата се компания в света за 2003 г., надминавайки Гугъл, благодарение на американската щедрост и умението на Джек да лавира сред хаоса на преустройството.

Ала в Анбар компанията вече бе изгубила трийсет и шест души от хората на Куван Крекар, и потокът от доставяните от него хора изтъняваше и бе все по-отчаян. Освен това Куван страдеше от

жестоката конкуренция на друг брокер, на име Махмуд ал-Халил, който не само доставяше по-евтина работна ръка, но вероятно тероризираше и даже убиваше хора на Куван, за да откаже другите да се записват при него. Защо? За да може Махмуд, а не Куван, да прибере изключително изгодната комисиона в брой. Вярно е, че след неотдавнашната ненавременна смърт на роднините му в Менло парк, Махмуд вероятно скоро щеше да стигне до извода, че директната конкуренция с основния подизпълнител на Олстронг не е благоразумно бизнес решение.

Нолан вдигна туристическия сак и влезе в дома си през вратата между гаража и кухнята. Мина през дневната, спря в работната стая и включи компютъра. После влезе в спалнята, където остави сака на леглото, след което се върна при бюрото, където провери електронната поща и — преди всичко — дали е получил заплащането си. Беше го получил.

След като се погрижи за тези неща, Нолан се върна в спалнята, където започна да разопакова багажа. Вдигна чифт панталони, завъртя се да отвори дрешника и спря като опарен.

Нещо не беше наред.

Нолан не се замисляше над вкоренената си, типична за военен склонност към ред, но когато се събудеше сутрин, той автоматично оправяше леглото си, като загръщаше краищата по болничен маниер, и опъваше завивките така стегнато, че от тях можеше да отскочи хвърлена монета. Резервният чифт обувки бяха винаги лъснати до блясък и подредени в една линия на дъното на дрешника. Окачваше ризите и панталоните си в идеален ред от светли към тъмни, с еднакво разстояние между закачалките.

Сега остана вгледан в редицата закачалки. Не можеше да си спомни конкретно кои ризи и панталони бе свалил за пътуването, но не можеше да си представи, че ще извади дрехи и ще остави закачалките на неравномерно разпределени разстояния, както ги виждаше в момента. Очите му се преместиха върху раницата на най-горния рафт. Беше я подредил в една линия с пространството между закачалките с ризи и другите с панталони. Сега тя стоеше изцяло над ризите. Пресегна се и я свали, и почувства облекчение, когато усети познатата тежест. Отвори я и видя, че нищо — нито гранатите, нито пистолета или патроните — не беше изчезнало.

Това беше много странно.

Може би само си бе въобразил, че закачалките бяха преместени. Изглеждаше невъзможно някой да е влизал тук и да не е взел гранатите и пистолета.

Но нямаше да е разумно да допуска какъвто и да е риск. Бръкна в раницата, измъкна беретата и постави един от пълнителите в нея, след това я зареди. Пусна раницата до сака на леглото и отиде да провери банята, където все още можеше да се спотайва някой неканен гост. Като не откри там никого, се върна през дневната до предната врата, където лепенката скоч, която беше поставил върху мястото на свързване на вратата с касата, сега се беше залепила под ръба.

Някой определено беше влизал тук.

Вече съвсем методично се върна в гаража и потупа празните раници, окачени на куките. Тъкмо се готвеше да започне да отваря чекмеджетата, когато се изправи и замръзна.

Не знаеше как може да съществува даже далечна вероятност, но му хрумна, че някой от огромната фамилия на Халил може някак си да е успял да проследи екзекуцията на главата до него и начинът им за отмъщение можеше да включва бомба — отваряш чекмедже и тя гръмва. По същата причина, опитът му с импровизирани експлозивни устройства в Ирак му подсказваше, че ако има бомба, някой щеше да стои скрит отвън, да го е видял как се прибира и да изпрати електрически импулс, за да задейства детонатора веднага след влизането му. Съществуваше и възможността Нолан сам да задейства бомбата, като включи който и да е електрически уред в къщата. Но всички тези сценарии се основаваха върху възможността някой да го е идентифицирал като убиеца на Халил.

Което, от гледната точка на Нолан, бе направо невъзможно. Не беше допуснал никаква грешка. Следователно, нямаше бомба. Освен това вече беше включил компютъра и бе светнал няколко лампи. Върна се в гаража и този път отвори всички чекмеджета. Същото направи и в кухнята. Отвори хладилника. Нямаше представа какво търси, но някой е бил в дома му, докато отсъстваше и ако не е взел нищо, какво трябва да мисли тогава?

Просто не знаеше.

Върна се в работната стая, седна зад бюрото и остави пистолета отгоре. Една минута се визира в компютъра. Вдигна телефона и чу

пулсиращия тон за набиране на номер, което означаваше, че има оставени съобщения. Въведе паролата.

Първото беше от една очевидно много разстроена, макар и овладяна Тара, която се беше обадила в понеделник вечерта.

„Рон, Ивън Шолер дойде да ме види днес в училището. Разговаряхме дълго и той ми разказа неща, които ме шокираха — вероятно имаш представа за какво става дума. Не знам какво да ти кажа, освен че искам да знаеш колко насилена се чувствам. И колко използвана. Не знам как може толкова много да си ме лъгал. Умишлено оставям това съобщение на телефонния секретар, защото не искам повече да говоря с теб, нито да те виждам. Не мога да повярвам, че направи това. Просто не е възможно някой да е толкова жесток и егоистичен. Съжалявам за всичко, което си ти, Рон, но не и за това, което сега казвам. Сбогом. Не ми се обаждай. Не идвай. Просто стой далеч. Наистина.“

Все още стискаше здраво слушалката до ухото си, когато дойде следващото съобщение. Обаждането бе дошло тази сутрин, преди около 6 часа.

„Господин Нолан. Казвам се Джейкъб Фрийд. Аз съм специален агент във ФБР и се чудех дали не бихте ни отделили няколко минути за разговор, нещо рутинно по въпроса с националната сигурност, което е обект на вниманието ни. Не искам ненужно да бъда неясен, но сигурен съм, разбирате, че има неща, които е най-добре да не се обсъждат по телефона. Ако ми се обадите, колкото е възможно по-скоро след завръщането си, аз ще се опитам да се свържа с вас до ден-два. Номерът ми е...“

Когато Нолан най-после затвори телефона, той прекара известно време седнал, с ръка върху беретата на бюрото си. След няколко минути пусна пистолета и плъзна ръка към мишката. Веднага щом очите му попаднаха върху иконата „Снимки“, разбра, че е допуснал грешка, като не изтри онзи файл преди да замине. Отвори го сега, твърде късно, и провери записа за достъп. Видя, че някой наистина беше разглеждал файловете преди два дни — онзи същият понеделник, когато Тара бе говорила с Ивън Шолер.

Въпреки че беше прекалено късно — макар че не можеше да си обясни защо — той все пак мислеше, че е по-добре да изтрие файла, така че ако федералните дойдат и погледнат...

Само че знаеше, че вече няма нищо, което да можеш напълно да изтриеш. Специалистите винаги можеха да измъкнат всичко, което е било върху твърдия диск.

Все още с пръст, вдигнат над бутона на мишката, той се взираше в една от многото снимки, които бе направил на къщата на Халил, когато разработваше вариантите за влизане и излизане. Едно щракване и всичко това щеше да изчезне, поне засега.

Изведнъж се дръпна назад и присви очи. Рязко свали ръка от мишката. Внезапно реши, че в крайна сметка няма да изтрие тези снимки. Макар че щеше да се наложи да махне чипа с паметта на дигиталния фотоапарат в чекмеджето и да го унищожи. Почуквайки с показалец предните си зъби, той седя като обзет от транс в продължение на минута, после още една.

Идеята изглеждаше свършена от всеки ъгъл.

Посегна към телефона.

* * *

— Агент Фрийд, моля?

— На телефона.

— Агент Фрийд, казвам се Рон Нолан. Оставили сте съобщение за мен по някакъв въпрос на сигурността и ме молите да ви се обадя, за да уговорим среща.

— Да, господине, обадох се. Благодаря, че ми позвънихте.

— Може би аз трябва да ви благодаря. Току-що се върнах от командировка. Докато ме е нямало, някой е влизал в къщата ми. Мислех да се обадя в полицията, но чух съобщението ви. Не знам дали знаете, но аз изпълнявам известни деликатни задачи за „Олстронг Секюрити“, правителствен контрагент в Ирак, и си помислих, че може би има връзка между това и въпроса, по който искате да говорим.

— Добре, но както споменах, може би ще е най-добре да се видим лично и да поговорим по моя въпрос. Ако искате да съобщите за кражба или взлом, би трябвало да се обадите в полицията. Това всъщност не е в нашите пълномощия.

— Агент Фрийд, това не е било обир. Който го е направил, не е взел нищо. Оставил е нещо. Освен това е ровил в компютъра ми. Не

знам за какво е всичко това, но имам чувството, че някой иска да ме насади в нещо.

— Например какво?

— Ами, открих нещо, но може да има още. Страхувам се да търся, да не би той да е поставил бомба.

— Кой е той?

— Не знам, имам предвид онзи, който е влизал.

— Добре, а какво е онова нещо?

— Тъкмо това е най-странното. Раница, пълна с амуниции и, няма да повярвате, но някъде около половин дузина ръчни гранати.

— Ръчни гранати?

— Да, сър. Както знаете, бил съм в Ирак няколко пъти. Познавам оръжията. И тези тук ми приличат на осколочни гранати.

* * *

Фрийд и неговата партньорка, жена на средна възраст на име Марша Риджио, седяха с Нолан в малкия вътрешен двор под сянката на дъбовете. Вътре в къщата технически екип от трима души, след като бяха конфискували раницата и нейното съдържание, проверяваха за отпечатъци всяка чиста повърхност и правеха списък на всичко, което би представлявало интерес — втория пистолет на Нолан до горната дъска на леглото, цифровия фотоапарат в чекмеджето на бюрото — и сваляха информацията от твърдия диск.

Нолан не искаше да прибързва в нищо с тези федерални ченгета. Не искаше да изглежда сякаш ги насочва в някаква посока. Но сега, когато агент Риджио вдигна поглед от бележника си, Нолан реши, че моментът е настъпил.

— Нека ви попитам нещо — каза той. — Сещате ли се за някакъв сценарий, който има смисъл на фона на всичко това?

Двамата агенти си размениха погледи. Риджио разбра кимването на Фрийд и пое топката.

— Имате ли врагове? — попита тя.

Нолан се намръщи.

— Даже и да имам — каза той, — какво от това? — Стига да не дръпна взривателя на една от онези гранати, а всеки който ме познава

знае, че няма да го направя.

— Може би не става дума да бъдете наранен — продължи Риджио. — Може би някой се опитва да ви натопи.

— За какво?

Но тук се намеси Фрийд.

— Преди да стигнем до това — каза той, — да се върнем на враговете ви.

Този път Нолан се усмихна широко.

— Не знам, наистина. Обичам хората. Наистина. И те също ме обичат. Шефът ми намира това за недостатък.

— Той вдигна рамене. — Значи трябва да кажа не. Нямам врагове.

— Добре, а съперници?

— В бизнеса?

— Бизнеса, удоволствията, всичко.

Той усети сладостта на момента, предвкушването на онова, което щеше да се случи.

— Единственият... много отдавна... — той тръсна глава. — Не, нищо.

Фрийд лапна въдицата.

— Какво?

— Всъщност, нищо. Просто един тип, когото познавах в Ирак. Ходил е с моята приятелка. Но това е толкова отдавна.

— Ако той е в Ирак, значи можем да го изключим.

— Е, сега си е у дома. Тук.

— И още не я е забравил? Приятелката ви? — попита Риджио.

— Не знам. В началото му беше много трудно, но не съм го виждал вече от месеци. Но, вижте, това е задънена улица. Той е свестен тип. Всъщност е ченге. Той никога...

Фрийд го прекъсна:

— Ченге?

— Да, тук в Редууд Сити. Казва се Ивън Шолер. Раниха го там и се уволни предсрочно.

— Значи той би могъл да има достъп до такива гранати там?

— Да, но не би ги взел у дома. Лежа няколко месеца в „Уолтър Рийд“ преди да си дойде тук.

— Известно е, че войниците изпращат нелегално оръжие и контрабандна стока насам, опаковани като сувенири — отбеляза Риджио. — Това е проблем. Случва се непрекъснато.

— Добре, но не знам какво Ивън би... Искам да кажа, какъв е смисълът да слага гранати в дрешника ми? Няма да се гръмна с тях. И едва ли по този начин ще се отърве от мен като съперник.

Риджио и Фрийд отново си размениха погледи и незабележимото кимване след това. Риджио се наклони напред и сложи лакти на коленете си.

— Познавате ли мъж на име Халил?

— Не — отвърна Нолан. — Трябва ли да го познавам?

— Бил е местен бизнесмен с връзки в Ирак. Той и жена му са били убити миналия уикенд.

— Съжалявам за това, но аз бях извън града. Не съм чул.

— Възможно ли е Ивън Шолер да е научил, че сте заминали?

Нолан сви рамене.

— Ако е знаел къде живея, достатъчно е било да провери дали колата ми е в гаража. Щом е там, значи съм си вкъщи.

— Известно ли ви е да е идвал тук? — попита Риджио.

— Не. Както ви казах, вече не сме точно приятели.

— И сякаш едва сега му беше хрумнало, Нолан добави:

— Но той е ченге. Лесно е могъл да открие адреса ми, нали?

Изглежда именно това е направил.

Фрийд пое нишката:

— Значи, рано в неделя сутринта сте били със същата онази приятелка, която Ивън Шолер харесва?

— Тара — каза Нолан. — Тара Уитли. Да, тя е. Но защо ви е всичко това?

— Онези снимки на компютъра ви, които не разпознахте — каза Риджио. — Снимки на къщата на семейство Халил преди някой да ги убие, да взриви осколочна граната и да я изгори.

— Осколочна граната... — Нолан не искаше да преиграва очевидния си наивитет. И Фрийд и Риджио знаеха, че е виждал бойни действия и може да знае много повече неща. Това бе моментът в разговора, когато, противно на дълбоката си неохота да мисли лошо за свой другар по оръжие, той можеше най-накрая да започне да приема очевидната истина. Затова кимна сериозно и в отговор срещна

погледите и на двамата. — Опитва се да ме натопа. Господи, той ги е убил, нали?

16.

В ранната вечер слънцето позлатяваше паркинга и площадката пред апартамента на Тара. Чувстваше топлината му в ръката си през затворената и заключена предна врата, докато стоеше зад нея.

— Казах ти, че не искам да те виждам. Не искам да говоря с теб.

— Но трябва да говорим, Тара. Моля те. Трябва да ти обясня.

— Няма какво да ми казваш. Нищо, на което да повярвам. Не мога дори да повярвам, че дойде тук и опитваш да направиш това. Ти ме излъга, Рон. Всичките тези месеци ти живея в лъжа, Рон.

— Не, изживях истината. А истината е, че те обичам.

— Ако обичаш някого, не го лъжеш.

— Права си, беше грешка. Не трябваше да го правя. Толкова съжалявам.

— Не е достатъчно да съжаляваш. Не искам да говоря за това. Искам да си тръгнеш.

— Не мога, Тара. Не мога да оставя нещата така. Би ли отворила, моля те. Само да те видя. — Когато тя не отговори, той продължи да говори на вратата: — Слушай, знам, че си объркана заради Ивън, особено за момента, в който ние започнахме. Мислех, че ако научиш, че той е ранен... ще започнеш да го съжаляваш или че му дължиш още един шанс... И каквото и да се случеше, аз щях по някакъв начин да те изгубя.

— И сега се случи точно това.

— Не мога да го приема, Тара. Не мислех, че ще оживее. Не знаех, че това би имало такова значение.

— Не става дума за това, Рон. Ти ме излъга. Всичко, което направихме не беше истинско, не разбираш ли? Щом не си могъл да понесеш Ивън да е част от картината, макар и умиращ, как щяхме — аз и ти — някога да стигнем до нещо истинско?

— Ние стигнахме до нещо истинско.

— Не, не стигнахме. Това е най-лошата част. Предполагаше се, че си имаме доверие. Сега това повече не може да се случи. Не разбираш ли?

— Заради една грешка?

— Май наистина не разбираш.

— Разбирам как един човек изпитваше ужас, че ще изгуби жената, която обича. Искрах да съм сигурен, че ще бъдем известно време заедно без да ни разсейва ранения бивш приятел, който и без това можеше да не остане жив.

— Разсейване, това ли си мислиш, че е за мен Ивън? — чу се как издрънча заключалката на веригата и вратата се отвори на няколкото сантиметра, които тя позволяваше. — Повече не искам да ти крецпя през вратата. Просто искам да си вървиш. Ти всъщност ме плашиш, разбираш ли?

— Как мога да те плаша, Тара? Стоя тук и те моля да ме изслушаш, да ми дадеш още един шанс. — Той премести тежестта на тялото си. — Заради него ли е?

— Имаш предвид дали още го обичам? Не знам. Загубих представата какъв е бил преди и сега не знам как се чувствам. Но знам, че в момента ти ме плашиш. И защо? Защото излъга. Постоянно лъжеше.

— Излъгах веднъж, Тара. Веднъж, за да се опитам да защитя онова, което беше започнало между нас. Това е всичко.

— Не, не е, Рон. Какво ще кажеш за Масба?

— Какво да кажа?

— Това, че си избил невинно семейство. Проверих в Гугъл, всичко прочетох. Ти си започнал.

Рон наведе глава и избърса челото си, изпотено от горещината.

— Опитвах се да защитя конвоя. Помислих, че в колата има камикадзе. Човек трябва да е бил там, за да знае. Не мога да се извинявам за това, което направих.

— Според съобщението те са били вече спрели.

— Не можеш да вярваш на всичко, което четеш. Беше въпрос на секунди, ако бях почакал, можеше всички да сме мъртви.

— Повечето от вас са загинали, така или иначе. Как ще обясниш това?

— Не беше моя грешката. Проблемът е, че избързах със стрелбата, не отричам, но това беше от предпазливост.

— Рон! Избил си цяло невинно семейство! Това изобщо ли не те притеснява?

— Притеснява ме, дори много, Тара. Прилошава ми като си помисля за това. Но не мога да кажа дали, при същите обстоятелства, не бих направил същото. Стана за част от секундата, беше решение на живот или смърт и аз реших да се опитам да спася хората си.

— Ивън каза друго нещо, Рон. Той също е бил там.

— Предполагам не ти е споменал как го измъкнах от огъня и го изведох оттам жив.

— Значи сега си герой?

— Не искам да кажа това. Имам предвид, че паметта на Ивън не е най-надеждното нещо в света точно в този момент. Също така искам да кажа, че сега той има причина да ме изкара лош.

— Не те е карал да лъжеш.

— Колко пъти трябва да се извинявам за това? Но ще го правя, докато трябва.

— Ами другите лъжи?

— Какви други лъжи? Няма други лъжи.

— Какво ще кажеш за онази, дето съм скъсала писмото, което донесе?

— Ти не го скъса.

— Точно така. Но си казал на Ивън, че съм го направила.

— Не съм. Той ли ти каза това?

— Да.

— Значи той лъже.

— Не ти вярвам, Рон. А какво ще кажеш за посещенията си в „Уолтър Рийд“? Когато си му казал как аз съм казала сам да си сърба попарата?

Нолан наведе глава и я разклати от едната на другата страна.

— Какво? — настоя тя.

— Това също не е истина, Тара. Защо да го казвам? Отидох да го видя, да проверя как е, дали ще се оправи. Това е всичко. Той е онзи, който не искаше да чува за теб.

— Той ми каза друго.

— Сигурно ти е казал друго. И защо, мислиш, го е направил?

През цепнатината в отвора той видя как тя затвори очи и се облегна на стената до вратата. Беше започнал да я изтощава, да достига до нея.

— Искаш ли да чуеш още нещо? — попита той. — Нещо наистина плашещо, особено ако си мислиш, че твоят приятел Ивън е толкова невинен и добър. Искаш ли да чуеш какво е оставил в дома ми, след като се е промъкнал там миналия уикенд?

* * *

Тара видя как най-сетне Нолан си заминава. Тогава отиде в дневната, седна и вдигна крака на масичката. Събра пръсти пред устните си, затвори очи и се опита да диша дълбоко. Вихрушката от противоречиви възможности и емоции буквално караше тялото ѝ да се тресе.

Рон Нолан дълго бе поддържал едно неискрено поведение, но това означаваше ли, че всяка дума, излязла от устата му, е лъжа? Не беше очаквала да се появи тук, нито да признае лъжите, чрез които беше насочвал връзката им. Може би истината беше, че я обича и е направил грешка. Ужасна грешка, да, и искрено се разкайваше.

Точно като онази, заради която е избил цяло семейство в Ирак.

Коя беше истината в цялата история? Беше ли оправдано да стреля, както го е направил? И всъщност, наистина ли е измъкнал Ивън? И е спасил живота му? Те са били превъзхождани по брой и обградени. Ако е имало бомба в колата, никой е нямало да оцелее. Тя би ли могла да вземе същото решение при същите обстоятелства?

Стресна я това, че може би тя е тази, която е несправедлива. Рон Нолан винаги е бил добър с нея; повече от добър. Буквално бе спасил живота ѝ онзи път в Сан Франциско. И определено появяването му тук да моли за прошка — макар да признава, че е сторил неппростимото — говореше за дълбочина на характера, която тя никога не бе предполагала, че има.

Хората израстваха, хората се променяха, хората се учеха от грешките си. Ами ако онова, което Рон ѝ разказа е истина? Може самият той да е в опасност.

Не. Не можеше да повярва. Това просто беше още една доза от отровата на Рон, който се опитваше да влезе под кожата ѝ.

След като се видяха с Ивън в класната стая и разговаряха, тя знаеше какво изпитва — не просто физическа връзка, а обвързаност,

която стигаше до дъното на душата ѝ. Беше нерационална, химическа, фундаментална — и знаеше, че никога не би я почувствала с друг човек.

Но сега според Рон Ивън също я беше излъгал. Известен лъжец обвинява в лъжа друг човек. Беше като онази игра на теории, където „А“ винаги казва истината, а „В“ винаги лъже. На кого да повярва?

Възможно ли е Ивън да е съчинил историята за това как според Рон тя разкъсала писмото му? Или случката в „Уолтър Рийд“? Ивън призна, че паметта му му изневерява. Възможно ли е да е излъгал, без да знае, че е лъгал? И накрая, възможно ли е Ивън да е влязъл в дома на Рон, за да го натопи за убийство? Убийство, което самият той е извършил?

Тара не можеше да повярва в нищо от това. Познаваше Ивън. Дори и след цялото това време и всичките им проблеми, тя познаваше сърцето му.

Той не беше лъжец. Той не беше убиец.

А това означаваше, че Рон Нолан отново я лъжеше. И лъжеше ФБР също. А вероятно и местната полиция.

Лъжците се занимават с лъжи.

Тя изведнъж отвори очи и се изправи в стола. Трябваше да открие Ивън. Трябваше да го предупреди.

17.

Въпреки че не беше типичното свърталище за ченгета, „Старата Градска Травена“ не беше далеч от полицейския участък в центъра и в „Щастливият час“ предлагаше прилични, макар и подозрителни като хранителна стойност плата от пилешки крилца, фъстъчени тартлетки, малки кюфтенца в сос и пуканки. Макар че „Щастливият час“ официално бе свършил преди два часа, все още имаше купища храна. „Травена“ не беше особено претъпкано заведение и в този момент Ивън, който бе свалил униформата в участъка, и неговият партньор на боулинг Стан Паганини, също в цивилни дрехи, седяха сами на единия край на бара.

Между леката нервност след изпращането на писмото до ФБР и нуждата да се ангажира с нещо, за да не извърши някоя глупост и да се опита да отиде при Тара преди да се е отървал от Нолан, ако въобще се отърве, Ивън чувстваше, че едно-две питиета няма да му се отразят зле. Да прекара трудната нощ в замаяност и ще види какво ще му донесе следващият ден.

Сега беше девет и половина и той и Паганини обсъждаха името на заведението. Дали поради ограничения интелект на собствениците, дали поради пиянска или правописна грешка, или всичките взети заедно, неоновият надпис на вратата гласеше „Стара Градска Травена“. Визитките на мястото също съдържаха думата „таверна“ написана грешно, затова Ивън заключи, че собствениците не бяха особено умни и определено не бяха стигнали до състезанието за правопис на Сан Матео, както него самият, когато беше в осми клас.

— Не си стигнал до там — Паганини набоде последното кюфтенце в чинията си с клечка за зъби и го поля със здрава глътка джин с тоник.

— Стигнах, и още как. Спечелих с думата „хигиена“, което е почти нечестно, защото е много лесна.

— Чакай, не ми казвай — Паганини отново пи от джина си. — Х, И, започна той.

— Дотук добре.

— Г — той спря и погледна Ивън.

— „И“ преди „е“ — Ивън надигна чашата с водка и лед. — Като в „питие“.

— Не ми казвай!

— Току-що ти подсказах. „И“ преди „е“ като в „питие“.

— Добре де, опитваш се да се подиграваш със старата ми глава. Но ще се справя с теб, момче. Ето, започвам отначало. Х, И, Г, Е...

— Бъззззз! Изгоря. — Ивън поклати глава. — Нали Току-що ти казах „и“ преди „е“, Стан. Казах ти цялото правило. Да не мислиш, че съм си го измислил?

— Реших, че се опитваш да ме преметнеш. И без това „и“ и „е“ толкова си приличат по звучене, реших, че е някакво изключение.

— Не. Това е правило — и Ивън изговори думата буква по буква.

— Не ми звучи правилно. Като се прибера, ще го проверя.

— Искаш ли да се хванем на бас?

— Не, не искам да се хващаме на бас. Но си прав, че е твърде лесна дума да спечелиш окръжното състезание по правопис.

— Е, по-трудна е от „таверна“, във всеки случай. А те са я сбъркали тук. Два пъти. Три пъти. Кой знае, може и повече. Може да са я написали и върху рекламния кибрит.

— Да, може... — Паганини се размърда и извика: — О-о-о-х!

— Какво има?

— Седнах върху нещо. — Паганини се плъзна от високото столче и започна да рови в задните джобове на панталона си. Хвърли на бара голяма връзка ключове, бръкна отново и извади тежък предмет и го тресна в бара.

— Боксове — каза той.

Предишната вечер, когато играха боулинг, трите ченгета бяха започнали да обсъждат различни често използвани приспособления за усиляне на естествения потенциал за защита. Металният бокс бе присъствал силно в опита на Паганини, а Ивън каза, че никога не е виждал такъв в действителност.

Сега той вдигна металния предмет.

— Тежки са, пущините.

— Ако те треснат с това, излизаш от строя — отбеляза Паганини. — Пък и кой се бие днес с юмруци? В днешно време ако знаеш, че ти предстои да се биеш, запасваш патлака, не съм ли прав?

— Може да не искаш да убиваш онзи, с когото се биеш.

Паганини се изкиска.

— Да бе, ама това не се случва вече. Давай, сложи ги. Задръж ги, ако искаш. Колекционирам ги като ги сваля от престъпниците. Имам половин дузина такива у дома.

Докато Ивън прибираше боксовете в джоба си, изведнъж пред тях застана барманът, трийсет и няколко годишен повлекан с хилава брада. Паганини погледна чашата си.

— Пак ли ги изпразнихме?

— Май да. Да ударим ли по още едно голямо, Джеф?

Джеф погледна единия, после другия.

— Вие, момчета, пеш ли ще се прибирате? Ако ви лепнат наказание за шофиране в нетрезво състояние, ще дойдат и ще хванат нас за гушата.

— Няма да ни лепнат никакво наказание — каза Паганини. Той посегна към задния си джоб и този път измъкна портфейла си. Отвори го и показа значката.

— Налей ни още по едно и аз няма да докладвам за престъплението да държите тези кюфтенца на открито толкова дълго. Страхотни кюфтенца, между другото. Напомнят ми онези, които мама приготвяше. — Той наклони глава към Ивън. — Мисля, че господинът помоли за две двойни.

Джеф преглътна, кимна и се обърна за чисти чаши и лед.

Ивън снижи глас и се наведе до Стан.

— Говоря ли забавено?

— Не, говориш по-гладко от Цицерон. Ами аз?

— Какво ти?

— Аз говоря ли забавено?

— Не.

— Помниш ли къде сме?

— В „Травената“ — отговори Паганини.

— С напитките, Стан, с напитките. Знам къде сме физически.

— Четири, може би. С две двойни прави шест, а сме тук от... — той погледна часовника си — ... три часа. Така че ако трябва да духаме, това прави нула цяло и пет, шест максимум, което означава, че сме в добра форма, за да караме и ще бъдем в близкото бъдеще.

Но Ивън — напълно наясно с гениалните умения на средностатистическото ченге да намира поводи за пиене — си правеше собствена сметка. Беше почти сигурен, че вече са изпили по повече от четири, може би шест или седем, и ако налееха още по две двойни, това правеше единайсет. Тъкмо се готвеше да каже, че може би е по-добре да пият по едно малко, за да може организмът им да го преработи, когато вратата на бара се отвори. Хвърли поглед в огледалото зад бара, сложи ръка върху рамото на Паганини и без да каже дума се обърна.

* * *

— Майка ти ми каза къде мога да те открия — от масата им в дъното на бара, където никой не можеше да ги чуе, Тара оглеждаше занемарената обстановка. — Хубаво място. Често ли идваш тук?

— Понякога. Нощите са дълги, а аз полудявам вкъщи. Понякога играя боулинг. Или чета. Преди два дни бях при майка ми и баща ми. Имам живот.

— Разбира се, че имаш. Нямах предвид това.

— Да, точно това имаше предвид — той се облегна назад и скръсти ръце. — Не одобряваш това, че съм тук. — Погледна я потиснато. — Да не би да си дошла тук да ми се караш?

— Не — каза тя. — Нямам намерение да го правя. — Дойдох тук да... поговорим пак.

— Все още ли се виждаш с Нолан?

— Не. Това приключи. Напълно.

Джеф се появи с две чаши и ги сложи на масата.

— А за дамата?

— Може би ще изпия едното от тези. И малко сок от боровинки.

Когато Джеф си тръгна, Тара придърпа стола си, пресегна се през масата и докосна ръката на Ивън.

— Наистина не съм дошла да те критикувам, Ивън. Просто когато те видях миналия ден ти каза, че пиеш прекалено много и се опитваш да го намалиш.

— Е, предполагам, че тази вечер не ми се удава. Какъв е този поглед? Смяташ, че две наведнъж не е добра идея?

— Не съм казала такова нещо. Щом имаш нужда от това — дръпна ръката му от чашата и я покри със своята. — Виж — прошепна тя, — не познавам дори малка част от онова, което си преживял. Ти си онзи, който каза, че ще е по-добре да спреш да пиеш.

— По-добре ще е, съгласен съм. — Той предизвикателно вдигна чашата си и пи. — Но изглежда сега не правя точно това, а се опитвам да примиря нещата.

— Кои неща?

— Работата ми, например. Това, което стана с момчетата в Ирак. Защо още съм жив. Гневът. Вината. Какво ли не. — Вдигна очи, нефокусирани, с натезали клепачи. — И всичко това преди въобще да съм стигнал до теб.

Появи се Джеф със сока на Тара, сложи го на масата пред нея, обърна се и си тръгна. Падна мълчание. Ивън отново вдигна чаша, после я сложи долу.

— За теб и Рон ли ще ми говориш?

— Няма никакво мен и Рон. Вече. Обадох му се, след като се видяхме в понеделник. Край. — Тя въздъхна. — Но днес следобед той дойде.

— Не разбира от намеци, а? Как мина?

— Не го пуснах да влезе. Твърди, че никога не е казвал, че съм скъсала писмото.

Ивън прие това със сериозно кимване.

— Този тип е роден лъжец.

— Ивън, погледни ме! — Очите ѝ се забиха в неговите. — Заклевах ли се, че ти е казал това? Не си го измислил, за да го изкараш лош? Знам, че е ужасно да те питам така, но трябва да те питам. Трябва да съм абсолютно сигурна.

Ивън хвана ръката на Тара в своите две.

— Кълна се в Бог — каза той. — Кълна се в паметта на моите момчета, че никога не съм те лъгал.

Тара изпусна дълбока, накъсана въздишка, сякаш нещо, което я бе стискало отвътре, сега я беше освободило.

— Отрече също и да е казвал, когато е идвал при теб в болницата, че съм казала сам да си сърбаш попарата.

Той поклати глава, почти с възхищение.

— Старият Рон наистина е ненадминат. — Вдигна чашата, изля последното от съдържанието ѝ и се пресегна за втората пред Тара. — Каза го и още как.

Тя завъртя чашата пред себе си.

— Той каза още нещо днес.

— Нямам търпение да го чуя. Какво? Да не съм убил човек?

Но Тара се изпъна.

— Господи, Ивън, защо каза това?

— Кое?

— Че си убил човек.

— Не съм го казвал. Пошегувах се. И Какво?

Тя въздъхна, отвори уста, спря, после отново отвори уста:

— Рон ми каза, че си влизал в дома му миналия уикенд и си оставил там неща, които си пренесъл контрабандно от Ирак, за да направиш така, че да изглежда сякаш той е убил онзи човек и съпругата му, а всъщност ти си ги убил.

Раменете на Ивън се отпуснаха. Той се прегърби на стола. Вдигна чашата си и я изпи на един дъх.

— Ивън?

— Това копеле. Това шибано копеле!

Тя продължи.

— Каза, че си вкарал в дома му ръчни гранати и пистолети, които си изнесъл контрабандно от Ирак. И си внесъл уличаващи снимки в компютъра му.

Тялото на Ивън бавно се намести назад в стола. Заговори бавно, внимателно, за да не го подведе надебелелият му език:

— Този мъж, който беше убит, Халил. Той е иракчанин. Помисли върху това. Помисли каква е истинската работа на Рон тук...

— Какво искаш да кажеш? Рон се занимава с набиране на персонал. Той е...

— Не, слушай. Той е наемник преди всичко. Това бяха неговите пистолети, неговите гранати, неговите снимки.

Тара се дръпна назад и скръсти ръце.

— Искаш да кажеш, че наистина знаеш за това? Как може да знаеш? И за Рон?

Той само я погледна, отвори уста и я затвори пак.

Сега тя се наведе напред.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че не е излъгал за влизането ти в дома му? Направи ли го, Ивън? Кажи ми, че не си го направил.

— Не, аз... — Ивън разклати главата си, опитвайки се да премахне алкохолната мъгла. — Искам да кажа, добре, наистина влязох там.

— Влязъл си незаконно в дома на Рон? И какво направи?

— Нищо. Не направих нищо. Не — поправи се той, — не е вярно. Влязох в компютъра му и копирах снимките на къщата на онзи човек, преди да е била запалена.

— Защо го направи?

— Защото Рон е убиец, Тара. Той е убил онези хора и това беше доказателството...

— И какво направи с него?

— Изпратих го на някого.

— ФБР, това ли искаш да кажеш? — тя удари с длан по масата. — На ФБР ли изпрати дискетата, Ивън? Защото днес Рон ги е извикал в дома си и им е казал, че ти си оставил всички онези неща. А сега ти ми казваш, че наистина си влизал там, значи те ще открият косми от косата ти, твои отпечатъци или нещо друго, не разбираш ли? Опитва се да те натопи. — Тя прекара и двете си ръце през косата си до врата. — Боже, боже, боже! Как може това да се случва наистина? Сега те може да са в дома ти и да чакат, за да те разпитват, не разбираш ли? Какво ще им кажеш?

Той я гледа с празен поглед една цяла минута, след което вдигна ръка и загриза кокалчето на показалеца си.

— Достатъчно сме се занимавали с това. — Думите му бяха започнали да звучат завалено.

— Ивън — тя стисна ръцете му. — Той вече е пуснал ФБР след теб, не разбираш ли? Това вече се случва.

— Не може да бъда. Трябва да го спра.

— Не, не прави нищо. Намери адвокат, който да говори с някой от твоите началници. Може би те могат да оставят съобщение, да предадат нещо на Рон. Но ти лично стой настрана. Рон е опасен, Ивън. И се е заел да те смаже. Трябва да проявиш разум. Изтрезней и започни да си изработваш план.

Ивън стовари тежко длан върху масата.

— Какво искаш да кажеш с това „изтрезней“? За това ли е цялата работа — дали съм пиян или трезвен? Точно сега съм достатъчно трезвен, за да го начукам на Рон Нолан.

— Ивън — умоляваше го тя. — Не си. Чуй се само какво говориш. Ти никога не псуваш, когато си трезвен. Не говориш завалено, когато си трезвен. — Тя се изправи, протегна се и докосна ръката му. — Слушай, защо не дойдеш при мен? Аз ще карам.

— А след това какво? — Надебелелият глас на Ивън трепереше от гняв и страх. — След това ФБР ще ме открие там. Или утре на работа. Какво ще правя след това?

— Ела с мен вкъщи. Ще поговорим и ще измислим нещо. — Тя плъзна ръка по ръкава му и го хвана за ръка. — Хайде. Наистина.

— Не — той се дръпна и се извърна леко настрана. Раменете му се повдигнаха и спуснаха, след това се обърна към нея. — Повече няма да се разправам с него! Това трябва да свърши. Не може да продължава.

— Прав си, но не може да свърши тази вечер, Ивън.

— По дяволите, разбира се, че може.

Тара запази гласа си нисък, помирителен, сдържан.

— Ивън, хайде. Нищо не можеш да направиш в това състояние, затова недей да губиш разсъдък. Ти просто си много ядосан...

— Много повече от това, Тара. Ще убия това копеле.

— Ш-ш! Ш-ш! — тя се премести напред и сложи пръсти върху устните му. — Не говори така. Това просто е пиянско бръцолевене. Хайде и двамата да излизаме оттук и...

— Хей! — Той грубо бутна ръката ѝ от устата си. — Чуй ме! — Каза го ниско и много сериозно. — Това трябва да свърши. Не може да продължава повече. Пиенето няма нищо общо. Чуваш ли ме? Става въпрос за чест. За това кой съм аз. Какво направи той с нас. Не разбираш ли?

— Да, разбирам. Прав си. Напълно си прав. Но това изобщо не е подходящият момент, за да се решават нещата. — Тя се доближи и застана пред него права, с ръце, спуснати отстрани. — Моля те, Ивън! Ще те помоля още веднъж. Моля те, ела вкъщи с мен. Каквото и да е, заедно ще измислим нещо. Обещавам ти.

Но стъкленият поглед беше единственият му отговор. Прав и леко олюляващ се, той се хвана за облегалката на стола.

— Чашата преля — каза той.

Тя го погледна за последен път в лицето.

— Моля те. Умолявам те.

Не показа с нищо дали въобще я беше чул. Гледаше напред с празен поглед и не спираше да клати глава. След това тръгна към вратата.

— Ивън, моля те — извика след него. — Чакай.

Той спря и за миг тя изпита облекчение, че най-сетне го е убедила. Той се обърна.

— Остави ме. Знам какво трябва да направя и ще го направя. — След това отново се обърна и тръгна залитайки към вратата.

ЧАСТ ТРЕТА
2005 Г.

18.

Тара никога не бе изпитвала такава благодарност за работата си.

Наближаваше края на учебната година и децата предаваха своите големи доклади и дописваха проектите си върху древния свят, готвейки се за открития урок в петък вечер, когато цялата свършена работа щеше да бъде показана в класните стаи. В стаята на Тара бяха разместили чиновете, за да направят място за пирамиди от папиемаше, диорами на земеделския цикъл по протежението на Нил, планове на водопроводната канализация на дворците на египетските фараони. Йероглифи, първите домашни котки, Александрийската библиотека, Мойсей и извеждането на евреите от Египет.

Така че по цял ден и повечето нощи в четвъртък и петък Тара бе заета с организацията и разрешаването на възникнали в момента кризи сред нейните ученици, а често и техните семейства. Нямахме време да се свърже с Ивън, за да разбере дали се беше случило нещо, след като той беше напуснал демонстративно в сряда вечерта. Пък и да бъде съвсем честна пред себе си, не гореше кой знае колко от желание да му се обажда. Смяташе, че трябва да го остави да изтрезнее и преодолее смущението от държанието си. После, след като се обади да се извини, можеше да решат как да продължат нататък. Но междувреме тя имаше своята работа и децата. Мислеше, че два дни отдих от емоционалната буря и вълнения около Рон и Ивън на всекиго би се отразил добре.

В събота спа почти до 10:00, след което отиде до басейна и го преплува сто пъти в двете посоки. Качи се горе в апартамента си, взе си душ, нахлузи тениска и къси гащета, приготви си салата за обяд и след това задряма, докато гледаше тенис мача по телевизията. Когато се събуди, в продължение на около час проверява и последните домашни. Малко след 4:00, когато прехвърляше последната тетрадка, на вратата се позвъни. Надникна през ключалката и видя Ейлийн Шолер, която чакаше да ѝ отвори. Лицето ѝ бе подуто от плач.

* * *

Накуцващ, покрит с драскотини и синини, и облечен в оранжев затворнически гащеризон, Ивън влезе откъм своята страна в стаята за посещения. Беше завързан във верига с още двайсетина мъже. Наблюдавайки колоната, Тара стоеше сред разпръснатата група предимно от жени, в нещо като чакалня от другата страна на плексигласовия екран, който отделяше посетителите от затворниците. Редица от места за разговори, по двойки едно срещу друго, разсичаше стаята на две.

Тара трябваше да положи усилия, за да сдържи сълзите си, докато откачаха Ивън от веригата, към която бе закопчан заедно с останалите мъже. Видя я и понечи да вдигне ръка, но китките му бяха все още прикрепени към веригата около кръста. Надзирателят го насочи към едно от местата. Тара си проби път през вече блъскащата се тълпа от посетители и най-сетне седна пред него. В плексигласа имаше отвор, предназначен да разговарят през него.

Беше сряда, четвъртият ден от задържането му и първият, в който раните му бяха достатъчно зараснали, за да може да ходи без чужда помощ и да се среща с посетители. В първия миг никой от двамата сякаш не знаеше какво да каже. Поглеждаха се в лице, после отклоняваха погледи, после отново се гледаха.

Как бе възможно и двамата да се намират на това място? Как се беше стигнало дотук?

Накрая Ивън се наведе напред, сви рамене и изобрази нещо като храбра физиономия.

— В крайна сметка излиза, че трябваше да дойда с теб.

Тара нямаше доверие сама на себе си да отговори.

— Съжалявам — каза той.

Тара отвори уста, но от нея отново не излязоха думи. Неочаквано по лицето ѝ се затъркаляха сълзи. Не се опита да ги спре.

— О, мила — каза той. После: — Не мисля, че... — поклати глава и я погледна. Раменете му се повдигнаха и паднаха. — Не вярвам аз да съм го убил.

Тара все още беше замаяна от факта, че Рон Нолан беше мъртъв. Да постави в него Ивън по какъвто и да е начин ѝ се струваше

невъзможно; тази идея изобщо не подлежеше на разглеждане. Вместо това установи, че се бори с някакво усещане за нереалност, което просмукваше часовете ѝ на бодърстване, сякаш живееше в лош сън, от който не можеше да се отърси и събуди.

— Не бих могъл да го убия — каза той и зачака, докато тя повече не издържаше — Можеш ли да кажеш нещо, моля те.

— Какво трябва да кажа? Какво искаш да кажа? Тук съм. Това казва достатъчно, нали?

— Надявам се.

— И аз се надявам. Но не съм сигурна. Боли ли те?

— Ще се оправя.

— Така ли? Кога ще стане това? Какво означава то?
Той просто я гледаше.

* * *

Минаха десет седмици, преди да се видят отново.

През това време Ивън Шолер беше обвинен в убийството на Рон Нолан, но срещу него не бяха повдигнати обвинения за смъртта на Халил и съпругата му — областният прокурор Дъг Фолброк реши, че доказателствата, свързващи Ивън с тези убийства не бяха достатъчно солидни, за да бъде намерен за виновен. Както в повечето дела за убийства, искането за пускане под гаранция бе отхвърлено.

Тара почисти класната стая и след това прекара първите две седмици от лятото в апартамента си. На четвърти юли замина за жилището, което родителите ѝ бяха наели за ваканционния сезон близо до Хоумууд, на езерото Тахо, и там набързо реши, че няма да се прибира къщи. Не можеше да понася да чете за Ивън ежедневно във вестниците. Имаше нужда да избяга от цялата история — молбите за интервюта, близостта до затвора, очакванията или обвиненията на хора, които не я познаваха. Остана в Хоумууд сама до късно през август. Четеше, тичаше по стръмен терен, плуваше в студените води на езерото.

Накрая дойде моментът да се връща, за да подготви класната си стая за новата година. Отпътува в четвъртък сутринта. Забърса праха, насъбрал се в апартамента ѝ, отиде в училището и започна отново с

познатата работа. И някъде по средата разбра, че е взела решението. Свърши за деня малко след 3:00 и тръгна направо към къщата, в която Ивън беше отраснал. Паркира отпред на улицата и потропа на вратата.

Ейлийн я посрещна както винаги — възторжено, искрено, с предразполагаща усмивка, прегръдка, целувка по двете бузи. Влязоха заедно в просторната модерна кухня и побъбриха за незначителни неща, докато Ейлийн наливаше чай с лед и се настаняваха една срещу друга на масата в нишата, откъдето се виждаше малкия рай в задния двор. Накрая Ейлийн наклони глава по свойствения си начин.

— И какво те води днес тук?

— Исках да те попитам дали Ивън би искал да ме види отново.

— Повече от всичко друго.

— Не се справих много добре онзи път. Той не ти ли разказа за това?

— Не даде много подробности. Каза, че не било леко. Но не те обвинява. Никой не те обвинява — имам предвид нас — знаеш го, нали?

Тара кимна.

— Просто не знаех какво да мисля. Всичко се случи толкова бързо. Първо всичките лъжи на Рон, после — мисълта, че Ивън и аз може да имаме втори шанс. Накрая последната нощ в бара... където си мислех... — тя спря, преглътна и сви рамене.

Ейлийн се протегна и я потупа по ръката.

— Всичко е наред. Ако това означава нещо, а според мен означава, Ивън не помни какво се е случило там. Той не вярва, че е убил Рон. Казва, че не е такъв човек. Никога не би го направил.

— Вярвам му.

— И аз.

— Но някой го е направил.

— Може би някой, свързан с онова семейство Халил. Така поне смята Арън.

— Арън?

— Арън Уошбърн, неговият адвокат. — Унила усмивка.

— Неговият скъп адвокат. — Тя махна с ръка при този коментар. — Но няма проблеми. Имаме достатъчно спестявания, слава богу. Не мога да измисля по-добър начин да ги похарча.

Тара се поколеба, после се реши да го съобщи:

— Искат да свидетелствам по случилото се онази нощ. Срещу него.

— Арън каза, че ще го направят. Мисля, че е най-добре, ако просто кажеш истината.

— Истината не беше много красива, Ейлийн.

— Знам. Разбирам. Но ти нищо не можеш да направиш.

Тара завъртя кубчетата лед в чашата си.

— Бих могла да се омъжа за него — каза тя.

Ейлийн се изправи, и се облегна назад. Шумно изпъшка.

— Е... а пък аз си мислех, че нищо не би могло да изненада тези стари кокали. Не мисля че трябва да стигаш чак дотам.

— Не просто за да не свидетелствам срещу него, Ейлийн. Имах на разположение цялото лято, за да обмисля всичко и да си изясня какво чувствам. И през всичките седмици ставаше все по-ясно и по-ясно. Каквото и да се случи, аз съм на страната на Ивън. Ако все още ме иска. Ако е съгласен да ме види.

Ейлийн отново потупа Тара по ръката.

— О, не бих се притеснявала за това, мила. Ни най-малко. След петнайсет минути тръгвам да го видя. Ела с мен, ако искаш.

* * *

Когато Ивън видя Тара застанала до майка му в отсрещния край на стаята, той вдигна лице нагоре и затвори очи. Тялото му сякаш потръпна от облекчение. Тя се приближи до прозореца — Ейлийн остана да чака отзад — и седна срещу него.

— Здравей — каза тя.

— Здравей.

— Изглеждаш много по-добре от предишния път.

— И се чувствам много по-добре. Ти как си?

— Добре. Заминах си. Съжалявам, че беше за толкова дълго.

Той сви рамене.

— Опитвах се да си изясня нещата — каза тя.

— И успя ли?

— До голяма степен. Най-сетне видях това, което трябваше през цялото време да разбирам.

— И какво е то?

— То е, че не трябваше да хвърча толкова нависоко, още когато започна всичко. Просто се страхувах да не те загубя. Не можех да повярвам, че с такава готовност можеш да рискуваш всичко, което имахме. Бях толкова ядосана...

— Хей, хей, хей — вдигна ръка той. — Достатъчно говорихме за това, нали?

Тя кимна и почти успя да се усмихне.

— Предостатъчно. Прав си.

Сега той вдигна ръка и я сложи върху преградата от плексиглас.

— Толкова е невероятно хубаво да те видя. Знаеш ли?

— И аз теб. — Тя се наведе към него. — Знаеш ли, дойдох, за да ти кажа, че те обичам, Ивън Шолер. Винаги съм те обичала. Всички онези неща — да не отговарям на писмата ти, всичко с Рон — просто бях млада и глупава.

— Не, призът за глупост печеля аз. Като не останах с теб онази вечер в „Травена“.

Този път усмивката ѝ се появи.

— Добре, може би това изравнява резултата. Но повече няма да бъда глупава.

Той се отдръпна назад, после пак се наведе напред и заговори внимателно:

— Нали разбираш, че хората могат да сметнат за глупост това да идваш тук да ме виждаш. И въобще по някакъв начин да се замесваш. Ако си решила да го правиш.

— Решила съм. И не е глупаво, правилно е. Ето, това имам нужда да правя. Това съм аз, това сме ние. Съжалявам, че ми отне толкова време да го осъзная.

— Не трябва за нищо да съжаляваш — каза той.

Но тя поклати глава.

— Грещиш. Съжалявам за всичко, което ни доведе дотук. Много, много съжалявам, Ивън, наистина.

Очите му спряха в нейните.

— И аз, Тара — прошепна той. — И аз.

19.

Във вторник сутринта, втората седмица на септември, 2005-а, един помощник на Областния прокурор с невъзможното име Мери Патриша Уелан-Мийли погледна часовника си в Отдел 21 на съдебната палата на окръг Сан Матео в Редууд Сити. Беше 9:42 сутринта. Това означаваше, че съдът ще започне работа с няколко минути закъснение, но това не я притесняваше.

Приятелите на Мери Патриша от юридическия факултет ѝ бяха дали прозвището Милс още преди да стане известно пълното ѝ име. Сега тя с вълнение и известно безпокойство поглъщаше сцената около себе си. В този момент беше точно, където винаги бе искала да бъде — в съдебна зала като държавен обвинител, на прага да започне делото на живота си, дело, което имаше всички шансове да се превърне в повратна точка в кариерата ѝ.

О, несъмнено я чакаха капани и всъщност вече се беше срещнала с такива. Например решението на нейния шеф да не повдига обвинения срещу Ивън Шолер за убийството на Ибрахим и Шата Халил поради липса на доказателства бе горчиво хапче, което трябваше да преглътне още в първите минути на мача. За съдия в процеса беше избран Толсън, покрит с ордени ветеран от Виетнамската война, изгубил единия си крак при взрив на мина — и това вероятно също не беше най-големият късмет на света. На Толсън му оставаха може би по-малко от две или три години до излизането му в пенсия и като типичен сив кардинал си бе извоювал прякора „Негово Кардиналство“ от помощничката ѝ Фелис Бринкли, което идеално му подходеше.

Извън съдебната зала Толсън куцукаше из коридорите на сградата. Излъчваше почти момчешки ентузиазъм. Изглеждаше като колежанче, което предпочита спортното облекло пред самото и вратовръзката. Носеше сини контактни лещи, изражение на дъвен елин, идеално сресана сребриста коса, почти буйна за неговата възраст. Но на съдийската банка носеше черна роба и дебели очила в черна рамка, които увеличаваха чифт сълзящи, бездънно черни роговици.

Косата му бе в постоянен безпорядък, сякаш прекарваше времето в кабинета зад съдебната зала в непрекъснато скубане на косите си, отчаян от делата на човечеството. Добавете постоянното свъсено изражение, което подчертаваше дебелия вежди, силно издадения и агресивен нос и тънките устни — и „Негово Кардиналство“ се превръщаше в мъчно преодолима и неясно заплашителна сила, пред която адвокатите се изправяха само на свой риск.

Милс не хранеше особен оптимизъм и по отношение на адвоката на защитата, който беше застанал зад бюрото си, на половин метър вляво от нея. Арън Уошбърн, някъде над седемдесетте, с побеляла глава и очила без рамка. Беше облечен в светлобежов костюм, един номер по-голям от необходимото, избеляла риза, оранжево-бежова вратовръзка в индийски десен, широка три инча. Руменото му лице приличаше на изсъхнала, сбръчкана ябълка, а в гласа му се долавяха еднакви дози мед и отрова. Имаше конски зъби, пожълтели от възрастта, много пури, силно кафе и вино.

Говореше се, че Уошбърн бе изгубил дело за убийство веднъж, но никой не си спомняше кога. Самата Милс бе идвала в съда няколко пъти, за да го наблюдава в действие и го смяташе за бляскав, упорит, безпощаден и непредсказуем. Опасна комбинация.

Освен това беше известен като добър човек, любимец на всички съдии, съдебни пристави, чиновници и даже прокурори като нея, от което нещата ставаха още по-сложни. Не забравяше нито един рожден ден или юбилей в сградата и според слуховете харчеше повече от петдесет хиляди долара годишно за набиране на фондове за политически кампании, благотворителност и обяди.

И това не включваше сметките от ресторанти.

Но въпреки всичко казано дотук, Милс харесваше късмета си. По-големи сили действаха зад всичко, първата от които беше фактът, че някаква благоприятна карма я бе отвела в окръг Сан Матео. Първите си седем години като държавен обвинител бе прекарала в Сан Франциско. Въпреки че винаги беше невероятно добре подготвена и никога не беше виждала заподозрян, който да не е извършил престъплението, в което той или тя бяха обвинени, нейните шефове бяха искали далеч по-малки присъди от тези, които биха дали в един справедлив свят, а нейният резултат в тези дела бяха три присъди, по които журито не бе постигнало съгласие и един оправдан. Тя вярваше,

защото беше истина, че съдебните заседатели в Сан Франциско просто не искат да осъждат.

Но окръг Сан Матео!

Обичаше окръг Сан Матео, както той мразеше своите престъпници — вандалите, бандитите, крадците, дребните джебчии и убийците в еднаква степен. Окръг Сан Матео искаше някой да се разправи с тези хора и се доверяваше на системата да го направи. Както правеше Милс, въпреки целия куп имена, които нейните родители бяха стоварили отгоре ѝ с раждането и които по-късно загинаха при отвлечането на колата им, когато тя бе на шестнайсет.

Така че, ето го тук Сан Матео — по същество на нейна страна. Като се има предвид досегашното ѝ служебно досие, беше истинско чудо, че я бяха наели тук. Интервюто се проведе един ужасен следобед, когато стана ясен изходът от четвъртата ѝ голяма загуба и тя бе в състояние на тих, но благоразумен гняв по време на разговора си с Фолброк — едно настроение от типа „Не ми пука, каквото и да стане.“ Отново карма. Преди да успее да се възпре, се оказа наред своята тирада „да не се затварят престъпниците, освен в някои изключителни случаи“, и за нейна огромна изненада и радост Фолброк се усмихна и каза:

— Не знам, не съм сигурен, че не трябва да екзекутираме крадците в магазините. С това се започва — и я назначи веднага.

На второ място беше жертвата, Рон Нолан — млад, богат, спретнато подстриган, симпатичен и очарователен бивш морски пехотинец, награден с три Пурпурни сърца за храброст, медали от кампаниите в Афганистан и Ирак, медал за Освобождението на Кувейт, медал за Принос в глобалната война срещу тероризма, медал за Отлична служба и Бронзова звезда. Милс, която научи за необикновения живот на Рон Нолан по време на разследването на смъртта му, неведнъж се беше чудила защо не е имала късмета да го срещне в истинския живот, преди да го убият. Не че беше се влюбила в онова, което е бил, но чувстваше очарование, граничещо с увлечение, което не можеше да отрече. Ако бе в състояние да отмъсти за безумното му убийство по някакъв начин, тя би го приела като своя привилегия и дълг.

Което я подсети за нейния заподозрян.

Хвърли крадешком поглед към мястото, където седеше Ивън Шолер. За нея той бе типичната отрепка и се почувства почти оскърбена да го гледа сега в съдебната зала — чист, с елегантна риза, вратовръзка и сако. Но беше убедена, че до края на делото съдебните заседатели ще прозрат под фасадата, така умело изградена от Уошбърн, ще видят отвъд ранения ветеран от войната, подкрепян от родителите и приятелката си, човек, пристрастен към алкохол и Викодин, който с командирската си некомпетентност бе повел взвода, все момчета от Сан Матео, към онази фатална засада в Ирак.

Докато чакаше съдията да влезе в съдебната зала, сърцето ѝ биеше в лудо очакване. С особено напрежение очакваше да се изправи пред някои важни въпроси, които предстоеше да бъдат разрешени преди началото на избора на съдебни заседатели. Най-важният от тях щеше да се разгледа днес. Милс бе подготвила петиция 402, според която молеше за предварително изслушване, за да се реши дали да бъдат допуснати доказателства, свързани с посттравматично стресово разстройство.

За известно време в началото Милс се бе оставила да бъде приспана в едно неохотно приемане, че ПТСР щеше да бъде част от процеса — с всичките експертизи от специалисти, медийна привлекателност и емоционални полутонове, особено в контекста на все по-непопулярната война.

След това един ден се сети, че Уошбърн няма как да направи и двете неща едновременно. Или щеше да твърди, че Шолер е убил Рон Нолан, но ПТСР бе смекчаващо вината доказателство, дори защита, или щеше да поддържа, че Шолер не е убил Рон Нолан, и в този смисъл, строго погледнато, той не се нуждаеше от никаква друга защита. Ако Шолер не го е направил, тогава нямаше ПТСР, самозащита или въобще нищо, което да го е накарало да го направи. И вярвайки, че логиката бе на нейна страна — не че тя винаги играеше кой знае каква роля — Милс бе написала своята петиция 402. Искаше пълно изслушване по този въпрос и се бе подготвила да води разгорещен спор.

— Всички да станат! Тишина! Тишина! Заседава Висшият съд на щат Калифорния и окръг Сан Матео, председателстван от Съдия Теодор Толсън.

Сега тя се изправи и обърна поглед напред. Толсън се беше изкачил на банката. Чиновникът каза:

— Можете да седнете.

След петнайсет месеца, трийсет и седем папки, пълни със записи на разговори, дванайсет писмени искания преди началото на делото, три гаджета и намеците, че правилният изход ще донесе шестцифрено предложение, те най-сетне се качваха на борда.

От банката си Толсън изгледа свирепо масите на двамата адвокати, малкото отделение за арестанти и претъпканата зала. Въобще не изглеждаше любезно настроен. Опъна гръб и бутна очилата си по ръба на носа.

— Господин Уошбърн, госпожице Милс, готови ли сте да започнем?

И двамата произнесоха монотонно:

— Да, Ваша чест.

— Добре тогава, преди да се заемем с работа заповядайте за няколко минути в кабинета ми — и с тези думи отново се изправи, слезе от банката и мина през страничната врата.

За Милс имаше нещо абсурдно в официалното влизане на съдията преди малко, последвано от почти незабавното му връщане в личния му кабинет, но това далеч не бе единственият абсурден момент, който бе преживяла в съдебните зали.

Докато тя събираше книгата си, Арън Уошбърн бе стигнал до нейната маса и с присъщото си джентълменско поведение я изчака да излезе. Тя почти очакваше да ѝ подаде ръка като кавалер, за да я поеме. Но той просто се поклони леко и я остави да мине преди него до задната врата, където ги чакаше съдебният пристав.

* * *

На стената зад огромното дъбово писалище в кабинета на Толсън се перчеше в златно и зелено знаменце с емблемата на шампионата на Университета на Сан Франциско. Стари бейзболни и футболни трофеи се мъдреха наредени зад витрина. На един бюфет стояха дузина и повече семейни фотографии. Някой бе подредил всичките му дипломи,

грамоти и церемониални снимки във формата на правоъгълник, който покриваше последната празна стена.

Приставът остана докато се настаняваха, после изчезна и остави сами двамата адвокати със съдията. Толсън, в роба и очила зад бюрото си, все пак се върна към обичайното си неофициално държание извън съдебната зала:

— Значи, както разбирам, вие двамата не сте стигнали до споразумение. Господин Уошбърн?

Възрастният адвокат седна назад и кръстоса крака — замислен, търпелив, доброжелателен.

— Точно така, Ваша чест.

— Какво можем да очакваме като продължителност?

Въпросът бе зададен и към двамата, Но Милс се обади първа:

— За обвинението, Ваша чест, може би четири седмици, зависи от кръстосаните разпити. Никога не съм работила с господин Уошбърн, затова не знам колко време ще му трябва. Ще оставя той да направи сметка за защитата. За опроверженията — не знам. — Тя млъкна за малко, решила да не дава категорична оценка. — Много ще зависи от това, което решите да съкратите.

— Ще стигнем и дотам — каза Толсън. — Избора на съдебни заседатели?

— Може би две седмици, Ваша чест. Бих предложила една седмица за проучвания, в зависимост от продължителността.

Това, което предлагаше тя, бе да прегледат евентуалните заседатели, за да видят кой може да участва почти без заплащане в нещо, което изглежда щеше да трае два месеца. Разумно бе да се елиминира онова огромно мнозинство, чиито работодатели нямаше да им платят за двата месеца в служба на съда или които по друга причина не можеха да изпълнят този ангажимент. Само преминалите предварителния подбор щяха да упорстват в по-сложните и отнемащи време запитвания, които щяха да определят кой да участва.

Тя продължи:

— Имаме право на по двайсет безусловни отхвърляния и някои щекотливи теми като войната в Ирак или психичните проблеми — зависи какво ще постановите. Ако използваме въпросници, можем да свършим с проучването за около три дни и около два дни след това да имаме избрани съдебни заседатели.

Толсън кимна.

— Господин Уошбърн? Добре ли ви звучи това?

— Доста близо до моята идея — отговори напевно той. — Съгласен съм първо да ги проучим и да им дадем да попълнят въпросници. — Бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади сноп листи, сгънати по дължина. — Случайно нося със себе си въпросник, който предлагам за това дело. — Подаде по един на съдията и на Милс и продължи: — Ще ми трябва седмица за защитата, Ваша чест.

Толсън, внимателно зачетен във въпросника попита без да вдига поглед:

— Някакви искания?

Този път Уошбърн започна първи:

— Да ограничим използването на фотографски материал от аутопсията, Ваша чест. Не са нужни цял куп кървави снимки, за да се докаже, че този тип е мъртъв.

— Ваша чест — обади се Милс, — този „тип“, жертвата, е бил в отлично здраве. Някой го е направил на кървава пихтия. Не крадец или разбойник, а някой, който го е мразил. Съдебните заседатели трябва да видят диващината на цялото нападение, за да оценят факта, че убийството е на лична основа.

Уошбърн стреля незабавно:

— Прекаленият брой снимки от аутопсията може да предубедят заседателите.

Толсън вдигна ръка:

— Покажете ми снимките, които искате да бъдат допуснати. Ще ви кажа кои може да използвате преди да започнем с избора на съдебни заседатели. Нещо друго?

Моментът настъпи. Милс извади копия от своята петиция 402 за Уошбърн и Толсън и каза:

— Господин Уошбърн е открил нещо за ПТСР, ваша чест, и в списъка на свидетелите му има експерти. Бихме искали пълно изслушване какво ще постановите вие, преди да стигнем до избора на съдебни заседатели.

Тя искаше съдът да накара Уошбърн да извика свидетелите си в отсъствието на съдебно жури и да ги накара да дадат показания под клетва. После двете страни щяха да поспорят коя част от показанията

бяха допустими, и съдът щеше да излезе с решение въз основа на това. Ако показанията бѐдеха допуснати, същите свидетели щяха да дадат точно същите показания по-късно в присъствието на съдебните заседатели.

Ако съдът откажеше да проведе изслушването, показанията щяха да бѐдат чути за първи път пред заседателите. В този случай, ако съдът постановеше, че не е трябвало да бѐдат допускани, единственото което можеше да се направи бе да се инструктират съдебните заседатели да приемат, че не са ги чули. Тази популярна „след дѐжд качулка“ се ползваше с лошата слава на неефективен начин за справяне с проблема.

Милс стигна до най-същественото:

— Обвиняемият твърди, че има ПТСР, ваша чест, а защитата — че не го е направил. Щом не го е извършил, значи няма значение в какво състояние е умът му. Това, което ще се постигне по този начин е да се предложи на съдебните заседатели военното му досие и раняването, за да се предизвика тяхното състрадание.

Уошбърн, облегнат назад с кръстосани крака, прекара прѐст около ухото си.

— Клиентът ми е претърпял изключване на съзнанието в период от време, когато господин Нолан е бил убит, Ваша чест. Първо, доказателствата за ПТСР ще подкрепят твърдението му, че той не може да си спомни нищо за това време. Второ, ако е убил някого и има съмнения за душевното му състояние, защото по същото време може да е бил в епизод на ПТСР, тогава той има право на това смекчаващо обстоятелство. Престъплението със сигурност ще бѐде нещо по-малко от предумишлено убийство — може би съзнателно или дори несъзнателно непредумишлено убийство.

Това предизвика първия знак на присъщата раздражителност на Толсън от съдебната зала:

— Мисля, че познавам спорните въпроси, господин адвокат. — Той прекара още няколко секунди в разглеждане на страниците на Милс, след което ги подравни и ги остави до въпросника на Уошбърн. — Ще разреши две седмици за искания за издаване на решения. Докато не разберем какво ще слуша съдебното жури, не можем да им кажем колко време ще трае процесът. Затова изборът на съдебни заседатели ще започне след две седмици, считано от днес. Така добре ли е?

Според Милс беше добре. Беше получила своето изслушване. Добър знак.

Толсън продължи:

— Моят екип ще започне набирането на групи от съдебни заседатели. Шест дни в съдебна зала за избор на жури, в това число три за предварителното проучване. Около шест седмици за гледане на делото ако затънете в ПТСР, в обратния случай — вероятно най-много четири. Да вървим отвън и да се залавяме за работа.

20.

Арън Уошбърн бе застанал на средата на съдебната зала и разпитваше първия свидетел в изслушването за ПТСР. Доктор Сандра Оувъртън бе сериозна къдравокоса жена, психиатър, малко над четирийсетте. Носеше тъмносин делови костюм и ниски обувки. Вече бе изредила квалификациите и опита си като психиатър — и лекар — специализиран в работата с ветерани, завърнали се от активни военни действия.

— основавайки се на опита си с тези ветерани, докторе, сблъскали ли сте се със състоянието, познато като Посттравматично стресово разстройство или ПТСР? — попита Уошбърн.

Тя едва се сдържа да не се разсмее.

— Аз правя почти само това.

— Можете ли да обясните на съда какво точно представлява то?

— Разбира се. — Тя хвърли поглед към масата на обвинителя, където седеше Милс със скръстени ръце, после към съдийската банка. — До голяма степен името само говори. Това е психично разстройство, което се появява след епизод на травматичен стрес.

— Психично разстройство? Искате да кажете душевно заболяване?

Тя поклати глава.

— Този термин не го описва точно. В юридически смисъл би могло да се квалифицира като заболяване, недостатък или разстройство. От медицинска гледна точка е по-скоро група трайно проявяващи се симптоми и реакции, които преживява човек, преминал през травмиращо събитие. Ключовата дума е „трайно проявяващи се“.

— В какъв смисъл?

— Ами почти всеки преживял травмиращо събитие проявява някаква реакция на него. Шок, депресия или безсъние. Но при ПТСР реакцията първо има по-сериозен характер и второ, продължава по-дълго време, понякога остава завинаги. Превръща се в разстройство, не реакция.

— Какво е травмиращо събитие, докторе?

Оувъртън отново поклати глава.

— Няма точно определение. Онова, което травмира един човек, може да е сравнително безвредно за друг. Но определено има тенденция травмиращите събития да включват участие във война, сериозни катастрофи, престъпления като изнасилване, природни катастрофи, актове на тероризъм и други подобни.

— Споменахте участие във война.

— Да. Много често. Въпреки че разстройството било изследвано по-задълбочено едва след войната във Виетнам. Преди, когато въобще говорели за него, го наричали „синдром на Да Коста“. Но след Виетнам броят на войниците с опит във воденето на военни действия и страдащи от ПТСР се е повишил с цели трийсет процента.

— И кои са някои от симптомите, свързани с ПТСР?

— Един от основните симптоми е повторно преживяване на първоначалното травмиращо събитие с оживяване на спомени от миналото или кошмари. Освен това, разбира се, безсъние и чувство за прекъсната връзка с живота. След което депресия, проблеми с паметта и когнитивните способности, саморазрушително поведение и злоупотреби. Всъщност, огромен брой лични и социални проблеми.

— Докторе, споменахте саморазрушително поведение и злоупотреби. Би ли могло това да включва злоупотреба с алкохол?

— Разбира се.

— А проблемите с паметта? Може ли това да означава моментна загуба на памет?

— Да, загубването на моменти не е рядкост, особено ако е съчетано с прекомерно пиене или вземане на наркотици, или и двете.

— Разбирам. — Уошбърн се държеше, сякаш чува това за първи път през живота си. Сега той се приближи една крачка по-близо до свидетелката си. — Докторе, ПТСР има ли физически аспект? Или е просто нещо, което лаикът би нарекъл умствен проблем?

Както Уошбърн бе предвидил, този въпрос попречи на Оувъртън да се унесе в собственото си сравнително ясно изложение. Това изслушване не беше негова идея, но след като вече бе в него, той смяташе да я изцеди докрай, за да повлияе на чувствата на съдебните заседатели, когато, и ако, тя щеше да дава показания на процеса. Тя се изпъна на стола, изразът ѝ бе предизвикателен.

— Категорично не! Преди всичко трябва да се знае, че умственият проблем е реален проблем. Толкова реален, колкото счупен крак. Второ, при ПТСР може да се измери променена активност на мозъчните вълни, намален обем на хипокампуса^[1], и аномално активиране на амигдала^[2] и всичко това има отношение към паметта. Засегната е дейността на щитовидната жлеза, както производството на епинефрин и кортизол. Бих могла да продължа да изброявам, но мисля, че е достатъчно да кажа, че има много, много физически и неврологични промени и реакции, свързани с ПТСР.

— Разбирам, докторе. Благодаря ви — каза Уошбърн. — Вече имахте възможност да разговаряте и да прегледате моя клиент Ивън Шолер във връзка с ПТСР.

— Да.

— Какво установихте?

— Открих, че господин Шолер несъмнено страда от това разстройство. Паметта му изглежда особено засегната и този симптом е влошен от травма на мозъка, причинена от раняването в Ирак през август 2003-а. Страда от чести пристъпи на мигрена. Освен това е съобщил, че му се губят моменти, и преживява епизоди на гняв, срам, вина и депресия. Безсънието е постоянен проблем. Накрая сподели с мен, че има склонност да прекалява с алкохола и други обезболяващи средства като Викодин. Всички тези симптоми не само се проявяват упорито при ПТСР. Те са част от диагнозата.

— Какво ще кажете за физическите промени, които описахте — амигдала, хипокампус и така нататък? Изследвахте ли ги?

— Да, направих го.

— Какво установихте?

— Открих намаляване на кортизоновите и увеличаване на епинефриновите и норепинефриновите нива. Взети заедно, тези хормонални нива повлияват реакцията на тялото на страх и рефлекс на стряскане — и двете са извън нормата при господин Шолер.

— Какво е професионалното ви заключение? Господин Шолер страда ли от ПТСР?

Доктор Оувъртън погледна към масата на защитата, зад която седеше Ивън.

— Да. Остра и упорита форма на ПТСР. Според професионалното ми мнение в това не може да има никакво съмнение.

— Никакво съмнение. Благодаря, докторе. — Уошбърн наведе глава в учтив поклон. Обръщайки се към Милс, той вдигна ръка с длан, обърната нагоре: — Свидетелят е ваш.

* * *

— Доктор Оувъртън — започна помощничката на Областния прокурор, — според вашето свидетелство загубването на моменти не е рядкост сред хората с ПТСР. Това означава ли, че ПТСР причинява временна загуба на памет?

— Това не е точно. Думите ми бяха, мисля, че губенето на моменти е често явление, особено когато алкохолът или наркотиците са част от картината.

— О, значи само по себе си ПТСР не причинява тези загубвания?

— Ами, в известен смисъл може да се каже...

— Извинете, докторе, отговорете на въпроса ми с „да“ или „не“. ПТСР причинява ли временна загуба на паметта?

Оувъртън се намръщи и хвърли поглед към Уошбърн.

— Това често се свързва с ПТСР, да.

— Докторе, още веднъж, въпросът ми беше ПТСР причинява ли временна загуба на паметта?

Уошбърн прочисти гърло и се обади от мястото си.

— Възраavam. Тормозите свидетелката ми.

Толстън не се забави нито за секунда:

— Не се приема. — Наведе се и заговори на свидетелката: — Моля, отговорете на въпроса, докторе.

Милс светкавично се намеси:

— Бихте ли искали да ви повтора въпроса?

Толстън обърна към нея свирепа физиономия:

— Сдържайте сарказма, адвокат. Докторе, отговорете на въпроса дали ПТСР причинява временна загуба на паметта.

— Да, има известен брой описани случаи за това.

— Известен брой? С колко от тези описания сте лично запозната?

— Не съм сигурна. Доколкото си спомням, няколко.

— Няколко. Така. И казва ли някой от тези няколко случая, с които сте запозната, каква е продължителността на тези временни загубвания на паметта?

Зад нея Уошбърн отново избоботи:

— Възразявам. Предполага факти, които не са налице. Това, че докторът знае за няколко описани случая не означава, че самото временно загубване на паметта е рядко.

— Приема се.

Но Милс незабавно атакува Оувъртън:

— Докторе, тези описани случаи, които познавате, споменават ли нещо за продължителността на тези временни „изключвания“ при ПТСР?

— Да.

Милс разполагаше със собствен свидетел по този въпрос, макар че не беше сигурна дали ще го използва. Във всеки случай си бе свършила работата и познаваше фактите.

— Докторе, не е ли вярно, че тези „изключвания“ при ПТСР са доста кратки?

— Да.

— Като например това къде си държите ключовете?

— Не съм сигурна, че разбирам какво искате да кажете.

— Да речем, че си сложите ключовете на кухненския плот например, след което ви връхлита една жива травматична ретроспекция. Когато приключи, не си спомняте къде сте си оставили ключовете. Този вид „изключване“ при ПТСР е описан в литературата, нали? С други думи, загубване на паметта за сравнително кратко време?

— Така мисля, да.

Милс се върна до масата си и пи вода. Завъртя се към свидетелката и попита:

— Докторе, познат ли ви е случай на „изключване“ при ПТСР, което е траяло повече от един ден?

— Не, никога не съм чувала за такъв.

— Какво ще кажете за един час?

— Не, не мисля.

— Десет минути?

— Някъде там, може би. Ретроспективните преживявания са обикновено интензивни, но краткотрайни.

Присъстващите в залата може би не разбираха накъде точно биеше Милс с тези въпроси, но отговорът „десет минути“ ги накара да зашумят. Насърчена от това, обвинителката се приближи по-близо до свидетелката.

— Докторе, вие също свидетелствахте за временни изключвания на паметта, съчетани със злоупотреба с алкохол, наркотици или и двете. Бихте ли характеризирали подобно „губене на моменти“ като причинени от ПТСР или от злоупотребата с алкохол и наркотици?

— Свързани са. ПТСР утежнява поведението на злоупотреба.

— Но нали именно пиенето или употребата на наркотици причиняват всъщност загубата на паметта?

— Не мисля, че може да се твърди това.

— Добре, докторе. Приемането на алкохол и наркотици сами по себе си могат да доведат до състояние на безпаметност, права ли съм?

— Да.

— И това е доста често и добре документирано явление, нали?

— Да.

— Но е вярно, че състоянията на безпаметност при ПТСР са едновременно рядко срещани и краткотрайни, нали?

Уошбърн знаеше, че това е сложно съставен въпрос и подлежеше на възражение, но не виждаше какво може да спечели, ако продължава да прекъсва разпита.

— Да.

— Значи — продължи Милс, — ако сте имали временна загуба на паметта за продължителен период от време, да речем два дни, има научни доказателства, че това би могло да е причинено от алкохол и никаква научна подкрепа за предположението, че може да е предизвикана само от ПТСР, така ли е?

— Да.

— Благодаря ви, докторе. Както вече споменахте, господин Шолер ви е казал, че той е прекалявал както с алкохол, така и с Викодин, не е ли така?

Сега очевидно объркана, Оувъртън се бе навела напред на стола си. Бе стиснала с ръце преградата пред свидетелското място.

— Точно така.

— Каза ли ви също, докторе, че е злоупотребявал с алкохол и в Ирак, преди едно от онези така наречени „травмиращи преживявания“?

— Ваша чест! — Най-сетне Уошбърн беше принуден да скочи ядосан от мястото си. — Възраждам срещу характеристиката на обвинителя. Повечето от нас биха сметнали, че тежка рана в главата по време на обстрел с гранати и автомати на чужда земя, в защита на родината, е травмиращо преживяване. Няма нищо фалшиво или „така наречено“ в това.

Думите му напълно разбуниха залата и Толсън за първи път трябваше да удари с чукчето. Без да казва и дума, той изгледа яростно присъстващите и те замлъкнаха. Милс наруши мълчанието:

— Оттеглям думите „така наречен“, Ваша чест. — Но тя изобщо нямаше намерение да отстъпва: — Може би съдебния стенограф ще прочете въпроса ми отново, без обидните думи.

Толсън погледна надолу към секретарката и кимна. Жената издърпа ролката и прочете:

— „Каза ли ви също, докторе, че е злоупотребявал с алкохол и в Ирак, преди едно от онези — пауза — травмиращи преживявания?“

Стиснала устни, Оувъртън хвърли поглед към Уошбърн, след което се обърна към своя инквизитор:

— Да, направи го.

— С други думи, това че господин Шолер е прекалявал с алкохола е предхождало неговото ПТСР и само по себе си е било в състояние да причинява продължителни периоди на изключване на паметта, не е ли така?

— Очевидно — сопна се Оувъртън.

— Това означава „да“, нали?

— Да — вече през стиснати зъби отговори Оувъртън.

— И господин Шолер ви е казал, че онова изгубване на паметта след смъртта на жертвата, Рон Нолан, е траяло приблизително четири дни, нали така?

— Да.

— Благодаря, докторе. Нямам повече въпроси.

Адвокат и клиент седяха един до друг в кабината за задържаните зад съдебната зала по време на обедната почивка. Отвън през малките зарешетени прозорчета денят беше слънчев и ясен. Гледката

включваше малко поселище от новинарски микробуси, настанили се на паркинга. Устата на Уошбърн беше пълна с ливървурст и ръжен хляб, но това не му пречеше да говори.

— Няма значение — обясняваше той. — Важното е, че тя установи наличието на ПТСР. Сега само трябва да накараме Толсън да го допусне. Няма ли да си хапнеш от туршията?

— Не. Нищо не мога да поема. Вземи я.

Уошбърн спря да дъвче.

— Притеснен ли си?

— Защо да се притеснявам? Само един процес за убийство.

— Трябва да запазиш сили. — Уошбърн взе туршията и загреба. Когато най-накрая преглътна, пи вода от бутилката и си прочисти гърлото. — Но трябва да поговорим какво ще правим, ако той не го допусне.

— Имаш предвид Толсън?

Кимване.

— И стресовото разстройство. Ако получим това, имаме съдебните заседатели на наша страна. Ще научат какво е ставало в Ирак, през какво си преминал... Има приличен шанс да не те осъдят. От друга страна, тази сутрин хранех надеждите, че Тед ще разреши включването на ПТСР без изслушване, но той не го направи. Което означава, че разсъждава по въпроса. Може би си мисли, че е шашма.

— Защо трябва да мисли така? Нали самият той е изгубил крака си?

— Да, но спомни си, че каквото и да се е случило с него, той не е получил от това ПТСР. Което може да означава, че за него всичко е куп дрънканици на слабохарактерни по-нисши същества. Или на адвокати-шарлатани като мен.

— Да не си мислиш, че така повдигаш духа ми?

Уошбърн повдигна рамене, отхапа още една чудовищна хапка от сандвича си.

— Само изреждам възможностите. Виж — продължи той, — недей да униваш заради това. Половината свят е на наша страна.

— Което означава, че другата половина не е.

— Но не ни е нужна половината. Трябва ни само един от дванайсет. Така че, преодолей го, факт е, че си ранен ветеран, жертва на една вече изключително непопулярна война. Колкото повече

представяме войната като истинския разбойник, толкова повече самият Нолан ще придобива образа на нейна жертва. Ако нямаше война, никой не би бил убит. Твоите момчетата в Ирак, Нолан, никой. Освен това държим в резерв голямата изненада. Когато ти се явиш като свидетел, много умове и сърца ще бъдат разтърсени, тъй като това ще преобърне нещата наопаки и ще им предложи алтернатива за размисъл. Но всичко това разчита на ПТСР, без него играта става съвсем различна. — Уошбърн отпи вода и я завъртя в устата си, за да я изплакне. — И така, въпросът е, че ако Толсън не го допусне, ще трябва да поговорим за апел.

Ивън затвори очи за секунда, след което поклати глава:

— Изключено.

— Чакай. Преди да...

— Арън, чуй ме. Милс иска четирийсет до живот. Не мога да лежа четирийсет години.

Уошбърн го погледна. Беше прекарвал тук с клиенти повече пъти, отколкото можеше да си спомни и никога не беше лесно. Решението на Толсън за изслушване на свидетел за ПТСР бе неочаквано и може би в крайна сметка щеше да се окаже катастрофално. Уошбърн наистина беше вярвал, че аргументацията му извън зала, колкото и простичко да бе формулирана, щеше да бъде достатъчна и Толсън щеше да допусне свидетелски показания за ПТСР на процеса.

Но сега това вероятно нямаше да се случи.

Уошбърн нямаше намерение да се предава. Не беше в природата му. Но трябваше по някакъв начин да успее да обясни на Ивън, че в крайна сметка можеше и да изгубят.

— Сигурен съм, че мога да накарам Дъг Фолброк да забрави за пистолета — каза той. Всякаква употреба на огнестрелно оръжие при извършването на убийство в Калифорния автоматично добавяше двайсет години към присъдата. — Ще се борим за убийство втора степен. Ще ги намалим, да речем, на дванайсет до живот.

Ивън седеше облегнат назад, скръстил ръце.

— Не изрече ли ти безсмъртните думи: „Всичко до живот е до живот“?

— Опитвах са да остроумнича. Ти ще бъдеш образцов затворник, ще намалим до минимум.

— И все пак, дванайсет години!

Уошбърн разпери ръце и налага последната хапка от сандвича си.

— Просто казвам — той подъвка няколко пъти, — просто казвам, че може би трябва да помислиш върху това.

[1] Част от мозъка, в която се намира рецепторът на паметта. — Б.пр. ↑

[2] Част от мозъка, която е контролен център на основните импулси на страха. — Б.пр. ↑

21.

Решението да призове Антъни Онофрио като следващ свой свидетел бе продиктувано от намерението на Уошбърн да вкарва войната в процеса при всяка удобна възможност. Онофрио се беше върнал преди шест месеца и незабавно се беше обадил в офиса на Уошбърн да пита дали и как може да помогне на защитата на Ивън. Като по-стар ветеран, баща на три деца, който бе напуснал работата си в Калтранс и дома си в Халф Муун Бей, за да изпълни дълга си, както и като единствен оцелял в битката в Багдад, освен Ивън, той беше в уникалната позиция на свидетел на травмиращото събитие в основата на това изслушване.

Но дебеловратият и добродушен на вид работник едва се беше заклел пред съдебния чиновник, когато Милс скочи да отправи възражение:

— Ваша чест, последният свидетел даде показания и достатъчно удовлетворяващо от гледна точка на обвинението потвърди, че господин Шолер страда от Посттравматично стресово разстройство. Бихме искали да признаем това, макар да продължаваме да твърдим, че то няма отношение към делото. Обвинението не вижда каква доказателствена стойност, ако въобще има такава, може да прибави този свидетел към процедурата. Той дори не е бил в страната по времето на извършване на убийството и неговите показания не могат да имат отношение към вината или невинността на обвиняемия.

Съдия Толсън се облегна назад в стола зад банката и почти затвори очи. Наклони глава леко настрани.

— Господин Уошбърн?

— Ваша чест, този свидетел е от основно значение. Не може да има Посттравматично стресово разстройство, без да е имало травма, а господин Онофрио е бил свидетел на травмата, преживяна от господин Шолер, за която вече свидетелства доктор Оувъртън. Ние не просто сме наели един психиатър да дойде и да съчини състояние след събитие, което никога не се е случило. Без събитието не би могло да има такава състояние.

Един безкраен момент и противно на всякаква логика, тъй като по същество беше прав, Уошбърн изживя агонията на възможността Толсън да освободи свидетеля и да сложи край на тази линия от показанията.

Също така имаше време да разсъди, че възражението на Милс е безсмислено. На теория, разрешавайки това изслушване без присъствие на съдебни заседатели, Толсън ѝ бе дал бонус — тя щеше да научи всичките му доказателства преди да е в състояние да ги представи на процеса. Тя би трябвало да поиска да изслуша всеки свидетел, доведен от него, така че на практика бе получила двоен шанс да ги разкъсва — сега и когато бъде определен състава на съдебното жури.

Но той осъзна, че самата тя сигурно водеше игра на нерви и адреналин. Оставаше си фактът, че ако Толсън застанеше на нейна страна и не призове Онофрио като свидетел, същото възражение и обосновка можеше да се използва и при извикването на другите му свидетели, а това наистина щеше да е проблем.

Толсън сложи край на напрегнатото очакване.

— Госпожице Уелан-Мийли, — каза той — това е изслушване, което означава, че ще изслушаме какво имат хората да ни кажат преди да стигнем до процеса. Господин Уошбърн е прав. Свидетелските показания на този човек са основополагащи по въпроса с травмата. Възражението се отхвърля. Господин Уошбърн, можете да продължите.

Опитвайки се да скрие облекчението си, Уошбърн наклони глава напред — един едва забележим поклон.

— Благодаря, Ваша чест. — Обърна се към свидетеля: — Сега, господин Онофрио, бихте ли разказали на съда за връзката си с господин Шолер?

— Преди да го ранят той беше мой взводен командир в Ирак през лятото на 2003-а.

През следващите няколко минути Уошбърн преведе Онофрио през обясненията за състава на частта и общите ѝ задачи като военен конвой, след което се върна на основния въпрос.

— Господин Онофрио, казахте, че господин Шолер е бил ваш взводен командир преди да бъде ранен. Бихте ли ни разказали как точно се случи това?

— Разбира се. Ескортирахме Рон Нолан за среща с...

— Извинете — прекъсна го Уошбърн, — ескортирали сте същия Рон Нолан, който е жертва в настоящия случай?

— Да.

— Той беше с вас в Ирак?

— Да. Идваше и се връщаше, но в основни линии, да. Работеше за „Олстронг Секюрити“, които охраняваха летището в Багдад и вършеха и друга работа там. Една от редовните ни задачи беше да го водим на местата, където искаше да отиде.

— Добре, значи той беше във вашия конвой в деня, когато господин Шолер бе ранен?

— Да, беше.

Онофрио се облегна назад в стола и в основни линии разказа за случилото се, както го помнеше. Напрежението по улиците на Багдад, стрелбата на Нолан по предполагаемата кола-бомба, откритието каква бе тя всъщност и кой беше в нея, нападението с камъни и след това продължилата атака от покривите на съседните сгради.

— Веднага след като започна стрелбата и хвърлянето на гранати може би все още имахме шанс да се измъкнем, но лейтенантът не искаше да даде заповед да тръгваме, преди да сме прибрали телата на падналите в една от машините.

— Не е искал да остави никого след вас? — това беше важна информация, внимателно репетирана. Когато настъпеше моментът, Уошбърн искаше на съдебните заседатели да стане ясно, че Ивън е бил в огромна опасност, в самия център на огъня, но е действал благородно.

— Не, сър. Затова изтича до първата кола, която вече беше ударена и димеше, и се опита да извади момчетата, които бяха ранени.

— И направи това под силен обстрел?

— Да, сър. Но после улучиха втората кола и паднаха още две момчета, така че очевидно нямаше да имаме никакъв шанс да се измъкнем, ако не потеглехме веднага. Затова Нолан не преставаше да стреля отгоре и ме накара да отида до мястото, където бе притиснат Ивън. Той все още искаше да вземем някои от момчетата, ако успееше да стигне до тях, но някъде зад нас дойде граната и в следващия миг като погледнах, той беше на земята.

— Какво се случи?

— Беше ударен от шрапнел или нещо друго. В главата. Навсякъде имаше кръв. Помислих, че е умрял. Помислих, че всички сме мъртви.

— Добре, благодаря, господин Онофрио. Радвам се, че сте успели да се върнете жив у дома. — Той се полуизвърна към Милс. — Свидетелят е ваш.

* * *

Милс смяташе, че нямаше шанс да спечели от кръстосан разпит на свидетеля и едва не го освободи, но реши че няма да изгуби ако се възползва от съвета на съдията и чуе какво има да казва човекът. Сега нямаше съдебни заседатели, които да слушат и може би щеше да се натъкне на някаква обещаваща нишка, която да поразнищи по време на процеса. Щом Уошбърн възнамеряваше да призовава свидетели, които според нея нямаха връзка с делото, защо да не се възползва от възможността да полоува в подмолите.

— Господин Онофрио — започна тя, — позволете ми най-напред да кажа от името на всички в тази зала, колко сме радостни от факта, че сте се завърнали жив. Благодарим ви, че служихте на страната ни.

Смутен, Онофрио сви рамене и измърмори:

— Няма защо.

— Едно от нещата, които ме изненадаха в показанията ви беше фактът, че вие не сте били изпратени да вършите работата на конвой. Правилно ли ви разбрах?

Онофрио кимна.

— Точно така. Предполагаше се, че трябва да се грижим за поддръжката на тежкотоварни транспортни средства, но когато пристигнахме в Кувейт, те все още не бяха там, затова отделиха част от нас като конвоиращи групи.

Разпитът се отклоняваше далече от темата, но Уошбърн последва собствения си съвет и го остави да продължи. По-добре да чуе отговора сега, отколкото да научи пред съдебните заседатели за някой подводен камък в показанията на свидетеля.

— Какво беше мнението ви за това? — попита Милс.

Или въпросът, или нейната наивност го накара да се усмихне.

— Никой не ни е питал. Не сме водили преговори.

— Да, разбирам това. Но работата като конвой на фронта — не беше ли по-опасна, отколкото работата, която първоначално е била определена за вас?

— Умножено по десет. Може би дваисет.

— Така ли? Значи много по-опасна?

— Да, много повече.

Милс спря, после продължи обстрела:

— Вие не възразихте ли срещу това?

— Разбира се. Но какво можем да направим?

— Не знам, господин Онофрио. Вие какво направихте?

— Ами оплакахме се на лейтенант Шолер. Помолихме го да говори с командира на базата и да види дали не можем да бъдем прехвърлени отново там, в редовната ни част.

— И той направи ли го?

— Опита се, но не успя да се срещне с него. Поне не навреме.

След това, опитвайки се да бъде полезен, Онофрио добави:

— Смяташе да помоли Нолан да използва връзките си сред висшия офицерски състав, но това отново не стана навреме.

— Господин Шолер е мислел, че господин Нолан има връзки да му помогне? Как така? Бяха ли приятели?

— Бих казал да.

— Близки приятели?

— Не знам. — Той отново сви рамене, после пусна бомбата: — Най-малкото бяха приятели на чашка.

Едва бе осъзнала значението на тези думи, когато Уошбърн изригна зад нея:

— Възразявам! Това няма връзка с въпроса.

Но това беше чист блъф. Никой в съда не намираше ни най-малко, че тази информация е неуместна и Толсън мигновено запечата това мнение:

— Отхвърля се.

Милс стискаше уста, за да не разкрие задоволството си.

— Благодаря, Ваша чест. — След това отново към свидетеля: — Господин Онофрио, когато характеризирахте приятелството между господин Нолан и господин Шолер като „приятели на чашка“, имахте предвид, че са пили заедно?

Онофрио, доловил паниката в гласа на Уошбърн, хвърли бърз поглед към масата на защитата.

— Понякога да.

— Виждали сте ги да пият заедно или сте смятали, че пият заедно?

— Да, пиеха заедно.

— Господин Онофрио, в армията има правилото да не се пие по време на дежурство или в зона на военни действия, нали?

— Да.

— Но господин Шолер е нарушавал това правило?

— Предполагам, да.

— Вие лично били ли сте свидетел на това?

— Да.

— Колко пъти?

— Не знам точно. Няколко.

— Повече от пет пъти?

— Ваша чест, свидетелят е подложен на тормоз — обади се Уошбърн.

— Отхвърля се.

Милс кимна.

— Повече от пет пъти ли, господин Онофрио?

— Може би.

— Повече от десет?

— Не съм ги броил. Наистина не мога да кажа със сигурност.

— Веднъж на ден? На седмица? На месец?

— Няколко пъти в седмицата.

— Добре, тогава. Господин Шолер пиеше ли повече от нормалното?

— Възразявам — изпя Уошбърн. — Изисква от свидетеля да направи заключение.

— Отхвърля се — отговори Толсън. — Даже един лаик може да даде мнение по въпроса за трезвостта.

Милс се забави. Беше напипала нещо много добро и не искаше да го проиграва.

— Господин Шолер изглеждал ли е някога пиян по време на служба?

— Възразявам! Искане заключение.

— Отхвърля се.

Милс опита отново:

— Виждали ли сте лично Господин Шолер пиян, след като е пил с господин Нолан?

Онофрио хвърли още един тревожен поглед към Уошбърн и Ивън.

— Да, мадам.

— И под пиян разбирате завален говор и несигурна походка?

— Да, мадам.

— Господин Онофрио, кога за последно си спомняте да сте забелязали тези неща — завален говор и несигурна походка — у обвиняемия?

Онофрио наведе поглед към скута си.

— Последната му нощ там.

— Нощта преди инцидента в Масба, това ли имате предвид?

Той тежко въздъхна и бавно кимна.

— Точно това имах предвид.

— Господин Онофрио, в деня, когато започна стрелбата, когато господин Шолер водеше конвоя и попаднахте в засада, изглеждаше ли пиян?

— Не, мадам — категорично отговори Онофрио.

Милс замълча, после го каза:

— Но определено имаше махмурлук, нали?

* * *

Стивън Рей, водещият заниманията езиков терапевт от Уолтър Рийд, кимна ентузиазирано към Уошбърн от стола на свидетелското място.

— Той определено е един от успешните случаи. Работеше упорито и също така имаше късмет. Но успехът въобще не омаловажава сериозността на травмата му. В продължение на около два месеца имаше съмнения дали ще живее, а след това дойде въпросът доколко ще се възстанови, ако това въобще стане.

— Кои бяха най-засегнатите области?

— Е, най-засегнати бяха речта и паметта, макар че в началото имаше проблеми и с координацията, които се разрешиха донякъде от само себе си.

— И в какво се изразяваха проблемите с паметта?

— В началото, след операцията разбира се, той остана почти постоянно в безсъзнание три седмици — всъщност, мисля че го държаха изкуствено в кома, докато не бяха напълно сигурни, че достатъчно се е подобрил, за да се справи, ако е в съзнание. Все пак не съм сто процента сигурен в това. Не бях член на неговия лекуващ екип. Не съм лекар. Но когато за първи път се срещнах с Ивън той имаше сериозни проблеми с паметта и когнитивните функции. Не знаеше къде се намира, смяташе, че работя за ЦРУ, не знаеше какво точно се е случило с него. Но преди всичко, беше изчезнал целият му речник.

— И нямаше никакви думи?

— В началото много малко. Но с времето и напредъка на оздравителния процес той си върна най-често употребяваните думи.

— Това нормално ли беше?

— До голяма степен да. Но голяма част от това се дължеше на активна тренировка на мозъка или научаване отново на всичко, което някога е знаел. Използвах карти с думи и картинки, както се прави, когато учите чужд език. Ивън отбеляза забележителен напредък, особено като го сравнявам с други наши пациенти, които никога не възстановяват способността си да говорят или разсъждават.

Уошбърн кимна.

— Но даже и при този напредък, колко дълго остана Ивън на лечение в Уолтър Рийд?

— Почти шест месеца.

— Шест месеца. И по време на тези шест месеца, докато той така добре напредваше, страдаше ли от „изключване“ на съзнанието?

— Не съм сигурен какво точно разбирате под „изключване“ на съзнанието.

— Периоди, през които той не може да си спомни какво е правил или къде е бил, както когато за първи път е дошъл в съзнание след операцията.

— А, да. Не бяха редки.

— Не редки. Значи са били чести?

— Да, но това е нормално да се очаква при, случаите на травма на мозъка.

— И колко дълго продължаваше подобен период на „изключване“?

— Това също варираше. Помня един случай с Ивън, три или четири месеца след терапията. Събуди се убеден, че е в Багдад. Не разбираше защо навън има сняг, след като в Багдад е лято. Смятах, че е достатъчно сериозно влошаване, за да го докладвам на лекарите, но на третата сутрин той се събуди и беше добре.

— И вече не мислеше, че е в Багдад?

— Не. Знаеше, че е в „Уолтър Рийд“. Започна оттам, откъдето беше спряло възстановяването му.

— Но през тези три дни всичко беше различно?

— Ако можехте да питате него, той беше в Багдад.

— Разбирам. Сега нека ви попитам друго, господин Рей. След като Ивън се събуди със съзнанието, че е в „Уолтър Рийд“, а не в Багдад, вие попитахте ли го какво си спомня от момента, когато е смятал, че е в Багдад? С други думи, попитахте ли го какво си спомня от последните три дни?

— Да, попитах го. Не помнеше нищо.

— Въобще нищо?

— Нищо. Всъщност, реши че си правя шега с него. Тези дни просто бяха минали сякаш той никога не ги беше живял.

— Благодаря, господин Рей. Госпожице Уелан-Мийли, свидетелят е ваш.

* * *

— Господин Рей, посети ли Рон Нолан господин Шолер в „Уолтър Рийд“?

— Да, дойде. Аз го видях.

— Взехте ли участие в разговора им?

— Всъщност, не.

Милс продължи направо:

— Бихте ли описали поведението на Ивън след като господин Нолан си замина?

— Беше много разстроен и ядосан до сълзи. Помня ясно как по-късно получи толкова силна мигрена, че се наложи известно време да приема успокоителни.

Милс замълча за момент, питайки се докъде може да стигне по този въпрос. Разбира се, ако Рей бъде допуснат до процеса, можеше да разнищи още темата за гнева и ревността на Ивън, но днес не биваше да преиграва. Знаеше, че ако й потрябва, той щеше да участва в процеса.

— Благодаря, господин Рей. Нямам повече въпроси.

* * *

Тъй като присъстваше в списъка със свидетели на обвинението, Тара не беше допусната в съдебната зала. Сега беше 5:15 и в стаята за посещения в затвора тя хапеше долната си устна и се опитваше да се усмихва храбро всеки път, когато срещнеше очите на Ивън.

След малко седнаха от двете страни на прозореца, който им бяха посочили днес, на столовете от всяка страна на дупката в преградата от плексиглас, през която щяха да разговарят. Всичко беше така познато и все пак толкова ужасно. Но Тара не искаше да се концентрира само върху лошото. Смяташе да последва примера на Ейлийн, така положително настроена и пълна с оптимизъм.

— Видях те по телевизията със сако и вратовръзка.

— Мисля, че ти бях казал. В съда трябва да изглеждам като свестен човек.

— Изглеждаш свестен човек и сега.

— Ако се проведе референдум, повечето хора биха казали, че изглеждам като типичен пандизчия с този гащеризон. Какво казват по телевизията?

— Казаха, че всичко е каша. Ти какво мислиш?

Сви рамене.

— Все още няма съдебно жури, така че нищо от това не се брой, но на мен не ми изглеждаше такава каша. Тази прокурорка е много упорита. Натисна темата за пиенето.

— Защо толкова й е дотрябвало това?

— Арън казва, че е заради съдебните заседатели. Те няма да са предразположени да харесват или да вярват на един пияница. Докато ако страдам от ПТСР и изпадам в състояния на безпаметност, тогава съм ветеран от войната с умствено разстройство, попаднал в ужасна ситуация, която всъщност не той е създал, и състраданието им ще потече като мед. Знам, че е цинично, но ако спечелим ПТСР, това до известна степен ще обясни пиенето. Не че аз смятам да го използвам като извинение пред себе си. Пиенето, имам предвид. — Той сведе поглед за малко. — Все още не знам какво ми беше станало онази нощ, защо не се прибрах с теб.

— А идвало ли ти е наум, че аргументите на този господин Уошбърн са верни и въобще не са цинични в крайна сметка? Че мозъкът ти не е бил оздравял напълно и не си бил в състояние да действаш разумно? Че способността ти да осъзнаваш въобще е била изключена? И като сложиш ПТСР върху всичко това, не виждам как едно жури от съдебни заседатели може да те осъди за убийство първа степен.

— Ами да се надяваме.

Той млъкна, за миг сякаш се накани да каже нещо, но го задържа.

— Какво има? — попита тя.

Той пое дълбоко дъх, после го изпусна.

— Днес на обяд Арън каза, че не е зле да започна да мисля дали да не се призная за виновен и да започнем да се договаряме след фазата на изслушването, ако съдията не допусне ПТСР.

— Да се договаряте? Защо? Нали през цялото време казваше, че ще спечелим?

— Очевидно без ПТСР не е много сигурно.

— Добре, а съдията защо да не го приеме?

— Не знам. Преди Арън дори не смяташе, че това е някакъв проблем, докато Толсън не разпреди изслушването днес. Но сега е проблем и ако изгубим... — той вдигна рамене.

— За какво ще апелираш?

— Убийство втора степен. Арън смята, че може да ги убеди да не включват пистолета.

— И колко дълго ще е в такъв случай?

Той се поколеба за миг.

— Дванайсет до живот.

Главата на Тара се отпусна като отсечена — След минута вдигна очи, пълни със сълзи.

— Ако подадеш апел, това няма ли да означава, че си го извършил?

— Да.

— Не можеш да го направиш.

— Не мисля, че мога.

— Не си ли спомняш нищо от тези четири дни?

— Тара, хиляди пъти говорихме за това.

— Добре, може би на хиляда и първия...

Той поклати глава.

— Няма да стане. Спомням си, че отидох у Рон след като те оставих. Помня, че го ударих и той ме удари и се сбихме. И после не помня нищо, събудих се в затвора. Съжалявам. Съжалявам, но нищо не може да излезе от това. Сякаш потънах в онова проклето пиянство.

Тара прехапа устна.

— Не можеш да признаеш, че си го извършил, Ивън. Не можем да се оставим да бъдем победени.

— И аз така си мислех. Но ако това стане — ако ни надвият, имам предвид — тогава ще бъда в затвора много по-дълго от дванайсет години.

— Ще чакам, Ивън. Наистина ще чакам.

— Нямам право да те моля да го направиш.

Тя разтърка чело с длан.

— Господи!

— Едва ли те чува — каза Ивън.

* * *

През следващите два и половина еднообразни дни на технически показания Арън Уошбърн призова двама психолози, които бяха провели серии от тестове с Ивън. Тестове за личностните му качества, нервно-психически тестове, за интелигентност, за възприятията, концентрацията и паметта. И двамата потвърдиха становището на Оувъртън, че Ивън определено страда от симптомите, присъщи на ПТСР. Той извика и няколко служители от полицейското управление на

Редууд Сити, които бяха работили с Ивън и бяха ставали свидетели на моменти, в които той е показвал симптоми на ПТСР — по-специално неуместен смях и афазия на речта — дълга пауза в потока на изказването му. Лейтенант Лохланд описа ирационалния му гняв и някои от жалбите срещу Ивън, свързани с работата му по програмата за борба с наркотиците.

Сега беше петък, обедната почивка бе свършила, както и предварителното изслушване за ПТСР, и съдия Толсън бе повикал и двамата адвокати в стаята си отзад. За разлика от обичайната си приветливост извън съдебната зала, днес — може би смазан от сериозността на въпроса, може би смирен пред сериозността на решението, което му предстоеше да вземе — той седеше през цялото време облегнат назад в креслото си, с ръце кръстосани отпред върху робата. Неподвижен и безизразен, той изчака Милс и Уошбърн да заемат местата си, а секретарката да подготви машината за запис.

Най-сетне ги погледна, прие едно кимване от нейна страна и се прокашля:

— Господин Уошбърн — започна той — за протокола, призовахте ли всички свои свидетели, свързани с показанията за ПТСР, които възнамерявахте да изправите пред съдебните заседатели?

— Да, Ваша чест.

— Госпожице Мийли, обвинението има ли да предложи някакви доказателства по този въпрос?

— Не, Ваша чест.

— Добре. Преди да се произнеса по петиция 402 на обвинението, бихте ли искали да направите някакъв коментар?

— Само онова, което казах в началото, Ваша чест. Моят клиент господин Шолер несъмнено е с доказано ПТСР и това на свой ред подкрепя твърдението, че той не помни нищо от онзи период от време.

Толсън се обърна към обвинителя:

— Госпожице Мийли? Коментар?

— След изслушването на свидетелските показания, Ваша чест, ние продължаваме да смятаме, че проблемът с ПТСР няма отношение към делото и може да предубеди съдебните заседатели. Позицията на обвиняемия в дадения момент е, че той не е извършил убийството. Следователно не става дума за това да е имало спор, бой, разгорещаване на страстите или дори самозащита. Единственият

възможен резултат от доказването на ПТСР ще бъде да се предизвика състраданието на съдебното жури.

Толсън остана неподвижен още няколко секунди, след това се наклони напред и постави ръце със склучени длани върху бюрото си.

— Госпрдин Уошбърн, по същество съм съгласен с госпожица Уелан-Мийли. Дълго и сериозно размишлявах, претегляй възможността за създаване на предубеденост срещу доказателствената стойност. Решението ми е да не допусна свидетелските показания за ПТСР.

Уошбърн, зашеметен от това решение, вдигна двете длани към лицето си, след което ги спусна върху страничните облегалки на стола, за да овладее емоцията.

— Ваша чест — изрече той, — при всичкото ми уважение, тези доказателства трябва да бъдат допуснати.

— За вашите цели може би да, но не и от гледна точка на правораздаването, господин адвокат. То е недопустимо, тъй като няма връзка с доказателствата за убийството на господин Нолан. Освен това съществува възможността да изгубим много време и да объркаме журито. Ако допусна експертните показания по въпросите на психиката, съдебните заседатели неизбежно ще чуят много слухове, което иначе няма да се допусне, те няма да станат обект на кръстосан разпит и по всяка вероятност ще предубедят съдебното преследване в полза на защитата, пробуждайки неприязън към жертвата. Когато съпоставите това с напълно умозрителния аргумент, че обвиняемият *може би е* изживявал епизод на ПТСР, когато е убил жертвата, което между другото той отрича да е направил, цялата история носи риска да превърнем този процес в цирк. Ако не ми кажете, че вашият клиент или някой друг ще свидетелства за убийство при самозащита сега, в единайсет часа, това доказателство няма да бъде допуснато в зала.

— Ваша чест — Уошбърн свали кръстосания си крак и се наклони напред в стола. Обикновено успяваше да запази самообладание, но сега старият адвокат се беше изпотил по време на монолога на съдията. Той изтри врата си с носната кърпа от джоба на сакото. Погледна към съдебния секретар и въздадена напълно обезсърчен. — Разбира се, това унищожават защитата, Ваша чест, и се надявам съдът да запази своята непредубеденост, когато делото влезе за разглеждане.

— Разбира се, господин адвокат — каза Толсън с най-резкия си тон, — непредубедеността на този съд е легендарна.

22.

— Дами и господа съдебни заседатели.

В този ден — сряда, две седмици след решението за ПТСР — Милс бе облякла убито син костюм върху бяла блуза. Ниски черни обувки и никакви бижута. Заседателите знаеха, че тя е на държавна заплата и се очакваше да се облича като юрист и дама. Външността ѝ трябваше да е на професионалист. И най-малкият намек за нещо крещящо можеше да се вземе за неуважение, даже арогантност. Представлявайки народа на щата Калифорния пред това жури от седем мъже и пет жени, тя не искаше в нея да има нищо предизвикващо ненужно внимание. Нито агресивна, нито враждебна, тя щеше да е простият глас на истината и разума в излагането на позицията на обвинението.

Като тръгна от средата на залата, Милс измина късо разстояние към председателя на съдебното жури, тръгна покрай цялата редица съдебни заседатели, а после спря за малко до своята маса, за да обърне страница в папката и да погледне бележките си. След това се върна, откъдето беше тръгнала. Прибягваше до това средство, за да се овладее напълно. Също така вярваше в контакта с очите на всеки един член на съдебното жури. Посланието бе ясно — тя се изравняваше с всеки от тях, минаваше от човек на човек, поглеждаше ги право в очите и непоколебимо им казваше истината.

— Добро утро. Както знаете от въпросите, на които отговаряхте по време на избирането ви за заседатели в това жури, ние ще работим тук през по-голямата част на период от две седмици, изслушвайки показанията, които доказват, че този обвиняем — тук тя се обърна и посочи Ивън, — е убил човек на име Рон Нолан. В това няма никакво съмнение. Обвиняемият е мразел Рон Нолан. Той му бил откраднал приятелката. Мразел го заради успехите му в бизнеса там, в Ирак, където обвиняемият е бил ранен, докато служил в армията. Той обвинявал Рон Нолан за получените рани. Рани, които обвиняемият всъщност получил, защото след дълга пиянска нощ повел хората си към засада в Ирак. Ивън Шолер мразел Рон Нолан.

Той не го криел. Казал на родителите, на приятелката си. Намекнал за това пред няколко от полицейските офицери, с които работел. Шпионирал Рон Нолан, възползвайки се незаконно от полицейска информация, за да открие къде живее. Влязъл незаконно в дома на Рон Нолан и се опитал да го уличи в убийството на двама иракски граждани в нашата страна.

Накрая ще бъде доказано, че обвиняемият внимателно е обмислял и планирал това убийство. Няколко дни преди да нападне господин Нолан обвиняемият, по време на служба и с униформата си на полицаи от Редууд Сити, влязъл във връзка с един ключар и с измама го накарал да отвори къщата на господин Нолан. Ключарят пуснал обвиняемия в къщата. При последвалия обиск ФБР открива подхвърлени в къщата доказателства, свързани с убийството на Ибрахим и Шата Халил. За лош късмет на обвиняемия планът се провалил, когато Рон Нолан открил подхвърлените доказателства и повикал ФБР, които открили отпечатъците на обвиняемия в дома на господин Нолан.

Обвиняемият мразел Рон Нолан, и след като не успял да го натопи за убийство, в пиянския си гняв отишъл в дома му и го убил. Истинската причина за смъртта е единичен пистолетен изстрел в главата. Не просто в главата, забележете, а от пистолет, насочен към черепа от няколко сантиметра разстояние.

Но обвиняемият не просто убил Рон Нолан. Преди това му нанесъл зверски побой. Счупил челюстта му и поне две ребра. Оставил натъртвания и рани по цялото тяло на Рон Нолан. Доказателствата ще покажат, че този обвиняем е мразил Рон Нолан и го е убил.

Но ако е станало това, откъде знаем, че той го е направил? Да започнем с факта, че казал на приятелката си, че ще го направи. Оставил отпечатъка си върху оръжието на убийството, открито край тялото. Часове след убийството полицията намира обвиняемия да се крие в апартамента си, с кръвта на Рон Нолан по ръцете и дрехите, с все още незаздравелите рани от побоя и с кръв от убийтия по месинговите боксове, които използвал при боя.

Този обвиняем мразел Рон Нолан и го убил. И го убил по начин, който законът определя като убийство от първа степен. След

излагането на доказателствата по това, аз ще застана отново пред вас и ще поискам присъда именно за този вид престъпление.

Милс говореше като по учебник, безпристрастно излагайки елементите на обвинението. Като всички държавни обвинители, тя упорито наричаше убития „господин Нолан“, а по-късно даже само Рон, за да го очовечи в очите на журито — едно живо, дишащо човешко същество, чийто живот е бил преждевременно отнет. По същата причина Ивън Шолер завинаги щеше да си остане „обвиняемият“ или още по-безличното „ответник“ — клиничен термин, показващ положението му в обществото, в което сега бе изпаднал. Безименен, безличен извратител на обществения ред, който заслужаваше само най-беглото припознаване като човешко същество и никакво съчувствие.

Още веднъж застанала в средата на залата, тя замълча, забелязала, че Уошбърн я беше оставил толкова дълго да говори без да отправя възражения. Знаеше, че това е пресметната техника, която трябваше да е сигнал за съдебните заседатели, че въпреки тази очевидно заклеймяваща литания, отправена към обвиняемия, защитата оставаше уверена — не, дори незасегната от тези изявления.

С театрална въздишка Милс погледна към масата на защитата, но този поглед излъчваше тъга и смирение. На никого не би било приятно да произнесе думите, които тя Току-що бе изрекла. Положението, в което хората са поставени понякога, е тежко бреме. Милс бе свършила своята неприятна, но необходима работа, надявайки се справедливостта да възтържествува над злия обвиняем и да донесе спокойствие на паметта на жертвата и нейните близки.

* * *

Уошбърн можеше да избира дали да излезе сега на ход с началното изявление на защитата или да почака обвинението да изложи своя случай и да го направи след това. Когато Милс седна, Толсън го попита кое от двете би искал да направи и той отговори, че ще направи изявлението си сега. Не искаше да позволи съдебното жури да прекара твърде дълго с едната история, без да е наясно, че има и друга история или друга страна на същата. Намираще, че ако

обвинението направи едно неоспорено начално изявление и продължи цяла седмица след това да призовава само свои свидетели, всичко което той щеше да е в състояние да направи, беше да играе в защита. А този пасивен стил не печелеше много дела.

Обаче като продължение на своята първоначална стратегия да избягва прекъсванията и възраженията, едва съобщил на съдията своето решение да направи изявление — какъв ентузиазъм да защитава невинния си клиент! — той накара публиката да се разкикоти, коментирайки с най-дружески маниер:

— Но след красноречивата предварителна пледоария на госпожица Уелан-Мийли, Ваша чест, мехурът на един стар провинциален адвокат би могъл да се възползва от една кратко прекъсване.

С това разбира се искаше да покаже, че началото на обвинението ни най-малко не беше застрашило клиента му, дори не беше поставило под въпрос невинността на Ивън Шолер. Само след минута Уошбърн щеше да се върне към това в своето първо изявление и да разясни онези малки неприятни несъответствия, които може би вменяваха вина на Ивън.

Но първо трябваше да си изпразни мехура.

Макар че всъщност не го направи.

Съдията даде петнайсет минути и Уошбърн и Ивън се възползваха от възможността да минат през задната врата на залата в малката арестантска килия, където седнаха един срещу друг върху студените бетонни блокчета, които изпълняваха ролята на пейки. Уошбърн се беше избърснал внимателно, но вече трети ден изпускаше по едно доста забележимо петно покрай челюстта. Освен това той, който никога не бе бил елегантен от гледна точка на шивашкото изкуство, сега в твърде големия си пшеничен костюм и нелепата оранжева връзка изглеждаше особено размъкнат. Така щеше да е всеки ден от процеса. Старите десет години обувки от перфорирана кожа имаха протрити връзки и дупки на двете подметки, така че можеше да кръстоса, който и да е крак и да предаде послание към обикновените хора. Съдебните заседатели, твърдо вярваше той, не обичаха изтупани адвокати на защитата. Те харесваха истински хора, които говореха открито, и уважаваха тяхната интелигентност. Пък и в края на краищата малко индивидуално излъчване нямаше да навреди.

Ала сега непосредствената му грижа беше неговият клиент. Ивън се беше облякъл много спретнато. За разлика от адвокатите на защитата, съдебните журита бяха склонни да харесват симпатичните и прилично облечени обвиняеми. Не прекалено елегантни, при жури със седем мъже, но порядъчни. Езикът на тялото у Ивън вече говореше с акцента на поражение и отпуснатост — което не бе неочаквано, като се има предвид ефектното бичуване от страна на Милс — но все пак будеше тревога.

И двамата седяха с лакти върху коленете, почти докоснали глави.

— Не ми изглеждаш добре — каза Уошбърн. — Разтърси ли те?

Ивън вдигна поглед.

— Не вярвах, че съм могъл да направя толкова глупости.

— Бил си ранен — каза Уошбърн с очевидна искреност. — Още не си се бил възстановил. Сега вече си.

— Вярваш ли в това, което говориш?

— Убеден съм.

Пауза.

— Вярваш ли на мен?

— Нямах да съм тук, ако не ти вярвах.

— Това истина ли е?

Уошбърн изчака една дълга секунда.

— Това е божията истина, синко. Може и да не знаеш какво си направил, но знаеш ли на какво прилича това?

— На какво?

— На невинност. Ако не си бил там, не би могъл да знаеш какво е станало, нали?

Ивън въздъхна.

— Арън, аз влязох с взлом в къщата му.

— Не си влязъл с взлом, просто си влязъл.

— Както и да е. Това бе просто глупаво.

— Съгласен съм. Тъкмо това е едно от нещата, които намирам за очарователни в това дело — цялата глупост. — Той вдигна ръка. — Не се шегувам. Ти призна голяма част глупави постъпки плюс факта, че пиеш прекалено много, което никога не помага, но никога не си признавал, че си подхвърлил онези неща в дома на Нолан, нали?

— Защото не съм.

— Ти го знаеш. Аз го знам. А това би било още едно глупаво нещо. Така че не глупостта те държи в това положение. Разбираш ли какво искам да кажа? Да си останеш пиян четири дни след като си се сбил с Нолан е било глупаво. Да не ходиш на работа през цялото това време е било глупаво. Но ти не може да си шофирал до дома на Нолан в алкохолен ступор, да влезеш вътре по някакъв начин, без това да го накара да скочи по тревога, да вземеш пистолета му и да го убиеш. Не би могъл да го направиш. Умът ти, извинявай, е бил в твърде глупаво състояние. Който го е планирал и изчислил момента, го е направил както трябва. Наречи ме мекосърдечен романтик, но не виждам как може да си бил ти.

Ивън едва не се засмя.

— Това ли смяташ да твърдиш?

— Ако успея да го завъртя, което може да се окаже трудно. Но слушай, най-важното е...

— Слушам.

— Искам да си малко по-наперен там вътре. Не е нужно да си пълен с негодувание, или ядосан или каквото и да е друго отрицателно излъчване. Трябва да стоиш изправен и да не позволяваш купчината кал, която тя ще стовари отгоре ти да те смаже. Ще изглеждаш виновен и жалък.

— Искаш да изглеждам щастлив?

— Не. За бога, не. Ти си несправедливо обвинен. Никой не е щастлив в такова положение. Но ти си войник. Биеш се за добрата кауза. Преживял си битки, предателство, рана в главата, алкохолизъм и сега тази оскърбителна история. Преборил си се с всичко дотук и сега си изправен срещу това. Ето посланието. Не го забравяй. Онези съдебни заседатели ще се опитат да бъдат обективни, но все пак те са дванайсет непредсказуеми човешки същества. Помни това. И ако са склонни да те харесват, това няма да е лошо. Всеки един от гласовете има еднаква стойност. Един повече на твоя страна и всичко ще приключи.

Ивън се опъна и изправи гръб до стената.

— Наистина ли мислиш, че все още можем да спечелим това нещо?

— Не сме тук, за да губим, Ивън. Така че, когато след малко изляза да правя панаирджийски маймунджилъци, няма да е лошо да

има един ентузиазирани фен на балкона с фъстъците. Смяташ ли, че можеш да го направиш?

— Ще опитам. Само да знаех какъв е този балкон с фъстъците.

— Не знаеш ли? Балкона с фъстъците. Хауди Дуди, Бъфало Боб, Клоунът Кларабел. Всички онези чешити. — Но очевидно Ивън не знаеше нищо за „Шоуто на Хауди Дуди“. Уошбърн го тупна по рамото. — Както и да е. Забрави галерията с фъстъците. Просто стой там и постоянно си напомняй, че съдебните заседатели те наблюдават. Ще се справим.

— Щом казваш, Арън.

В този момент съдебният пристав почука и отвори вратата на залата, съобщавайки, че почивката е свършила. Уошбърн остави Ивън да мине пред него, след което за миг спря на прага. Сърцето му прескочи. После пак. Преди пет години беше прекарал инфаркт, но сега усещането беше напълно различно. Нямаше болка. От аритмията дъхът му спря и това беше, моментът отмина. Ала изведнъж установи, че увереността, с която бе говорил на Ивън бе изчезнала. Суровата реалност беше, че остарява и тялото му използваше възможността да му напомни за това. Упорито се опитваше да изживява всеки ден с мита, че все още е на върха на силите си и ще живее вечно. Истината бе, че е доста по-възрастен от поколението на Хауди Дуди, може би по-стар даже от самия Бъфало Боб, който отдавна не бе сред живите. Бе изгубил битката за ПТСР срещу много по-млад опонент и сега каквото и да говореше на Ивън, го очакваше още по-тежка борба с Милс. Порази го мисълта, че този път може да не надвие, че старостта и лукавството може да не победят младостта и уменията.

Когато пристъпи в съдебната зала след клиента си, той осъзна, че е оставил раменете си да се отпуснат, а дясната му ръка е сложена върху гърдите. Наложил си да я свали, изпънал се, улови погледа на младата и самоуверена Мери Патриша Уелан-Мийлър, седнала до своята маса, и изпрати натам светнала от зъби усмивка, с която всеки кон би се гордял.

* * *

— Приятели, ще говоря само няколко минути, за да ви кажа за останалите доказателства по това дело — неща, които обвинението предпочете да не спомене, понеже не се вписват във версията на госпожица Мийли за случилото се; както и неща, които на края на този процес все още ще останат необяснени. Тези доказателства ще ви накарат да се питате дали Ивън Шолер е убил Рон Нолан, ще оставят у вас основателно съмнение и ще ви наложат — на вас, които желаете да изпълните клетвата си като съдебни заседатели — да обявите Ивън Шолер за невинен.

Уошбърн застана с ръце в джобовете, спокоен и мил. Всъщност беше печелил няколко рунда с Толсън в съдебна зала, макар че сега му липсваше това усещане. Но целият въпрос за Ирак, беше спорил той, трябва да е част от процеса. Имаше връзка със случилото се и бе от особено значение, дори само за да могат съдебните заседатели да разберат сложните отношения между обвиняемия и жертвата. И Толсън се беше съгласил с него. До известна степен.

Сега искаше да установи точно докъде стигаше тази степен.

— Този случай, както и всичко около него, е започнал в Ирак — подхвана той. — Важно е да се разбере значението на ролята, която Ирак играе в цялата история, защото толкова голяма част от доказателствата на обвинението рисува господин Шолер в отрицателна светлина, а всъщност картината става съвсем друга, когато се разгледа в контекста на случилото се там.

Ще чуете свидетелски разкази, че убитият е бил отлично обучен наемник с дълъг списък на участия в явни и тайни операции в някои от най-горещите точки в света. — Афганистан, Кувейт, Салвадор и Ирак. В момента, когато е убит, той е работил като държавен контрагент за „Олстронг Секюрити“, която има офиси както тук, в Калифорния, така и в Ирак. През целия си съзнателен живот този човек е бил заобиколен от смърт и насилие. Така си изкарвал прехраната и бил добър в това.

Ивън Шолер от друга страна работил като патрулиращ полицаи в Редууд Сити, докато не бил повикан в армията и изпратен в Ирак през първите месеци след нахлуването там. Служил там три месеца, преди да бъде въвлечен в престрелка с ислямистки бунтовници в Багдад, при която бил ранен в главата и получил травма на мозъка. По време на

комата, продължила единайсет дни, той бил пренесен със самолет първо до военнополова болница в Ирак, след това в Германия и накрая в болницата „Уолтър Рийд“. През март 2004-а той се е върнал на работа в полицейското управление на този град.

Направи пауза, за да срещне още няколко чифта очи в редицата на съдебните заседатели. Ето това е, помисли с известно облекчение и задоволство. Кратко и сладкодумно, и бяха негови. Беше се надявал, че изваждането на тази информация още на старта и на преден план можеше да улови Милс в затишието на началните удари и определено беше успял.

Бум! Обичаше драмата на процеса.

Пое си дъх и забравил за сърцебиенето мина на по-спорните въпроси на доказателствената част.

— Госпожица Мийли описа надълго и нашироко доказателствата, които според нея ще ви накарат да осъдите Ивън за убийство от първа степен. Тези доказателства не са нито толкова ясни, нито неопровержими, както може би ви е подвела да повярвате. Тя говори много за деня на убийството. Но само като начало искам да ви кажа, че ние не знаем кой е денят на убийството. Господин Нолан е видян за последно на трети юни, сряда. Бил е открит мъртъв на шести юни, събота.

Държавният обвинител каза, че той е бил убит на трети, в сряда. Ако е така, това би било удобно за обвинението, защото точно на този ден моят клиент е изрекъл остри думи за господин Нолан. Свидетелските показания ще докажат, и тук не може да има спор, че Ивън е пил прекалено много същата нощ, в един бар на няколко пресечки оттук, Стара Градска Травена. Там той научава, че убитият се е опитал да го уличи в убийството на двама иракски граждани. Тара Уитли, приятелката на Ивън, ще ви разкаже как пиан и разгневен, той й казал, че ще отиде в жилището на господин Нолан и ще го убие. И действително Ивън никога не е отричал, че отишъл онази нощ там и двамата се сбили.

Затова обвинението твърди и желае да ви накара да заключите, че именно в онази нощ той е бил убит. Но както казва пословицата,

само желание не стига, за да го направи истина. Няма доказателства, че господин Нолан е бил убит в сряда, а не в четвъртък или петък.

Нека вземем двата мотива, които според обвинението са накарали Ивън Шолер да извърши убийство. Първо, ревността. Госпожица Уитли ще свидетелства, че вечерта на трети юни е открила Ивън в Стара Градска Травена. Тя го поканила да отиде с нея в дома ѝ и там да прекара нощта. Казала му е, че е спряла да се вижда с господин Нолан и че обича него.

Сякаш стреснат от привидение, той спря да крачи и разпери длани срещу съдебните заседатели.

— Е, от някоя и друга година насам не съм изпитвал такива фини чувства като младежката любов, доколкото ми служи паметта, когато една жена ти каже, че е зарязала друго момче заради теб, по-вероятно е ревността ти да се стопи, отколкото да те накара да идеш да се разправяш със своя съперник.

Последната духовитост произведе приятен шум сред присъстващите. Неколцина съдебни заседатели също се позасмяха. Загърбвайки тези вибрации, Уошбърн продължи:

— След това гневът. Показанията наистина ще докажат, че Ивън е бил ядосан — достатъчно ядосан, за да отиде с колата до къщата на господин Нолан и да се сбие с него. Бил е ядосан, както ще чуете от показанията, защото смятал, че е уличен в убийство, което не е извършил. Това е основателна причина човек да се ядоса — добави Уошбърн. — Би накарала всеки един от нас да се ядоса.

— Ваша чест! Възраждавам!

Уошбърн се завъртя и използва възможността да хвърли поглед към галерията — един добър лакмус за това как се справя. Все още нямаше заспали. Той произведе патентования си полупоклон, приемайки възражението, и отново се обърна към съдебните заседатели, без дори да изчака решението на съдията.

— Ще оттегля последния коментар, Ваша чест — каза той и продължи: — Защо, ще попитате, моят клиент е влязъл незаконно в дома на своя съперник. Той бил стигнал до убеждението, че всъщност

господин Нолан е истинският убиец на Ибрахим и Шата Халил. Той ще свидетелства как е придружавал господин Нолан на смъртоносна и разрушителна мисия в Ирак, в която са били използвани същия вид осколочни гранати, каквато е използвана при убийството на семейство Халил. Това може да е било грешна преценка, но едва ли е било прелюдия към убийство. Ако е искал да убие господин Нолан, той е можел просто да чака в дома му и да го извърши, вместо да събира доказателства срещу него и да ги изпраща на службите.

Ето, всички тези неща обвинението изложи като факти, каквито те просто не са.

Мразил ли е моят клиент Рон Нолан? Да, мразил го е.

Борил ли се е Ивън Шолер да се възстанови от физическата травма и психическата агония, които претърпял в резултат на това, че е воювал за страната си в Ирак? Да, борил се е.

В резултат на болката, физическа и душевна, напивал ли се е той понякога през месеците на своето възстановяване? Да, напивал се е.

И в резултата на комбинацията от всичко това показал ли е неспособност за правилна преценка? Несъмнено.

Той наистина е злоупотребил с властта си на полицаи, за да открие местоживеенето на Рон Нолан. Наистина е влязъл в дома на Рон Нолан с убеждението, че той има пръст в убийството на семейство Халил. Наистина се е поддал на отчаянието, алкохола и гнева, и е заплашил Рон Нолан. Наистина е отишъл в дома му и се е бил с него онази нощ, на трети юни. Направил е тези неща и призна, че ги е направил.

Но не заради тези неща той е изправен пред съда.

Дами и господа съдебни заседатели, когато приключи излагането на всички доказателства, вие ще разберете, че единственото нещо, което Ивън Шолер не е направил, е да убие Рон Нолан. Именно това няма да докажат уликите. И когато в заключение видите, че няма доказателство срещу клиента ми, вие ще бъдете задължени по съвест и съгласно законите на този щат да го обявите за невинен.

23.

След началните изявления продължиха направо с призоваване от Милс на нейния първи свидетел.

Патологът доктор Лойд Барнсдейл бе натрупал петнайсет годишен опит като такъв. Сух като прах, блед като труповете в лабораторията си, с очила и слабоволева брадичка, съдебният лекар носеше остатъците от посивялата си, коса сресани назад. Днес, макар че навън продължаваха топлите дни на циганското лято през септември, той беше облечен с плетена жилетка върху чисто бялата риза и папийонка.

Милс нетърпеливо изчака свидетелят да се закълне. Увереността, която бе изпитвала тази сутрин след изявлението си до голяма степен се бе изпарила под дружелюбната атака в монолога на Уошбърн. Истината е, че пред очите ѝ накълца на парчета цялата ѝ работа. Не трябва нито за миг да потъва в самодоволство. Не трябваше да дава на Уошбърн никаква възможност, иначе щеше жива да я изяде.

— Доктор Барнсдейл, вие направихте аутопсията на Рон Нолан, нали?

— Да.

— Бихте ли съобщили на съда вашето заключение за причината на смъртта?

— Разбира се. Смъртта е причинена от огнестрелна рана в главата, от изстрел, произведен от близко разстояние.

Барнсдейл бе свидетелствал стотици пъти до този момент. Но това не го правеше непременно идеален свидетел. Говореше с някаква крехкост, която до голяма степен съответстваше на физиката му. Милс, застанала на средата на залата установи, че се напруга да го чуе. Видя как съдебните заседатели до един се бяха навели напред на столовете си. Пречеше също и факта, че извън залата с пълна сила продължаваха пътните ремонтни работи на нескончаемия проект за разкрасяване на централната част на Редууд Сити. А шумът от тежките машини дори не беше толкова силен, колкото този от климатичната система на сградата.

Милс отстъпи няколко крачки назад, почти до последния от съдебните заседатели. Ако можеше да чува свидетеля, значи съдебното жури също го чува. Тя извиси глас, надявайки се той да последва примера ѝ.

— Докторе, имаше ли по тялото други белези и наранявания?

— Да. Имаше много белези, показващи приложението на сила с тъпи и остри предмети — натъртвания, синини и разкъсвания по трупа, слабините и лицето.

— Приблизително колко отделни наранявания са нанесени на жертвата?

— Преброих двайсет и осем отделни наранявания.

— И всяко от тях предполагаше употребата на отделен удар?

— Имаше две, които можеха да бъдат резултат от един и същ удар. Например един удар с инструмента би могъл да удари жертвата едновременно по главата и предмишницата. От друга страна, съдейки по размера и неравностите на места, някои наранявания може да са били в резултат на множество удари, попаднали на едно и също място върху тялото. Бих казал, че човекът е бил ударен поне двайсетина пъти.

Милс се върна обратно до масата си и вдигна голямо парче картон, върху който бе налепила няколко цветни снимки, 20 на 27,5 сантиметра, от аутопсията. Беше ги регистрирала сред веществените доказателства на обвинението под номер две, тъй като докладът от аутопсията беше номер едно.

Когато се стигна до това, съдия Толсън лично беше избрал шестте снимки от аутопсията, които щеше да позволи да видят съдебните заседатели. Милс смяташе избора му за своя лична победа — онзи, който е направил това с друго човешко същество едва ли заслужаваше да бъде наричан по същия начин. Дори и без раната в главата, тялото на Нолан бе понесло истинско зверство.

— Докторе — започна Милс, — като използвате снимките за илюстрация, бихте ли охарактеризирали по-конкретно нараняванията?

— Да, добре — изшушна Барнсдейл. — Както виждаме на снимка А, имаше доста наранявания, от които са се появили отоци или са разкъсали кожата, или и двете. Въпреки че огнестрелната рана, особено изходната рана от куршума на тила, несъмнено е скрила някои

от тях, все пак имаше още много такива, особено по главата. — Като използваше лазерна показалка, той мина през останалите пет снимки.

— Знаете ли какво е причинило тези синини и натъртвания?

— Не е нещо конкретно. Установих, че имаше повече от един вид наранявания, предизвикани от различни предмети, някои тъпи, някои не толкова.

— Докторе, беше ли ви даден инструмент, или инструменти, за да се опитате да решите дали те биха могли да причинят нараняванията, които наблюдавахте?

— Да, дадох ми ръжен и чифт месингови боксове от сейфа с веществените доказателства на полицейското управление в Редууд Сити.

Още два предмета бяха показани на доктора.

— Да — потвърди той, — тези предмети използвах за сравнение.

— Какво е заключението ви, докторе?

— Няколко контузии, особено тези по челюстта, изглежда са в резултат на удари с боксове. Точно този комплект боксове имат липсващо парченце или фрагмент в единия край. Може да видите, че формата на нараняването на няколко места съвпада с това оръдие. Още повече, в най-общ смисъл, поражението на тези места съответстват на онова, което може да се очаква при удар с подобни предмети.

— И какво е това поражение?

— Те едновременно натъртват и разкъсват. Оставят ясен отпечатък.

— Имаше ли много от тези контузии, направени с бокс?

— Ясно се виждаха три. Може би пет. Не изключвам възможността да са били използвани, за да предизвикат и другите наранявания, но нямаше достатъчно детайли, за да мога да твърдя категорично, че това е използваният инструмент.

— Какво ще кажете за ръжена?

— Открих само едно нараняване върху предмишницата, което определено съвпаднаше с ръжен или нещо много подобно. Но всички удари по горната и страничните части на главата са били нанесени с твърд, цилиндричен предмет, който би могъл да е този ръжен. Нещо повече, научих от лабораторията, че кръв и тъкани от жертвата са били свалени от ръжена, което подкрепя предположението, че това е използваният инструмент.

— Относно нараняванията, които обсъждахте до този момент — може ли те да са били нанесени от човешки юмрук?

— Не, не мисля. Раните, които приписах на ръжена и боксовете са твърде характерни, за да са просто резултат от юмручни удари.

— Но това оставя много наранявания по тялото на господин Нолан необяснени, нали докторе?

— Да, така е.

— Възможно ли е те да са нанесени с юмрук?

— Да, биха могли, макар че са твърде неспецифични и може да са били нанесени с всякакъв тъп предмет, включително бръснещ удар с бокс или ръжен, или дори ако господин Нолан се е блъснал в масата или на земята или в нещо друго, в резултат на получен удар.

— Докторе, бихте ли описали по-подробно огнестрелната рана?

— Да, беше рана, нанесена при близък контакт; тоест, пистолетът е стрелял право върху кожата на челото.

— Докторе, можете ли да посочите реда, в който са били нанесени нараняванията?

— Не съвсем. Логично е огнестрелната рана да е последна, защото тя води до мигновена смърт. Колкото до ударите с тъп предмет, стори ми се, че някои от тях бяха започнали леко да заздравяват, следователно може да са били нанесени преди други, които не показваха такива признаци на заздравяване. Но в различните части на тялото оздравяването става с различна продължителност. Това не е особено надежден начин да се подреди последователността на нараняванията. Всичко, което мога да кажа е, че всички наранявания бяха *peri mortem*, тоест, нанесени около момента на смъртта.

— Благодаря, докторе. Нямам повече въпроси.

Милс видимо бе разтърсена от снимките и показанията на свидетеля, и въпреки усилията си да се владее бе станала бледа колкото самия съдебен лекар. Тя се обърна към масата на защитата:

— Свидетелят е ваш.

* * *

Уошбърн остана с впечатлението, че Милс бе съкратила въпросите си, защото започва да ѝ прилява. Освен това там, където

седеше отзад, едва беше успял да чуе свидетелските показания на доктора и се съмняваше, че съдебните заседатели, ангажирани твърде много със снимките, бяха чули кой знае колко от тях. Обикновено не обичаше да прекарва дълго време с един до голяма степен формален свидетел, какъвто е съдебният лекар, понеже целта на такива данни бе да се докаже, че е било извършено убийство, а тук не ставаше въпрос за това. Но сега си помисли, че би могъл да откърти златна буца от тази обикновено необещаваща жила.

Ала ако смяташе да полага такива усилия, искаше да направи така, че съдебното жури да чува думите на човека. Затова когато застана в средата на залата, той намали собствения си глас, така че едва се чуваше.

— Докторе, можете ли да кажете колко старо е едно натъртване?

— Моля? — свидетелят сложи ръка зад ухото си. — Не чух въпроса.

Уошбърн едва чу отговора, но повтори въпроса само с няколко децибела по-силно от предишния път. Барнсдейл се наведе напред с лице, сбръчкано от съсредоточеност.

— Мога ли какво? — попита той — Съжалявам.

Зад Уошбърн зрителите зашумяха. Толсън удари веднъж с чукчето.

— Искам тишина в залата! — той обърна вниманието си върху онази част, която отделяше с парапет публиката от заседаващите. — Моля двамата господа да говорят по-силно, ясно ли е?

— Да, Ваша чест — изпъна се Уошбърн и почти изкрещя.

Поклащайки глава — каква просташка театралност, циркаджийски номера — Толсън погледна свидетеля.

— Докторе?

Барнсдейл завъртя глава нагоре.

— Сър? — прошепна.

— По-силно, моля. Съдебните заседатели трябва да ви чуват. — И обратно към Уошбърн: — Продължете, господин адвокат.

— Благодаря, Ваша чест. Докторе — усмивката означаваше, че са приятели. — Говорихте за нараняванията по тялото на жертвата, които виждаме сега на тези снимки. Въпросът ми е можете ли да определите колко старо е едно натъртване?

— Както вече казах, в много широки граници.

— Моля да угодите на желанието ми, докторе, и да разкажете малко по-подробно по какво различавате, че едно натъртване е по-старо от друго?

Барнсдейл се прокашля и започна.

— Да, разбира се. Натъртванията започват да заздравяват веднага щом бъдат направени, така че степента на оздравяване — намаляването на отока, дълбочината и плътността на коричката, цветът и така нататък — могат да покажат приблизително преди колко време са направени. Всички знаем, че при някои хора се получава по-силно натъртване, отколкото при други. Също така е вярно, че някои хора посиняват по-лесно на едни места на тялото, отколкото на други. Възрастта също е от значение, както и общото здравословно състояние. Но като попълним уравнението, можем да добием известна представа за самите наранявания.

От мястото си Толсън напевно напомни:

— По-високо, моля.

Уошбърн продължи:

— А тези наранявания по жертвата, всички ли бяха еднакво стари?

— Не.

— Не? Каква е най-голямата разлика, която забелязахте помежду им?

— Невъзможно е да се каже.

— Невъзможно. Не можете да ни дадете информация, докторе? Да не би да искате да кажете, че господин Нолан може да е получил някое от тези наранявания, когато е бил петгодишен, а други — няколко минути преди смъртта си, и няма да има разлика?

Лек смях от публиката в залата.

— Е, разбира се, че не.

— Тогава може ли някое от тези натъртвания да е получено един месец преди смъртта на господин Нолан?

— Не.

— Една седмица преди това?

Известно колебание.

— Сериозно се съмнявам.

— Но може да е било една седмица преди това?

— Съмнявам се.

— Но определено някои от тях може да са нанесени три или четири дни преди смъртта на господин Нолан. Това е истина, нали?

Уошбърн бе хванал доктора натясно и знаеше какъв трябва да е отговорът.

— Е, ще трябва да призная, да.

— Докторе, положихте ли някакви усилия тогава, при аутопсията, да отбележите възрастта на различните контузии?

— Не направих анализ на всяко отделно нараняване.

— Защо?

— В онзи момент ми се струваше ненужно. Определено нямаше връзка с причината за настъпване на смъртта.

— Защото никой от онези удари не го е убил, нали така, докторе? Господин Нолан е умрял от пистолетен изстрел, когато и да е бил произведен той. Вярно ли е това?

— Да.

— Благодаря, докторе. Нямам други въпроси.

* * *

Следващият свидетел беше Шондра Делахасо, сержант от техническия екип към полицейското управление. Жена с цвят на тъмен абанос, едва прехвърлила трийсетте, коса, сплетена на ситни плитчици, излъчване на компетентност и самоувереност — едва ли можеше да се намери по-голям контраст на доктор Барнсдейл.

— Получихме обаждането в събота следобед, след като чистачът, който метял листата във вътрешния двор забелязал следи от борба и нещо като пръски от кръв е дневната.

— Какво стана след това? — попита Милс.

— Първият отговор дойде от патрулираща двойка полицаи, които влезли в къщата, за да видят дали там все още няма някой ранен или заподозрян. Открили само мъртвото тяло и излезли без да пипат нищо. Останали да чакат отвън своите офицери. Моят екип, който се занимава с огледи на местопрестъпления, пристигна там горе-долу по същото време, когато лейтенант Спиноза получи разрешение за претърсване — около 4:30.

— Какво открихте вътре?

— Първо разбира се кръв, много кръв. Върху килима, по стените и така нататък.

— Сержант, вашият екип взе ли от тази кръв проби за анализ?

— Да, взехме проби от всяко място, за да ги изследват в лабораторията.

Милс се обърна към съдията:

— Ваша чест, предполагам, че защитата е готова да признае за вярно, че кръвните ДНК тестове от мястото съвпадат с тези на обвиняемия и на Рон Нолан.

Това бе неприятна новина и сред публиката се надигна жужене, но Уошбърн без колебание беше внесъл официално признаване на този факт за верен, след като Милс му беше съобщила, че лаборантката, която трябваше да извърши ДНК анализа бе излязла е отпуск по майчинство. Не беше в негова полза да прекара половин ден в изслушване на свидетелски показания, които рисуват кръвта на Ивън и Рон Нолан навсякъде из къщата на убития.

— Благодаря, сержант — каза Милс. — Сега да се върнем на самата къща. Какво друго открихте вътре?

— Ами в дневната имаше преобърнати мебели, също и в работния кабинет. На пода в кабинета намерихме ръжена, покрит с кръвта на жертвата. След това открихме тялото на пода в спалнята. На леглото имаше 9-милиметрова Берета, полуавтомат.

— Какво направихте след това?

— Докато Лейтенант Спиноза се обаждаше на Съдебна медицина, аз ръководех екипа си в правенето на снимки, събирането на проби от кръв, коса и тъкани, снемането на пръстови отпечатьци. Местопрестъпленията са обичайното ми място за упражнение.

Милс тутакси посочи и я накара да идентифицира почти две дузини проби за доказателство от дома на Нолан. Когато приключиха, Милс измъкна пистолета от кутията, в която бе сложен за съхранение и го подаде на съдебния пристав да го провери, демонстрирайки за протокола, че не е зареден и е безопасен.

— Сега кажете, сержант, лично вие ли снихте отпечатьците от оръжието?

— Да.

— Открихте ли нещо, което да може да се използва?

— Да.

— И успяхте да идентифицирате отпечатъците върху пистолета?

— Да, успяхме. Върху него бяха отпечатъците на господин Нолан, както и на обвиняемия, господин Шолер.

Още веднъж публиката зашумя от коментари. Милс със задоволство ги остави да траят известно време, преди да се обърне към Уошбърн и да му предостави свидетеля.

* * *

Уошбърн винаги бе смятал, че има в основни линии два начина за защита при обвинение в убийство. Първият беше да се представят положителни страни в делото, които сами по себе си водеха или до смекчаване, или до основателно съмнение. Този първи подход беше търговската марка на Уошбърн през годините и той бе имал изключителни постижения с него. Обикновено изслушваше всички факти и теории на обвинението и после излагаше казуса според защитата, който можеше да включва самозащита, намалена вменяемост, временно умопомрачение или някой от другите начини, позоваващи се на психичното здраве (включително ПТСР). С времето в Сан Франциско те до голяма степен се бяха превърнали в презрян обект на критика. Но дори и в окръг Сан Матео подобна силна позитивна защита често пъти успяваше да убеди съдебното жури да издаде по-лека присъда. Уошбърн смяташе, че това се дължи на дълбоко залегналото желание на хората да вярват в доброто у другите човешки същества. Даже и да ставаше дума за нещо наистина ужасно, ако имаше и наполовина приемлива причина те да са били задвижвани от сили извън техния контрол, заседателите бяха склонни да проявят милост.

Вторият начин да се спечели беше, както потвърждаваше опитът на Уошбърн, едновременно много по-труден и много по-неефикасен; това бе защита с противодействие, която оспорваше всеки факт и твърдение на обвинението. Естествено добрите адвокати-защитници правеха това автоматично, дори когато действаха със силната тактика на потвърждението, но развенчаването на едно внимателно построено обвинение никога не беше лека задача. В повечето случаи разбира се, причината беше, че обвиняемият е виновен. Освен това повечето

съдебни заседатели намираха за твърде високо да прескачат летвата на доказателствата, представени от името на държавата, и да поставят под съмнение показанията под клетва на авторитетни фигури като лекари, технически експерти и полицаи.

Когато Толсън му бе отнел ПТСР, Уошбърн разбра, че ще трябва да предприеме защита с противодействие и тъкмо това го бе изпълнило с чувство на боязън. Сега беше изправен срещу втория свидетел в първия ден — жена, която нормално би освободил без кръстосан разпит, защото нямаше нищо съществено, с което да му помогне в този случай — и се беше изправил да я разпитва, залавяйки се за сламки, само за да поддържа представата за ентузиазирана, даже страстна защита.

— Сержант Деласасо — поде той, — свидетелствахте, че сте проверили къщата на господин Нолан за пръстови отпечатьци, кръв, косми и тъкани, нали така? Вашето обичайно упражнение, така го нарекохте, мисля.

— Точно така.

— И открихте съответствие с кръвта и отпечатьците на господин Нолан и господин Шолер?

— Да.

— Какво ще кажете за космите?

Откъм аудиторията се чу нещо като колективен кикот.

— Да открихме и образци от косите.

— Открихте ли и други коси, освен тези на господин Нолан и господин Шолер?

— Да, открихме косми поне от трима други индивиди.

— Можете ли да ми кажете дали бяха мъжки или женски?

— При някои обстоятелства ДНК тестът може да определи това. Необходимо е да има космени фоликули.

— Доколкото ви е известно някой правил ли е ДНК тестове на тези космени образци?

За първи път лицето на Деласасо потъмня. Тя хвърли тревожен поглед към Милс, после го върна на Уошбърн.

— Ъ-ъ, не, сър.

— Защо не?

Отново колебание.

— Ами нямахме други заподозрени, с които да ги сравняваме.

— Но тези проби със сигурност показваха, че някой друг е бил в жилището на господин Нолан, не е ли вярно?

— Ами, да, но те биха могли да са от няколко години или...

— Но в основни линии, сержант, вие не знаете дали тези три космени образци, открити в дома на жертвата, са от мъже или от жени?

— Не.

Несигурен дали изобщо беше доказал нещо, Уошбърн реши да приеме тази малка победа и да продължи с друг дребен въпрос.

— Сержант — попита той, — открихте ли куршума, убил господин Нолан?

С въздишка на облекчение от преминаването на друга тема Деласасо си върна самоувереността.

— Да, беше заседнал в пода, точно под изходната рана в главата.

— Значи е бил застрелян след като вече е бил на пода?

— Изглежда, да.

— Направихте ли балистичен тест на Беретата?

— Не, куршумът беше твърде деформиран за това.

Уошбърн вдигна ръка към устата си, изигравайки демонстративно смайването си.

— Сержант — с преувеличено забавяне каза той, — да не би да казвате, че не знаете с абсолютна сигурност дали куршумът, убил господин Нолан, е излязъл от пистолета, върху който стоят отпечатъците на клиента ми?

— Не, сър, но...

— Благодаря, сержант. Това е всичко.

Едва бе изрекъл думите, когато Милс скочи.

— Може ли повторно да разпитам свидетеля?

Толсън махна с ръка да продължи.

— Сержант — започна тя още преди да е стигнала до мястото си, — какъв е калибърът на куршума, убил господин Нолан?

— Девет милиметра.

— А какъв е калибърът на откритото оръжие?

— Девет милиметра.

— Откритото оръжие револвер ли беше или полуавтомат?

— Полуавтомат.

— Сержант, когато се стреля с деветмилиметрово оръжие какво става с гилзата — месинговата обшивка зад куршума, в която е събран

барута, който изстрелва напред заряда?

— Изхвърля се.

— Искате да кажете, че пада от пистолета?

— Да.

— Намерихте ли гилза от деветмилиметров патрон в спалнята на господин Нолан?

— Да. Беше между чаршафите на леглото му.

— Успяхте ли да откриете съвпадение между тази гилза и намерената Берета?

— Да.

— Значи имаше само един деветмилиметров патрон и никакви други на местопрестъплението, една гилза и никакви други открити там. И въпреки че самият куршум не можеше да се подложи на тест, единствената гилза, която може да е държала този куршум, е била изстреляна от деветмилиметровата Берета с отпечатъците на обвиняемия върху нея?

— Да.

— Благодаря ви.

24.

Когато след кратката следобедна почивка всички се настаниха по местата си, Уошбърн забеляза, че с напредването на деня Милс беше започнала да губи чувството си за хумор. Но независимо дали ѝ доставяше удоволствие или не, тя осъществяваше едно недвусмислено, праволинейно излагане на случая, което обикновено допадаше на съдебните журита. Следващият свидетел беше прекият началник на Ивън от полицейското управление, лейтенант Лохланд. Разтревожен от невявяването на Шолер на работа, той го беше открил в апартамента му пиян и покрит с кръв, а след това го беше арестувал.

— Лейтенант, обвиняемият е бил под ваш пряк надзор, докато е работил в полицейското управление. Така ли е?

Но Уошбърн и Ивън бяха обсъдили това предстоящо показание по време на почивката и възрастният адвокат скочи на крака преди още тя да бе завършила въпроса си.

— Възразявам! Няма отношение към делото! Триста петдесет и две, Ваша чест.

Толсън обърна въпросителен поглед към Милс.

— Госпожо обвинител?

— Основополагащо доказателство, Ваша чест.

— Това е доста широко. Можете ли да бъдете по-конкретна?

— Свързано е с душевното състояние на обвиняемия, довело до конкретното действие. Също и с незаконното влизане в дома на господин Нолан.

Следвайки нещо, което Уошбърн бе започнал да разпознава като модел, съдията свали очилата си да помисли за малко. Преди да успее да ги сложи обратно и да обяви решението си, Уошбърн каза:

— Ваша чест, ако позволите, бих искал да помоля за съвещание по въпроса.

Ако Милс беше започнала да се изморява да губи точки, благодарение на снижената кръвна захар, ако това бе при нея тенденцията в следобедните часове — а тялото ѝ говореше именно за това — Уошбърн без колебание щеше да се възползва.

Сега последва една по-кратка пауза и накрая Толсън кимна:

— Много добре. Можете да се приближите.

Когато двамата адвокати се изправиха пред банката, Толсън се надвеси отгоре.

— Какъв е проблемът, Арън? — попита той.

— Ваша чест, връзката между лейтенант Лохланд и клиента ми не може да има отношение към делото. Единствената полза, която това ще донесе на обвинението е да създаде негативен образ на клиента ми. Ще разкаже това, че Ивън е бил пълен с гняв, че е излъгал началниците си, когато е влязъл в къщата на Нолан, че не се е подчинил на заповеди, може би че се е напил по време на дежурство. Няма нищо свързано с основния въпрос тук и дори ако има, то е по-скоро в състояние да създаде предубеждение, отколкото да добави някаква доказателствена стойност; все едно да отворим кутия с червеи.

— Госпожице Уелан-Мийли?

Очевидно атаката на Уошбърн по този въпрос бе попаднала в слабото ѝ място. Но тя не беше готова да отстъпи нито една част от територията си без борба.

— Лейтенантът е враждебно настроен свидетел, Ваша чест. Мислите ли, че ще иска да свидетелства срещу друго ченге и то с което са работили заедно? Той няма да каже нищо лошо за характера на Ивън. В най-лошия случай ще каже, че има психически проблеми и все още се възстановява от раните от Ирак. А това ще извика най-малкото състрадание у съдебните заседатели. Това всъщност е част от позицията на адвоката на защитата. Как иска да прокара това чрез своите свидетели, а не го допуска чрез моите?

— Ако е наистина толкова състрадателно — възрази Толсън, — съмнявам се, че господин Уошбърн щеше да отправи възражение. Пък и ако е така, вие защо държите на него? — попита съдията. Когато Милс не можа да измисли отговор в продължение на десет секунди, Толсън каза: — Хайде да продължаваме нататък, какво ще кажете?

Уошбърн наклони глава.

— Благодаря, Ваша чест.

Обратно на масата на защитника той издърпа пред себе си жълтия адвокатски бележник и нарисува усмихнато лице, което прикри с ръка и показа на клиента си. Същевременно Милс се опитваше да подхване разпита на свидетеля.

— Лейтенант, вие арестувахте обвиняемия, нали?

— Да, аз бях.

— Можете ли да запознаете съдебното жури с детайлите?

— Да, разбира се. — Той се обърна към съдебните заседатели и започна в разказвателен стил. — Лейтенант Спиноза, който оглавява отдел Убийства, беше така любезен да ми се обади вкъщи онази събота и да ми каже, че се тревожи за полицай Шолер. Бил извикан заради убийството на Рон Нолан и си спомнил, че полицай Шолер бил проверявал това име в компютъра няколко дни преди. Спиноза попита дали знам къде е и аз отговорих, че не знам. Полицай Шолер не се беше явил на работа в четвъртък и петък, така че когато получих обаждането на Спиноза, аз самият започнах да се тревожа.

Реших, че е най-добре да проверя в апартамента му, затова отидох до там — той живее в един от онези комплекси покрай Еджууд Роуд. Всички щори бяха спуснати, така че нямаше как да надникна вътре. Почуках и го извиках по име. Никой не отговори, но чух отвътре някакво слабо движение — сякаш беше паднал някакъв предмет.

В този момент започнах да си мисля, че нещо не е наред. Извадих мобилния си телефон и набрах неговия номер, а телефонът вътре започна да звъни и аз започнах да удриям по вратата и да викам.

Уошбърн знаеше, че може да направи възражение срещу този разказ, но знаеше, че той така или иначе щеше да бъде чул, затова само се надяваше да мине, колкото е възможно по-бързо.

— И накрая чувам „Да, един момент“, и след няколко секунди полицай Шолер отваря вратата, просто ей така. Оглеждам го и виждам, че е бил бит. И го питам какво е станало. А той сякаш не разбра въпроса. След това го питам дали знае нещо за един тип Рон Нолан, който е бил убит.

Лохланд спря, седна назад и скръсти ръце в скута си. Но Милс нямаше да го извика, ако не ѝ беше нужен за нещо. Затова попита:

— И той реагира ли по някакъв начин на това, лейтенант?

— Да, мадам. Изруга.

— Изруга. Какво точно каза, лейтенант?

Уошбърн знаеше отговора на този въпрос. Почти изскочи от стола си, за да направи възражение и за огромно неудоволствие и на Милс, и на Толсън поиска второ съвещание.

Когато и двамата адвокати се изправиха отново пред съдията, Милс незабавно напада:

— Ваша чест, това е най-фриволното възражение, което някога съм чувала. Господин Уошбърн знае какви думи е изрекъл обвиняемият при новината за смъртта на господин Нолан и съдебните заседатели също трябва да ги чуят.

Уошбърн даде ответен удар:

— Няма нужда съдебното жури да чува вулгарности, Ваша чест. Защитата ще признае, че Ивън е използвал език, който някой може да намери за оскърбителен, въпреки факта, че дори това признаване би могло да го очерни в очите на някои членове на журито.

— О, моля ви — извъртя очи Милс. — Този човек е на съд за убийство, Ваша чест. Той е влязъл незаконно в дома на жертвата. Признава, че го е пребил с метални боксове.

— *Бил* е се с него с метални боксове — кротко я поправи Уошбърн — Доказателствата подкрепят тезата за бой между двама професионални войници, не за пребиване на единия от другия.

— Това е очевидно изпадане в подробности, Ваша чест. И всъщност, като се замисля, започвам да се чудя дали господин Уошбърн не е подготвил лейтенант Лохланд за неговите показания, така че да може да повдигне това възражение, вместо да го остави просто да повтори думите на обвиняемия, които той винаги е казвал по време на подготовката си при мен.

— Ваша чест — лицето на Уошбърн изобрази тъга от факта, че неговата опонентка бе паднала дотам да го обвини в подсторване на нейния свидетел. Въпреки че, разбира се, беше направил точно това. Ако по някакъв начин можеше да задържи извън протокола злополучните думи на Ивън, изречени от замъгленото му от алкохол съзнание, то щеше да е значителна победа. — Протестирам срещу внушенията на колегата, че може да съм действал неетично.

— Не казвам това, Ваша чест. Искам да кажа, че съдебното жури знае, че обвиняемият е направил всичките онези доста съмнителни неща, освен че излъгал своя началник и приятеля си, ключаря, фактът, че е използвал една неприлична дума едва ли е в състояние да опетни повече репутацията му.

Толсън бутна нагоре очилата си и погледна смръщено през тях.

— Съгласен съм, адвокат. Свидетелят може да отговори на въпроса.

— Ваша чест — намеси се Уошбърн, — позволяването на свидетел да говори вулгарности от свидетелската скамейка е хлъзгав наклон, който...

— Адвокат, не вярвам... не вярвам, че става въпрос за най-мръсните думи, нали?

— Не, Ваша чест.

— Все още не знаем това, Ваша чест, свидетелят не е отговорил на въпроса.

Но този последен коментар най-сетне вбеси Толсън.

— Не си играйте с мен, господин адвокат. Аз се произнесох. Не губете повече времето на този съд.

— Разбира се, Ваша чест. Извинявам се.

Толсън пренебрегна извиненията му.

— Госпожице Уелан-Мийли, можете да продължите.

И в крайна сметка Милс се върна на мястото си на десет фута пред свидетеля.

— Лейтенант, бихте ли казали на съдебните заседатели точните думи на обвиняемия, когато го попитахте дали познава Рон Нолан и му съобщихте, че е бил убит?

— Да, мадам — обезсърчен от факта, че няма да може да пропусне това, той се постара да го посрещне по най-добрия начин. Обърна се към съдебните заседатели и заговори на тях. — Каза: „Сритах му задника“ а аз казах: „Исусе, Ивън, той е мъртъв.“ А той: „Точно така, по дяволите.“

Милс дръзко погледна Уошбърн и рискува да си навлече гнева на съдията, като кимна, насочвайки думите си, колкото към съдебното жури, толкова и към своя опонент.

— „Точно така, по дяволите“. Благодаря, лейтенант, нямам повече въпроси. Свидетелят е ваш, господин Уошбърн.

Чевръст като юноша, Уошбърн почти скочи до мястото, откъдето започна кръстосания разпит на свидетеля.

— Лейтенант Лохланд, след първата реакция на полицаи Шолер на новината той какво направи? — решението да нарича Ивън със служебното му име пред този свидетел бе преднамерено и съзнателно.

— Той някак се сви и седна, а после направо легна.

— На пода?
— Да.
— Оказа ли съпротива при ареста?
— Не, сър. Очите му бяха затворени. Претърколих го, закопчах го с белезниците, а той пак не се събуди.
— Значи в онзи момент е спял?
— Заспал, но може би и пиян. Проверихме го в участъка и установихме алкохол в кръвта нула и двайсет и четири.
— Лейтенант, при какво ниво на алкохол в кръвта един човек се смята за пиян според закона в Калифорния?
— Нула цяло нула осем.
— Значи полицай Шолер е превишавал три пъти законовия лимит за шофиране?
— Не съм правил сметки, но определено беше много пиян.
— Пиян до неспособност да се изразява ясно?
Милс скочи.
— Възражение. Изисква извод.
— Приема се.
Уошбърн направи пауза, после подходи по различен начин.
— Ивън отговори ли веднага на въпроса ви какво му се е случило?
— Не.
— Докато бяхте в апартамента ви, нарече ли ви по име?
— Не.
— Речта му беше ли неясна?
— Да.
— Наложил ли се да му повтаряте въпросите, преди да ви отговори?
— Да.
— Сега кажете, лейтенант Лохланд, той нито веднъж не каза, че е убил Рон Нолан, нали?
— Не, не каза.
— Единствено каза, че му е сритал задника, прав ли съм?
— Точно така.
— И да използвам същата цветиста фраза, Ивън Шолер изглеждаше така, сякаш и неговият задник е бил сритан?
— Да, беше здравата бит.

— И е казал още нещо след думите, че е сритал задника на господин Нолан?

— Каза: „Точно така, по дяволите“.

— Преди да каже това вие му съобщихте, че Рон Нолан е мъртъв, нали? Но нямаше начин да разберете дали той ви е разбирал, нали?

— Е, не със сигурност.

— Беше пиян, бит, и говореше доста несвързано, нали?

— Да.

— И така, ще повторя въпроса си, бяхте ли сигурен дали той ви чуваше и разбираше, когато му казахте, че Рон Нолан е мъртъв?

— До голяма степен сякаш беше някъде другаде. Не мога сто процента да кажа, че разбираше какво се случва.

— Полицай Шолер каза ли нещо друго, докато го транспортирахте към управлението?

— Само несмислени неща. Просто бръщолевеше.

— Ваша чест — сега Милс бе скочила наистина разгневена. — Моля за съвещание.

Очевидно страстите наоколо вече се бяха нажежили. Толсън мисли цели трийсет секунди преди да измърмори, да кимне с глава и да повика с ръка двамата адвокати на третото им съвещание за този следобед.

Когато дойдоха отпред, Толсън ги чакаше с насочен показалец като учител.

— Това постоянно заяждане започва да ми лази по нервите. Така не се води процес.

Но очите на Милс хвърлиха мълнии, докато отговаряше:

— Аз също бих предпочела да нямаме подобни проблеми, но поведението на господин Уошбърн е безотговорно! Вие Току-що приехте възражението ми за неясния говор, а сега свидетелят говори за същото, само малко замаскирано.

— По начин, който не дава повод за заключения относно душевното състояние на клиента ми, Ваша чест. Според мен именно това има предвид направеното възражение. Лейтенант Лохланд определено има право да нарече бръщолевенето „несмислени неща“.

Но Милс не беше готова да се предаде. Сдържано каза:

— Ваша чест, очевидно ако обвиняемият е говорил несвързано, по-ранните му думи нямат същата сила.

Уошбърн бе натрупал огромен опит в подобни ситуации. Изкушението беше да започнеш да отговаряш директно на опонента си, а това неизбежно разгневяваше съдиите. Затова без да сваля поглед от Толсън каза напевно и спокойно:

— Това разбира се до голяма степен е целта на моите въпроси, Ваша чест. Разграничението между един злополучен епитет и уличаващ в престъпление отговор на въпрос, макар и твърде дълбоко, за да бъде разбрано от моята опонентка, има огромно значение.

— Добре, достатъчно ви слушах и двамата. Ще позволя въпроса и отговора. Госпожице Уелан-Мийли, вие разбира се можете повторно да разпитате свидетеля. — Той отново насочи показалец към тях. — Днес няма да позволя повече такива обсъждания. Свидетелят вече е тук почти от един час и две трети от времето ние сме тук да спорим за четири-пет думи. Това трябва да се прекрати. Ако имате възражения, повдигайте ги по обичайния начин, а аз ще се произнеса, както намеря за добре. Но край на тези шикалкавения. Ясно ли е? И на двамата?

Уошбърн кимна сърдечно.

— Да, Ваша чест.

Милс стоеше като побита на мястото си, очевидно все още твърде ядосана, за да може да отговори. Толсън спря твърд поглед върху нея.

— Адвокат? Разбрахме ли се?

— Да, Ваша чест — най-после се изтръгна от устата ѝ.

* * *

Лохланд все още беше на скамейката, току-що потвърдил, че в съботата на ареста Ивън е бил извор на несвързани и безсмислени приказки. На Уошбърн можеше да му се прости усещането, че нещата се развиват както иска той. След като мина покрай редицата съдебни заседатели със снимката при ареста, вещественно доказателство номер едно на защитата, на която един напълно раздърпан Ивън гледаше безучастно в обектива и така потвърди обърканото му състояние в онзи момент, Уошбърн се обърна към Милс с най-кавалерския си маниер:

— Можете да разпитате повторно свидетеля.

Милс хвърли поглед към часовника, който показваше 4:45. Вероятно можеше да вмъкне един-два въпроса във връзка с това дали думите на Шолер „Точно така, по дяволите“ са прозвучали смислено или не на лейтенанта, но в крайна сметка реши, че това би послужило само да подчертае атаката на Уошбърн — че нищо казано от Шолер не е имало някакво значение. Дори онова „Точно така, по дяволите“, заради което бе положила такива огромни усилия. Именно това беше казал и у нея нямаше съмнения какво означава — то се равняваше на признание, че Шолер е убил Нолан и Уошбърн го знаеше отлично. Но как можеше да знае дали така щяха да го изтълкуват съдебните заседатели. Щеше да се наложи да се довери на здравия им разум.

Всичко, което искаше в момента бе този ден да остане зад гърба ѝ. На другия ден я чакаха нови удари от страна на Уошбърн, но все пак козовете бяха нейни — Ивън Шолер беше виновен и съдебните заседатели щяха да го разберат. Вдигна поглед към съдията и едва потисна импулсивното желание да се усмихне, което бе се зародило в крайчетата на устните ѝ. Погледна журито, Уошбърн и отново съдията.

— Нямам въпроси — каза.

Толсън спусна чукчето.

— Съдът се разпуска до 9:30 утре сутринта.

25.

Противно на очакванията, Фред Спиноза съвсем не беше свидетел, враждебен към обвинението.

Всъщност той се чувстваше сериозно оскърбен, че някой, който е работил за неговата служба, играл в неговия отбор по боулинг, използвал помощта му да открие адреса на къщата, в която е планирал да влезе и където след това е щял да извърши убийство, и дори е идвал в дома му и е играл ролята на герой от войната пред децата му... Всеки път щом си помислеше за това, червата му се преобръщаха. Вярваше, че в ада има специално място, запазено за онзи, който е могъл да постъпи така с децата му.

Нямаше значение какво е направил Ивън Шолер с Рон Нолан.

Сияещ в тъмносинята си униформа, Спиноза се настани на свидетелската скамейка близо до банката на съдията. В кариерата си бе прекарал доста време като свидетел и никога не бе изпитвал повече нужда от този натрупан опит, колкото днес. Уелан-Мийли излезе иззад своята маса пред претъпканата зала и застана по средата на разстоянието между него и съдебните заседатели.

Няколко пъти след като се запознаха по повод на този процес Милс и той бяха имали случай да пийнат заедно. За кратко през първите седмици бе останал с впечатлението, че тя може би го сваля, но въпреки че я намираше за доста привлекателна, той обичаше Лиза и бе дал на Милс достатъчно ясно да го разбере. Ако наистина бе хвърлила въдицата, то тя избра да я отдръпне.

Но някаква химия, знаеше той, все още искреше помежду им.

Знаеше, че това ще бъде добре разиграно пред журито — просто едно от онези недоловими неща, които понякога се случват по време на процес. Важен свидетел на Народа и помощник на Областния прокурор, работещи в неуговорен и сдържан синхрон, можеха да внесат в делото на едно обвинение усещането за справедливост и необорима убедителност.

Милс изглеждаше спокойна и самоуверена, когато кимна на съдебните заседатели. След това му се усмихна.

— Лейтенант Спиноза, каква длъжност заемате в управлението на полицията?

— Началник-отдел „Убийства“.

Премина през подробностите за неговата служба и накрая стигна до същността.

— Обвиняемият беше полицай, нали?

— Да, беше патрулиращ участъков полицай преди да замине зад океана, а когато се върна, пое предишната си служба.

— Как стана така, че се запознахте?

Спиноза изстреля нещо като полуусмивка към журито. Какво щеше да направи? Да каже истината.

— Играехме заедно в отбора по боулинг.

— Можете ли да кажете на съдебните заседатели кога за първи път се натъкнахте на връзка между обвиняемия и жертвата в този случай, Рон Нолан.

— Да. Бях в офиса един уикенд. Току-що бяха съобщили за убийството на семейство Халил и аз трябваше да работя извънредно. Случайно открих обвиняемия пред един от компютрите и го попитах какво прави. Той ми каза, че се опитва да открие адреса на местен наркодилър.

— Попитахте ли го за името на този наркодилър?

— Да, казвал се Рон Нолан.

— Това не е ли в нарушение на политиката на полицейското управление?

— Е, тук сме в малко сива територия. Разбира се, че на полицаите не им е позволено да използват компютрите за лични цели. Можеше да използва компютъра, за да проследи сигнал за наркотици, макар че строго погледнато трябваше да прехвърли случая на полицейския отряд за борба с незаконните деяния.

— Какво ще кажете за използването на компютъра с цел откриване на съперник в любовта?

— Това не само нарушава политиката ни, но е напълно незаконно. Ако беше хванат, той щеше незабавно да бъде уволнен и вероятно съден.

— Така че използването на компютъра от обвиняемия в този случай е било незаконно?

— Както се оказва, да.

— И все пак сте му помогнали?

По време на подготовката с Милс и двамата бяха признали, че това е един щекотлив момент, който трябваше да посрещнат открито.

— Разбира се, в онзи момент аз не знаех каква е истинската причина да рови в компютъра, но да, помогнах му. Той ми каза, че проследява наркодилър и аз му повярвах.

— И по какъв начин му помогнахте?

Спиноза се обърна към съдебните заседатели и заговори на тях.

— Е, знаех, че ако иска да открие адрес по регистрационния номер на колата, ще трябва да знае как работи системата. Предполагам, че погледнах на това като нещо обичайно, възможност да го обуча.

— Обвиняемият каза ли ви защо му е нужен адреса на господин Нолан?

— Да. Но аз помислих тази причина... помислих, че се шегува.

Това беше важно да се изясни и Милс искаше да е сигурна, че то ще бъде чуто в съда, тъй като то служеше да подчертае едновременно арогантността и предумисъла на Ивън Шолер.

— Все пак, каква причина изтъкна той?

— Каза, че иска да намери господин Нолан и да го убие.

Залата закипя от реакции, достатъчно силни, за да се наложи Толсън да удари с чукчето няколко пъти.

Милс изчака говоренето да стихне и продължи разпита.

— Обвиняемият споменавал ли е при други случаи, че ще го убие?

— Да.

— Кога беше това?

Спиноза се завъртя на стола, за да обърне отново лице към журито.

— В дома ми. След работа.

— Това обичаен случай ли е — полицаи да дойде в дома ви след работа?

— Не, определено беше необичайно.

— И какво се случи?

— Ами направихме си кафе и излязохме навън. И понеже и преди се бяхме шегували за това, аз го попитах дали вече е убил онзи наркодилър.

— А той какво ви отговори?

— Не, защото господин Нолан бил извън града.

— И вие продължавахте да смятате това за шега?

— Е, не много сполучлива, но ние ченгетата често си говорим по този начин. — Все още бях на светлинни години от мисълта какво замисля действително да...

Уошбърн скочи на крака, преди той да бе успял да завърши.

— Възразявам!

Без нито секунда колебание Толсън кимна.

— Приема се. Моля, лейтенант, придържайте се към въпроса. Продължавайте.

Милс кимна. Беше удовлетворена и очевидно готова да подхване нова нишка в разпита — какво е станало след самото убийство, включването на ФБР, арестуването на Шолер. Но след това изведнъж спря, хвърли един последен поглед към съдебните заседатели и вероятно видя нещо, което ѝ хареса, защото последвалите думи бяха:

— Благодаря, лейтенант. — А след това към Уошбърн: — Свидетелят е ваш.

Спиноза познаваше добре Уошбърн. Като началник на отдел „Убийства“ в Редууд Сити често бяха кръстосвали шпаги със стария ветеран, но днес очакваше това с особено нетърпение. Уверен, че дори и майстор като Уошбърн няма да успее да постави в различна светлина събитията, за които бе дал показания, Спиноза се готвеше за кръстосан разпит, който всъщност щеше да го забавлява. Но в този момент Уошбърн вдигна глава, поклати я срещу Толсън и каза:

— Нямам въпроси към този свидетел.

* * *

— Специален агент Риджио — Милс започна разпита на следващия свидетел — как бе замесено ФБР в случая Халил?

Марша Риджио имаше късо подстригана коса. Носеше тъмносин костюм, който би стоял добре и на мъж. Но строгият вид бе смекчен от отворена кремава блуза от някаква мека и лъскава материя, както и от гладкото златно колие. Седеше изправена на свидетелския стол, ръцете ѝ бяха сплетени в скута, говореше с официална, равна интонация.

— Много свидетели от мястото съобщиха за експлозия и пожарните експерти заключиха, че има съвпадение между това и причината за последвалия пожар. Господин Халил и съпругата му са били натурализирани граждани, дошли от Ирак. Било е възможно това да има някаква връзка с тероризма, затова местните власти сметнали за разумно да се свържат със Службата по сигурността, Управлението за алкохол, тютюн и оръжие и ФБР. Последвалият анализ на шрапнели от експлозията показва, че тя е била причинена от така наречената осколочна граната, вероятно родно производство. Притежаването на такава е нарушение на федералния закон. Съответно ФБР пое случая, макар че, разбира се, споделяхме откритията си с местната полиция.

— И какви бяха тези открития?

— Много малко през първите дни. Освен осколочната граната, установихме, че и двете жертви са били застреляни преди експлозията с деветмилиметрови куршуми, които открихме, но се оказаха твърде деформирани, за да определим оръжието, с което са били изстреляни. Естествено разговаряхме с членове на семейството във връзка с това покушение и тъкмо бяхме започнали да обработваме информацията, когато партньорът ми Джейкъб Фрийд и аз получихме по пощата плик с дискета, на която имаше файл със снимки. Това насочи вниманието ни в друга посока. Сред снимките във файла имаше такива на къщата на Халил, направени от различни ъгли. Имаше и написана на ръка бележка, че снимките са свалени от компютъра на някой си господин Рон Нолан. След това господин Фрийд откри телефонния номер на господин Нолан и му остави съобщение, че бихме искали да поговорим с него по въпрос, който може би засяга държавната сигурност. Не споменахме нито двамата Халил, нито снимките.

— Разпитахте ли господин Нолан?

— Да.

— Какво ви каза той?

Уошбърн скочи на крака.

— Възразявам! Основано е на слухове.

Толсън погледна Милс.

— Да чуем обвинението.

— Вече се произнесохте по това, Ваша чест — каза Милс. — Когато на господин Шолер му станали известни отправените от

господин Нолан обвинения пред ФБР, това му дало още един мотив да го убие.

Толсън погледна Уошбърн.

— Тя има право, господин адвокат. Наистина говорихме за това и то беше допуснато. Възражението се отхвърля.

Тя продължи в същата посока, педантична към всеки детайл и нюанс. Обаждането на Нолан във ФБР, теорията му че неговият съперник в любовта — обвиняемият, може да е влязъл в дома му, откриването на осколочните гранати и деветмилиметровата Берета в дрешника, регистрираното влизане в компютъра по време на отсъствието му. След това как ФБР проверяват теорията на Нолан и откриват пръстовите отпечатъци на Шолер върху дискетата. И най-сетне стигнаха до развързката.

— Проследявайки линията на времето, спомняте ли си деня или датата, когато открихте отпечатъците на обвиняемия върху дискетата?

— Да. Беше четвъртък, четвърти юни.

Милс продължи да чака да чуе по-нататък, докато в един момент осъзна, че агент Риджио бе отговорила на въпроса ѝ и нямаше нужда да произнася реч по това.

— След като научихте това, опитахте ли се да се свържете с обвиняемия?

— Да, направихме го. Опитахме се да стигнем до него чрез службата му в полицията на Редууд Сити, но тази сутрин той не се беше явил на работа.

— Беше ли се обадил, че е болен?

— Не.

— Добре. Къде опитахте след това?

— Обадохме се в дома му, но никой не отговори. Затова оставихме съобщение на телефонния му секретар.

— Той отговори ли на това съобщение?

— Не.

— В този момент имахте ли намерение да арестувате обвиняемия?

— Не, само искахме да го разпитаме.

— Поставихте ли апартамента му под наблюдение?

— Не, нямаше причина да подозираме, че избягва срещата с нас. Смятахме, че най-вероятно ще ни се обади, или по някакъв друг начин

ще открием местонахождението му след ден-два.

— Опитайте ли се да откриете господин Нолан по някакъв начин през това време?

— Не. Той каза, че ще ни се обади, ако получи някаква информация. Освен това нямахме причина да се опитваме да установим контакт с него в този момент.

— Какви бяха следващите ви действия?

— Прегледахме отпечатъците, които бяхме снели от дома на господин Нолан и установихме, че е бил прав. Обвиняемият е бил в дома му. Нещо повече, отпечатъците на обвиняемия бяха върху Беретата в раницата на господин Нолан.

— Открихте ли негови отпечатъци по гранатите?

— Не. Повърхността им е неравна и нищо снето от тях не може да се използва.

— Но Беретата с отпечатъците на обвиняемия беше в раницата при гранатите, нали?

— Да.

— Можете ли в онзи момент да кажете дали с пистолета е било стреляно наскоро?

— Не, само че не е било стреляно с него след последното му почистване. Но нямаше начин да кажем преди колко време е бил почистен.

Милс продължи без да забавя темпото.

— Пистолетът беше ли зареден?

— Да. Магазинът беше пълен и имаше един патрон в гнездото.

Милс знаеше, че е свършила добра работа с Риджио, която из известен смисъл беше идеалният свидетел — безпристрастно равно, придържащо се към фактите присъствие. Но тя все още имаше нещо в запас.

— Специален агент Риджио, как открихте, че господин Нолан е убит?

* * *

Спиноза и Риджио изядоха цялата сутрин и съдът възобнови работата си в два следобед.

Уошбърн, който бе останал мълчалив по време на дългия разпит на свидетелите, не показваше ентузиазма от предишния ден, докато бавно се изправяше от стола си и вървеше напред, за да извърши кръстосания разпит.

— Специален агент Риджио, — започна той през нос — свидетелствахте, че веднага след убийството на семейство Халил сте разговаряли с няколко членове на обществото. За какво говорихте с тях?

Направихме обичайните предварителни интервюта, които се извършват при подобни събития.

— И какво се съдържаше в тези интервюта?

— Попълване на информацията за връзките между членовете на семейството и убитите, както и въпроси от делови, политически, личен и друг характер, които биха могли да хвърлят светлина върху разследването на престъплението.

— Колко такива разговори проведохте?

Милс се обади зад гърба му:

— Възраждавам. Няма връзка.

— Приема се.

Уошбърн не успя съвсем да прикрие разочарованата си гримаса.

— Семейство Халил са имали простиращи се нашироко интереси в бизнеса, нали?

Отново:

— Възраждавам. Няма отношение към делото.

Този път Уошбърн отговори:

— Не е така, Ваша чест. Макар че не обвинява господин Шолер в убийството на двамата Халил, обвинението се опитва да внуши без доказателства, че той по някакъв начин е замесен. Питам се дали специален агент Риджио е разпитала някой човек, свързан с бизнес интересите на господин Халил, който да е имал връзка с господин Шолер?

— Добре, отхвърля се. Можете да отговорите на въпроса.

На Риджио й беше все едно. Тя кимна невъзмутимо.

— Да, семейство Халил имаха много широко разпространени бизнес интереси.

— Само тук, в страната?

— Не, и зад океана също.

— В Ирак?

— Според децата им, да.

— Но вие не проверихте тази информация лично?

— Бяхме започнали да търсим потвърждение за цялата налична информация, когато господин Нолан беше убит.

— Значи отговорът е не. Не сте проверили информацията за бизнес интересите на Халил в Ирак, нали?

— Ваша чест — направи още един опит Милс. — Къде е връзката?

Уошбърн:

— След минута ще се изясни, Ваша чест.

— Добре, но внимавайте наистина да е така. Отхвърля се.

— Специален агент Риджио, господин Нолан е работил за охранителна компания в Ирак, нали? „Олстронг Секюрити“.

Сега Милс подскочи.

— Ваша чест, моля ви! Обсъдихме го вече. Това отклонение няма да доведе доникъде. Единствената цел в изтръгването на тези слухове е внушението, че има връзка между господин Нолан и Халил, за което няма никакви доказателства.

Уошбърн знаеше, че едно избухване по време на процеса може би ще му се размине. Той реши, че едва ли ще има по-подходящ момент от този и се завъртя яростно към Милс:

— Има далеч повече доказателства за участието на Нолан в убийството на семейство Халил, отколкото за това на клиента ми. Просто не искате съдебните заседатели да чуят нещо, което не пасва на вашите теории.

Бум!

— Господин Уошбърн! — изригна Толсън. — И двамата! Достатъчно. Ако го направите още веднъж, някой ще бъде глобен за неуважение към съда! Отнасяйте забележките си към съдийската банка, не един към друг. — Изглежда еднакво дълго и двамата кръвнишки, след което хвърли поглед към часовника на стената. — Обявявам десетминутна почивка за охлаждане на страстите.

* * *

Когато Уошбърн възобнови разпита, гласът му беше самата благоразумна сладост. Той извади купчина документи, изискани от ФБР, и ги подаде на Риджио.

— Специален агент Риджио, докато работихте над тези документи имахте ли възможност да изследвате осколочните гранати, открити в дома на господин Нолан?

— Да.

— Какво установихте?

— Точно тези гранати са произведени през 2002-а — ако искате складовите и серийни номера, мога да ги дам, но...

— Не е необходимо. Продължавайте.

— Били са транспортирани до Ирак през първите седмици на нахлуването.

— Знаете ли дали са били доставени на групата на господи Шолер?

— Не.

— Не знаете дали са доставени, или не са били доставени?

— Доставили са ги като част от въоръжението на „Олстронг Секюрити“ в Ирак.

— Има ли доказателства, че в някакъв момент господин Шолер е притежавал такива гранати или че по някакъв начин ги е пренесъл обратно в Съединените щати?

— Не.

— Специален агент Риджио, разполагате ли със свидетел, който да е видял тези гранати у господин Шолер в който и да е момент?

— Не.

Макар да бе получил подходящите отговори на последните няколко въпроса, Уошбърн знаеше, че постигнатото не е кой знае какво и вероятно нямаше да получи нищо повече. Усмихна се на свидетелката.

— Благодаря. Нямам повече въпроси.

26.

До следобед на следващия вторник времето силно се беше променило. Твърде ранна за сезона буря бе изтръгнала дървета и наводнила много от по-ниските улици покрай сградата на съда. Това предизвика такъв хаос в движението, че заседанието започна едва в единайсет часа, за да се разпусне веднага след това за ранна обедна почивка.

През предишните два дни на процеса Уошбърн нямаше кой знае какво да каже на свидетелите, призовани от Милс. Другият агент на ФБР Джейкъб Фрийд даде почти същите показания като партньорката си Марша Риджио. Уошбърн отново вдигна малко шум по въпроса с произхода на осколочните гранати и липсата на истинско разследване на живота и мотивите на други вероятни извършители на убийствата на Халилии Нолан, след като са определили Ивън като основен заподозрян. Но той знаеше, че едва ли по някакъв начин е навредил на делото на обвинението — факт беше, Уошбърн трябваше с неохота да признае, че Спиноза и ФБР бяха имали слаба координация помежду си, и все пак разполагаха с доста убедителна верига от доказателства. В крайна сметка Уошбърн искаше само да махне Фрийд от свидетелската скамейка колкото може по-бързо, но все пак показанията му отнеха почти половината от работното време.

Ключарят Дейвид Салдар също застана на свидетелското място и беше най-притесненият и чувстващ се неловко свидетел до този момент, но дадените от него показания не поднесоха изненада. Той говореше за един неоспорим момент — Ивън Шолер бе направил точно каквото бе направил според Салдар. Беше излъгал приятел, беше използвал полицейска униформа, за да подкрепи правдоподобността на искането си, беше влязъл в чуждия дом. Не беше приятно за защитата, но Уошбърн не можеше да направи нищо по въпроса.

Последният свидетел на Милс, който отне по-голямата част от времето предишния ден, понеделник, беше Тара. Въпреки че ясно показва на съдебните заседатели обвързаността си с Ивън, тя не само потвърди факта, че Нолан е бил загрижен и разтревожен от влизането

на Ивън в къщата му, но и даде съкрушаващото показание за заплахата, отправена от Ивън в „Стара Градска Травена“.

Свидетелските показания на жена, която очевидно не би искала да навреди на обвиняемия, въздействаха на съдебните заседатели с особена сила. Колкото и да се опитваше, Уошбърн нямаше за какво да я подложи на кръстосан разпит — че не е повярвала в уверенията на Нолан, че Ивън е подхвърлил оръжието в дома му? Че Ивън не е искал наистина да го убива, каквито са били думите му? Никое от тези мнения нямаше да бъде допуснато, тъй като според журито всички те биха били мненията на жена, която със сигурност би излъгала, ако лъжата щеше да помогне на защитата на нейния любим.

Сега обвинението бе приключило и Уошбърн щеше да има възможност да представи своята защита. Но при липсата на клиент, който не можеше дори да отрече, че е извършил престъплението, при отсъствието на друг заподозрян и при това изобилие от мотиви и възможности, тежачи срещу Ивън, той знаеше, че го очаква може би най-голямото предизвикателство в адвокатската му кариера. Не разполагаше с много, а и онова, което имаше бе в най-добрия случай съмнително.

Първата му задача беше да привлече журито, ако това въобще беше възможно, в лагера на Ивън. Напомняйки си, че му е нужен само един съдебен заседател, той се спря на жена на задния ред на име Мали Елърсби. Тя беше на същата възраст и имаше същия вид на домакиня от предградията като Ейлийн, майката на Ивън. Нещо повече, при избора на съдебното жури тя беше казала, че има двама синове; че е против войната в Ирак, но подкрепя воюващите там. У нея би могло да има някакъв либерален уклон, който на свой ред можеше да стигне дотам да възприеме Ивън като жертва на нещо — следователно не напълно виновен. Освен всичко друго, тя бе женена от трийсет години за един и същ човек, така че сърцето ѝ би могло да пожелае на Тара и Ивън да оставят проблемите си в миналото и да прекарат живота си заедно. Всичко това естествено бе твърде мъгляво, но даваше на Уошбърн надежда за съдебен заседател, към когото би могъл да опита да отправи защитата си.

— Ваша чест — започна Уошбърн на фона на нов порой от дъжд, блъскащ се в прозорците на съдебната зала, — защитата призовава Антъни Онофрио.

* * *

— Господин Онофрио, вие познавате обвиняемия Ивън Шолер от Ирак, нали?

Онофрио беше нужен на Уошбърн не на последно място и заради толкова привлекателното му излъчване на „свестен тип“. Той бе по природа дружелюбен мъж, който работеше с групата си по пътищата на Калифорния. Имаше някакво, макар и не кой знае какво образование. Обикновен и приятен на вид, той можеше да увлече например госпожа Елърсби покрай собственото си уважение към Ивън Шолер.

— Да, познавам го. Той беше командир на нашата група.

През следващия един час двамата покриха същите въпроси, които бяха задавани при изслушването за ПТСР. Милс направи възражения за същите неща както тогава — че Онофрио дори не е бил в Съединените щати по време на убийството, следователно показанията му не можеха да имат връзка — и Уошбърн отново изтъкна аргумента, че неговият свидетелски разказ е основополагащ по отношение раняването на Ивън в главата, което до този момент бе останало извън официалния запис. Дори и без споменаване на ПТСР, тази рана на Ивън определено имаше връзка с временните изключвания на съзнанието, а те на свой ред, твърдеше Уошбърн, можеха да бъдат сърцевината на неговата защита. Толсън се съгласи.

Галерията утихна напълно, когато Онофрио започна да описва битката в Масба, завършвайки с думите:

— ... можехме да се измъкнем, но двама от нашите вече бяха ранени, а Ивън не искаше да си тръгнем без тях.

— И какво направи той?

— Повече други две момчета към първия джип и извадиха от него шофьора. След това го донесоха в нашата кола. После се върнаха за картечаря.

— Лейтенант Шолер беше ли под обстрел през цялото време?

— Много силно стреляха, сър. Отвсякъде се сипеха куршуми.

— Добре.

След това изтъкване на смелостта на Ивън и на загрижеността му за неговите войници, Уошбърн остави Онофрио да завърши разказа

си, без да го прекъсва повече. Със задоволство отбеляза, че през това време на няколко пъти госпожа Елърсби изтри очите си с книжна кърпичка. Когато Онофрио свърши с описанието на потъналия в кръв Ивън, заобиколен от телата на мъртвите си другари, още няколко съдебни заседатели реагираха по същия начин. Уошбърн остана на място, развълнуван като тях от разказа. След това отстъпи свидетеля на обвинението.

* * *

Последния път по време на изслушването за ПТСР Милс беше подложила Онофрио на кръстосан разпит и бе наблегнала на неприятния момент с пиенето на Ивън в зона на военни действия. Затова сега едва застанала пред свидетелската скамейка тя веднага подхвана тази тема.

— Господин Онофрио, докато бяхте в Ирак вие лично виждали ли сте обвиняемия да употребява алкохол?

Но този път Уошбърн беше подготвен.

— Възражение. Няма връзка.

— Приема се.

Милс почти беше готова да повтори въпроса си, когато спря в резултат на някаква закъсняла реакция.

— Ваша чест, с всичкото ми уважение, господин Уошбърн направи същото възражение по този въпрос по време на изслушването и тогава вие го отхвърлихте.

Толсън свали очилата си и се наведе от банката.

— Да, отхвърлих го, адвокат. В онзи момент въпросът дали обвиняемият употребява или не алкохол беше съществен от гледна точка на проблема, разглеждан в изслушването. Сега няма да го допусна, освен ако по някакъв начин можете да докажете, че употребата на алкохол от обвиняемия в Ирак опровергава свидетелските показания на господин Онофрио или има пряка връзка с престъплението, в което е обвинен господин Шолер. Както отбеляза господин Уошбърн, въпросът няма отношение.

Милс, сварена неподготвена, се върна до масата си, провери нещо в своите папки, обърна една-две страници и се обърна да

погледне назад.

— Добре тогава. — Решена да не показва пред съдебните заседатели, че е извадена от релси, Милс се усмихна през стиснати зъби. — Благодаря ви, Ваша чест. Ще прекратя въпросите по тази тема и ще се върнем към нея по-късно.

* * *

Лишен от възможността да се позове на ПТСР, надеждата на Уошбърн продължаваше да е свързана с някакъв вид медицински показания. Ако съдебното жури не приемеше факта, че Ивън е преживял някакъв вид временно състояние на безпаметност, то не му оставаше никакъв аргумент за защита, освен че е лъгал. За тази цел Уошбърн бе прекарал няколко часа през изминалия уикенд в подготовка на показанията на следващия си свидетел. Можеше само да се надява, че това щеше да е достатъчно.

— Доктор Бромли, каква е медицинската ви специалност?

— Невролог съм в медицинския комплекс на Станфорд в центъра за работа с ветерани в Пало Алто.

— Лекувате мозъци, така ли е?

Прехвърлил петдесетте, макар да изглеждаше с десет години по-млад, Бромли беше безупречно облечен. Силна челюст, едър нос, неразгадаемо изражение на устата и къса, добре поддържана афроприческа. Излъчваше стоманена увереност. Сега кимна и си позволи лека усмивка, която смекчи чертите му.

— Този е непрофесионалният израз, да.

— Докторе, познавахте ли господин Шолер преди да бъде арестуван?

— Да, беше мой пациент в центъра за работа с ветерани след като бе изписан от „Уолтър Рийд“.

— Според вас, докторе, какво е било състоянието му в Уолтър Рийд?

— Бил е приет там през септември, предишната година. Когато пристигнал бил в безсъзнание поради раните, получени зад океана. Лекарите вече били извършили краниотомиа — изрязване на част от черепа, за да се позволи на мозъка да се раздуе — и състоянието му

било тежко. Смятали за твърде вероятно да умре. Втората допустима вероятност била да оцелее, но да остане само да вегетира като зеленчук.

Уошбърн забеляза как неколцина съдебни заседатели трепнаха при това брутално, съставено само от факти изложение.

— А когато за първи път го видяхте тук, в Калифорния? Между другото, кога се случи това?

— Средата на март, девет месеца след раняването му. Беше отбелязал едно почти чудотворно възстановяване.

— В какъв смисъл?

— Почти всякакъв. Три месеца преди това бяха поставили обратно парчето от черепа му на място, а речевите модели се бяха върнали почти към нормалното. Паметта му все още проявяваше краткотрайни пропадания и на моменти му се губеха думите, но всеки тест изглежда се подобряваше и в тази насока, физическата му координация беше такава, че нямаше проблеми да препоръчаме връщането му на работа като полицай, стига задачите му да не са свързани с прекалено силно напрежение или стрес. Накратко, това беше най-забележителното възстановяване след мозъчна травма, която някога съм виждал за двайсет години медицинска практика.

Уошбърн кимна, щастлив, че се е спрял на Бромли. Винаги го беше вписвал в картината, но възможностите за защита, позовавайки се на ПТСР, винаги му се бяха стрували по-привлекателни и покоряващи. Сега, знаейки какво предстои да бъде казано, той започна да храни малък лъч надежда, че едно ясно медицинско обяснение ще произведе почти същия резултат като ПТСР. Ако успееше да превърне клиента си в жертва на каквото и да било, тогава все пак имаше шанс.

— Докторе, имахте ли възможност да прегледате обвиняемият след арестуването му?

— Да.

— Колко време след това?

— Два дни.

— Какво беше състоянието му в онзи момент?

— Предимно страдаше от главоболие. Но също показваше доста остра дезориентация, както и речева афазия. Всичко това разбира се съответства на симптомите при мозъчна травма.

— Но вие казахте, че симптомите на мозъчна травма са били изчезнали няколко месеца преди това?

— Да.

— И все пак те изглежда са се върнали отново. Така ли е?

— Точно така.

— Защо се е получило това?

— Заради нова травма. В момента, когато извърших прегледа, господин Шолер беше преживял няколко нови наранявания в главата.

— Как ги е получил?

— Каза, че се е бил с господин Нолан.

— Бил се е с господин Нолан. — Уошбърн се полуизвърна, за да увлече след себе си съдебните заседатели. Забеляза как специално госпожа Елърсби се бе навела напред в стола си и слушаше с погълнато внимание. — Докторе, възможно ли е един бой да доведе до подобни болестни травми?

— Разбира се. Един удар по главата би могъл да причини сериозни увреди, даже смърт. А докато преглеждах главата на господин Шолер открих доказателства — натъртвания и разкъсвания на кожата — за няколко такива удари. Беше преживял също мозъчно сътресение.

— Достатъчни ли са били тези удари, за да загуби човек съзнание?

— Определено.

— В момента, когато са били нанесени?

— Може и тогава.

— Може ли да стане по-късно?

— Да.

— Благодаря — Уошбърн рискува да хвърли още един поглед към журито преди да продължи. — Сега, докторе, в случай като този — с предшестваща мозъчна травма година преди това, възможно ли е последиците от този побой да са били по-силни за господин Шолер, отколкото за някой без такава анамнеза?

— Няма съмнение, че е така.

— Значи симптомите при него може да са били по-силно изразени, отколкото при човек без такава предшестваща травма?

— Да, дори ако оставим настрана това, че подобен жесток побой би навредил в значителна степен и може даже да завърши със смърт,

определено една неотдавнашна травма би изострила симптомите след побоя.

— Защо се получава така?

— Защото мозъкът е изключително сложен и бавно оздравяващ орган. — Бромли (браво на него, помисли си Уошбърн) се обърна право срещу съдебните заседатели, за да изложи обяснението си. — Често срещано явление е, дори е норма, една мозъчна травма да причинява неврологични и физически проблеми за цял живот. Други възможни сценарии, особено ако са налице кървене и образуване на съсиреци, може да обхващат две до четири години, преди да се изчистят напълно. Но дори и тогава остават белези и други усложнения.

— Какво ще кажете за временни изключвания на съзнанието?

— Да, и такива също. Макар че по принцип в нашата професия не се наричат временни изключвания на съзнанието. Не е много типичен термин.

— Има ли типичен медицински термин, докторе?

— Да, например синкоп — което е повече или по-малко нещо като загуба на съзнание. Има и припадъци — епилептични и психогенни, тоест, неепилептични. Говорим и за алкохолна загуба на съзнание, при която имаме антероградна амнезия по време на или след напиване. Всички те вероятно биха били наречени временно изключване на съзнанието от един непрофесионалист. И всички те могат да бъдат причинени от мозъчна травма.

— Какво се случва по време на подобно изключване на съзнанието?

— Временна загуба на съзнание и временна загуба на паметта — едно от двете или и двете.

— Колко дълго трае едно изключване на съзнанието?

— Ами, пак зависи от много неща. В известен смисъл един лаик би могъл да нарече комата временно изключване на съзнанието, а една кома може да продължи десет и повече години. Повечето, като припадъците и епилептичните гърчове, траят не повече от десет минути.

Изведнъж след този отговор на Бромли Уошбърн почувства гадене, сякаш в стомаха му се отвори кухня — толкова силно, че за момент помисли, че самият той изпада в синкоп. Отпреди, поне от

половин година насам беше наясно със слабостта на този аргумент за изключването на съзнанието, а през последния уикенд десетки пъти бяха минали през него с Бромли, с намерението да го вкарат в официалния запис на процеса.

Борейки се да подхване следващата нишка, той изведнъж видя какво всъщност представляват всичките тези показания — вятър и мъгла. Чувстваше, че това няма да свърши работа. Идеята му бе да внуши, че е възможно Ивън да е загубил съзнание като често срещан резултат от мозъчна травма, да свърже всичкото отново с Ирак и да получи съчувствения глас на госпожа Елърсби за добрия войник. Уошбърн се беше надявал да извлече приличен аргумент, че след побоя понесен от Ивън през онази нощ, в показанията му ще се открие рационално зърно.

Но сега с ужасяваща яснота осъзна, че това просто нямаше да се случи, фактът, че Ивън може в даден момент да е преживял изключване на съзнанието, въобще не доказваше, че той е прекарал цялото време в безсъзнателно състояние. Всъщност, като се вземат предвид алкохолните нива в момента на арестуването му, беше неизбежно да е имал поне проблясъци на съзнание през времето, когато се е наливал до забрава. Уошбърн си бе мислил, че ще успее да прокара това пред журито или че то ще потъне във вълната от съчувствие, но това бе само едно добро пожелание. Беше се надявал да заработи, защото само така щеше да има някаква надежда да спечели делото.

Все пак още разполагаше с показанията на Бромли за всичко, което Ивън беше преживял заради травмата в главата. Можеше да продължи да страда от последиците цял живот. Няколко съдебни заседатели може би щяха да допуснат това като смекчаващо вината обстоятелство от съжаление към Ивън заради състоянието му. Но показанията на Бромли не предлагаха никакво доказателство, че Ивън е бил неспособен или некомпетентен да извърши убийството на Рон Нолан. И в крайна сметка този факт вероятно щеше да осъди клиента му. Беше се заблуждавал да мисли другояче.

Той се върна до масата си и пийна вода. Завъртя се и пак отиде до средата на залата. Все още се колебаеше.

— Господин Уошбърн — с известна загриженост се обади Толсън. — Всичко наред ли е? Бихте ли искали да дам почивка?

— Не, Ваша чест. Благодаря.

След това направи типичния си поклон, благодари на Бромли и предаде свидетеля на Милс.

Обвинителката скочи от мястото си и тръгна с ентузиазъм, който каза на Уошбърн, че проблемът е бил забелязан от нея. И наистина още първият ѝ въпрос бе насочен натам.

— Докторе, по въпроса с тези изключвания на съзнанието, за които говорихте. Казахте, че обикновено траят няколко минути, нали?

— Обикновено да, макар че може да варира.

— Така и казахте. Значи свидетелствате, че тези изключвания могат да траят няколко дни, така ли е?

— Пак ще повторя, терминологията за изключване на съзнанието не е точна. Ако говорим за припадък или гърч, бих казал не. Обикновено те не траят повече от десет минути. Истинското състояние на безсъзнание обаче може да продължи до безкрай, макар че аз не бих го нарекъл временно изключване на съзнанието.

— Има ли начин да уверите журито, че обвиняемият е претърпял някакъв вид изключване на съзнанието в нощта на побоя?

— Не, не мога да кажа това.

Милс хвърли тържествуващ поглед към съдебните заседатели, след което се обърна към Бромли.

— Благодаря, докторе. Това е всичко.

* * *

— Аз ли не разбирам или този път като че ли не мина много добре? — попита Ивън.

Намираха се в ареста зад съдебната зала през почивката. С жест, който Уошбърн изтълкува като съчувствие, съдебният пристав беше донесъл и за двамата чаши прясно приготвено горещо кафе. Това обикновено не се допускаше, тъй като заподозрян с чаша горещо кафе можеше да се окаже заподозрян, който напада хора с него, но днес по някаква причина — дали не беше промяната на времето? Или трогателният разказ на Бромли? — приставът бе предложил това и те с радост приеха.

Уошбърн разбира се опита да омаловажи проблема. Повдигна рамене и отговори:

— Онофрио и Бромли разказаха доста от това, през което си преминал. Някой от това жури ще прояви съчувствие, ще видиш.

Той отпи от горещата течност. Храбрият тон не беше само за да издигне собствения му имидж в очите на клиента. Следващият, който щеше да застане на свидетелската скамейка беше Ивън и Уошбърн искаше той да излъчва спокойствие и увереност, докато е там. Най-накрая щеше сам да разкаже историята си, и по-важното, трябваше да се опита да спечели с нея журито.

Но историята не беше особено добра и двамата мъже сякаш го осъзнаваха.

— Не го приемай така зле. — Невъзмутим, овладян, Уошбърн се облегна назад на стената и прехвърли крак върху другия. — Все още смятам, че имаме добра възможност да стреляме, но също така мисля и че съдът ще погледне благосклонно на едно предложение за апел.

Ивън обърна глава и спря гневен поглед върху Уошбърн.

— Вече го обсъдихме.

— Да. И сега ти ще се изправиш пред съдебните заседатели и ще им кажеш, че не си убил Нолан.

— Точно така.

— А имаш ли някаква идея кой го е направил?

— Не съм аз.

— Защото не си спомняш, че си го направил?

— Арън. Слушай. Не мога да повярвам, че съм го бил с ръжен, после съм го застрелял в главата и накрая не си спомням нищо. Щях да помня.

Уошбърн въздъхна.

— Добре, както каза, вече обсъждахме това. Но можем да кажем, че по-късно си отишъл при него да разговаряте, а той те е нападнал. Ти си бил слаб заради предишния бой и не си имал друг избор, освен да хванеш ръжена и...

Ивън вдигна ръка.

— ... да го екзекутирам с изстрел от упор в главата. Не съм направил нищо такова. Аз не съм такъв.

— Да, но въпросът не е в това. — Той вдигна кафето си и отпи. — Нищо ли не си спомняш от онези четири дни?

— Да не би да си мислиш, че не съм се опитвал? Нали не смяташ, че не искам да си спомня даже нещо съвсем дребно?

— Може да си бил пиан през цялото време. — Уошбърн потърка с длани крачолите на панталона си. — Искам внимателно да помислиш върху това, Ивън. Ако се е случило тъкмо това, то поне ще даде на журито още храна за размисъл.

— Ако сега променя историята си, ще означава, че преди това съм излъгал, нали?

— Не. Ако сега си си го спомнил, то е дошло под стреса от процеса.

— Ужасно удобно. За половин секунда ще прозрат истината.

— Добре, да речем че си бил вкъщи през цялото време. Страдал си от побоя и си пил, за да притъпиш болката. Въобще не си напускал апартамента.

— Но как ще ми помогне това? Те все пак трябва да ми повярват.

— Не, не трябва те да ти повярват. Трябва *един от тях* да ти повярва. Много по-добре е да кажеш: „Аз не го направих“, отколкото: „Не си спомням, но вероятно не съм го направил аз“. Разликата е огромна.

Ивън пое няколко пъти дъх.

— Мислех че са важни доказателствата. Не какво казвам аз. Какво казват уликите.

— Проблемът, приятелю, е, че уликите чудесно доказват, че си го направил. — Точно в този момент се появи приставът и Уошбърн потупа клиента си по бедрото. — Допий си кафето. Тръгваме.

27.

След месеци на обмисляне, безкрайни тренировки и стратегически наставления, аргументи, разногласие, помиряване и прогнозиране, времето, което Ивън Шолер прекара на скамейката в съда бе наистина много кратко. Уошбърн не виждаше причина да кара клиента си да минава през всичките причини, които е имал да мрази жертвата. Всичко това бе изтъкнато от предишни свидетели. Всъщност имаше две нишки, които според Уошбърн имаха шанс да въздействат на журито, дори и само защото предлагаха алтернативно обяснение на случая. Той мина директно на тях.

— Ивън, защо влезе в дома на господин Нолан?

— Първо, нека да кажа, че това беше грешка. Нямам извинение и не биваше да го правя. Трябваше да споделя подозренията си към господин Нолан с отряда от отдел „Убийства“.

Милс скочи на крака.

— Ваша чест, той не даде отговор на въпроса.

— Приема се. — Строгийт поглед на Толсън се премести от Уошбърн върху Ивън и той се обърна към обвиняемия. — Господин Шолер, моля ви да отговаряте на въпросите, както ги задава вашият адвокат. Не сте тук, за да произнасяте речи.

— Да, Ваша чест. Съжалявам.

— Добре. Господин Уошбърн, продължавайте и внимавайте, моля ви.

Уошбърн повтори въпроса и Ивън отговори:

— Защото бях научил за убийството на семейство Халил от вестниците, а след това и от лейтенант Спиноза. Когато бях в Багдад, ходих на една мисия с господин Нолан и тогава той използва осколочни гранати. След това, като знаех, че господин Халил е от иракски произход и как господин Нолан си изкарва прехраната, си помислих, че той може да има нещо общо с тези убийства.

— Защо, както казахте, просто не отидохте в отдел „Убийства“?

— Защото можеше и да греша, а това щеше да ме направи глупак в очите на лейтенанта и Тара, а аз не исках да го приема.

— Защо?

— Първо, защото аз самият съм полицай. Второ, надявах се да възобновя връзката си с Тара.

— Добре. И така, разбихте дома на господин Нолан?

— Влязох вътре, да.

— Опитвайки се да откриете доказателства, че господин Нолан е бил замесен в убийството на двамата Халил?

— Точно така.

— Не ви ли хрумна, че това предположение е малко изсмукано от пръстите?

— Въобще не. Виждам как Нолан убиваше хора.

Милс извиси глас:

— Възражение.

— Ваша чест — отговори Уошбърн. — Господин Нолан е бил офицер от служба за охрана. Понякога работата му е била да убива хора. Господин Шолер го е познавал в тази светлина от Ирак. Тук няма никаква отрицателна оценка.

Толсън върна очилата си на носа.

— Възражението се отхвърля.

— Добре — продължи Уошбърн. — Ивън, когато влезе в дома на господин Нолан откри ли нещо, което според теб го свързваше с убийството на семейство Халил?

— Да.

Ивън описа действията и мотивите си подробно и ясно — осколочните гранати, това че бе пипал пистолетите в раницата и на леглото, компютърните файлове. Както го бе инструктирал Уошбърн, Ивън отправяше разказа си към съдебните заседатели и по-специално, без да бъде твърде очевидно, към госпожа Елърсби — третата отляво във втората редица.

— Значи ти копира файла със снимките?

— Да.

— Значи, сега вече разполагаше с доказателство или възможно доказателство за връзка между господин Нолан и убийството на семейство Халил. Какво направи след това?

— Не исках да вземам никое от доказателствата, за да са там, когато ФБР дойдат да претърсят къщата...

Милс избута назад стола си с вибриращо изскърцване и изсумтя под нос:

— Хайде сега.

Толсън удари с чукчето доста ядосан.

— Ако можех да съм сигурен, че го направихте нарочно, госпожице Милс, веднага щях да ви накажа за неуважение към съда. Няма да допусна театралничене в тази зала! Следващ такъв изблик и наистина ще съжалявате. Предупреждавам журито да пренебрегне непрофесионалния ви коментар. — След това се обърна към Ивън: — Продължавайте, господин Шолер.

Ивън издиша дълго, за момент очевидно наистина неспособен да си спомни, докъде беше стигнал е показанията си. Уошбърн веднага се възползва от момента:

— Извинете, Ваша чест. Клиентът ми изглежда преживява моментна загуба на паметта.

— О, Божичко! — прошепна Милс.

Бум! Бум!

— Това е, госпожице Милс. Вие ще бъдете наказана за неуважение към съда. Ще обсъдим размера на наказанието ви покъсно, без присъствието на съдебните заседатели. — С уста стегната в корава линия Толсън посочи двамата адвокати. — Тук слагате край на всичко това. Предупреждавам ви. Господин Уошбърн, клиентът ви има ли нужда от минута, за да се оправи?

— Ивън? — попита Уошбърн. — Добре ли си?

— Добре.

— В такъв случай нека стенографът да прочете последния въпрос — помоли Толсън.

Въпросът върна Ивън до момента, в който беше спрял — когато казваше, че не е искал да взема никое доказателство, за да може ФБР да ги открият при претърсването на къщата.

— Затова реших да направя копие на файла със снимките, който според мен съдържаше такива на дома на семейство Халил. Взех една от дискетите, копирах файла и го занесох вкъщи.

— Чакай малко. Ти си полицаи и си разполагал според теб със сериозна улика за убийство и все пак не си се обърнал към отдел „Убийства“?

— Да, не го направих.

— Защо?

— Защото не можех да им кажа, без да призная, че съм получил информацията по незаконен начин. Такова нещо не би било допуснато в съда.

— Какво направи в такъв случай?

Уошбърн караше Ивън да минава през всяка подробност, за да е сигурен, че съдебните заседатели разбират всеки нюанс, а отпечатъците на Ивън по дискетата — неговото единствено, но съдбоносно недоглеждане — го бяха свързали с влизането в онази къща.

— Бях научил, че ФБР разследва случая Халил и изпратих дискетата на тях.

— Какво стана после?

— После господин Нолан се е прибрал и е разбрал, че някой е влизал в дома му.

— Всъщност, че си бил ти, Ивън. Не е ли така?

— Да, като се има предвид начина, по който се развиха нещата. Да, очевидно. Така че е обърнал всичко и е направил да изглежда сякаш аз съм подхвърлил доказателствата в дома му и между другото, че аз съм убил двамата Халил.

Уошбърн знаеше, че подобно разсъждение е недопустимо в съда. Надяваше се обаче на Милс все още да ѝ се вие свят заради полученото наказание, а мъмренето, което бе получила пред съдебното жури да я държи кротка за известно време. Той продължи натиска в същата посока:

— А ти наистина ли уби семейство Халил?

— Не.

— Беше ли обвинен в убийството им?

— Не.

— Изпращал ли си осколочни гранати или някакъв друг вид оръжие или амуниции от Ирак в Съединените щати?

— Не съм.

— Някой някога представял ли е доказателства, че ти си изпратил тези неща от Ирак в Съединените щати?

— Не.

— Когато научи, че господин Нолан е разменил ролите и е докладвал на ФБР, каква беше твоята реакция?

— Бях бесен. Исках да го открия и да го пребия.

— Не искаше ли да го убиеш?

— Това никога не ми е минавало през ума. Просто бях ядосан. Искаше ми се да го ударя здраво.

— С метални боксове?

— Случайно бяха у мен онази нощ и когато стигнах къщата реших, че може да ми потрябват. Господин Нолан имаше отлична подготовка за водене на ръкопашен бой, по-добра от моята, и аз исках да изравня силите.

— И какво искаше да постигнеш с този бой — да го накараш да не разказва на ФБР своята история?

— Не, беше много късно за това. Той вече го беше направил.

Това беше друга важна точка от показанията на Ивън, свързана с предполагаемия му мотив. Нямаше смисъл да убива Нолан, за да го спре да говори пред властите, щом това вече се е било случило.

— Нека сега изясним нещата, Ивън. Вечерта на трети юни 2004-а година Тара Уитли ти е казала, че е приключила връзката си с господин Нолан и иска да започне такава с теб, така ли е?

— Да.

— И същата тази вечер ти си научил, че господин Нолан вече е предоставил на ФБР улики, че ти си вероятно свързан със случая Халил. Така ли е?

— Да.

Уошбърн хвърли открит поглед към съдебните заседатели. Едва ли можеше да има някаква неяснота по този въпрос. Но разбира се беше необходимо да се наблегне на всяка една подробност, за да няма никакво недоразумение.

— С други думи, Ивън, имаше ли мотив да убиеш Рон Нолан заради връзката му с госпожица Уитли?

— Не, нямах.

— А имаше ли мотив да го убиеш, за да не говори с ФБР?

— Не. Той вече го беше направил.

— Значи ти нямаше мотив да убиеш господин Нолан онази нощ?

— Нямах причина да го убивам.

Уошбърн хвърли един дълъг поглед странишком към журито, спря за миг върху лицето на госпожа Елърсби и с удоволствие забеляза как тя кимна сериозно, сякаш Току-що е била убедена в нещо.

Свидетелските показания на Ивън несъмнено я бяха впечатлили силно. Но щом бяха впечатлили нея, значи бяха подействали и на още един или повече от другите съдебни заседатели.

* * *

Милс бавно се надигна зад масата си. Челото ѝ беше сбръчкано, лицето — маска на дълбока загриженост. Тя дойде до мястото си, вдигна дясната си ръка към лицето, после я свали.

— Господин Шолер, според показанията ви на трети юни 2004-а вие сте отишли в дома на господин Нолан с намерение да го биете и двамата наистина се сбихте, дотук така ли е?

— Да.

— Какво направихте след като боят приключи?

— Не си спомням.

— Не си спомняте? Имали сте временно изключване на съзнанието?

— Не си спомням.

— Значи твърдите, че не сте имали изключване на съзнанието?

— Не. Дали съм имал или не, не си спомням.

— Вие самият сте били жестоко бит при този сблъсък, нали?

— Да.

— И все пак, при всичките проблеми, които сте имали и особено с травмата на мозъка, не потърсихте медицинска помощ?

— Очевидно не, но не си спомням.

Уошбърн вдигна ръка от мястото си.

— Възраждам, Ваша чест. Щом не си спомня нищо, значи не си спомня и подробности.

Това бе достатъчно на Толсън и той кимна.

— Приема се.

Милс сви устни и замълча за момент. Опита се да формулира въпроса си така, че да погледне на нещата от друг ъгъл.

— Господин Шолер — рече най-сетне тя. — Кое е първото нещо, което си спомняте, след претърпените наранявания в сряда вечерта от ръцете на господин Нолан?

— Спомням си, че се събудих в болницата. Мисля че беше събота през нощта.

— Значи за вас времето от сряда вечерта до събота през нощта е бяло петно?

— Точно така.

— Добре. — Милс замълча за една-две секунди и после изведнъж позата ѝ се промени. Гърбът ѝ видимо се изправи, жестока усмивчица опъна ъгълчетата на устата. Очевидно бе взела някакво решение, сякаш бе положила неимоверни усилия да стигне до това и бе дошъл моментът да осъществи необратимо стратегията си.

— Значи сега, господин Шолер, както сте седнали пред мен и членовете на това съдебно жури, казвате, че може би сте убили господин Нолан, но може и да не сте го убили. Просто не помните. Така ли е?

Дълго време след този въпрос Ивън остана мълчалив.

— Господин Шолер, — подкани го тя. — Това е въпрос, на който се отговаря с да или не. Можете ли да ми кажете, че не сте убили господин Нолан?

Очите на Ивън се отместиха към Уошбърн, който отговори безизразно. Връщайки се върху лицето на обвинителката, Ивън я погледна право в очите.

— Не си спомням — изрече най-сетне.

28.

В осем и половина на другата сутрин Мери Патриша Уелан-Мийли седеше върху ъгъла на бюрото си в своя малък кабинет. Зад нея през прозореца втори ден беснееше силна буря и нямаше никакви признаци, че ще престане скоро. На паркинга отвън падаха наклонени почти хоризонтално порои студен, силен дъжд. Пред Милс беше секретарката ѝ Фелис Бринкли, седнала върху сгъваем стол и с бележник в ръце.

Фелис беше сериозна жена. Носеше малко грим, а косата си беше оставила сива. Милс смяташе, че това е нещо като защита срещу лоши типове — но с нейната фина кожа, изваяни скули и замрежен, чувствен поглед, даже и сивата коса, и липсата на суетност не скриваха факта, че тя бе изключително привлекателна жена.

На трийсет и шест години тя беше майка на две момчета и едно момиче, всичките под дванайсет. Милс беше убедена, че тя е един от най-умните хора, които бе срещала, затова постоянно се опитваше да я убеди да държи изпитите и самата тя да стане адвокат, Фелис обаче категорично отказваше — може би само по себе си, признаваше Милс, това бе доказателство за интелигентността ѝ. При сегашното положение, обясняваше Фелис за стотен път, можеше да идва рано, да отработва часовете си, да пропусне обяда и да се прибере вкъщи точно когато децата се прибираха от училище. Съпругът ѝ Джон даваше извънредни смени в градската служба за поддръжка срещу допълнително заплащане, така че по този начин винаги щеше да има някой при децата.

— Просто те са най-важното за нас.

— Но с допълнителните пари, а те няма да са малко, въобще няма да се налага Джон да работи, стига да започнеш работа в добра фирма. Това със сигурност ще стане.

— Да, но ще трябва да работя денонощно. А как ще се чувства той като не работи? Той иска да работи. Или ако аз изкарвам повече от него? Не смятам, че това е непременно рецептата за щастлив брак.

— Но смята, че няма нищо лошо той да изкарва повече от тебе?

— Не смята така.

— Но ако смяташе, това щеше да е в реда на нещата.

— Да, но щеше да мисли, че е в реда на нещата и ако аз изкарвам повече, стига животът ни да върви по-добре по този начин. Но защо трябва само заради парите да започвам работа, която няма толкова да ми допада и ще ме отдалечава от децата ми?

— Защото парите дават сигурност, Фелис. — Тя вдигна пръст предупредително. — Добре, знам че не искаш да мислиш за това, но какво ще стане ако той те напусне?

— Кой, Джон ли? — Тя се засмя. — Джон никога не би ме напуснал.

— Откъде можеш да си толкова сигурна? Той е мъж, нали?

Фелис бе чувала всичко това преди и го намираще за забавно. Нейната нещастна, тъжна, амбициозна шефка, която работеше като ненормална и никога не беше имала стабилна връзка, се опитваше да обясни на Фелис как да направи живота си по-сигурен и щастлив — ситуацията сама по себе беше толкова смешна, макар и донякъде трогателна.

— Не всички мъже си тръгват — каза Фелис. — Например и двамата дядовци на децата са налице и са женени за бабите им. Случва се. Всъщност и в двете семейства, моето и на Джон, това е нещо като традиция. — Тя отметна косата си назад от челото, отвори бележника върху скута, щракна химикалката няколко пъти и погледна часовника си. — Какво ще кажеш да ми представиш това последно заключително обръщение.

Милс изведнъж ококори очи и отрезвя. Скочи от бюрото си.

— Боже, наистина ли вече е единайсет и половина? Трябва да...

Фелис вдигна ръка.

— Трябва да се успокоиш, госпожо обвинител и да изложиш нещата. Само това се иска от теб. Бавно и ясно.

— Права си. — Милс издуха кичур коса, паднал пред устата ѝ. — Права си.

— Да, права съм. — Фелис отново щракна химикалката. — Добре, давай.

* * *

— Дами и господа съдебни заседатели. — Милс стискаше бележника със записките си, макар че отлично знаеше какво трябва да каже. — В началото на този процес аз ви казах, че уликите ще докажат без всякакво съмнение, че обвиняемият е убил Рон Нолан преднамерено и злоумишлено. Сега бих искала да отнема малко от времето ви, за да ви поговоря за правото и как доказателствата постигат именно това.

През следващите четирийсет и пет минути тя се спря върху елементите на убийството, за да им помогне да прегазят през многословните и понякога загадъчни указания, които съдията щеше да им даде след приключване на разглеждането. След това стигна до същността на спора.

— Вече ви обясних, какво е убийство. Говорих за юридическата дефиниция на предумисъла и се надявам коментарът ми да ви е помогнал да разберете какво се изисква да бъде доказано по закон, за да бъде намерен обвиняемият за виновен. Сега искам да ви поговоря за уликите, спецификата на свидетелските показания по това дело, веществените доказателства, разумните изводи, които могат да се извлекат от показанията и от тези веществени доказателства, за да покаже, че поведението на обвиняемия съответства на престъплението убийство от първа степен.

— С какви данни разполагаме? Първо, господин Нолан и обвиняемият са били съперници в борбата за чувствата на една и съща жена, Тара Уитли. Защитата пожела да ви накара да повярвате, че в нощта на нападението на обвиняемия над жертвата — което той между другото открито призна — след шестмесечна връзка с господин Нолан, Тара Уитли изведнъж решава да обърне чувствата си към обвиняемия и именно поради тази промяна, той вече не е имал мотив да убие господин Нолан. Аз заявявам пред вас, че това е пълна неистина.

— Чакай малко — намеси се Фелис — не казвай „неистина“. Бъди малко по-земна. Защо не: „Според вас, има ли смисъл в това?“

Милс кимна и си записа нещо.

— По-добре е. — След това закрачи и възобнови речта си. — Защитата твърди, че човек, който е загубил приятелката си заради друг мъж, който вярва, че този мъж, лъжец и измамник и го е предал, който

знае, че той е имал интимната връзка с приятелката на обвиняемия, докато е лежал в болницата, изведнъж научава, че тази приятелка смята да се върне при него и вече всичко е наред. Никаква горчивина. Никаква враждебност. Никаква омраза. Това се опитва да ви пробута защитата. Аз се надявам, че няма да го приемете.

Преди всичко, защото здравият разум казва, че това е лъжа. Кървавите вражди не свършват за една секунда. Отдавнашната омраза не изчезва за една нощ. А обвиняемият е знаел, че госпожица Уитли, която веднъж вече е променяла мнението си, може също така лесно да го промени на следващия ден и да предпочете господин Нолан пред него. Нещо повече, доказателствата разкриват, че обвиняемият е продължавал да мрази Рон Нолан.

След като разговарял с Тара, той се въоръжил със смъртоносно оръжие — както чухте от показанията, тези метални боксове са смъртоносно оръжие — и отишъл в дома на господин Нолан с ясно заявената цел да се бие с него. Прилича ли ви това на човек, който е загърбил лошите чувства, който е простил на врага си, който повече не иска да причинява болка и да търси отмъщение? Разбира се, не. Това са безсмислици. — Тя спря до прозореца. — Стига ли по този въпрос?

Фелис кимна.

— Мисля, че да. Не трябва да прекаляваш. Просто карай нататък. Милс zakрачи отново и продължи.

— Тъй като засегнах въпроса за мотива, нека кажа, че само мотивът...

— Не — прекъсна я Фелис. — Тежестта на мотива ще бъде включена в инструкциите на съдебните заседатели. Не е необходимо да навлизаш там.

Милс кимна и започна отново.

— Защитата иска да ви накара да повярвате, че вторият еднакво силен мотив за убийството — това че обвиняемият е искал да попречи на господин Нолан да говори пред ФБР — е теоретичен, тъй като господин Нолан вече бил говорил с тях. Това е изопачен аргумент. — Тя спря. — „Изопачен“ добре ли звучи?

Фелис помисли няколко секунди.

— Може би е малко цветисто.

— Какво ще кажеш за „привидно приемлив“?

— Още по-натруфено. — Секретарката завъртя очи. — Какво ще кажеш да използваш една най-обикновена дума, „съмнителен“?

— „Фалшив“.

— „Натъкмен“.

Милс щракна с пръсти.

— Ето, това е, „натъкмен“. — Тя се върна към официалния тон. — Този аргумент е натъкмен, защото първо, възможно е обвиняемият да е допуснал, че господин Нолан разполага и с други улики. Но по-същественото е, че нищо казано от господин Нолан пред ФБР по случая Халил е нямало да може да бъде използвано срещу господин Шолер, ако господин Нолан е бил мъртъв. Ако сте научили едно нещо по време на този процес, то е, че ние имаме нужда от живи свидетели да дават показания. Предлагам ви да помислите върху това, че обвиняемият е имал дори по-силен мотив да убие господин Нолан, след като веднъж е станало ясно, че той го е предал и се е готвел да свидетелства срещу него. Ако обвиняемият е убил семейство Халил, още едно убийство, с цел да го предпази от закона, не би навредило.

— Уха! — възкликна Фелис. — Подготви се. Тук господин Уошбърн направо ще подскочи.

— Знам. Но аз имам право да водя спор и искам журито да чуе това.

— Съдията няма да го допусне.

— Не, вероятно няма. Но аз ще говоря бързо и ще се опитам да кажа колкото може повече, преди да ми затворят устата.

— При известни условия, както знаеш.

— Знам. Добре, по-нататък. — Милс направи бързо справка с бележките си. — Но нека да се върнем на това какво всъщност се е случило, какво според доказателствата безспорно се е случило. Въоръжен с метални боксове и признавайки пред Тара Уитли, цитирам, че ще сложи край на това, край на цитата, обвинителят отива с колата си до жилището на господин Нолан и го напада. Следва бой, в който и двамата мъже получават наранявания. Три дни по-късно върху леглото в спалнята на господин Нолан е открит пистолет с отпечатъците на обвиняемия, близо до мястото, където жертвата лежи на пода, простреляна смъртоносно в главата с оръжие от същия калибър.

Какво точно се е случило през онази нощ? Единственият човек, който може да ни каже това твърди, че не помни нищо от онзи момент.

Не помни нищо въобще. И това при показанията на неговия лекар, че изключването на съзнанието трае не повече от десет минути. Това оставя доста време, което обвиняемият не може да обясни и за което нищо не помни. Изслушаните показания, и онези от неговите свидетели, не подкрепят твърденията му.

Така че при липса на абсолютна сигурност, на нас ни остава само едно — да си зададем въпроса какво е най-разумното обяснение на фактите, изложени в показанията. По-разумно ли е да приемем, че обвиняемият е приключил боя си с господин Нолан и след това, пиян и с мозъчно сътресение, се връща сам с колата си до своя апартамент, където продължава да пие два дни, докато някакъв неидентифициран трети човек, поради някаква необяснена причина...

— Може би по-добре е „необяснима“.

— ... поради някаква необяснима причина влиза в жилището на господин Нолан, пребива го с ръжена и след това го застрелва? Или е по-разумно да повярваме, че въоръжен с металните си боксове обвиняемият е надвил господин Нолан в боя и като край на цялото упражнение го застрелва в главата с пистолета, открит на местопрестъплението? Тогава, дами и господа, и само тогава той се е върнал вкъщи и продължил да пие до несвяст. — Милс спря, срещна погледа на Фелис и поклати глава. — Мразя този тип.

— Не си личи — коментира секретарката ѝ. — Всичко е ясно и обективно. Напълно го приемам.

— Не е ли малко кратко?

— Според мен не.

Милс вдигна очи към часовника на стената.

— Време е за шоу. Представяш ли си да бия Уошбърн?

— Само не бързай. Изговаряй бавно изреченията. — Фелис се изправи и бързо прегърна шефката си. — Готова ли си?

— Както никога.

— Добре. Върви и ги разбий.

29.

До късно следобед в петък напрежението в стаята на съдебното жури се бе наистина сгъстило. Техният председател Раян Кеноу току-що беше приключил с петнайсетото преброяване на гласовете им и те, от първоначалните 8 на 4 да бъде осъден, бяха станали 11 на 1.

— Маги, — обърна се той към госпожа Елърсби — имаме още четирийсет и пет минути и след това трябва да се върнем след един много дълъг уикенд. Не искам да те принуждавам да гласуваш по различен начин, но ако си сигурна, че няма да отстъпиш и че никога няма да промениш мнението си, може би трябва просто да съобщим, че не можем да постигнем съгласие и да оставим нещата така.

Това извика изблик от ругатни от неколцина съдебни заседатели.

— След като изгубихме толкова време!

— Няма да стане!

— Това е абсурд!

— Този тип е виновен и всички го знаем.

— Може би не знаем всичко — отговори Елърсби. Денят, всъщност цялото това преживяване в съдебната зала, бе изпитание за нея, особено след като тази сутрин последните двама от нейния лагер се бяха прехвърлили в другия и оставиха единствен нейния оправдателен глас.

— Значи това е последното ти решение, Маги? — отново попита Кеноу. — Наистина ли смяташ, че не го е извършил?

— Не точно това — отговори тя. — Мисля, че може да го е извършил, както винаги съм казвала. Но не мога с пълна съвест да кажа, че това е убийство от първа степен. Ако е отишъл там да се бие с Нолан, а онзи е умрял по погрешка, това е втора степен.

Кеноу запази спокойствие.

— Само че той не е умрял от побоя.

— Не. Знам това. Понякога нещата излизат от контрол.

Съдебен заседател номер 2, Сю Уитсън, жена на годините на Елърсби която в началото беше за помилване, сега се включи в спора.

— Маги, бих застанала зад теб, само че накрая той е насочил пистолет към главата на човека и го е застрелял. Как ще обясниш това, освен че в даден момент Шолер е решил да го убие?

— Същественото е, че вярваш, че той го е убил, нали? — додаде Кеноу. — Остави настрана юридическите тънкости. Той е дръпнал спусъка, нали?

Елърсби въздъхна и прошепна:

— Не виждам възможност да не го е направил, но не съм убедена, че доказаха, че го е направил.

— Това не е абсолютно доказателство, Маги. Това е доказателство извън разумното съмнение. Те направиха това.

— Ти самата го признаваш — каза Кеноу. — Току-що каза, че не виждаш възможност да не го е направил.

— Знам.

— Е, тогава...

— Е, тогава просто непрекъснато в главата ми се върти онова, което господин Уошбърн каза в заключителната си пледоария. Те са могли да използват други методи на защита, в които да има повече смисъл. Самоотбрана, например, или разгаряне на страстите, или просто да каже не, не го е направил. Вместо това те са избрали истината, на която според собственото му признание, е по-трудно да се повярва...

Сю се пресегна и сложи ръка върху тази на Маги. Думите ѝ бяха изненадващо кротки.

— Може би защото всъщност не е това истината, Маги. Може би Уошбърн просто си играе с нашата наивност. Правил си е сметката, че ще бъдем склонни да повярваме на този млад мъж, който е преживял такива ужасни неща в Ирак, да обвиним по някакъв начин раните му за това, че не може да каже дали е убил Нолан или не. Ако не беше цялата тази история с Ирак, щеше ли да изпитваш съмнения за това какво всъщност се е случило? Щеше ли неговият разказ да има смисъл? Ето, това разбрах най-накрая. Няма смисъл. Иска ми се да е така, но няма смисъл.

— Отишъл, за да се бият, а свършил като го застрелял — каза Кеноу. — Ако не го разбираш, Маги и не смяташ, че ще можеш да приемеш нещо различно, нека да повикам съдебния пристав и да му кажа, че не можем да стигнем до решение. Искаш ли да направя това?

Елърсби огледа масата, всичките тези интелигентни, изпълнени с добри намерения граждани. Никой от тях не беше коравосърдечен, никой не беше настроен отмъстително. Всички те бяха отделили месец от живота си, за да видят, че се раздава справедливост, че системата работи. Но от своя страна тя знаеше, че бе нерационално пометена от силата на един прост аргумент на Уошбърн — че той е твърде умен и твърде опитен, за да позволи такава нелепа защита като тази на Ивън: „Не си спомням“ — но това беше истината.

Ето защо бяха избрали този начин за защита — защото това е истината.

И умът на Маги рисуваше една картина: Ивън, припаднал в дома си, не от алкохол, а заради раната в мозъка; не с обикновен временен припадък, а в истинско състояние на безсъзнание след нанесения побой.

Но нямаше доказателства, че се е случило именно това. Никакви. А ако Уошбърн, както каза един от другите в началото не беше нищо повече от човек, на когото се плаща да лъже от името на клиентите си? Нали всички адвокати бяха такива? Тя си спомни случая О Джей Симпсън, делото Дан Уайт в Сан Франциско със защита, позоваваща се на биологичния фактор. Ако тя беше единствената и гласът ѝ не се основаваше на никакво доказателство, как щеше да обясни това на съпруга и приятелите си?

Как щеше да живее със съвестта си?

— Маги? — Сю отново стисна нежно ръката ѝ.

— Искаш ли да повикам съдебния пристав? — попита Кеноу.

Елърсби погледна в тавана, каза бързо една молитва за душата на Ивън Шолер и отново сведе поглед към масата.

— Не — отговори. — Мисля че трябва да гласуваме още веднъж.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
2007 Г.

30.

Чистачките на Дизмъс Харди не можеха да се справят с пороя. Движеха се максимално бързо, но тази последната от поредицата мартенски бури намаляваше видимостта почти до нула. Различи първия портал едва, когато стигна до него. Обичаше тази малка, двуместна хонда кънвъртибъл, когато през лятото и есента гюрукът ѝ беше свален, но не беше направена за такова време. Пластмасовият заден прозорец отдавна се беше замъглил и въпреки усилената работа на вентилатора за размразяване, страничните врати също бяха млечнобели. Натисна бутона да свали своето стъкло, за да може да покаже документите си на пазача, и лицето му веднага се намокри от дъжда.

Някой зад него натисна клаксон, после пак. Огледалото за обратно виждане бе станало напълно безполезно; през изпотените стъкла не виждаше и страничните огледала. Дъждът се изливаше върху платнището на гюрука. Намираще се в барабан. Ослепял, оглушал. Наложил се да свали стъклото няколко сантиметра, за да могат да се виждат с пазача. Отварянето пушна вътре още вода, достатъчна да напои тъканта на костюма му за миг.

Нетърпеливият нахалник зад него изсвири пак. По дяволите, вече беше вир-вода; идеше му да скочи и да сграбчи копелето, да го измъкне от колата му, да му тресне един и да го завре в преливащата от кафява вода канавка край пътя.

Вместо това зажумя срещу пазача, разтвори шофьорската си книжка и се напъна да заглуши дъжда.

— Дизмъс Харди. Тук съм на посещение при един от вашите затворници, Ивън Шолер.

Пазачът, който бе почти невидим в дъжда, също извика от полузатворената кабина.

— Не мога да видя достатъчно добре документа ви, сър. Съжалявам.

Кипящ, Харди извади ръка навън. Зачака. Имаше време да реши, че ако колата отзад изсвиреше още веднъж, наистина щеше да отиде и

да пребие копелето, но точно тогава портфейлът му беше върнат и чу едно бодро:

— Благодаря ви, сър. Напред и вдясно след втория портал.

Едновременно вдигна стъклото и пусна съединителя.

Когато преди няколко часа излизаше от града, небето бе светлосиво, и даже не ръмеше. Затова не носеше нито чадър, нито шлифер.

Намери място на паркинга, изключи двигателя и зачака дъждът да поотслабне. И малко да се успокои. Който и да беше онзи зад него — може би някой доставчик — не се появи след това на паркинга. Толкова по-добре за него.

Самообладанието беше важно нещо. Дори преди да завали, физическата му реакция на посещението в затвора го бе сварила неподготвен. Отдавна не беше имал клиент затворник и му липсваше практиката. Продължаваше да изпитва недостиг на въздух, дланите му се потяха и една необичайна празнота бе отворила дупка малко под ребрата. Затвори очи, облегна назад глава и вдиша дълбоко през устата. След това издиша много бавно. Направи го отново. И отново.

Когато спряха и последните барабанни удари, отвори очи. Сега изведнъж бе останало само леко рамене. Възползва се от момента, отвори вратата и стъпи на асфалта.

* * *

Харди беше виждал снимки на Ивън Шолер във вестниците, няколко пъти за миг го бе зървал по телевизията в новините, когато течеше процесът. Смяташе, че ще го познае от пръв поглед. Но когато надзирателят отвори вратата на изключително тясната стаичка и въведе затворника, Харди го погледна бързо и установи, че това не е същият човек. Надзирателят сигурно се беше объркал, този окован човек най-вероятно трябваше да се срещне с адвокатата си в друга стая.

Най-малкото, Ивън беше по-млад, само на трийсет и една; този тук изглеждаше поне на четирийсет. После, на снимките и по телевизията Ивън изглеждаше далеч по-симпатичен, с по-волева брадичка, по-светла коса, по-здрав цвят на лицето, по-тесен в кръста и по-широк в раменете. Този мъж тук беше масивен, небрежно облечен,

излъчваше физическа заплаха. На лицето му стоеше изражение на привидна незаинтересуваност, от което тънката уста изглеждаше зла, дори жестока. На пръв поглед този тип приличаше на истински убиец.

Но надзирателят провери листчето в ръката си и каза:

— Дизмъс Харди? — кимване. — Ето го вашият нещастник.

Ивън прие обидата без да реагира. Стоеше мирно, но позата му беше отпусната, видимо незаинтригуван какво щеше да се случи след малко. Огледа Харди нагоре надолу, сякаш беше парче говеждо, окачено на касапската кука.

— Можете да му свалите белезниците — каза Харди.

По очевидни причини затворническите надзиратели не носеха пистолети, така че при всяка среща на четири очи като тази белезниците бяха задължителни. Харди познаваше няколко адвокати, които посещаваха клиентите си тук и нямаха нищо против да ги оставят оковани. Окованият затворник е контролируем затворник, а с много от тях трябваше да се внимава.

Надзирателят се поколеба за малко, после вдигна рамене.

— Както искате.

С отработени движения отключи белезниците от веригата, която беше прекарана през гайките около кръста на Ивън. Металните пръстени се люшнаха от двете му страни, увиснали за веригата.

Сега когато ръцете му бяха свободни Ивън потърка китки.

Стаичката беше широка метър и двайсет и дълга около два метра и десет. Тежко, солидно, тъмносиво метално бюро се мъдреше отдясно пред Харди и преграждаше две трети от пространството; би могло да послужи като бариера в случай на неочаквано нападение. От двете му страни бяха поставени сгъваеми столове. От страната на Харди зад гърба му имаше врата с армирано стъкло; същата врата виждаше и отсреща. Пазачът, който го беше пуснал вътре го бе предупредил да стои от своята страна на бюрото, „просто за всеки случай“. Също така му бе посочил малък бутон ниско в стената от неговата страна, който можеше да натисне в случай на нужда.

Надзирателят, който доведе Ивън каза, че ще бъде отвън през цялото време и след като затвори вратата зад себе си, остана там.

— Не искаш ли да седнеш? — попита Харди.

Ивън благодари и седна. Сложи ръцете си върху масата с поглед все още минаващ през Харди, но изведнъж се фокусира.

— Имаш ли цигари?

— Съжалявам, не пуша.

— И аз не пуших. Голям майтап.

— Кое?

— Това да не пушиш. Да внимаваш какво ядеш. Да поддържаш форма. Всичките тези неща отвън. Накрая свършваш тук.

Може би почувства, че е издал твърде много от себе си. Като ченге или войник, или затворник Ивън бе станал много добър в дистанцирания поглед и сега веднага се върна към него. След минута, вече влязъл вътре в себе си, той обърна вниманието си към Харди.

— А ти кой си?

— Дизмъс Харди, твоят нов адвокат.

— Не ме разбирай погрешно, но май ти трябваше доста време, за да го направиш.

— Ами, да, имаше малко усложнения.

Пауза.

— Какво ти беше малкото име?

— Дизмъс. Добрият крадец. На връх Калвари, до Исус.

Ивън поклати глава.

— Не го познавам. Дизмъс, имам предвид. За Исус съм чувал.

Харди го погледна в лицето. Ако това беше хумор, той бе наистина изтънчен, което нямаше да е зле. Но не можеше да каже със сигурност. Все пак установи, че отблизо онова първоначално впечатление за възрастта му изчезна — човекът изглеждаше на толкова, на колкото беше, трийсет и една. Трудни години.

— Какво стана с Чарли Боуен? — попита Ивън.

— Изчезнал миналото лято. Що се отнася до съда, все едно е умрял. Моята фирма наследи неговите дела, включително и твоето. Предадох ми ги преди около четири месеца.

— Бавен си в четенето, а?

Погледът на Харди отново се спря върху клиента му. Този човек използваше думите ефикасно, с къси крошета скрити в тях. Първо вълна от хумор, после пробождане. Много неща, скрити зад неразгадаемите зеници. Харди си помисли, че упрекът е заслужен — четирите месеца, докато вземаше решение дали лично да поеме обжалването или не, вероятно не бяха като четирите месеца, прекарани от Ивън в затвора.

Но сега Харди стоеше тук, а това беше най-важното. Процесът срещу Ивън бе завършил преди две години. Чарли Боуен очевидно бе стигнал твърде далече с обжалването през четиринайсетте месеца, през които бе работил върху него. След изчезването на Боуен никой не бе придвижил нищо напред. Четирите месеца, докато Харди вземаше решението си, бяха най-малкият проблем на Ивън.

Затова Харди пренебрегна въпроса. Сега това нямаше значение. Бутна стола си назад и кръстоса крака. Започна със съвсем обикновен тон.

— Някога и аз бях ченге. Преди това бях морски пехотинец и известно време обикалях Виетнам. Да ти звучи познато?

— Записал си се в армията?

— Бях морски пехотинец — повтори Харди. — Морските пехотинци не ги набират.

— На колко години беше.

— Двайсет.

— Да, и аз бях на двайсет в колежа, когато се записах в гвардията.

— Това е било преди телефон деветстотин и единайсет?

— Преди всичко друго — отвърна Ивън. — В един друг свят. В онова време гвардията изглеждаше лесен начин за правене на пари. Добър начин да си в добра форма. Кой е можел да знае?

— След училище веднага ли отиде в Академията?

— Горещо-долу. Може би два месеца след това. Наливах се с бира и не правех нищо — това омръзва.

— Не знам. Аз го правих десет години. Умря едно от децата ми.

Харди не търсеше съчувствие. Искаше Ивън да знае малко за него и защо лично бе поел случая му. Историята на младия мъж бе засегнала някаква струна в него. Животът на Ивън очевидно бе свършил, а той все още беше седем години по-млад от Харди, когато се бе събудил от алкохолния ступор след смъртта на първия му син, Майкъл. Започнал от нищото на трийсет и осем, Харди бе възродил себе си и живота си по един напълно непредсказуем начин — успех, съпруга, деца, даже щастие. Така че знаеше, че не е невъзможно. Едва ли човек би се обзаложил на това, но все пак възможността съществуваше. Може би този хлапак — бивше ченге и бивш войник като Харди — щеше да получи втори шанс.

— Колко време обикаля участъка, преди да те мобилизират отново?

— Три години приблизително. Няма ли го в папката?

— Каква връзка има с делото?

Може би несъзнателно Ивън започна да драска с десния си показалец по повърхността на бюрото.

— Не виждам каква.

— Затова не го пише. Поне не сред бумагите на Боуен.

— А тези на Арън Уошбърн?

— Може да го има. Още не съм разговарял с него. Искрах първо да се срещна с теб. Да чуя какво имаш ти да ми казваш.

— Например какво?

— Например собствените ти показания на процеса. Ти ли взе това решение или Уошбърн?

— Не си спомням точно. Мисля, че заедно го решихме.

— Не разбирам защо когато си бил на свидетелското място не си се възползвал от възможността да кажеш на съдебните заседатели, че не си убил Нолан. Ако не си го убил.

Драценето спря. Ивън втренчи поглед в Харди.

— Може би съм го направил.

— Добре. Това би могло да е добра причина. Направи ли го?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Затова съм тук.

— За Уошбърн нямаше значение. Дали наистина съм го направил, имам предвид. Казваше, че нямало значение.

— Ето, така се върти света. На мен наистина ми пука дали си го убил или не. Уби ли го?

— Не знам.

* * *

Вторият офис, откъдето Арън Уошбърн упражняваше право, се намираше на долния етаж на сграда във викториански стил на Юниън Стрийт в Сан Франциско. Това по-скоро беше лично убежище, отколкото делови офис. Всички в Редууд Сити познаваха Уошбърн. Освен че играеше ролята на управляващ партньор в собствената си

фирма, той бе и постоянно присъствие в тютюнопродавница Бродуей и понякога постоянната фамилиарност, налагаща огромна концентрация на енергия идваше на стария човек в повече. В Сан Франциско държеше секретарка, която идваше да работи по десет часа седмично. Основното и задължение беше да полива цветята. Имаше много цветя.

Любимото му място в този апартамент се намиреше най-отзад. Осмоъгълна стая, три метра и шейсет в диаметър, с прозорци на четири от стените и лавици, натъпкани с развлекателна литература — никакви юридически учебници — на другите четири. Една удобна и интимна стая. Беше побрала бюро с извит сгъваем капак и стол с облегалка от летви, две тапицирани диванчета, канапенце за двама, широка квадратна масичка за кафе от евтино дърво и две кресла. Мебелите бяха разположени върху бежов персийски килим, за който преди пет години беше платил дванайсет хиляди долара.

— Невероятна стая — каза Дизмъс Харди, който го следваше и за миг спря, за да я огледа. — Бих живял в такава.

— Признавам, има нещо от фън шуй в нея. Обичам това кътче. Разполагайте се, където искате.

Уошбърн се отпусна на средата на едно от диванчетата и огледа Харди преценяващо.

— Чувал съм името ви няколко пъти през последните години, господин Харди, но сега като ви гледам, не сме ли се срещали преди?

Харди седна на едно от креслата.

— Да, сър. Наричайте ме Диз. Преди пет години в Редууд Сити. Свързахте ме с една ваша бивша клиентка, която в крайна сметка спаси живота на един от съдружниците ми.

— В буквалния смисъл?

— Е. става дума за информацията, която получих от нея. Разреших един случай с убийство за десет минути, преди онзи тип да успее да го направи отново.

Уошбърн изглеждаше едновременно изненадан и доволен.

— Трябва да кажа, че подобни истории наистина са рядкост. Действително разрешен случай на убийство. От моята страна на барикадата това никога не се случва.

— Е, станало е веднъж. Може би трябваше тогава да се обадя и да ви разкажа.

— Ето, сега ми разказваш. Хубаво е човек да научи за случай, който е завършил добре. Аз не ти ли удържах нещо за това, че те изпратих при бившата си клиентка?

— Не.

Уошбърн плесна с ръце.

— Ето на, доброто дело никога не остава ненаказано.

— Знам — отвърна Харди. — Затова ги избягвам при всяка удобна възможност.

— И все пак ми оказваш честта да дойдеш да ме видиш.

— Това не е добро дело. Трябва да поговорим и имаше две възможности — или в моя офис, или тук. Използвах възможността да изляза навън по средата на деня.

— Независимо от това оценявам отстъпчивостта ти. — След това така внезапно, сякаш бе завъртял ключ, Уошбърн мина на делова вълна. Наведе се силно напред, почти до самия ръб на диванчето, сложи лакти върху коленете си и сплете ръце. — Спомена че става дума за Ивън Шолер.

— Да. Ще обжалвам.

— А, значи ти си онзи, който идва след края на битката, за да застреля ранените.

— Надявам се да не е така. Прегледах записите. От онова, което видях дотук, не съм склонен да се хвана за некомпетентност на защитата.

— Много великодушно. Въпреки че, честно казано, този процес не беше един от върховете ми моменти. Но какво може да направи човек, когато клиентът му не иска да се признае за виновен? Знам, че можех да се преборя за непредумишлено убийство и щеше да излезе от затвора преди да навърши четирийсет. Сега... — Той поклати глава. — Все пак, като чух че става дума за Шолер си помислих, че идваш тук като жест на любезност, за да ми кажеш, че съм прецакал работата и ще обжалваш на това основание.

— Не.

— Тогава какво ще опиташ? ПТСР?

Харди кимна.

— Съдията не е трябвало да го забранява. Обзалагам се, че съдиите от Девети Апелативен ще се задавят, щом разберат. Шолер е

имал истинско увреждане, за което журито не е могло да научи? Наистина го е имал, нали?

— Да. Имахме експерти. Диагнозата беше категорична.

— Шегуваш ли се? И съдията не го е допуснал? Как може да е недопустимо и без връзка със случая?

— Наистина как?

И двамата разбира се познаваха либералния уклон на Девети Апелативен съд. Той бе издал безброй решения за допускане на смекчаващи вината обстоятелства в случаи с убийство — например лошо детство, липса на родителски грижи, излагане на гледки на насилие по телевизията. Ако фактът, че ПТСР не е било допуснато не привлече вниманието им, Харди беше готов да изяде разрешителното си за упражняване на професията.

— Е, да продължавам ли? — Харди вдигна ръце с длани нагоре.

— Не към мен — каза Уошбърн. — Действително мисля, че ПТСР е най-добрия ход, макар че в случая може да говори егото ми. Стотици пъти съм се упреждал за някои решения, които съм вземал за това дело. Ако аз внасях апел, щях да се обоснова с некомпетентност на защитата.

— Какво по-различно си могъл да направиш?

— Най-вече щях да се боря по-упорито с Ивън да приеме признаването на вина. — Уошбърн загледа някаква точка във въздуха помежду им. — Може би щях да поработя още по случая Халил, макар че един господ знае дали щеше да излезе нещо от това. Похарчих петдесет хиляди за частен детектив, който не откри нищо макар и малко полезно. После — това ми е направо любимото — стигнах до средата на медицинските показания, преди да осъзная, че те всъщност помагат на обвинението. Но както казах, основното щеше да е признанието.

— Но той не е искал да го приеме?

— Категорично не. Не си спомняше да го е направил и не искаше да каже, че е извършил убийство. Точка.

Харди поклати глава.

— Каква глупост.

Уошбърн сви рамене.

— Може би. Вероятно си мисли, че не го е извършил.

— А ти какво мислиш?

Възрастният мъж махна с ръка.

— Никога не си задавам този въпрос.

Опитвайки се да разведри разговора, Харди изобрази нещо като усмивка.

— Даже и за забавление?

— Никога, нито как, в никой случай.

— Не понасям хора, които не си казват мнението.

— И аз. — Уошбърн се облегна назад. — Бедното нещастно момче. Говори ли вече с него?

Харди кимна.

— Ходих при него миналата седмица. — Пауза. — Мисля, че сега би приел да признае вината си.

— Да, обзалагам се, че би приел. — Уошбърн вече бе отделил двайсет минути от времето си на Харди, което бе равностойно на двеста долара, макар че нямаше да му вземе пари за това посещение. Все пак, времето беше пари и ако двамата нямаха общ бизнес, Уошбърн нямаше да може да продължи със своя, докато Харди не си отиде. — И така, как мога да ти помогна?

— Надявах се да мога да наема ума ти за малко.

— Колко малко?

— Шест до осем часа през следващия месец.

Уошбърн отново се наведе напред.

— Като за колега таксата ми е двеста на час.

— Звучи разумно — каза Харди. — Не знам с какво време разполагаш в този момент и не бих искал да се натрапвам...

Уошбърн вдигна ръка и погледна вградения в шкаф часовник, който стоеше на стража между прозореца и лавиците. Беше четири без четвърт.

— До пет съм свободен. Чувствай се като у дома си. Можем да започваме.

* * *

Един месец след връщането на старата си работа и за втори път оглавил отдел „Убийства“ в Сан Франциско, лейтенант Ейб Глицки премина сам фойето на петия етаж и влезе в малката стаичка —

разделена на две с плот — която служеше като приемна за техния отдел. Беше пет и двайсет и двамата чиновници работещи там си бяха тръгнали. Глицки в началото не одобряваше идеята за почасови служители, които идваха и се прибираха после по домовете си, но вече започваше да свиква. Докато беше заместник-началник на инспекторите през последните няколко години, той винаги бе намирал за странен факта, че даже чиновническата работа има толкова силен физически аспект — отиваш рано и стоиш, докато шефът ти не си тръгне, защото ако не го направиш, някой друг може да се сближи с него и след време можеш да не пораснеш в йерархията заедно с него. Или нея, естествено.

След още няколко крачки бе в офиса си — малка стаичка, претъпкана с шкафове с папки и голямо равно бюро. Прозорците бяха доста високо на стената отдясно, достатъчно, за да пропускат естествената дневна светлина, но не и за да има гледка към Браянт Стрийт отдолу. Глицки заобиколи бюрото и вдигна глава към дъската, на която стояха отбелязани убийствата, по които се работеше. Девет бяха от днешния ден, което бе средно, имаше и престъпления от миналия месец, по които инспекторите все още работеха. Настани се в стола си и се облегна назад, чудейки се за пореден път дали молбата му, равна на доброволно понижение, не беше грешка.

Вече бе прекарал месец на тази служба и извън някои въпроси, свързани с персонала, които бяха и продължаваха да са доста тревожни, за своя изненада установи, че му липсва големия официален офис с лавиците с книги, плакетите и украшенията по стените, кожените фотьойли за важни посетители, приемната, която пречеше на всеки преминаващ да се отбие, за да побъбри. Офисът на Заместник началника беше офис на важен човек и докато го беше заемал Глицки често се бе чувствал сякаш мястото му не е там. Сега, като началник на „Убийства“ той все още имаше важна работа, но тя беше почти невидима. Възможно ли е, чудеше, да е свикнал да бъде в центъра на общественото внимание, мнението му да е важно за другите, шефът и даже кметът да се консултират с него по съществени въпроси?

Непрекъснато си повтаряше, че е в период на пренастройка към новата среда, и това е всичко. Промяната сама по себе си никога не беше лесна. Но два или три пъти у него се бе прокрадвала мисълта, че

може би е направил поредната грешка в една история на лоши избори, свързани с кариерата му.

Ала нямаше как да избяга от това. Новите помещения бяха различни и те правеха цялата работа, някога толкова позната, да изглежда различна. Първо, офисът му бе физически отделен от стаята на инспекторите. Когато отрядът се помещаваше на четвъртия етаж, вътрешните прозорци в стаята на лейтенантите гледаха към претъпканата стая с бюрата на редовите полицаи. Тук нямаше вътрешни прозорци, но даже и да ги имаше, той нямаше да може да вижда инспекторите, понеже между него и тях бе стаята с компютрите. Инспекторите идваха и си отиваха и Глицки можеше въобще да не разбере, че са били тук.

Хубавото беше, че с изключение на спешните случаи, работното му време бе станало доста редовно. Като заместник-началник той бе смятал за свое задължение да бъде пример на точност, дисциплина и ентузиазъм, затова внимаваше винаги да е на работа в 7:30. От друга страна служебните съвещания, пресконференциите и появяванията пред публика го задържаха извън дома до 9:00 или по-късно вечерта. С уикендите също не можеше да разполага напълно. Да си заместник-началник не беше работа, това беше начин на живот.

И Глицки се намираще на кръстопът — всъщност в неразрешим проблем — дали искаше да прекара живота си с Трея и двете им малки деца, Рейчъл и Закари. През последните две години след раждането на Зак бяха живели някак в напрежение. Трея работеше като секретарка на Областния прокурор Кларънс Джакман. Сядаше зад бюрото си в девет и си тръгваше в пет. Имаше седмици през времето, когато Глицки беше заместник-началник, в които двамата успяваха да поговорят само в онази сграда, Съдебната палата.

Сега, след като се увери, че бюрото му е подредено, Глицки се готвеше да сложи край на работния ден. Излезе от кабинета и затвори вратата зад гърба си. На минаване през компютърната зала надникна към стаята на инспекторите и видя, че цели осем от четиринайсетте инспектори на отдела бяха там. Това беше необикновено, тъй като повечето време тези хора бяха някъде навън да разпитват свидетели, да правят огледи на някое местопрестъпление, да работят по случаи и уговарят подробности с помощниците на главния прокурор около предаването на дела.

Даръл Брако погледна и вдигна ръка за поздрав — поне един от хората очевидно приемаше новото статукво. Вибрацията от присъствието на Глицки мина през стаята и останалите инспектори вдигнаха глави. Получи кимвания от няколко стари инспектори, които веднага се върнаха към работата или кафето си, и беше напълно игнориран от двама други.

Така стояха нещата, откакто се беше върнал тук. Хората не разбираха повторното му назначение в „Убийства“, чудейки се вероятно дали не е нещо като шпионин, спуснат от началството да рови из отдела и да им се меси в работата.

Глицки се надяваше, че това просто е ефектът на промяната върху неговите подчинени и той също ще отmine. Но междувременно не се чувстваше никак добре. Отиде до бюрото на Брако и възприе неутрален тон.

— Излизам, Даръл. Има ли нещо, за което трябва да знам, преди да си тръгна?...

Брако помисли малко, после поклати глава.

— Нищо ново лейтенант. Период на застой, предполагам.

— Дано да е така. — Глицки бързо огледа стаята. Не искаше да изглежда, че шпионира някого. Всъщност не проверяваше никого, но това не означаваше, че хората не си мислеха, че го прави. — До утре, Даръл.

— Да, сър, лека вечер — Глицки се бе завъртял и направил две крачки, когато Даръл се обади пак. — Чакай малко, Ейб. Току-що си спомних. Има едно нещо, което вероятно би искал да сложиш обратно на дъската при теб.

Ставаше дума за дъската в офиса на Глицки, на която стояха окачени убийствата, по които се работеше. Обикновено когато оттам сваляха някое име, то никога не се връщаше, понеже или заподозреният биваше арестуван, или следата бе твърде изстинала, за да губят инспекторите времето си с нея, или защото единственият свидетел е бил отровен, или още някоя от хилядите причини да не се работи повече по случая.

— Обратно на дъската?

— Да, един от моите стари случаи. Боуен. Беше прекратен още предишния път, когато работеше тук. Можем да се позанимаваме с него утре сутринта. Ето, ще си запиша, за да не забравя.

— Какво ще кажеш направо да се върна и да го запиша на дъската?

Брако смутено кимна и се изправи.

— Става и така. Просто не исках да те връщам като си си тръгнал вече.

— Колко може да ми отнеме? Б-о-у-е-н, нали? Пет букви. Няма да ми отнеме повече от няколко минути. — Той вече стигна до вратата и завъртя ключа. — Какъв е случаят?

— Хана Боуен. За последно случаят е определен като самоубийство чрез обесване.

Глицки спря и се обърна да погледне инспектора.

— Какво, да не би да се е разобесила?

— Обещах на дъщеря ѝ отново да огледам всичко. Тя изглежда не иска да го приеме. Че майка ѝ се е самоубила, имам предвид.

— Добре, но все пак следователят е постановил самоубийство. Как ще помогнеш на дъщерята?

— Знам, че е изстрел напосоки, Ейб, но момичето е направо съсипано. Знаеш за всичките инструктажи, които получаваме — да сме чувствителни към болката на жертвите и разни такива. Предполагам един преглед няма да навреди, а може да ѝ помогне.

— Разкажи ми малко по-подробно.

— Ами, очевидно майката си е водила дневник. Или дъщерята — казва се Джена — Джена смята, че майка ѝ си е водила дневник и ме помоли да се опитам да го намеря.

— И какво ще правиш с него?

— Ще видя дали има причина да се мисли, че смъртта на майка ѝ може да е в резултат на убийство.

Глицки се надигна и седна върху бюрото си.

— Това ли разследвахте първоначално?

— Да.

— Тогава нещо насочваше ли към убийство? Кога беше то?

— Може би в началото на февруари, но не, всъщност не. Само това дете Джена не можеше да приеме, че майка ѝ би го направила.

— Е, бог ми е свидетел, не за първи път се сблъскваме с нещо подобно, Даръл. Не я обвинявам. Майка ти си заминава и най-нормалното е да не искаш да повярваш. Може да не ти се вярва, но това не означава, че не се е случило.

— Знам. Казах й, че ще погледна. Не съм обещавал нищо друго.

— За този дневник ли?

— Не знам, Ейб. Това може да не е всичко. Работих здравата по случая, когато го разследвахме. Имаше и други неща. Всъщност, едно нещо, което си заслужаваше да се провери, макар че тогава не установих нищо по въпроса.

— Какво е то?

— Бащата, Чарли. Изчезнал миналото лято. Предполагаше се, че съпругата се е обесила заради това.

— Как така изчезнал?

— Ами така, хоп! — и го няма. Никаква следа. Джена също намираще това за невъзможно да изчезне току-така. Смяташе, че може да е бил убит.

— От кого? Защо?

— Нямам представа.

— Много убедително, Даръл. Значи тя си мисли, че баща й е бил убит и това има връзка със самоубийството на майка й?

— Не е самоубийство. Не вярва, че се е самоубила. Смята, че това е второ убийство.

— Две убийства.

Глицки постоя две минути в размисъл.

Брако направи физиономия.

— Дъщерята е изгубила и двамата си родители в една и съща година. Ако се появи дневникът... — Вдигна рамене. — Кой знае? Може да открием нещо.

— Откъде смяташ да започнеш?

— Предполагам, че първо ще се срещна с нея и ще прегледаме с какво разполагаме. После ще огледаме досиетата на баща й, което всъщност не направих първия път.

— Какви досиета?

— Работни досиета. Бил е адвокат. Може би е свързано с нещо, по което е работил.

— Кое да е свързано?

— Причината да бъде убит.

Глицки се почеса в ъгъла на устата. Брако винаги е бил ентузиазизирано ченге, но първоначално беше повишен в отдел

„Убийства“, защото баща му бе шофьор на предишния кмет и понякога липсата му на опит си проличаваше.

— Знаеш ли, Даръл, повечето мъже на средна възраст, които изчезват... Предполагам Чарли Боуен е бил на средна възраст?

— Петдесет.

— Ето, виждаш ли? Някои просто си тръгват. Не са убити.

— Така е. Знаем, Ейб. Естествено.

— А съпругите на такива мъже, изоставени от съпрузите си да речем от трийсет години, може да изпаднат в депресия в следващите месеци. Дотам, че да поискат да сложат край на живота си.

— Разбира се.

— Разследвали ли сме Боуен като убийство, когато е изчезнал?

— Не.

— А това е защото...

— Бил смятан за изчезнал.

— Не за случай на убийство?

— Не за убийство, не, сър.

— Добре тогава. Искан само да уточним.

Брако сви рамене да прогони лошите си предчувствия.

— Чух. Както и да е, известно време ще се занимавам с това и мислех, че не е лошо да знаеш.

— Добре — Глицки се измъкна от бюрото и написа думата БОУЕН на дъската и срещу него името на Брако като разследващ инспектор. — Но, Даръл...

— Да, сър.

— Не се бави много с това.

* * *

През последните няколко години пораслите момчета на Глицки — Айзък, Джейкъб и Оръл — и пораслото момиче на Трея, Рейни, си бяха създали собствени диаспори на далечни места като Сиатъл, Милано, Вашингтон и не толкова далечния Сан Хосе, където живееше Оръл. Сега новото семейство с двамата малки живееше в същата стара къща-близък на Лейк Стрийт.

Когато Глицки се прибра вкъщи — беше карал колата си сам, вместо да бъде возен от шофьор — той, Трея и петгодишната Рейчъл излязоха да повозят Зак с количката по алеята за пешеходци и колоездачи, която минаваше зад дома им покрай парка Президио. После в задния им двор, във все още топлата вечер, двете деца се полюляха на люлката, направена преди три години от Глицки, Дизмъс Харди и Винсът, синът на Дизмъс. За вечеря имаше печено пиле без кожата, купено от магазина, пресен спанак, приготвен на пара и допълнително ястие с нудли за децата — откакто преди шест години Глицки бе изкарал инфаркт, Трея не слагаше на масата нищо, което съдържа холестерол.

До осем часа двете деца бяха заспали в стаята си нататък по коридора след кухнята. Ейб и Трея пиеха чай на канапенцето в малката дневна. Бяха пребоядисали стаята за раждането на Рейчъл и сега вместо изхабената тъмна атмосфера, имаше светъл дървен под с пъстри килимчета, жълти стени, мебели в мисионерски стил и капаци на прозорците като в плантация.

Мълчалив, почти до степен на онемяване, Глицки с готовност оставяше Трея да води разговора. Разказваше му как бе минал денят ѝ, за машинациите в офиса на Областния прокурор, неговите вземания-давания с надзорния съвет, кмета и началника на полицията. Беше безкрайно забавно, понеже и двамата познаваха всички играчи, а самият град бе толкова очарователно и лудо място за живеене.

Днешната драма представяше шефа на Трея в ролята на въжеиграч между декрета на кмета, Кейти Уест, според който Сан Франциско се обявяваше за убежище на нелегалните имигранти и отговора на Главния прокурор на Съединените щати, който заплашваше да отреже всякакви субсидии за законодателството в града, ако тя попречеше на енергичните мерки на Министерството на правосъдието да арестува и депортира тези хора.

— Ще ми се да видя какво ще направи — коментира Глицки. — Ще арестува Кейти?

— Ако наистина направи нещо, а не само приказва.

— Мислиш ли, че ще го направи?

— Не знам. Говори за това — Трея се засмя с нисък контралт. — Казва, че не са само голи приказки.

— Колко смело.

— Твърде. Но човек никога не знае. Може наистина да направи нещо.

— А Кларънс какво смята да предприеме?

Трея отново се засмя. Понякога Глицки си мислеше, че именно талантът ѝ да се смее го бе привлякъл най-силно към нея. След смъртта на първата му съпруга Фло, той дълго време си беше мислил, че никога няма да може да се смее отново.

— Кларънс има осем адвокатски позиции, финансирани с федерални пари, но останалата част от бюджета му идва от града. Ще изчака.

— Бива те в чакането — рече Глицки.

— Няма по-добър — тя сложи ръка върху бедрото му. — Но ето че все аз говоря ли говоря. Ти изглеждаш — да не те плаша — не много по-оптимистично настроен от преди.

Глицки повдигна рамене.

— Просто свиквам с новия порядък. Възможно е даже да съм имал един почти продуктивен разговор с Даръл Брако днес.

— Харесвам Даръл. Защо „почти продуктивен“?

Сръбна от чая си и я изгледа косо.

— Може би му спестих няколко часа празно бъртане.

— Добре, отприщвай бента — стисна крака му тя. — Може би ще ми кажеш за какво сте говорили с Даръл. Ако искаш да говориш, разбира се. Не си длъжен. Не те притискам.

Този път той наистина се усмихна.

— Има намерение да затъне в преглеждане на работните файлове на един адвокат, който изчезнал миналото лято, защото някакво нещастно момиче си мисли, че може би не е избягал и в крайна сметка не е напуснал нея и майка ѝ. Смята, че е бил убит.

— Има ли причина да мисли така?

— Поне Даръл не знае за такава. Но най-тъжното е, че майка ѝ се е самоубила преди два месеца и момичето просто не може да го приеме.

Трея замълча, после отпи от чая си.

— А хората разправят, че не си забавен. Как е възможно? — Тя се обърна към него. — Тази ли насърчителна и оптимистична история те накара да се чувстваш по-добре на новата работа?

— Не, разговорът ми с Даръл.

— Аха, ето какво било.

— Искам да кажа, трябва първо да повярваш, че Марли Боуен е бил убит, за което няма никакви доказателства, иначе защо изобщо ще търсиш там?

— Чарли Боуен — повтори Трея. — Откъде ми е познато това име?

— Той е бащата. Изчезналият човек.

— Адвокат? Познавах го, Ейб. Той е онзи адвокат, чиито дела наследил Диз.

— Нашият Диз?

— Нашият Диз. — Трея отново стисна крака му. — Може би Даръл трябва да говори с него.

31.

На следващата сутрин, петък, 4-ти май, Глицки и Трея заедно отидоха с колата на работа. Благодарение на щедростта на Кларънс Джакман, Трея разполагаше със собствено място за паркиране зад затвора, което намираще може би за най-голямото предимство на работата си.

Днешният фронт на високо атмосферно налягане бе изчистил небето и прогонил напластяванията от морето към остров Фаралонес, така че слънцето даваше нетипична за сезона топлина. Макар да не се чувстваше и най-малък полъх, някаква щастлива природна случайност бе донесла силна ароматна вълна от главния цветарски пазар наблизо. Трея излезе от колата, погледна над предния капак към съпруга си и каза:

— Денят е прекалено хубав. Усецаш ли как мирише? Ако наистина бяхме свободни духове, днес нямаше да ходим на работа.

— Така ли? Какво щяхме да правим тогава?

— Каквото искаме. Щяхме да танцуваме, да пеем, да вземем парахода до Саусалито.

Глицки заобиколи пред колата и застана срещу нея, докато и двамата гледаха към съдебната палата.

— Ако бяхме свободни духове — каза той, — и двамата щяхме да бъдем уволнени. Значи имаме късмет, че не сме такива.

— Е, ти може и да не си — тя спря да крачи, спирайки и него по този начин, и силно помириса въздуха. — Но аз поне ще си открадна един миг да се порадвам на това.

— Все едно миришеш рози.

— Трябва да опиташ. Затвори си за малко очите и вдишай.

Глицки последва инструкциите, а после отвори очи.

— Да, рози — каза той. — А после всичко останало.

* * *

Когато Глицки отвори вратата на приемната на отдел „Убийства“, видя Дизмъс Харди. Беше облечен за работа в костюм и вратовръзка и гледаше часовника си.

— Закъсна две минути — каза Харди. — Какъв пример даваш на подчинените си?

— Трея ме задържа. Стояхме на паркинга да миришем цветята.

— И как бяха?

— Наистина чудесни. Някак цветни.

Глицки поздрави двамата чиновници зад бюрата и отвори вратата в преградата, която разделяше стаята, махайки на Харди да го последва. Докато отваряше вратата на кабинета си, попита:

— Имахме ли уговорена среща?

— Не.

— И аз така мисля.

— Но ти си ми звънял снощи. Обзалагам се, че не си забравил. Само че аз се прибрах прекалено късно, за да ти позвъня. Нещо за Чарли Боуен?

Харди взе един от столовете, опрени на задната стена и го издърпа да седне. Глицки се настани зад бюрото си.

— И това име те доведе рано сутринта?

— Всъщност, не е то. Имам изслушване в десет. — Харди праметна крак върху другия. — Сигурно ще ми кажеш, че са открили тялото му?

— Защо смяташ така?

— Да видим. Ти си в „Убийства“. Обаждаш ми се за човек, който е изчезнал преди десет месеца. Наречи ме луд, но предполагам, че изведнъж случаят се е превърнал в разследване на убийство.

— Не, не е това. Макар че е добро предположение.

— Благодаря. Искаш ли да направя второ?

— Може. А може и просто да ти кажа.

— Добре, давай.

Глицки му предаде всичко с десетина изречения и накрая Харди вече бе смръщил лице.

— Значи твоят Брако — какво всъщност иска да направи той?

— Да открие дневника.

— Който може и да не съществува.

— Точно така.

— И който може и да не съдържа нищо, свързано със смъртта на съпругата на Чарли?

Глицки вдигна рамене.

— Не беше моя идея, Диз. Просто Трея си помисли, че можеш да спестиш малко усилия на Брако.

— Бих го направил, ако можех. Но става дума за шейсет огромни кашона с папки, една трета от които вече обработихме и върнахме на клиентите.

— Да. Знам.

— Освен това — каза Харди, — времето не съответства. Ако съпругата е умряла през февруари, папките бяха в офиса ми в средата на декември. Няма как да е пуснала там дневника, даже и да е искала. Знаеш ли, все пак ще накарам някой от моите помощници да прегледа останалите кашони, но не бих хранил големи надежди.

— Така казах и на Даръл.

— Това е — каза Харди и се изправи. — Какви големи мозъци сме. Чак не мога да повярвам.

Глицки вдигна телефона.

— Затвори вратата на излизане, ако обичаш.

* * *

Харди беше възприел навика на своя вече покоен наставник Дейвид Фрийман и винаги когато му се удадеше възможност, извървяваше пеш разстоянието от четири пресечки между офиса на Сътър Стрийт и Съдебната палата. Тази сутрин изслушването беше минало по-бързо от очакваното и той доста скоро стигна до Мишън Стрийт — не че се състезаваше за време. Там една добре облечена възрастна жена улови погледа му и леко се помести да застане на пътя му. Погледна го в очите, усмихна се и каза:

— Извинете.

— Да.

— Добре ли сте?

— Мисля, че да. — Но тя не изглеждаше добре и Харди изведнъж си помисли, че е още една луда в този град, пълен с луди хора.

— Тогава трябва да се усмихнете.

— Моля?

— Такъв хубав ден и такъв хубав мъж като вас — трябва да се усмихвате.

— Не се ли усмихвах?

— Не, мръщехте се. Сякаш бяхте понесли света на плещите си.

— Извинете — заекна той и се опита да промени изражението си. — Сега по-добре ли е?

— Много по-добре — каза жената. — Чакайте само и ще видите, че помага. Приятен ден.

Тя изчезна в тълпата, а Харди за известно време остана като закован на място. Улови изражението си във витрината на близкия магазин и видя, че усмивката, която бе наложил върху лицето си преди малко, бе напълно изчезнала. Излезе от потока пешеходци и влезе в сводестата арка на входа на стар магазин. Импулсивно издърпа клетъчния телефон, закачен на колана му и избра номера.

— Здравсти — каза.

— Здравей и на теб. Каква изненада. Всичко наред ли е?

— Добре. Всичко е добре. Просто се чудех какво ли правиш.

— Кога?

— Например сега.

Смехът на жена му звънна в слушалката.

— Например сега съм готова да се пъкна в колата и да отида някъде да изям една салата. Защо?

— Защото си помислих дали за разнообразие не би искала да хапнеш с мъжа си.

Харди изчака една кратка пауза.

— С удоволствие бих хапнала на обяд с мъжа си. Страхотна идея.

— Не си ли прекалено заета?

— Имам два часа и отгоре. Къде предлагаш да отидем?

* * *

Решиха да отидат в „Свърталището на Томи“, Харди с такси, а Франи с колата си, понеже се намираще по средата на пътя между

офиса на Франи в Аргуело и този на Харди в центъра. Петнайсет минути след разговора по телефона вече седяха в едно от сепаретата. Пред Харди димеше задушено телешко и имаше бира, а Франи бе поръчала ястие с френски сос и диетична кола.

— Човек не идва в „Свърталището на Томи“, за да яде салата — отбеляза тя и хапна от домашно приготвената туршия. — Имам предвид, напълно е законно, но няма да е правилно.

— Не че не съм съгласен с теб, но ако искаш салата, можеше да...

— Хей — тя постави ръка върху неговата. — Вече сме тук и точно сега това е идеалното място. Едва ли може да има по-добро.

Харди се огледа и кимна.

— Да. Ти го каза. Идеално е.

Франи наклони глава настрани.

— Дизмъс, добре ли си?

— Ти си вторият човек, който ми задава този въпрос в разстояние на половин час, значи е очевидно, че не съм.

— Вторият? Кой беше първият?

Той й разказа за възрастната жена на ъгъла на Мишън.

— Искаш да кажеш, че сред всичките минувачи тя спря точно теб и ти каза да се усмихнеш?

— Точно така. Но първо ме попита дали съм добре. Изглеждаше съм сякаш нося света на раменете си. Като си тръгна, си помислих, че наистина се чувствам горе-долу така. Не знам защо. Не бях съзнателно намръщен или сърдит. Денят е толкова хубав... — Той остави вилицата и погледна към нея. — Все пак направо ме блъсна в главата. Все едно получих послание свише.

— И какво ти каза то?

— Да ти се обадя.

— Радвам се, че го направи.

— И аз. — Вдигна отново вилицата, бръкна в задушеното и цяла минута го разбърква. — Никога не съм си мислил, че ще го кажа, но мисля че имам проблем с това празно гнездо.

Тя остави сандвича си и отново улови ръката му.

— Да.

— Много ми беше писнало от факта, че те няма вкъщи когато се прибера, затова започнах да правя така, че да не съм вкъщи когато ти

си там. Може би не го правя съзнателно, но мисля, че се получава тъкмо така. Това направо ме съсипва.

— Знам. И мен. — Тя вдигна салфетката към окото си и го избърса. — Не е толкова че ми липсват, знаеш ли. Искам да кажа, не искам повече да живеят с нас, бог ми е свидетел. Достатъчно бяха при нас. Просто не знам какво да правя със себе си, затова си запълвам времето с работа, а после се прибирам и тебе също те няма...

Харди най-сетне успя да сложи в уста малко от чудесното задушено и го поля с малко „Анкър Стийм“.

— Мисля си дали да не въведем отново вечерта за среща. Пак да я направим свещена.

— Намирам идеята за отлична. Може даже малко да полудуваме и да ги направим две в седмицата.

— Стига да искаш.

— Да сключим сделка.

Протегна ръка над масата и Харди я стисна.

* * *

Час по-късно Харди изкачи стъпалата към широкото, кръгло, покрито с мрамор фоайе, което служеше като приемна на адвокатската фирма Фрийман, Фаръл, Харди & Роук, в която бе управляващ партньор. Измарширува покрай високото до кръста махагоново бюро, отбелязващо територията на Фелис, секретарката на фирмата и подчинявайки се на вдигнатия ѝ показалец, зачака докато тя провеждаше разговор с някой от вътрешните офиси.

Тя свърши и се обърна към него с характерната си сприхавост.

— Съобщих на инспектор Брако, че ще бъдеш тук в един часа. Беше ми казал, че ще бъдеш тук по това време.

— Знам, Фелис. Съжалявам. Изникна нещо.

— Да не би да ти се случил и клетъчният телефон?

Харди придърпа сакото над калъфчето за телефона на колана си и каза:

— Хей, сега като го спомена, не си ли виждала някъде проклетия телефон? Търсих го навсякъде. Може да съм го захвърлил някъде в

офиса. Или в колата. Обзалагам се, че съм го оставил да се зарежда в колата.

Тя поклати глава с ледено презрение.

— Той чака четирийсет минути.

— Сигурен съм, че е чакал. Остави ли телефонен номер? Мога да му позвъня.

— Разбира се, но исках да съм сигурна, че ще бъдеш тук.

— Така и трябва, Фелис.

— Да му позвъня ли сега? Може да не е стигнал далече. В края на краищата си тръгна само преди двацет минути.

Харди помисли за секунда. Беше планирал да отиде до полуострова и да издебне кога Мери Патриша Уелан-Мийли ще има свободно време да поговорят за обжалването на Шолер, но ако Брако все още не беше далеч от офиса, вероятно срещата с него нямаше да е много дълга.

— Разбира се. Повикай го, ако не е далече.

Фелис започна да натиска бутоните. Харди бе стигнал до вратата на офиса си когато мобилният на колана му иззвъня. Той спря и погледна екранчето. Обаждането бе от централата на офиса. Раменете му се отпуснаха и той се завъртя, за да се срещне лице в лице с нея. Фелис, стиснала укорително устни, поклати глава.

— Забравил го в колата да се зарежда. А може и да не е там.

Туш!

— Сега ще се опитам да открия инспектор Брако.

* * *

Брако можеше да бъде рекламно лице от постер — доброто ченге на отдел „Убийства“. Висок един и седемдесет и пет, осемдесет и пет килограма мускули. Носеше ушито по поръчка спортно сако от камилска вълна, чифт кафяви панталони, светлобежова риза с обикновена кафява вратовръзка. Сивите очи под късо подстриганата сламена коса съживяваха квадратното, червендалесто, гладко избръснато лице.

Сега Брако пиеше прясно сварено кафе, настанил се удобно в кожения стол до един от прозорците, който гледаше към Сътър Стрийт.

Беше в по-неофициалния от двата приемни къта, с които се отличаваше кабинетът на Харди — другият, официалният, беше вдъхващо страхопочитание място с персийски килим, столове от епохата на кралица Ана и масичка за кафе с крака във формата на лъвски лапи, застлана с покривчица. Всичко това заемаше почти изцяло пространството пред огромното бюро от черешово дърво.

Харди отиде до другия стол срещу Брако и седна. Започна с помирителен тон.

— Съжалявам, че е трябвало да чакате. Беше станало някакво объркване с графика ми.

Брако вдигна длан да върне извинението.

— Вие ми правите услуга като се съгласихте въобще да разговаряте с мен. Оценявам го.

— Няма проблем. Но обясних на Ейб, че едва ли това ще даде резултат.

— Каза ми. Каза също, че сте предложили някой от вашите хора да прегледа кашоните, но не очаквате дневникът на госпожа Боуен да е там.

— Само защото тя вероятно е продължавала да пише в него, предполагам, когато папките вече са били тук. Глицки спомена, че дори не се знае дали със сигурност е водила дневник.

— Не. Е, Джена — дъщерята на Боуен — е почти сигурна, че е имало дневник. Макар че тази сутрин прегледах основно къщата и не открих нищо.

Харди не знаеше къде в картината се вписва той, но не искаше да гони Брако след като го беше накарал да го чака толкова дълго преди това. Нека човекът да си изпие кафето.

— Ами, мога да кажа нещо за папките, които вече сме прегледали, но ако искате да ускорим нещата, ще наредя да ги преровят за два-три дни. Преди малко се върнах в офиса, иначе вече да съм изпратил някой да се заеме. Има ли причина да бързаме?

Брако поклати глава.

— Само Джена, честно казано. През първите седмици след смъртта на майка си тя беше направо убита от скръб. Сега се опитва да го осъзнае, да затвори страницата по някакъв начин. Ако има дневник, някаква следа... — Сви рамене. — Както и да е. Не, всъщност не

бърза ме, но чувствам, че ѝ дължа още едно оглеждане на нещата, щом е толкова важно за нея. То наистина е важно.

Харди седна назад и кръстоса крака.

— Да разбирам ли, че вие сте разследвали случая с майка ѝ?

— Да.

— И сте съгласен с постановеното от следователя при смъртни случаи?

— До голяма степен.

— Видяхте ли нещо, разговаряхте ли с някого, нещо накара ли ви да мислите, че не е било самоубийство?

— Като цяло не. Имам предвид, че съпругът ѝ е изчезнал няколко месеца преди това. Тя е планирала да ходи в Италия през лятото, но общото впечатление беше, че се е опитвала да загърби изчезването му, не за удоволствие. Повечето от приятелите ѝ, а аз разговарях с повечето, я описаха като съкрушена и потисната.

— Какво мисли дъщеря ѝ?

— Обичайното. Че майка ѝ не би го направила. Че това не било в характера ѝ. После посочва пътуването до Европа. Хана, майката, очевидно е била доста пестелива. Направо стисната според Джена. Никога не би си купила билети за Италия, които да остави неизползвани. Би изчакала и би се самоубила след това.

Харди си позволи една усмивка.

— Познавам такива хора. Макар че ми изглежда малко прекалено да отлагаш самоубийството си, за да получиш онова, за което си платил. И това ли е всичко? Причината на дъщерята да вярва, че не е било самоубийство?

— Първоначално и в основни линии, да.

Брако пийна кафе и се загледа през прозореца. Харди остана с впечатлението, че се опитва да реши дали да каже още нещо и си помисли дали да не му помогне.

— Много неща отхвърлихте. „Първоначално“. „В основни линии“. Вие самият имате ли някакви съмнения? Защо е всичкото ровене в тази история?

Устните на Брако се свиха, сякаш продължаваше да се бори с нещо.

— Използвала е тяхно въже, което е прехвърлила през греда в гаража, качила се по малка стълба и се е обесила.

— Но...

Забелязал, че чашата му е празна, Брако се наведе напред и я остави на масата върху чинийката. Сега погледна Харди право в очите.

— Тогава нищо от това не ме разтревожи. Пък и имах други три случая. Този стигна при следователя и след два дни беше приключен. Едва когато Джена ми се обади преди няколко дни, започнах отново да преглеждам нещата.

— И?

— Вратът ѝ е бил счупен. — Той направи пауза и започна да изрежда: — Обикновен плъзгащ се възел, не клуп, височина трийсет и седем сантиметра и нещо.

— Смятате, че трябва да се е задушила?

— При повечето хора и при същите условия се случва тъкмо това.

— Но не винаги? Говорихте ли със Страут? — той беше съдебният лекар, който се занимаваше със случаите на самоубийства.

— Каза, че е виждал няколко, при които от падането и тежестта вратът се чупи.

— Ето, това е.

— Обаче никой толкова лек като нея. Няма и петдесет килограма.

Харди не отговори. Само по себе си бе доста интересно, но не и водещо до заключение.

— Освен това има нещо, за което Джена не се беше сетила първия път, но си спомни сега.

— Какво?

— Според майка ѝ Чарли не бил изчезнал. Бил убит. — При някой в нейното положение това е нормална реакция. Да мисли че не я е изоставил, а ѝ е бил отнет. Психологически разликата е огромна.

— Да, но Джена твърди, че майка ѝ се била заела да открие кой го е убил и не би се самоубила по средата.

— Може би е стигнала до края и е разбрала, че в крайна сметка е изоставена.

— Същото казах и на Джена. Тя изобщо не беше съгласна. Ако майка ѝ бе открила това, щяла да остави писмо на дъщеря си, за да знае поне тя истината.

Между двамата мъже се настани мълчание.

— Искате да кажете, че не е невъзможно някой да е убил госпожа Боуен.

— Не е нещо, което бих се опитал да твърдя пред Глицки. Не и онова, с което разполагам сега.

— Имате мотив?

— Може да не ви хареса.

— Опитайте.

— Някой — същият човек — е убил и съпруга. Хана е стигнала доста близо до откритието.

Харди поклати глава и потисна една усмивка.

— Истинска конспиративна история. Наистина, Глицки не би се хванал на нея.

— Затова искам да открия дневника. Той би бил нещо реално.

Харди си помисли, че даже и да съществува дневник, той не би бил нещо повече от пушек от дулото след изстрел. Крадешком погледна часовника си и реши, че е отделил достатъчно време на Брако и е бил добър слушател на една очарователна, но несъмнено нереална история. Брако не носеше халка и Харди нямаше изобщо да се изненада, ако дъщерята, Джена, се окажеше някое хубаво момиче. Колкото до него самия, трябваше да се връща на работа. Започна да се изправя.

Но Брако изведнъж каза:

— Както и да е, причината да дойда да се видим лично е, че мисля дали в тези папки няма нещо друго.

— Някаква причина Боуен да бъде убит?

— Да.

Този път Харди остави усмивката си да разцъфти.

— Знаете ли за колко кашона говорим, инспекторе? Някъде четирийсет и пет или петдесет. Последният път когато проверих, преди изчезването си Чарли Боуен е работил активно по двеста трийсет и два случая. От тях сме обработили около осемдесет. — Той смекчи тона си. — Не искам да кажа, че е невъзможно да открием нещо съмнително и ако открием такова, обещавам, че вие първи ще научите. Лично от мен. Но смятам, че сте се заели наистина с търсене на игла в куп сено.

Брако разочаровано кимна и се облегна назад.

— Да, разбирам. Е... — изправи се на крака.

Харди се надигна и каза:

— Ако се натъкнете на нещо конкретно, свързано с вероятна причина, винаги можете да изискате файловете и да възложите на специалист да ги прегледа.

— Бих могъл да го направя, само че не знам какво да търся.

— Ето, това е — засмя се Харди. — Освен дневника.

— Да. Освен дневника.

— Ще накарам някой да започне да търси още преди да сте напуснали тази сграда.

— Оценявам жеста. — Брако протегна ръка. — Още веднъж благодаря за отделеното време.

Харди кимна.

— Ако открием нещо по другия въпрос, вие първи ще научите. Но, както казах на Глицки, не затаявам дъх в очакване.

— И аз — усмихна се Брако.

32.

Харди си имаше шпионин в Редууд Сити.

Старият му приятел от юридическия факултет Шон Келър работеше като помощник на главния прокурор в една сграда с Мери Патриша Уелан-Мийли и беше казал на Харди, че в програмата ѝ няма записан процес и би трябвало през целия ден да е във или близо до офиса си. Веднага щом Брако си тръгна, Харди нареди на един от стажантите, Майкъл Чоу, да започне да претърсва кашоните с папките на Боуен за дневник, написан от жена. След това вдигна телефона и се обади, за да е сигурен, че Мери Патриша е в офиса си, каза на Келър, че му дължи една услуга и хукна към гаража.

Десет минути след това, качен на своя S 2000, с гърмяща от тонколониите песен на „Хути енд дъ Блоуфиш“, излезе от Кендълстик Пойнт и две минути по-късно вече паркираше пред сградата на съда на четирийсет километра в южна посока. Ако Сан Франциско бе топъл и приятен през целия ден, Редууд Сити бе наситен с аромати. Докато вдигаше покрива, се хвана че тананика нещо. Сега не беше същият отчаян човек с увисналите рамене, привлякъл вниманието на онази може би не толкова луда жена на ъгъла на Седмо и Мишън. Обядът с Франи, нейната сговорчивост, може би бяха началото на нова фаза в живота им след неочакваната празнота, настанила се напоследък.

Лекото му разиграване около Мери Патриша Уелан-Мийли не беше съвсем фриволно. Смяташе, че тя едва ли би се съгласила лесно на една неугворена предварителна среща. В края на краищата той беше човекът, който се опитваше да съсипе всичкият неин огромен труд, вложен в досега най-бляскавия момент от кариерата ѝ. Всъщност, не беше невъзможно да отхвърли срещата даже и при тази засада от негова страна. Определено нямаше друга причина, освен любезността към някой от професията, която би я заставила да разговаря с него. Изобщо не се заблуждаваше. Знаеше кой е. Той беше врагът.

Когато пристигна в сградата на прокуратурата в Редууд Сити, се обади на Келър, който излезе отвън и го преведе през рецепцията към

офисите отзад. Пи чаша кафе и побъбриха малко, а след това помоли Келър да го насочи към кабинета на Мери Патриша Уелан-Мийли.

Вратата ѝ беше отворена и той постоя няколко секунди на прага, опитвайки се да я прецени. По-млада на вид, отколкото беше очаквал, изключително привлекателен профил. Седеше напред в стола си, с лакти, опрени на бюрото. Едната ръка си играеше с къдрица, освободила се от възрусата коса, очевидно четеше. Краката ѝ, без обувки, бяха пъхнати под стола. Познатата петъчна следобедна сцена, беше я виждал хиляди пъти в юридическия свят, когато сам — не самотен — всеки добър адвокат използваше времето си да обобщава фактите, да изучава делата, да поддържа осведомеността си по въпросите на правото, да се презареди.

Част от него не искаше да я притеснява.

Останалата пристъпи напред и почука леко на вратата.

— Извинете.

Тя се обърна да го погледне с почти недоволно изражение. Да, говореше то, прекъсна ме. Но не можеше да е сигурна, че всичко е наред. Раздразнението отстъпи място на любопитството.

— Мога ли да ви помогна?

— Мисля, че да. — Той посочи табелката върху вратата. — Ако вие сте Мери Патриша Уелан-Мийли.

— Аз съм.

— Сериозно име.

— На мен ли го казвате? Понякога се чудя къде им е бил умът на моите родители. Мисисипи или цял Ню Йорк.

— Моля?

Тя се изправи на стола, постави ръце зад кръста си и леко се изви. Прищявка или хвалене на стоката?

— Девет срички — обясни тя. — Мери Патриша Уелан-Мийли. Мисисипи или цял Ню Йорк. Представете си да трябва да карате хората да казват „Мисисипи или цял Ню Йорк“ всеки път, когато искат да се обърнат на малко име. — Така не би останал и човек, с който да си говорите. — Тя се усмихна приятно. — Наричат ме Милс. Вие кой сте?

Харди пристъпи напред и се представи.

— Дизмъс? — попита го тя.

— Дизмъс.

— Не мисля, че някога съм срещала Дизмъс.

— Не сте единствената. Той е бил добрият крадец на Калвари, разпънат до Христос. Също така е светецът покровител на крадците и убийците.

— Браво на него. Може да се гордее. Аз винаги съм искала да съм светица покровителка на нещо, само че разбрах, че първо трябва да умреш, а това вече отнема чара на цялата работа. — Милс се завъртя, за да застане право срещу него. — Е, Дизмъс, как мога да съм ти полезна?

— Ами като говорим за светци и убийци, исках да ви помоля да ми отделите няколко минути да поговорим за случая Шолер. Смятам да обжалвам.

Леко флиртуващото поведение веднага падна от нея като кора, покриваща айсберг и остави само студената ледена повърхност.

— Нямам какво да кажа по това. Спечелих делото. Не смятам, че има страни от него, въз основа на които може да се обжалва.

— Не смятате, че ПТСР е трябвало да бъде допуснато?

— Ако сте чели записите, аз оспорвах именно него и надделях. Това беше правилно. А сега, съжалявам, но тъкмо съм по средата на...

— Разговаряли сте с Чарли Боуен. Просто моля за същата любезност.

— Чарли Боуен се обади предварително да му назнача среща и определихме основните правила.

— Ще приема основните правила. Същите като на Чарли.

— Знаете ли поне какви са?

— Няма значение. Съгласявам се на сяпо.

— Ето едно отчаяно предложение. — Тя сви ръце пред гърдите си. — Вижте, господин Харди...

— Дизмъс.

— Господин Харди, моля ви. Не искам да бъда упорито магаре, но не желая да разговарям с вас за Ивън Шолер. Той беше виновен и аз го осъдих. Надявам се да изгние в затвора. Само това мога да кажа. Разбрахте ли? Моля ви.

Харди преброи пет удара на сърцето си. Разбира се, винаги съществуваха възможностите за определяне на среща и основни правила, но никога досега не бе участвал в такава, която да даде

съществен резултат. Ако искаш содата ти да фъска и бълбука, разтръскай я.

Но сега бе изправен пред възможността да се обърне и да се прибере в къщи и да прекара един уикенд без нещо, което да предъква и обмисля. Думите и идеята излетяха от устата му преди даже да осъзнае, че бе помислил за това. Каквото и да е, само да я накара да продължи да говори.

— Какво ще кажете въобще да не говорим за делото?

Тя наклони глава, все още нащрек.

— Тогава за какво точно ще си говорим?

— За Чарли Боуен.

— Какво за него?

— Всичко, което може да ви е казал, преди да изчезне.

Това я накара да спре. Прекара ръце през косата си, направи физиономия, която би могла да означава всичко, погледна към бюрото си и отново към Харди.

— Защо искате да го направите?

— Изчезнал е точно, когато е работил върху това обжалване. Преди да стигна твърде далече, не искам същото да се случи и с мен.

Тя поклати глава и се изкиска.

— Не ставайте смешен. Той едва бе започнал предварителната работа. Не мисля даже, че бе привършил със записите, когато говорих с него.

— И за какво говорихте?

— Искаше да прегледа свидетелските показания, които не са били дадени на процеса. Да види дали нямам никакви работни варианти, които не са включени в разкритията на защитата. Все такива неща. Просто да се увери, че информацията е пълна, преди да продължи. Черната работа.

— Не е споменавал лични конфликти?

— Не. Доколкото си спомням, срещата ни продължи по-малко от час. Не се сближихме кой знае колко.

— Но той се готвеше да продължи с обжалването?

— Разбира се. Именно за това разговаряхме.

— Не изглеждаше притеснен или загрижен за безопасността си?

— Защо да се притеснява? Лошият тип вече беше в затвора. — Разтърсвайки глава, сякаш да прогони тази мисъл, тя продължи: —

Знаете ли, мразя процедурите на обжалване. Трябва и ние да имаме възможността да обжалваме, ако изгубим дело — да съдим гаднярите, докато не ги хванем на тясно и не ги бутнем зад решетките.

* * *

— Да, това е Милс — коментира Уошбърн. — Малко фанатична, но е вторият човек, който за трийсет години е успял да ме смаже в съдебната зала, така че се ползва с уважението ми.

Харди си бе помислил, че денят доста е напреднал, затова е напълно възможно да открие Уошбърн в „Тютюнопродавница Бродуей“ и се бе оказал прав. Сега двамата седяха в облаци дим в дъното на непретенциозния малък магазин! Освен Грета, собственичката, нямаше никой друг. Ситуацията, по думите на Уошбърн, щеше да се промени след около час, когато неговите ученици и неговата приятелка щяха да изскочат от различни офиси, за да пият „от обилния фонтан на познанията ми“.

Не напълно сигурен дали Уошбърн се шегува с него, Харди отвърна:

— Е, колкото време прекараме заедно тук, ще се отчете от брояча.

— Няма нужда даже да го коментираме — Уошбърн пое с наслада дима, после изпусна ново валмо. Завъртя пурата между устните си, след което потопа незапаления край в малка чашка кехлибарена течност, която, съдейки по бутилката до нея, беше „Арманяк“. — Сигурен ли си, че не искаш да ми направиш компания?

— Благодаря, но после ще поискам още малко от твоя нектар, а след това трябва да шофирам.

— Може би постъпваш мъдро. Как мога да съм ти полезен днес?

— Ами, може да изглежда странно, но ми хрумна, докато бях при Милс. Не видях даже чернова на апела на Боуен в папката, така че предполагах, не е бил стигнал до него. Също така предполагах, че е имал намерение да се обоснове с ПТСР. Но сега се питам дали е споменавал нещо за това пред теб.

— Какво по-точно?

— На какво е смятал да основе апела си. По-специално, дали е имал предвид ПТСР.

Уошбърн се изтегна назад, смукна от пурата и издуха дима.

— Всъщност, повдигаш много интересен въпрос. — Нова пауза, докато потапяше пурата в „Арманяк“. — Знаеш ли, той смяташе, че може да се окаже много ефикасно, ако атакува компетентността както на местната полиция, така и на ФБР.

— Как точно?

— Ами, случаят Халил. — Въртейки пурата между устните си, Уошбърн седеше замислен. — Имам предвид това, че тук имаме две убийства, тясно свързани със случая Шолер — няма никакво съмнение в това — и очебийното предположение, че Ивън ги е извършил с осколочните гранати и така нататък. Но Областният прокурор не го е подвел под отговорност за тях, разбираш ли?

Харди разбираше много добре и го изненада колко необикновено силен е този аргумент.

— Значи полицията и ФБР въобще не са разпитали никой друг?

— Да, и от една страна, защо не? Те са имали заподозрян, който е можело да бъде осъден и да го тикнат в затвора едновременно и за трите убийства, без риск да изгубят заради другите две.

— Искаш да кажеш, че не са разпитвали никой друг за убийството на семейство Халил?

— Предполагам, че може да са го направили. Поне с няколко души. Но определено не всички, които са могли да бъдат разпитани. — Той дръпна дълбоко лютив дим. — Забравяш обаче, както може би е направил и господин Боуен, че не можеш да основеш обжалването на показания, които не са обсъдени на записа. Съдът знае само това, което е записал съдебният стенограф.

— Не го забравям — каза Харди. — Но в такъв случай, кой е убил двамата Халил?

— Е, ако се вярва на Ивън, Рон Нолан го е направил.

— Ти вярваше ли на Ивън?

Уошбърн изглежда за първи път от много време се замисли над това.

— Знаеш ли, сега като ме питаш, да. Мисля, че да. Ивън просто не е изнесъл контрабандно от Ирак дребно оръжие и гранати като сувенири. Той е бил там само няколко седмици. За краткото време,

докато е бил, едва ли е можел да намери източник да си ги достави и начин да ги изпрати вкъщи. Особено като се има предвид, че е бил транспортиран със самолет в безсъзнание и без да е предупреден за това. Аз се съмнявам дали е напуснал със собствените си чорапи, камо ли с всичкото това оръжие. — Известно време изучава пепелта от пурата, после повтори: — Не, няма как да не му вярваш. Това просто не се е случило.

— Тогава откъде са дошли всичките онези неща в дрешника на Нолан?

— Може да са на самия Нолан, не мислиш ли? Той е можел да се движи доста по-свободно. Разполагал е с време и с контакти, каквито Ивън е нямал.

Харди седеше назад в стола си, с лакът върху облегалката и длан, покрила устата, потънал в размисъл.

— Добре — каза някак отдалеч. — Нека за минута приемем, че Нолан е убил двамата Халил. Не искам да стигаме твърде далеч в тази посока. Можем ли да приемем това като факт?

След известно колебание Уошбърн кимна.

— Аз го приемам.

— Добре тогава, ето въпрос за един милион долара: защо го е направил?

— Не знам.

— Имаше ли някакви изказвания по въпроса, за които да си чул?

Уошбърн поклати глава, сега и той бе притеснен.

— Някак си това не беше част от дискусиата, нали?

— Сякаш питаше себе си. Обърна лице към Харди. — Даже и когато всички вземаха за дадено, че Ивън ги е убил, не си спомням някой да е задал въпроса „защо?“

— Дръпна от пурата. — Мисля, че повече или по-малко се предполагаше, че е свързано с нещо случило се в Ирак, за което никога няма да узнаем. Може да е било нещо лично или може би е мразил иракчаните въобще за онова, което са му сторили. Същевременно е можел да натопи Нолан за убийството и да се отърве от един съперник за сърцето на Тара. Било е невероятно добра възможност да убие с един куршум два заека, особено ако си психопат, за какъвто повечето хора го смятаха.

— Но никой не си е задал този труден въпрос?

— Очевидно не.

— Въпреки, че ФБР са се занимавали със случая? — Всъщност това не беше въпрос. — Това прилича ли ти на ФБР, което всички познаваме и обичаме?

Очевидно Уошбърн също бе схванал идеята. Очите му светнаха от тази възможност.

— Ако Нолан наистина е убил семейство Халил — каза той замислено, — тогава със сигурност някой от роднините им не само би имал мотив, но и би бил длъжен да го убие — иракската култура, както знаем има силна племенна основа.

През тялото на Харди вече минаваше нещо като слаб електрически ток. Той се наведе напред и подпря лакти върху коленете си.

— Според теб какви са шансовете ФБР въобще да не са разговаряли с някой от онези Халил?

— Нулеви. И все пак сега като го спомена се сещам, че всички интервюта, които получихме, бяха от полицията на Редууд Сити. Много повърхностна работа.

— Искаш да кажеш, че ФБР биха разчитали на местните за водене на разговори във връзка с вероятен терористичен акт? Не мисля така.

Уошбърн не спираше да кима.

— Кучи син! — изруга и ликуването в гласа му не можеше да се сбърка. — Ти ми говориш за делото *Брейди*.

Харди стисна уста в опит да сдържи въодушевлението си.

— Проклет да съм, ако не става дума за същото.

Имаха предвид известното с по-популярното название „нарушение *Брейди*“. В делото *Брейди срещу Мерленд* Върховният съд бе постановил, че всеки обвиняем има право на всички доказателства, притежавани от обвинението, които можеха да хвърлят съмнение върху неговата виновност, независимо дали щяха да бъдат използвани или не на процеса. Обвинението бе абсолютно задължено да предостави всички данни, свидетелски показания, доказателствен материал, записи от разпити — всичко, което можеше да оправдае един обвиняем. Ако обвинението задържеше, което и да е от разкритията и задържанятия материал беше в състояние да подкопае сигурна присъда за виновност, то това бе основание за връщане на делото за

преразглеждане. Разбира се, доказателства за подобно нарушение никога не се откриваше в записите от процеса. Всъщност обвинението бе задържало доказателствен материал и това бе станало известно доста време след процеса.

Това разкриваше един напълно нов стратегически елемент.

Харди и Уошбърн отлично разбираха ситуацията. Всъщност ФБР бяха разпитали свидетели по убийството на Халил и не бяха предоставили нито имената на свидетелите, нито техните показания на обвинението, които то после е било длъжно да предаде на защитата на Ивън. Бе напълно възможно да са имали предвид именно „нарушението *Брейди*“. Особената красота на цялата ситуация бе, че Милс даже не е било необходимо да знае за тези задържани доказателства. ФБР бе по закон определено да сътрудничи на страната на обвинението и Милс беше отговорна за предаването на доказателствения материал, независимо дали ФБР ѝ бяха казали за него или не.

Разбира се, доказването на това, че ФБР не само бяха задържали доказателствен материал, но и че той би могъл да подкопае увереността в присъждането на Ивън за виновен, бе друг проблем.

Но Харди щеше да се заеме с него, когато му дойдеше времето.

За момента, възможността за „нарушение *Брейди*“, ако можеше да я потвърди с откриване на един или двама свидетели на ФБР, които не са стигнали до съдебната зала в делото Шолер, означаваше, че може да заведе искане за връщане на затворника пред съда, заедно с декларации, и да стигне до апелативния съд сравнително бързо. Тогава апелативния съд може би щеше да върне делото в Редууд Сити, вероятно дори в съдебната зала на Толсън, където — ако изслушат нови доказателства — можеше да се случи всичко.

Уошбърн потупа Харди по коляното, изваждайки го от унеса му.

— Все пак не се знае дали доказателствата имат оправдателен характер. По същество трябва да докажеш, че някой друг освен Ивън е могъл да бъде убиец на Нолан. Което е костелив орех, казвам ти го от горчив опит. — Той снижи глас. — Може даже да се окаже, че противоречи на фактите.

— А може и да не е така. Може да се окаже достатъчно за съда, ако докажа, че някой друг е имал причина да го направи.

Старият адвокат поклати глава.

— Боя се, че това са само добри пожелания.

— Въобще не е така. Ако е имало друг вероятен заподозрян, когото журито не е имало шанса да изслуша...

Уошбърн се намръщи.

— А ФБР, които са скрили доказателствата предишния път и имат имунитет срещу процеси от страна на държавата, смяташ ли, че сега ще ги предадат? Как ще ги накараш да го направят?

— Не знам. Това е задача, която ми предстои.

33.

Харди се върна в града по шосе 280, слезе към крайбрежната част при Деветнайсетото авеню и две минути преди официалното начало на часа за коктейли влезе през централния вход на „Малката детелина“, заведението на което бе отчасти собственик. Моузес Макгуайър, неговият зет, който през последната година се възстановяваше, стоеше зад бара в далечния край, където бяха крановете за наливна бира. Според Харди той бе в невъзможно добра форма, може би просто поради факта, че бе свалил петнайсетина килограма и бе изчистил външността си заедно с кръвоносната си система.

От много години рошав и дългокос, често пъти и брадясал, Макгуайър бе култивирал още от двайсетгодишен външния вид на рокер или планинец — това правеше вече почти четирийсет години. Избелели, често пъти скъсани дънки и някаква долнокачествена тениска — те изглеждаха дотолкова част от личността му, колкото пословичната му избухливост, презрението му към всичко общоприето и пристрастеността му към променливи състояния на съзнанието.

Днес прекарваше времето си в долния край на бара с красива млада жена. Можеше да го вземеш за четирийсет годишен банкер по време на отпуска. Все още гъстата му черно-бяла коса бе разделена на път по средата, мустакът върху иначе необръснатото му лице беше подстриган. Бе натъпкал долния край на синя риза в панталони с цвят каки. Толкова пъти му бяха разбивали носа в пиянски побоища, че според Харди винаги изглеждаше малко смачкан. Но днес погледът му беше ясен, кожата — почти изчистена от червени капилляри, което бе редовната гледка през времето на тежкото пиянство, което бе съсипало по-голямата част от съзнателния му живот.

Като съсобственик и барман от време на време, Харди можеше да заобиколи бара и да си налее, каквото поиска, но понякога стигнал там, установяваше, че не е лесно да излезе, а днес бе първата от новите вечери за среща с Франи и не искаше да започва с фал. Затова дръпна

високо столче и кимна небрежно на Макгуайър, което веднага го доведе при него.

— Каква е думата, господин адвокат?

— „Хендрикс“ с лед. И кръгче лук.

— Това са шест думи. Имам краставица.

— Още по-добре — кимна Харди. — Докато наливаш, ще ти задам един въпрос.

Без секунда колебание Макгуайър отвърна:

— Лешникови. Макар че някои хора смятат, че са по-скоро зелени. Но аз бих казал, че са лешникови. Едно такова секси лешниково.

Макгуайър хвана чаша, хвърли в ней малко лед, пресегна се назад към втората редица джинове и измъкна тумбеста тъмна бутилка „Хендрикс“. Наля щедро до една осма под ръба, отрязва кръгче прясна краставица и я пусна отгоре.

— Наздраве — каза той и остави чашата върху коктейлната салфетка, която бе поставил на бара. — Добре, кажи сега какъв е истинският въпрос?

— Дълго е.

Макгуайър огледа протежението на бара и ъглите на заведението, които въобще не бяха много далече. „Малката детелина“ беше малко квартално заведение, което се бе запазило на едно и също място на ъгъла на Линкълн и Девето авеню още от 1893-а. Вграденият в шкаф часовник на стената зад Харди беше спрял по време на Голямото земетресение от 1906-а и никой не беше го навивал оттогава насам. Красивото момиче се беше върнало при приятелите си пред мишените за дартс, а останалите дващестина редовни посетители изглеждаха удобно заседнали покрай бара или канапетата отзад.

— Отлично. Тълпата изглежда е под контрол — каза Макгуайър.

Докато бе карал от Редууд Сити, борейки се с някои от проблемите, повдигнати от идеята за „нарушението Брейди“, Харди отново се бе върнал на въпроса, на който не беше открил отговор. Покрай обзелия ги ентусиазъм и двамата с Уошбърн го бяха пренебрегнали. Затова запозна накратко Макгуайър с предисторията. Той имаше докторат по философия от Бъркли и способността му да обхваща фактите и концепциите бе впечатляваща. Накрая Харди стигна до същината:

— Въпросът е защо Нолан е убил семейство Халил?

— Лесно е — отговори Макгуайър. — Това е била работата му.

Харди отпи глътка от джина с аромат на роза — беше започнал да харесва това питие.

— Просто така, било е работата му?

— Със сигурност. Бил е „тюлен“, нали? Той е обучен убиец. Помниш ли „тюлените“ във Виетнам? Шибани копелета. Убийци. И работил е за онази охранителна компания в Ирак?

— „Олстронг“.

— Да, „Олстронг“.

— Но тук е набирал персонал, Моуз, наемал е хора. Няма начин да е вършил мокри поръчки.

— Да, бе. С тази тренировка. Няма как да не го е правил, ако е било необходимо.

— И защо е било необходимо да убие точно Халил?

— Не знам. Няма достатъчно информация. Но те са били иракчани, не беше ли така?

— Аха.

— Ами тогава, провери това. Обзалагам се, че там имат роднини и по някакъв начин са се набъркали в бизнеса на Олстронг.

— Затова са убили бащата тук?

— Изпратили са предупреждение — кимна Макгуайър.

— От доста голямо разстояние, не мислиш ли?

— Вероятно бащата е ръководел бизнеса оттук. Отрежи главата и тялото умира. Не е операция на мозъка, Диз. Нищо от това ли не излезе на процеса?

— Нищо.

— Защо?

— Лесният отговор е, че всички в отбора на обвинението са смятали моя човек за убиеца, че мотивът е бил преди всичко личен — той и Нолан.

— Но ти смяташ, че е бил Нолан?

— Започвам да мисля така.

— И смяташ, че всичко това е трябвало да излезе на процеса?

— Точно така.

— Хм! Чакай да помисля. — Той тръгна покрай бара и обслужи двама клиенти. Наля си сода и се върна при Харди. — Добре.

Измислих го.

— Да чуем.

— Нолан е убил онези двамата Халил, а после някой от семейството им е убил него.

— Откъде са знаели, че е той?

— Разбрали са, че в дъното е Олстронг, заради всичко, което е ставало в Ирак. Каквото и да е било то. Когато са разбрали това, са научили и че Нолан е човекът на Олстронг тук. Даже и да не е бил той физическият убиец, било е ответният удар и отмъщението.

— Как са научили къде живее?

— Диз, моля ти се, в днешно време е фасулска работа да откриеш някого. Имаш ли компютър? Те най-вероятно са знаели къде ще живее още преди да се е бил нанесъл. Хайде, това няма ли да ти свърши работа?

— Не, и именно тук е проблемът.

— Защо да е проблем?

— Защото ако е станало точно така, моят клиент е невинен.

— А това е лоша новина, защото...

— Защото той е вече от три години в затвора.

Моузес надигна содата.

— Можеше и да е още по-лошо.

— Вярно — съгласи се Харди. — Но също така можеше и да е по-добре.

* * *

— Но защо обвинението не се е занимавало с това? — Попита Франи между две хапки от калмарите. — Искам да кажа, очевидно те окончателно са решили, че твоят човек, Ивън, е виновен. Но все пак поне са можели да разпитат някои от членовете на семейството на жертвите. Не е ли логично? Дори само за да открият някаква информация за тях.

— Нещо повече от информация, Франи. Това са били двама убити. Само да решат, че Ивън е убиецът не е достатъчно. Би трябвало да искат да го докажат и може би да го изпратят на смърт.

Бяха седнали в „Пан и Вино“ на Юниън Стрийт, недалеч от офиса на Уошбърн. Тук най-сетне беше станало достатъчно хладно, за да решат да се хранят вътре. Бяха горе, до прозореца. Здрачът все още не се беше превърнал в мрак. Червената, дълга до раменете коса на Франи подчертаваше контрастно-зелените ѝ очи, същият цвят, като блузата, която носеше. Този образ, въпреки дългото време, което бяха прекарвали заедно, все още омагьосваше Харди.

Харди потопаи късче топъл хляб в съдинката със зехтин, щипна малко сол от чинийката и поръси хапката.

— Но само защото нямаме черно на бяло написано, че някой от ФБР е говорил с тях не означава, че не се е случило. Уошбърн и аз си имаме теория за това.

— Каква е тя?

— ФБР са разпитвали онези хора и не са предали информацията си на полицията и Областния прокурор.

— Каква причина има да го направят?

— Ами, най-простият отговор е, че не са били длъжни. Друг отговор е просто, че не са искали. И накрая, любимата версия на Уошбърн и мен, че вероятно им е било наредено.

— Защо?

— Очевидно това не е въпрос за нас, простите смъртни.

Франи сдъвка мълчаливо и пийна „Шардоне“.

— Какво смяташ да предприемеш?

— Ами, първото нещо вече го свърших. Докато идвах насам се обадох на Уайът... — Ставаше дума за Уайът Хънт, частния детектив на Харди. — ... и му възложих да се опита да открие някой от многобройното семейство Халил, с когото ФБР са разговаряли. Хубавото е, че даже няма значение какво точно са казали. Ако ФБР са говорили с тях за убийствата и са сметнали за необходимо да не предават информацията на Областния прокурор, тогава наистина имаме проблем с разкритията по случая. — Харди остави виното си на масата. — Знаеш ли, Моузес смята, че Ивън може наистина да е невинен.

— И защо моят умен брат мисли така?

— Както ти е известно, най-невероятната му способност е да гради теории, без да му е необходима връзка с фактите. Или, както е в дадения случай, без един дребен факт.

— И той е?

— Че Нолан е убил двамата Халил.

— Смяташ това за факт?

Харди помисли, после кимна.

— Достатъчно близо, за да го приема за факт. Не мисля, че Ивън ги е убил. Въз основа на това, според Моуз, Ивън не е убил Нолан. Някой от семейство Халил е отмъстил.

Лицето на Франи потъмня. Тя внимателно постави ръце от двете страни на чинията си.

— И с тези хора смяташ да говориш? Същите хора, които са убили Нолан?

— Не знаем дали са убили Нолан. Това е само предположение на Моуз.

Но още докато го казваше, Харди бе наясно какво мисли Франи и защо изведнъж толкова се разтревожи. Не можеше да отрече внезапното остро пробождане на страха, който бе обхванал и него.

И разбра, че бе напълно основателен.

Франи вече бе загрижена, без дори да знае, че има някакви съмнения относно какво всъщност се бе случило с Чарли Боуен — дали наистина е изчезнал или е станал жертва на нечисти игри.

Вероятно докато е следвал същия път, по който сега тръгваше Харди.

Той пое дълбоко въздух — не искаше Франи да се тревожи за това — после вдигна виното си и пое глътка.

— Знам какво имаш предвид, но ако наистина тези момчета са заплаха, вярвам, че ФБР с всичките си ресурси, с които разполагат, щяха да го установят. Не мислиш ли?

— Да. Би било логично. Но какво следва от всичко?

— Мисля, че след това биха арестували някого. Нали така правят, Франи? Откриват лошите момчета и ги тикват зад решетките.

— Само че в този случай не са го направили.

— Защо да не го направят?

— Поради същите причини, които вече изреди, заради които не са осведомили Областната прокуратура за проведените разговори. Не са били длъжни. Не са искали. Било им е наредено да не го правят.

Харди призна правотата ѝ с кимване.

— Да, ще трябва да повярвам, че има една много малка разлика между това да не предадеш записи от разговори и да не арестуващ човек, за когото знаеш, че е убиец.

— Дизмъс — тя остави вилицата и го погледна в очите. — Никога не съм си мислила, че ще кажа това, но ти не гледаш достатъчно телевизия. В „Сопранос“ ФБР през цялото време открива гангстери и ги оставя невредими с надеждата да им помогнат да уловят голямата риба. Междувременно куп други хора биват пребити или убити. Това се случва и в истинския живот. Всички го знаят.

Той отново кимна.

— Вярно е. Само че изглежда малко далече от този случай. Най-малкото на този етап, когато всичко е само разсъждения.

— Направи ми една услуга, моля те.

— За тебе всичко, мила.

— Ако нещата излязат извън сферата на разсъжденията, бъди предупредлив. Ако тези хора са убили Нолан, може да убият и теб.

Харди знаеше, че може би е права, но той също имаше право — трябваше доста път да се извърви, преди такова нещо да бъде установено.

— Аз не представлявам заплаха за тях — каза той. — Не искам да доказвам дали са направили нещо или не са го направили. Искам само да знам дали ФБР са говорили с тях и са скрили това от ченгетата в Редууд Сити. Затова не смятам, че имаме основания да се тревожим какво би могло да ми се случи.

— Ами, добре тогава — каза тя хавливо. — Можеш да си сигурен, че няма да се тревожа.

* * *

Друга промяна в живота на Франи след като собствените ѝ деца отлетяха беше, че тя се превърна в маниачка на тема деца. Затова след вечерята, тъй като и без това минаваха покрай дома на Глицки, тя предложи да се отбият да видят дали имат нужда от компания. В онези години, когато вечерта за срещи беше наистина свята, особено през първата година на Рейчъл, такова посещение следобед бе станало ежеседмичен ритуал.

Сега докато в дневната Франи и Трея си подаваха невръстния Закари една на друга с голяма доза ентузиазъм, двамата мъже седяха на задните стъпала. Гледаха направената от тях люлка в малкия заден двор на Глицки и си говореха тихо, много тихо за Чарли Боуен.

— Ти наистина ли смяташ, че е било убийство? — Глицки въобще не беше толкова рязък, колкото би бил, ако Боуен и жена му бяха изчезнали по време на неговата служба, а не тази на Марсел Лание. Затова теориите на Харди бяха интересна, даже забавна тема за разговор, но те не бяха — все още — проблем на Глицки.

— Не съвсем — отвърна Харди. — Но изведнъж станах малко по-любопитен да узная какво наистина се е случило с човека.

— Цялото нещо е построено върху купчина „ако“. Нали го осъзнаваш?

— Е, не всичко е „ако“. Шолер не е убил Халил, например. Това просто не се е случило.

— Кое то не означава, че го е направил Нолан.

— Не означава, прав си. — Харди потърка длани. — Но хайде да речем, че един професионалист по убийствата като теб има интуитивното усещане, че някой е бил убит, даже и ако няма заподозрян или улики. Какво ще предприеме, за да провериш дали си прав?

Глицки не се поколеба.

— Ще проследя последните му дни и даже последните му часове.

— А знаеш ли нещо за двамата Боуен? За последните им дни или часове?

Глицки се обърна да погледне приятеля си на светлината на лампата над задната врата. Лицето му, отчасти в сянка, с острия нос и белезникавия белег през двете устни можеше да се вземе за племенна ритуална маска — страшна и могъща.

— Не знам нищо за Боуен, Диз. Точка. Що се отнася до мен, той е изчезнал.

Харди седеше замислен. Не беше дошъл да се карат.

През храстите в Президио премина някакво животно.

— Твоят човек, Брако, идва днес в офиса ми. Заради Боуен.

— Чарли?

— Не, заради съпругата му.

— Да, Искаше да търси онзи прословут дневник.

— Но също така сподели загриженост по някои въпроси, с които току-що и аз се сблъсках. — Харди изреди някои детайли от разкритията на Брако — това че една толкова лека Хана Боуен е могла да счупи врата си при сравнително късо падане и без клуп; това че е вярвала, че мъжът ѝ е бил убит. Брако очевидно също не отхвърляше възможността съпругът ѝ да е бил убит и това може да е свързано е едно от делата, по които работи в момента.

— Казах му — завърши Харди, — че Чарли е работил по двеста случая и може да не е лесно да се определи едно от тях като свързано с евентуалното му убийство.

— Но сега — каза Глицки, — ти започваш да си мислиш, че е свързано с Шолер?

— Не знам дали мога да си позволя да отида дотам. Не бих могъл да го отнеса пред съдийската скамейка, но въпросите наистина започват да се роят, не мислиш ли?

След минута Глицки кимна.

— Интересно звучи. Дотолкова мога да призная. — След това попита: — Искаш ли да направя нещо?

Харди поклати глава.

— Не знам какво трябва да направиш, Ейб. Брако вече работи по това, даже и без дневника. Понеже ти си го учил, може би проследява онези последни дни и часове на госпожа Боуен. Може би ще стигне до нещо.

— Диз, ако Даръл открие нещо свързано с Чарли, и случаят започне да прилича на убийство, ще се заема с него.

— Няма да е лошо. Ще съм ти много благодарен.

Харди отново замълча.

— За какво мислиш? — попита Глицки след минута.

— Нищо.

— Само че това „нищо“ се чува много силно.

Харди въздъхна дълбоко.

— Просто се чудя дали ФБР са знаели кой е убил Халил и не са казали нищо, защото това е било част от един по-сериозен случай.

Глицки го погледна.

— Тук нещо изпускам. Мислех, че говорим за Боуен.

— Сега говорим за ФБР. Но пак е свързано с Шолер.

— Тоя човек е навсякъде.

Харди сви рамене.

— Случаят е сложен. Но част от него е въпросът, колко са разкрили ФБР на Областната прокуратура. Дали въобще са имали друг заподозрян, когото са забравили да споменат.

— Каквото и да е, никога няма да научиш.

— Но ти смяташ ли, че е възможно умишлено да са задържали някакви доказателства?

— Както казва баща ми, всичко е възможно. С ФБР бих отишъл и по-далеч. Нищо не е невъзможно.

— Умишлено биха прикрили даже случай на убийство?

— Определено не го правят всеки ден. Не е обичайна практика. Но ако имат основателни причини...

— Какви например?

— Не знам. Може човекът да е бил ценен доносник. Или действа под прикритие в терористична група. — Глицки щракна с пръсти. — Ето, това е. Ако той дава добра информация за терористична организация на федералните ченгета, обзалагам се, че няма да го пипнат даже и да убие приятелката си. Кажи на тези типове „национална сигурност“ и всичко минава.

— Мислиш ли?

Глицки подъвка бузата си.

— Дали мога да се обзаложа на това в този случай? Може би не. Дали мисля, че се е случвало? Определено да, и неведнъж.

Ако е станало така и в случая с Халил, помисли си Харди, може би Чарли Боуен не го е установил навреме, понеже е подготвял апела си. Може би някой от клана Халил го е сметнал основателно за заплаха, за оставено без контрол оръдие, което не би се поколебало да гръмне срещу него и да го обвини в убийство, ако това би помогнало на клиента му да излезе на свобода. А ако едно от тях или няколко от тях в действителност са убили Рон Нолан...

— Добре, ето ти още един ъгъл, от който можеш да разгледаш димните сигнали — каза Харди. — Моузес смята — вярно, без да се основава на каквото и да е, но той не е никак глупав — той смята, че Нолан е убил семейство Халил, защото това е била работата му. Те са били иракчани, а той е работил за онази компания с бизнес в Ирак. „Олстронг Секюрити“, което очевидно е...

Но Глицки сложи ръка върху рамото му и го спря.

— „Олстронг Секюрити“ ли каза?

— Да, управлението им е тук, а в...

— Знам къде работят, Диз. Знам кои са. — Без да съзнава бе стиснал здраво рамото му. — Нолан е работил за Олстронг? Как така аз не съм разбрал за това?

— Може би защото е един дребен детайл от някакъв процес, воден в друг окръг преди три години. Не може ли да е това причината? Пък и какво толкова би променило?

Но Глицки бе потънал в някаква мисъл, а мускулът на челюстта му играеше. Очевидно сглобяваше нещо.

Пусна рамото на Харди и се загледа в тъмното пред себе си.

— Ейб? Няма ли да ми отговориш?

Той бавно заговори сякаш на себе си.

— Обзалагам се на каквото искаш, че съвпада с онзи момент. Преди три години казваш, нали? Но ще трябва да го проверя.

— Кое?

Глицки все още се колебаеше.

— Имахме убийство на човек, който е бил в Ирак и е работил за Олстронг. Ако не ме лъже паметта, казваше се Арнолд Цвик. Някой пречупил врата му на една алея в „Миш“. Не беше взел портфейла му.

— Добре. Това означава, че...

— Чакай малко. Следващият уикенд, два или три дни по-късно, бяха открити заедно трима убити. Гангстери с досиета. На улица в Тендърлоин. Двамата с пречупени вратове.

— Три случая с пречупени вратове?

— Това си помислихме и ние. Батист смяташе, че може да става дума за сериен убиец, но повече не се случи нищо. Никакви следи, никакви свидетели. След известно време всичко потъна.

— Но какво е общото с „Олстронг Секюрити“?

— Всъщност нищо. — Глицки все още ровеше в паметта си. — Така или иначе не открихме нищо. Разследването спря в задънена улица.

— Но?

— Но свидетели ни казаха, че Цвик изглеждал червив с пари преди да умре. Само че не открихме никакви пари, освен двестата долара в портфейла му. Дебра Скиф смяташе, че ги е откраднал от

Олстронг в Ирак и изчезнал. Тогава са им плащали предимно в брой. Теорията ѝ беше, че Олстронг е изпратил тук човек, за да го открие, да го убие като пример за останалите и да прибере парите. Но, както казах, не открихме никакви доказателства за това.

— И сега си мислиш, че...

— Още нищо не си мисля. Освен че Моузес може донякъде да е прав за Нолан.

Харди облегна лакти върху коленете си и известно време прехвърля през ума си новата информация.

— Искам да те попитам, Ейб. Ти имаш приятели във ФБР, нали?

Глицки се изкиска.

— Местни ченгета като мен нямат истински приятели във ФБР, Диз. Но да, познавам един-двама човека.

— Може би ще можеш дискретно да им зададеш няколко въпроса?

— За случая Халил?

Харди вдигна рамене.

— И кое те кара да смяташ, че ще ми кажат нещо за това? Особено ако са крили някаква информация през цялото време.

— Ами аз знам кои са двамата агенти, които са свързани с моето дело — каза Харди. — Може би ще успееш да им предадеш за мен и да видим дали няма да пожелаят да разговаряме.

— Мога да го направя, разбира се. Което въобще не означава, че ще се съгласят.

— Знам, но може пък да свърши работа.

Глицки вдигна рамене.

— Няма да навреди. Ще кажа две-три думи, където трябва.

В този момент вратата зад гърба им се отвори. Показа се Франи със Закари в ръце. Зад нея надничаше Трея.

— Какво заговорничите двамата тук? — попита Франи.

— Как да свалим правителството — отговори Харди. — Време е да поемем управлението и да сложим нещата в ред.

— Добра идея — обади се Трея. — Може би Ейб ще започне революцията от скърцащата врата на хладилника. От седмици направо ме влудява.

* * *

Когато се прибраха, Франи се качи в спалнята да се приготви за лягане, а Харди известно време се позабави долу. Вдигна слушалката на телефона и след третия сигнал се свърза с телефонния секретар на „Хънт Клъб“, частната агенция на Уайът.

— Уайът — гласът му едва се чуваше, — само исках да те предупредя да внимаваш с тези Халил. Стой в сянка. Ако откриеш дали и кога някой от тях е говорил с ФБР, тръгни оттам. Събери подробности, но ако срещнеш и най-малката съпротива, гледай да не ги дразниш. Само ми се обади. Няма нужда да влизаме във война с тях. Ако в даден момент добиеш впечатлението, че рискът се повишава, няма да си далеч от истината. Затова, внимавай. Ключовата дума е — внимавай.

После се качи горе, където Франи вече лежеше в леглото, облечена с пижама. Остави настрана книгата си.

— Къде беше?

— Долу, заключвах.

Тя го погледна особено.

— Всичко наред ли е?

— Да. Всичко е наред — каза Харди и започна да сваля вратовръзката си.

34.

Въпросът глождеше Харди през целия уикенд. В понеделник сутринта, в 7:30, той позвъни от къщи на мобилния на Даръл Брако. Инспекторът изглеждаше доволен да го чуе въпреки ранния час. Каза, че все още не са открили дневника на Хана Боуен, но предишния ден беше говорил с една от най-близките ѝ приятелки, жена на име Нора Бонър, и получил доста силна подкрепа за мнението на Джена, че майка ѝ не е имала сюисидални наклонности. Бонър и Хана били излизали на вечеря два дни преди смъртта ѝ и тя не била в състояние да говори за нищо друго, освен за това, че съпругът ѝ е бил убит.

— Хана случайно не е ли споменала кой може да го е убил?

— Смятала, че е нещо, върху което работел, но не знаела какво. Очевидно не е обсъждал делата си у дома.

— Но защо е твърдяла това?

— През последните два дни от живота си той ѝ казал, че е пипнал нещо голямо и че в действителност то може да се окаже наистина нещо добро.

— Но не е казал какво е?

— Не е искал да го разгласява, преди да получи някои отговори.

— А защо Хана не го е казала на полицията по-рано? Ако Чарли е разследвал нещо голямо...

— Защото никой не е разследвал случая Чарли. Не е било убийство, забрави ли?

— Добре, нека те попитам следното. Ако Хана се е опитвала да разбере с какво се е занимавал Чарли, как точно е правела разследването си?

— Именно това се опитвам да установя. Ако бях аз, сигурно щях да отида при секретарката на Боуен. Или може той да е имал частен детектив? Но проблемът е, че е минало вече доста време оттогава. Боуен липсва вече повече от година. Кой може да знае или да си спомня?

— Секретарката например.

— Да. А коя е била тя?

— Трябва да го пише в административните му документи. Ще видим в папките, които така или иначе обработваме. След което можеш да я издириш. Или, може да е още по-лесно, направо да попитаме дъщерята.

— Това си струва да се провери. Ще я попитам. — Брако направи малка пауза. — Мога ли и аз да ти задам един въпрос?

— Разбира се.

— Последния път като говорихме в офиса ти, не ми изглеждаше толкова ентузиазирани, че има шансове нещо да излезе от това. Сега ми се обаждаш преди още да тръгна за работа. Да не би да се е случило нещо, за което трябва да знам?

Харди замълча за секунда.

— Основателен въпрос. Отговорът е да, макар че е още доста мъгляв. Работя по едно обжалване, по което Боуен е работил преди, и не се знае в кой момент ще гръмне. Ивън Шолер. Някои от свидетелите, с които се надявам да говоря, може да са имали мотив да убият Боуен.

— Това шега ли е?

— Далеч не е доказано, но е възможност, която разглеждам. Обсъдих я с Глицки през уикенда.

— Какво каза той?

— Какво казва обикновено Ейб?

— Че не е достатъчно.

— И този път каза така. Но си мисля, че би могъл да откриеш някакво самостоятелно потвърждение, докато проследяваш последните дни на Хана. Може да се е опитала да установи контакт с тези хора...

— Как се казват?

— Те са от едно семейство. Халил. — Харди му продиктува името по букви. — Бащата и майката са били убити преди около четири години в Редууд Сити и всички решили, че е Ивън Шолер. Сега обаче може да се окаже, че не е.

— Значи тези Халил са убили собствените си родители?

— Не, но може да са убили онзи тип, заради когото лежи Шолер. Ако си водиш бележки, името му е Рон Нолан. Както и да е, аз също съм наел собствения си детектив да го провери. Да, бих казал, че става топло, но може набързо да изстине.

— Аз също трябва да поговоря с онези хора. С Халил.

Харди се опита да спечели време.

— Е, първо трябва да открием точно за кого говорим. В момента нямаме никаква представа, фамилията е много голяма. А и ти вече доста си навлязъл в историята с Хана и последните ѝ часове. Ако откриеш нещо солидно там, ще имаш преднина пред мен и ще има за какво да говориш с тези хора. Междувременно аз ще продължа да ровя. И ще ти се обадя, ако стигна до нещо реално.

— При всичкото ми уважение, сър, ако Чарли Боуен е бил убит, това е работа на полицията.

— Напълно съгласен съм, инспекторе. Просто се опитвам да откроя основания за своя апел. Но убийството на Хана Боуен, ако наистина е било убийство, също е работа на полицията. И то много по-отскоро.

Брако направи малко по-дълга пауза.

— Ще поддържа връзка.

— Това беше и моят план. Ако забелязваш, например, аз ти позвъних. Нямам никакво желание да разрешавам твоя случай, инспекторе. Наистина. Само се опитвам да измъкна клиента си от затвора.

Брако се изсмя.

— Господи, на мен ми изглежда толкова сбъркано. А аз постоянно се опитвам да вкарам всичките си клиенти в затвора.

* * *

По обяд отново беше на Полуострова. Макар че можеше да вземе информацията от клиента си, Арън Уошбърн също знаеше адреса и телефонния номер на Тара Уитли, както и къде работи. Беше оставил съобщение, в което се представяше като адвокат на Ивън тя се беше обадила веднага през междучасието. Разбраха се да се срещнат пред училището в дванайсет без четвърт.

Щом я видя да излиза от сградата и да се приближава до мястото, където беше паркирал, на Харди му стана напълно ясно за какво е бил целия шум около нея. Наскоро бе прочел една книга, „Немият Джо“, от неговия любим писател Т. Джеферсън Паркър. Една от основните идеи в нея беше тази за жената, притежаваща качество, наречено от един от

героите „неназовимото нещо“ — сила на привличане, толкова могъща, че бе в състояние да измести орбитата на всеки мъж, докоснал се до нея. Не беше просто физическа красота или сексапил, макар че и двете бяха част от нещото. Беше нещо по-голямо, по-всеобхватно, скрито и далеч по-опасно.

Каквото и да беше „неназовимото нещо“, Тара Уитли притежаваше купища от него.

Тя стигна до вратата от другата страна на шофьора, спря и хвърли към Харди такава усмивка, че в един предишен период от живота му би го накарала да се разтопи. Носеше тъмни очила срещу яркото слънце. Косата ѝ беше спусната. Простата млечнооранжева рокля не разкриваше нищо — стигаше до под коленете ѝ — и все пак раздвижи в старите му кокали нещо първично.

— Защо мъжете толкова си падат по откритите коли? — попита тя. — Предполагам, че сте господин Харди.

— Аз съм.

Арни се протегна да отвори, но тя го стори сама, прекрачи с боси крака в сандали и се настани до него. На Харди му хрумна палавата мисъл, че е добре, че преподава на петокласници — ако бяха малко по-големи, момчетата в класа ѝ вероятно щяха да побеснеят.

— Накъде? — попита Харди, докато запалваше. — Мога ли да ви поканя на обяд някъде?

Тя поклати глава.

— Имам само един свободен учебен час за обедна почивка — четирийсет и пет минути. Затова където ѝ да е, но далеч оттук. Навсякъде, където открием сянка.

Той излезе от паркинга и зави надясно. Изкачи един хълм и тръгна по главния път, докато навлезе в една област, където домовете бяха заобиколени от стари дъбове.

— Можем да свием навсякъде тук — каза тя.

Харди направи каквото му каза тя и паркира край бордюра на една сенчеста улица в квартал с големи, красиви къщи, построени върху малки парцели. Веднага щом спря и угаси двигателя, тя се обърна към него, подвила единия си крак и седнала върху него.

— Съжалявам, че така се разбързах да излезем от паркинга — каза тя, — но няма нужда да ме виждат да говоря с друг мъж извън

училище. Вече достатъчно много ме смятат за паднала жена. Едва не изгубих работата си по време на процеса.

— Заради това, че имаш приятел?

— Двама приятели, господин Харди. Не едновременно, но достатъчно близо един след друг, според някои хора.

— Според когото?

— Майките от предградията, господин Харди. Никога не трябва да се подценява тяхната сила. Наистина, някои от тях никога не са ме обичали. Мисля, че са се чувствали по някакъв начин застрашени от мен, въпреки че не знам нито защо, нито как е възможно. — На Харди му беше напълно ясно, но си замълча. — Все пак, благодаря на бога, че монахините ме подкрепиха. Обичам работата си. Обичам децата. Но сега не е моментът да говорим за мен. Какво мога да направя за вас? Всичко наред ли е с Ивън?

Тази сутрин отново най-напред беше задала този въпрос по телефона, веднага щом разбра кой е той. Но този път въпросът ѝ неочаквано го накара на свой ред да я попита:

— Не сте ли ходили скоро да го видите? Очевидно изпита неудобство от отговора.

— Две седмици не съм ходила.

— Не е толкова лошо.

— Но можеше и да е по-добре — сви рамене тя. — Не и ако той е човекът, когото обичаш, а той е именно този. Но той е вече в затвора от две години и още една преди процеса. — Наведе глава, поклати я нагоре-надолу и изпусна дълбока въздишка. — Трудно е. Всичко е много трудно.

— Мога да си представя.

— Искам да кажа... — Ако остане в затвора, не знам какво ще правим. Той не иска да се ожени за мен. Предложих го толкова пъти. Мисля, че започва да губи вяра. Вече не знам какво иска от мен. Понякога даже не съм сигурна какво искам аз. Знаем, че го исках — искам го — но исках да живея с него. Нали разбирате? Не по този начин. — Изведнъж очите ѝ блеснаха. — Ала не се отказвам да вярвам, че ще бъдем заедно. Не. Не си мислете това. Просто... просто е толкова трудно. Така безкрайно.

— Напълно разбирам — каза Харди.

Тя повдигна очи и го погледна.

— Смятате ли, че ще имаме късмет? Мислите ли, че някога ще излезе?

— Да съм напълно честен, не знам. Не искам да давам напразни надежди, но започвам да си мисля, че може да започнем да изричаме молитви.

— Това ли беше толкова спешно, че ми се обадохте?

Харди кимна. Може би беше преувеличил необходимостта да се срещне с нея веднага, но вече бяха тук и не се чувстваше зле от това. Усещаше, че нещата се бяха задвижили по-бързо и не искаше да загубва набраната инерция.

— Съществува реално възможността ФБР да са разговаряли с някой от семейство Халил и да не са предоставили тази информация на обвинението. Ако се окаже вярно, разполагаме с основания за обжалване.

— Е, радвам се. Но аз не знаех за това.

— И аз мислех, че не знаете. — Харди се поколеба за миг. — Искан да ви задам няколко въпроса за Рон Нолан.

Тя потърка челото си с ръка и отмахна падналата коса.

— Знаех, че отново ще се стигне до това някой ден.

— Откъде е можело да знаете?

— Не знам. Той беше такава грешка. Все още не знам защо... — Остави мисълта да увисне за известно време, докато вече нямаше друг начин да я завърши. — Чувствам, че за всичко съм виновна аз.

— В какъв смисъл?

— Ако не бях отишла да кажа на Ивън, че Нолан е казал на ФБР... Рон е знаел, че веднага ще отида да му кажа. Просто ме изигра. А след това Ивън отиде в неговото жилище...

— Значи смяташ, че Ивън го е убил?

— Е, аз мисля... мисля, че не е бил на себе си в онзи момент. Но доколкото разбирам...

— Какво?

Тя отново сви рамене и кимна.

— Не знам какво друго е могло да се случи.

— Много други неща е могло да са се случили, Тара. Изглежда никой не знае какво точно е станало. Така че ако Ивън ви е казал нещо, което прави процеса...

— Не! Никога не е казвал нищо. Той не си спомняше.

— Аз му вярвам. Може и вие да сте по-щастлива, ако му вярвате. Но всъщност, това което ме интересува, е дали Рон някога е говорил с вас за работата си при Олстронг. Колко време излизахте заедно?

— От септември до май. Колко прави това? Осем месеца? Какво искате да знаете за работата му?

— Всичко, каквото можете да ми кажете.

— Ами, харесваше му, било добре платено, често отсъстваше.

— Пътувал е до Ирак и обратно?

— Понякога.

— Въпреки, че е бил под подозрение за причиняването на престрелката в Масба?

— Не знаех за това, докато Ивън не ми каза, Преди Рон и аз да скъсаме. Нищо не тревожеше Рон. Сигурна съм, че ходи дотам поне три или четири пъти. Най-малкото, за да му платят в брой, ако не за друго.

— В брой?

— Да. — Тя се намести в седалката. — След едно от пътуванията си ми показва нещо като увита тухла — петдесет хиляди долара в брой.

— За какво ги е получил?

— Мисля, че такъв е бил редовният начин, по който са му плащали. Така поне ми каза той.

— Как е внасял тези пари в страната?

— Какво имате предвид?

— Ами не можеш да влезеш в страната с такава сума пари в брой. Трябва да ги декларираш на митницата.

Тара поклати глава.

— Не, Рон никога не е имал проблеми с това. Винаги пътуваше с военен самолет от Травис. Познаваше всички пилоти, командири и всичко. Просто това е част от начина, по който Олстронг върши бизнеса си.

— Тара — попита Харди. — Никога ли не ви е хрумвало, че Рон е донесъл онези осколочни гранати от Ирак по същия начин и че той е убил с тях Халил?

— Разбира си. Знаех, че Ивън със сигурност не е направил това. Но всъщност нямаше и реално доказателство, че Рон е извършителят. Но пък той беше такъв лъжец. Излъга ме за всичко. И Ивън.

— Чула ли си го някога да споменава Халил?

— Не. Всъщност, не. Едва когато бяха убити. — Тя погледна Харди обезсърчено. — Ще ми се да знам, какво се опитвате да ме накарате да ви кажа. Ако може да помогне на Ивън, ще го кажа. Но всъщност не знам кой знае какво за работата на Рон.

— Не се опитвам да ви накарам да кажете нещо, Тара. Опитвам се да разбера Рон Нолан и какво се е случвало около него. Да видя дали това може да ме доведе донякъде при обжалването.

— Е, колкото до разбирането, ще ви помогна. Той се смяташе за воин.

— Воин. Какво имаше предвид с това?

— О, много говорихме за това. Аз всъщност не го харесвах и не бях съгласна с него, но когато говореше, той умееше да го направи да звучи напълно логично.

— Кое по-точно?

— Че светът имал нужда от воини, че работата на воините била да убиват. А той бил именно такъв, така се самоопределял.

— Като убиец?

— Убиец. — Тя кимна. — И съм сигурна, че беше такъв. Един път... Не, няма значение.

— Кажете ми.

Тя млъкна, после вдигна рамене.

— Ами, беше по време на една от първите ни срещи...

35.

Глицки говореше по телефона на бюрото си с най-добрия свой познат във ФБР, местният шеф Бил Шуйлер, с когото преди време бяха имали почти дружески отношения. Сега обаче тонът му не звънеше от приятелство и желание за съдействие.

— Бил — попита Глицки, — искаш да ми кажеш, че и двамата агенти са напуснали?

— Да, сър.

— По едно и също време?

— Нямам право да разкривам тази информация, Ейб. Те вече не работят за Бюрото. Само това знам.

— Мога ли да говоря с прекия им началник?

— Аз съм прекият им началник, Ейб. Какво още искаш да знаеш?

— Искам да знам къде са сега.

— Току-що ти казах. Напуснаха.

— Току-що ми каза, че си прекият им началник. А когато разговаряхме преди два часа ти не знаеше, че са напуснали Бюрото.

— Известно време не бях работил лично с тях, Ейб. Предполагам, че са избягали от мен.

След кратка пауза Глицки опита отново.

— Това е случай на убийство, Бил. Фрийд и Риджио са дали свидетелски показания преди две години в Редууд Сити и ще ми бъде много полезно да знам с кого са разговаряли.

— Няма ли го в записите от процеса?

— Чудехме се дали някои от техните доклади, свързани със случая, случайно не са останали неизвестни за Областната прокуратура?

— Сигурен съм, че са представили всичко, което се иска от тях. Ти разследваш убийство в Редууд Сити? Това не е ли извън твоята юрисдикция? И кои сте тези „ние“?

— Случаят в Редууд Сити може да се окаже свързан с две убийства в Сан Франциско, Бил. Ние сме аз и адвокатът, който работи

по случая.

— Е, които и да сте, Фрийд и Риджио няма да бъдат на ваше разположение.

— Защото са напуснали Бюрото?

— Точно така, Ейб. Нещо друго?

— Като казваш, че са напуснали Бюрото, Бил, какво имаш предвид — че са отишли в друга федерална агенция? Или искаш да ме убедиш, че двойка трийсет и няколко годишни агенти на ФБР са отворили „Деъри Куийн“ някъде в Тексас и не са ти казали къде?

— Винаги е толкова приятно да се разговаря с тебе, Ейб. Приятен ден.

* * *

Въпреки пожеланието на Шуйлер, денят на Глицки беше отвратителен. Седеше зад бюрото си в ранния следобед. Беше станал пет минути по-рано, за да угаси лампата над главата си, и да затвори и заключи вратата. И двете му ръце бяха сложени върху бележника пред него и от време на време пръстите му ритмично започваха да барабанят отгоре. Беше стиснал уста, а мускулчето на челюстта му играеше.

Когато беше казал на Харди в петък вечер, че човек никога не може да има близки приятели сред агентите на федералното бюро, това не беше шега. Но молбата на Харди да се предаде на агентите Джейкъб Фрийд и Марша Риджио, че иска да разговарят, бе толкова незначителна, че Глицки не беше очаквал подобно бюрокралично размотаване. Той и Шуйлер бяха работили заедно по няколко случая и като се оставят настрана разправиите заради правомощията, винаги се бяха погаждали като две разумни същества.

Когато Харди му беше казал, че около двамата Боуен има куп въпроси, за които има вероятност да са свързани със случая Шолер, и че те са достатъчни, за да привлекат вниманието му, Глицки все още смяташе, че трябва да запази резерви в преценката си. Въпросите възникваха с откриването на нови територии — такъв бе ходът на всяко разследване. Много малко хора проявяваха добрия вкус да

изчезнат по начин, който да оставя разрешени всички спорни въпроси на съществуването им.

Но това необяснимо и почти със сигурност измислено изчезване на двамата агенти на ФБР, които бяха участвали в случая Шолер, принуди Глицки да застане срещу едно от другите основни правила на разследването: няма такова нещо като съвпадения.

Не беше просто съвпадение фактът, че Нолан бе работил за Олстронг, и Арнолд Цвик също беше работил за него.

Четири души с пречупени вратове за един уикенд не беше съвпадение.

Освен тези нови и тревожни факти, имаше и едно безследно изчезване на Чарли Боуен, и то точно когато е работил върху обжалване по делото Шолер. Ето разумна и правдоподобна причина за самоубийството на съпругата му шест месеца по-късно.

А не беше прецедент агенти на ФБР да напускат работата си в бюрото.

Но всичките тези неща взети заедно в една комбинация от случайни съвпадения разпъваха до краен предел еластичността на неговата способност да приема нещата с доверие.

Между тези части съществуваше някаква връзка. Просто не знаеше каква. Но започваше да се убеждава, че тя вероятно включваше едно убийство, може би дори две, в района на неговите правомощия. А може би и повече. Това вече беше негова работа.

Но нещо повече, връзките на ФБР и Олстронг определено разширяваха игралното поле. Онова, което наистина се е случило покрай Шолер, а Глицки бе печално незапознат с повечето, макар да му бяха известни най-основните факти, му бе изглеждало доста ограничено — двама мъже, които се борят за една жена. Сега изведнъж теориите на Харди за клана Халил и бизнеса им в Ирак, както и за възможно участие на правителствено ниво, не му изглеждаха толкова изсмукани от пръстите. И въпреки че мнението на Глицки за методите на ФБР включваше убеждението, че Бюрото с готовност би отминало извършено убийство или евентуален свидетел, стига това да се вписва в плановете му, той не стигаше дотам да вярва, че неговите агенти могат да одобряват или даже да извършат убийство.

Така че, единственото заключение, до което стигаше бе, че ФБР знаеха повече за този случай, отколкото желаеха да разкрият. Вероятно

знаеха кой е убиецът на семейство Халил. И кой беше убил Рон Нолан. А ако това не беше Ивън Шолер, значи ФБР бяха позволили невинен човек да отиде в затвора до живот.

Ако някой от клана Халил би убил Нолан, за да отмъсти, а после и двамата Боуен, понеже са попаднали на тази следа, и ФБР са знаели за това...

Той дръпна телефона към себе си, вдигна слушалката и набра номера, който знаеше наизуст.

— Здравей, Фелис. Ейб Глицки се обажда. Моля те, трябва да говоря с Диз.

* * *

Частният детектив на Харди, Уайът Хънт, правеше разследванията си главно пред екрана на компютъра в огромния ремонтиран склад близо до Съдебната палата, който той наричаше дом. Не беше проблем да открие подробности за убийството на Халил в Интернет. През уикенда беше говорил с Харди, за да си изясни каква точно бе неговата задача. Това бе произлязло донякъде от първото обаждане на Харди в петък, когато той просто искаше да знае дали някой от семейство Халил е бил разпитван от ФБР във връзка със случая Шолер. Сега интересът на Харди се бе изместил към това да открие, без да се излага на опасност, за какво са се отнасяли тези разговори.

До този момент, понеделник сутринта, той вече знаеше, че огромният клан Халил се състоеше от двайсет и три отделни семейства, пръснати между южен Сан Франциско и Сан Хосе, а след това през залива до Хейуърд и Фремонт. Типичното положение беше това, че всяко семейство притежаваше собствен магазин „7-илевънс“, а четири от тях имаха повече от един. Кланът се бе заселил в страната, след като Ибрахим и Шата бяха емигрирали с четирите си деца през 1989-а, преди първата война в Персийския залив.

Най-възрастният жив брат, Абдел Халил, бе говорил от името на семейството след извършеното убийство на родителите си и изглеждаше най-вероятният източник на информация. Абдел притежаваше три магазина покрай Ел Камино Реал между два северни

града на Полуострова — Милбрае и Сан Бруно, но ръководеше корпоративния си бизнес от една ниска сграда с мазилка и стъкло върху някогашно сметище край летището на Сан Франциско.

Хънт слезе от своя мини купър и тръгна под яркото слънце през открития паркинг към невзрачната приемна на АМК, Inc. Смугъл и малко раздърпан млад мъж по риза седеше зад единствената мебел — разхвърляно бюро поставено в средата на стаята. Сортираше някакви документи. От едната му страна димеше чаша с кафе. Картината на екрана пред него показваше художествена интерпретация на един магазин „7-илевънс“ в типичния градски мол. Радиото тихо свиреше нещо, което Хънт определи като музика от Средния изток, вероятно иракска.

Тази сутрин Хънт бе уговорил среща, вероятно със същия млад мъж, представяйки се за писател, който пише статия за завършили с успех емигрантски истории.

След като се представи, момчето притеснено се усмихна и изчезна през вратата зад него, като остави Хънт сам пред бюрото.

Минута по-късно Хънт вече се ръкуваше със симпатичен мъж, малко над трийсетте. Мустакът на лицето му го правеше да прилича леко на Саддам Хюсеин, облечен в американски дрехи — черен панталон, който приличаше на долната част от костюм и светлосиня елегантна риза с отворена яка.

— Господин Хънт? Аз съм Абдел Халил. Искате ли нещо за пиене? Чаша чай или може би кафе. Или кола?

— Кафе, моля. Без захар.

— Добре. Можете да го изпиете в кабинета ми.

Халил щракна с пръсти и момчето скочи, поклони се и отново потъна в стаята отзад.

Хънт последва Халил в една по-просторна стая в дъното на сградата. От стола пред стандартното дървено бюро, който му бе посочен, виждаше отлично залива и кацащите на летището самолети.

Самата стая, подобно на своята двойничка отпред, беше в крайна степен функционална. На една от стените над нисък бюфет бе закачена огромна карта на района на залива. Компютърът стоеше в десния ъгъл на бюрото, който Халил заобиколи и седна. Едва се бе настанил, когато момчето от приемната почука и влезе с чаша кафе. Подаде я на Хънт и затвори вратата на излизане.

— Е? — Халил склучи ръце пред себе си. Говореше литературен английски с равна интонация: — Господин Хънт, как е кафето? Добре. Сега ми кажете с какво мога да ви бъда полезен. Доколкото разбрах, пишете някаква статия?

Това винаги беше трудната част. Хънт постави чинийката на малката масичка наблизко.

— Всъщност, господине, не е така и трябва да ви се извиня. Аз съм частен детектив. Работя за един адвокат, който се е заел с обжалването по случая Ивън Шолер. Отлично ще ви разбера, ако поискате да ме изхвърлите оттук.

Изненадан, но и малко развеселен, Халил махна с ръка:

— Едва седнахте. Защо мислехте, че няма да искам да говорим за Ивън Шолер?

— Темата може да е чувствителна.

— Защо да е чувствителна?

— Мисля, че е бил смятан за безспорния убиец на родителите ви.

— Да — лицето на Халил стана мрачно. — Преживяхме труден момент. Но се надявам, че вече всичко е зад гърба ни. Казахте, че Шолер обжалва присъдата?

Хънт кимна.

— Е, желая му късмет.

— Наистина ли? Това донякъде ме изненадва.

— Защо?

— Ами той е убил родителите ви.

— Но никога не е бил обвиняван в това, че ги е убил. Пък и, честно казано, тогава ми изглеждаше много нереално. Освен ако човек не повярва на предположението, че е заради всичко, което му се е случило в Ирак. Че е мразел иракчаните и просто случайно избрал тях, за да ги пожертва. — Халил поклати глава. — Нито за миг не повярвах в това.

— Тогава кой мислите, че ги е убил?

— Мисля, че е бил Рон Нолан.

— Защо?

— Ами да вземем например осколочните гранати. Работата му, доколкото разбирам, често го е отвеждала до Ирак и обратно. Там е имал достъп до такова оръжие и би могъл да го пренесе с военен транспорт дотук, без да се притеснява на митницата.

— Но защо?

— Какво защо?

— Защо вашите родители? Какъв мотив може да е имал Нолан?

Халил сбърчи лице, спомените започнаха да нахлуват.

— Смятам, че е бил нает да ги убие още в Ирак. Нашето семейство имаше интереси в бизнеса там и смятам — е, бях го чувал даже, и когато казах на ФБР за това...

— Чакайте малко! Извинявайте. Казахте, че сте разговаряли с ФБР?

— Разбира се.

— И им казахте, че Рон Нолан е убил родителите ви, основавайки се на информация, която сте получили от Ирак?

— Ами, да.

— И какво ви отговориха агентите от Бюрото?

— Стори ми се, че това вече им беше известно, защото не изразиха несъгласие, че е възможно да се е случило. Увериха ме, че ще разследват в тази посока. Но после разбира се, след това, което стана с господин Нолан...

— Значи са говорили с вас за процеса срещу Шолер?

Това за миг го обърка. Той се извърна малко настрани и погледна през прозореца, като бърчеше чело. После отново се обърна към Хънт.

— Не си спомням точно това.

— За какво всъщност говориха с вас? — Хънт се облегна назад, изгубен за момент в собственото си объркване. — Съжалявам, че ви прекъснах. Значи казахте, че ФБР не е смятало Ивън Шолер за убиеца на вашите родители?

— Точно така. Вероятно това отчасти обяснява защо срещу него не беше повдигнато обвинение. Всички от ФБР, с които разговарях единодушно смятаха, че е бил Нолан.

— Но Нолан не...

— Нолан беше мъртъв, господин Хънт. Какво можеше да се направи при това положение? Беше свършило. Обърнатата страница. Даже и ако някой от братята или роднините ми искаше да отмъсти, той вече беше мъртъв.

— Значи според вас Шолер наистина е убил Нолан?

Сега Халил беше искрено изненадан.

— Ами, да, разбира се. Не вярвам някой да се съмнява в това. Или е така?

Хънт беше готов да каже: „Всъщност, да, моят шеф се съмнява“, но това би довело Халил до следващия въпрос: „Тогава кой е убил Нолан?“, а отговорът на Хънт — по-точно отговорът на Харди — беше: „Ами, вие, момчета. Някой от семейство Халил.“ Само че изведнъж нещата не изглеждаха вече така.

Вместо това Хънт смотоледи:

— Не, никой не се съмнява, че Шолер е убил Нолан. А ФБР са казали, че вероятно Нолан е убил родителите ви. Те имаха ли представа защо? Или кой му е наредил?

— С две думи, в началото не можеха да открият нищо, въпреки че научих от свои роднини, че са разпитвали доста хора там, отвъд океана.

Хънт успя единствено да отвори уста от изумление.

— В Ирак? ФБР са разпитвали хора в Ирак във връзка със смъртта на родителите ви?

— Разбира се. Натам водеше процесът.

— Но не са открили кой го е направил?

— След известно време разбраха кой. — Сега Халил си позволи да се усмихне леко. — И ние, моето семейство, потвърдихме, че е вярно. Знаете ли, вашето ФБР знае какво прави. Агентите им са изключително компетентни и добре си вършат работата.

Хънт се изпъна назад.

— И какво откриха?

— Ами, както казах, след известно време стана почти очевидно. Но най-напред трябва да знаете, че баща ми, Ибрахим, беше отличен бизнесмен. Той насочваше най-малкия си брат, Махмуд, в някои от сделките му в Ирак. Махмуд се опитваше да наеме работници за договор за реконструкцията там, много изгоден договор. Но основният доставчик и главен конкурент на Махмуд беше кюрд на име Куван Крекар. ФБР стигнаха до заключението, че господин Крекар е издействал поръчката срещу майка ми и баща ми, за да съсипе бизнеса ни тук — и до голяма степен успя. Но за кратко. — Усмивката на Халил се върна върху лицето му, но този път беше ледена. — Дочух една-две думи преди време, според които господин Крекар изгубил живота си от импровизирано взривно устройство. Страната ни, както

знаете, преживява бурни времена. Но добрата новина е, че Махмуд и бизнесът му напоследък процъфтяват и вярваме, че най-лошото е минало.

36.

В 5:30 Харди и Хънт седяха в едно от сепаретата край прозореца при „Лу Гърка“ — бар и, според някои хора, ресторант, намиращ се на улицата точно срещу Съдебната палата. Чепкането по въпроса дали е истински ресторант, достоен да носи това име, произтичаше от непостоянното качество на храната, която се сервираше там. Много от редовните посетители идваха само за да пият на бара отпред и даже не се опитваха да ядат постоянно променящият се специалитет на Чуй, съпругата на Лу, която създаваше по един такъв всеки божи ден.

Специалитетът бе единственото ястие в менюто и в чест на китайския произход на Чуй и гръцкия — на Лу, тя най-често се опитваше да прави различни комбинации от продукти, съчетавайки коренно различните кулинарни традиции на тези две култури. Така в някой ден Специалитетът на Лу можеше да е тестени хапки с рибен хайвер в бульон „Авголемоно“, в друг — пелмени с мусака „Цядозъ“ или често поръчваният „Инлин“ в глинен гювеч. Съставките на последното веднъж бяха объркали жури от шестима най-добри майстори-готвачи в града, след като Областният прокурор Кларънс Джакман публично го беше нарекъл „своето любимо ястие за обяд“.

Тъй като „При Лу“ бе наполовина под земята — входът откъм Браянт слизаше осем стъпала под нивото на улицата — сепарето на Харди и Хънт имаше прозорци високо горе. Същевременно те бяха наравно с улицата, която минаваше покрай едната страна на заведението. Едва ли някой обръщаше внимание на гледката през тях, която предлагаше минаващи крака, боклукчийски гюмове и от време на време някой бездомник.

Днес нито Харди, нито Хънт се интересуваха от атмосферата. Харди бе прекарал следобеда в подготвяне на първия вариант на аргументацията за обжалването на присъдата на Ивън, който се опираше на ПТСР. Седеше с леко превити рамене, и сякаш умислен. Ръцете му обгръщаха чашата с кафе. Хънт бе седнал странично и бавно въртеше сложената върху масата халба с бира. Вече бе докладвал на Харди в офиса, което го бе накарало да се обади на

Глицки и в крайна сметка решиха да се съберат тук и да обмислят фактите, с които разполагаха.

— Смяташ, че информацията за разговора на Халил с ФБР няма да ти е достатъчна? — попита Хънт. — В петък искаше само това.

— Отлично си спомням, но онези спокойни дни вече са минало — отвърна Харди. — Със сигурност ще използвам това в аргументацията си. Халил са имали сериозен мотив да убият Нолан. Съдебните заседатели са имали право да го знаят и да решат за себе си дали това предизвиква у тях разумно съмнение във вината на Ивън. Съдебното жури, а не ФБР, трябва да решава кое е важно и кое — не. Но за да свърши работа „нарушението *Брейди*“, задържаните доказателства трябва да са достатъчно надеждни, за да хвърлят съмнение върху присъдата. А идеята, че неизвестна трета страна може да е имала мотив да убие Нолан вероятно няма да убеди съда да позволи на Ивън втори процес. Ще ни трябва нещо по-солидно, ако искаме да излезем с твърдението, че Халил са убили Нолан...

— Което не виждам как може да е станало, Диз. Наистина. Трябваше да чуеш онзи мъж. Щом казва, че не вярва Шолер да е убил Нолан, значи трябва да си е наел агент.

— Е, ако изборът е бил между него и някой негов роднина, това може да е изострило актьорските му умения, не мислиш ли?

Хънт сви рамене.

— Все пак противоречи на интуицията ми.

— Добре тогава. Хайде за минута да помислим върху това: кажи кой е убил Нолан, ако не е бил Ивън и не е бил някой от клана Халил?

— Какво ще кажеш за ФБР? Може в цялата работа да е имало страшно много пари и онези двама агенти да са я свършили и вече да са напуснали страната.

— Може би — без ентузиазъм каза Харди. — Интересна история. Но малко се съмнявам в нея.

— Аз също — съгласи се Хънт и посочи към входа. — И не я харесвам. Идва Глицки. Може би той ще знае нещо.

* * *

Не беше само Глицки. С него влезе и Брако. Харди представи Хънт — той не познаваше двете ченгета. Лу излезе иззад бара и прие поръчките им — зелен чай за Глицки и диетична кола за Брако. В следващите минути всеки разказваше какво е открил, така че всички да бъдат осведомени в еднаква степен. Историята за инцидента с уличните гангстери в Тендърлоин, Сан Франциско, която Харди беше научил от Тара, уличаваше Нолан в смъртта на трима човека и значително раздвижи духовете на присъстващите.

Последен говори Брако и разкри на другите двама това, което преди малко бе съобщил на Глицки. Беше открил секретарката на Боуен — Дени Пишо и бе разговарял с нея около час и половина за това, над което е работил шефът ѝ през последните дни преди изчезването си. Госпожица Пишо не могла да предложи кой знае какво. Боуен, както всички знаели, имал разнообразна и доста голяма практика и според Пишо прехвърквал от дело на дело според това кой от клиентите му настоявал за внимание в момента. Не си спомняше нищо конкретно за Ивън Шолер или неговото обжалване.

Когато Брако свърши, четиримата мъже останаха да се гледат мълчаливо известно време. Накрая Харди наруши мълчанието.

— И докъде ни води това?

— До лайнната купчина — каза Хънт.

Глицки, който мразеше вулгарностите, изгледа детектива с лошо око, но после духна чая си, отпи и каза:

— ФБР в Ирак. Само това ни остава.

Харди поклати глава.

— ФБР не са убили Нолан, Ейб.

— Може би Шолер го е направил. — Брако вдигна ръка. — Знам, че ти е клиент, но...

— Да, но това почти няма значение в този момент — прекъсна го Глицки.

— Страхувам се, че за мен има, момчета — намеси се Харди. — Затова сме тук двамата с Уайът. Затова, ако никой няма нищо против, нека да оставим отворен въпроса кой е убил Нолан и да видим докъде може да ни доведе това.

— Приемам — каза Глицки. — Аз искам да разбера кой е очистил двамата Боуен, защото знаем, че не е бил Шолер.

— Значи приемаш, че при Боуен имаме случай на две убийства?
— попита Хънт.

Глицки кимна.

— Докато не открия доказателства за противното. — Той насочи показалец през масата към своя инспектор. — Като стана дума за това, Даръл, чувствай се свободен да отделиш колкото време искаш за двете разследвания. Третирай ги съвсем основателно като „187“ — откриване на свидетели, също така доказателства, проверка на телефонните разговори и доклади за финансовото състояние — всичко, каквото се полага.

Брако, изведнъж превърнал се в самата решимост, кимна.

— Готово.

— Между другото — продължи Глицки, — по какъв начин ФБР и Ирак са свързани с Боуен? — В рядък изблик на чувство за хумор той имитира въпроса на Ферис Буелър: — Кой ще каже? Кой ще каже?

— На мен ми се върти една мисъл — каза Харди. — Да се върнем към Нолан. ФБР разговарят лично с него, а неговият работодател е в Ирак, което непременно свързва ФБР с Ирак в едно изречение.

Хънт подхвана мисълта му.

— Добре. А според Абдел Халил Нолан е приел поръчката да убие родителите му в Ирак от човек на име Кумар или нещо такова.

Харди, който никога не забравяше нищо, го поправи:

— Куван.

— Добре, Куван. Куван плаща на Нолан четирийсет или петдесет хиляди, за да очисти двамата Халил. След това иракската част от клана очиства Куван.

Четиримата мъже замълчаха, всеки със своите мисли и напитка. Накрая Харди прочисти гърлото си.

— Майчице, колко добре се връзва.

Глицки се обърна към него.

— Какво казваш?

— Казвам, че това е един чудесен затворен кръг, ако не се броят две звена — Чарли и Хана Боуен. — Мисля, че всички сме съгласни, че въпреки всичко, не са убити от ФБР. Нали така?

Всички кимнаха.

— Добре, поправете ме ако греша, но какво ще кажете ако следата води към Ирак, само че вместо от Куван, заповедта е дошла от Олстронг?

— Както е направил с Цвик — допълни Глицки.

— Знаем ли със сигурност? — попита Брако. — И даже да е сигурно какво следва от това?

— В случая с Цвик не може да ни отведе доникъде, но ФБР не са участвали в това разследване — отговори Харди. — Ала ако разгледаме случая Халил, това подсказва, че ФБР е прикрило американска компания с договори за доставка отвъд океана, отклонявайки вината и възмездието върху онзи Куван. Просто още един иракски бизнесмен, жертва на войната. Това напълно е удовлетворило клана Халил — получили са своето отмъщение и били щастливи. А тук вече никой не се сеца за Нолан или за Олстронг. Историята е напълно приключена.

— ФБР отново са направили това. Защо? — попита Глицки.

— Защото Олстронг има връзки на високи правителствени нива и тук и отвъд океана. Достатъчно високи, за да нареждат на ФБР.

— О-хо — Глицки поклати глава.

— Знам, знам, мразиш тези истории за конспирация — побърза да каже Харди. — Което не означава, че не може да се случи, Ейб.

— Не ми звучи лошо — обади се Брако.

— И на мен — додаде Хънт. — Даже ми харесва.

— Май изпускам нещо — обади се Глицки и се обърна към Харди. — Значи, Диз, според теб федералните са ходили в Ирак да разследват какво? Убийството на Нолан?

— Не, убийствата на двамата Халил.

— Мислех, че са смятали за убиец твоя клиент.

— Не — поправи го Хънт. — Не федералните, а в Редууд Сити са заключили, че е бил Ивън. Според Абдел ФБР са знаели, че е Нолан още съвсем в началото.

— И са отишли в Ирак? Защо?

— Ако не друго, за да открият източника на осколочните гранати — отговори Харди. — Да разпитат колегите на Нолан, неговия шеф, който, както се оказва, е издал заповедта за удара.

— Но пак питам, Диз, защо?

— Ами, може малко да преувеличавам с хипотезата си тук, но не ти ли звучи логично това: защото Олстронг е имал изгодни общи бизнес интереси с Куван. Халил започват да застават на пътя на Куван. Това донякъде е потвърдено от разговора на Абдел и Уайът днес следобед. Затова Олстронг нарежда на своя човек, Нолан, да нанесе удара. Кое то между другото е бил неговият начин да си вади хляба.

— Така. — Глицки въртеше чашата си с чай и се опитваше да сложи късчетата по местата им. — Но какво общо има това с Боуен?

— Боуен получава за обжалване делото на Ивън, както го получих и аз. Започва да задава същите въпроси като мен, само че вместо да изпрати Уайът да говори с Абдел Халил, започва с предположението, с което работим сега — че Нолан, а не Ивън е убил двамата Халил. Това променя уравнението в частта кой има нужда да го покрие, когато всичко започва да излиза наяве. Какъв е отговорът?

— Олстронг — каза Хънт.

Хари кимна.

— Десет точки.

— Кой има нужда да прикрие какво? — попита Глицки.

— Олстронг. Може да действа напълно безскрупулно в Ирак и никой да не задава много въпроси, стига да си изпълнява договорите. Но ако излезе наяве — а тук историята направо би гръмнала — че убиват натурализирани американски граждани на американска земя, за да защитават бизнес интересите си в Ирак, работата им там отива по дяволите. Най-малкото Олстронг вече няма да получава договори за доставка. Може даже да изгуби и тези, които вече е получил, ако бъде обвинен в убийство от първа степен.

Брако изпи шумно остатъка от диетичната кола.

— За колко пари говорим? Имам предвид Олстронг, договорите му там.

Сега се обади Хънт.

— Стана ми любопитно, докато проверявах някои факти около Нолан и рових в „Гугъл“ през уикенда. През първата година в Ирак, когато Нолан е бил на заплащане по ведомост, са получили триста и петдесет милиона долара в правителствени контракти. Всъщност, за тази година те са най-бързо развиващата се компания в света, надминавайки даже „Гугъл“.

— Ти майтапиш ли се? — възкликна Брако. — „Олстронг Секюрити“? Имам предвид, кой знае кои са те? Никой даже не е чувал за тях. Те не са „Халибъртън“.

— Не, но се стараят повече — каза Хънт. — Това мога да ти кажа със сигурност.

— Може би дори убиват, за да получат работа — без следа от хумор допълни Харди.

Глицки седеше облегнат назад. Тялото му все още изразяваше резервираност.

— Добре, добре. Значи смятате, че Боуен първо е отишъл да задава въпроси на Олстронг, не на Халил?

— Така мисля — рече Харди.

— И Олстронг го е убил?

Кимане.

— Да, или е поръчал да го убият.

— Това е малко драстично, не смяташ ли?

— От наша гледна точка може би да. Но тези момчета са банда наемници. Наети оръжия. Това е техният начин да решават проблемите си. — Харди отново започна да се ентусиазира. — Виж, Ейб, Олстронг вече се бил оправил с нещата около Нолан и всичко е било зад гърба му. Светът вярвал, че Ивън Шолер е убил двамата Халил поради някакви свои перверзни причини. Някой управник с много власт — генерал, конгресмен, или някакъв друг, който е бил в джоба на Олстронг — е наредил или убедил ФБР да предложат на живите Халил Куван като жертва.

Глицки продължаваше да клати глава.

— Знам, че тук сме се събрали не особено големи фенове на федералните, но трябва да кажа, че не вярвам да са го направили. Изобщо. Понякога наистина стават прекалено усърдни, но едва ли ще натопят невинен иракчанин и ще стоят да гледат отстрани как някой го убива.

Харди кимна в знак на съгласие с думите му.

— Какво ще кажеш, ако не са знаели, Ейб? Какво ще кажеш, ако някой нависоко, генерал или сенатор или който и да било е отишъл при Директора на Бюрото да гарантира за Олстронг и между другото е продал Куван? И така агентите решават случая, но им нареждат да стоят настрана.

— И когато някой като вас иска да говори по този въпрос — обади се Брако, — както вие сте направили тази сутрин, сър, агентите повече не работят там.

— А Олстронг си остава сух — додаде Харди.

— Докато не се появил Боуен — завърши Хънт.

— Ето, това е — каза Харди. — Опасността над Олстронг отново се била появила, този път още по-близка. Затова е трябвало Чарли да изчезне, преди да успее да направи каквото и да е публично изявление. Или да започне да задава още въпроси. Просто е трябвало да бъде премахнат. — Харди огледа поред всички около масата. — Някой да вижда колосален пропуск в тази хипотеза?

Глицки погледна Брако.

— Не се притеснявай, Даръл. Той обича да си служи с такива думи. — След това се обърна към Харди. — Знаеш ли дали Боуен въобще е осъществил контакт с Олстронг? Имам предвид истинско доказателство?

— Не, но може би ще открием. Ще видим извлечението на телефонните му разговори. — Харди се обърна към Брако. — А ти може би ще поискаш да провериш и тези на Хана.

Глицки сопнато защити инспектора си:

— Даръл има достатъчно мозък в главата си, Диз.

— Извинявай — каза Харди. — Малко съм превъзбуден. Тук може наистина да напипаме следа.

— Хайде първо да видим дали имаме доказателства — каза Глицки. Той допи чая си и внимателно остави чашата. Когато заговори пак, гласът му тежеше от неодобрение. — Наистина не искам да повярвам на тази ваша конспирация. И историята с прикриването. От някой достатъчно високопоставен, за да има влияние във ФБР. Продължавам да вярвам, че нашите момчета не правят такива неща.

— При цялото ми уважение, това шега ли е? — възкликна Хънт. — Тези са същите вонящи копелета, които ни докараха Абу Граиб и всичките останали беди там. Предателство срещу Куван заради по-голяма печалба, което означава напompването на още повече пари в тази усърдна, богобоязлива компания на Олстронг — толкова е просто. Ние сме добрите момчета, нали не сте забравили, така че това което вършим е правилно.

— Да — отговори Глицки. — Затова нека се надяваме, че грешим.

Харди си мислеше за Ивън Шолер, хвърлен в затвора до живот, и въобще не се надяваше да грешат. Не виждаше друга възможна алтернатива и отдавна беше изгубил вярата в това, че доброто е присъщо на човека.

Някои хора може би бяха добри, може би по-голямата част. Но други, особено онези, които биват привлечани от войната и хаоса, биха направили всичко, биха лъгали, мамели и убивали, за повече пари или власт или заради двете заедно. Основните правила на цивилизацията не важаха за тях.

Харди беше убеден, че именно това се бе случило. Моралната гнилост, която обхващаше Ирак и местата на властта там и в чужбина, бе отровила обществото. Онова, което отличаваше Олстронг бе, че имаше арогантността и безотговорността да внесе хаоса и загниването у дома.

А това според Харди не биваше да остане така.

37.

Харди седеше в тъмната дневна отпред, в стола си за четене, вдигнал крака върху табуретката. Беше със същите шорти, които бе обул, когато си легна преди шест часа. Преди един час се беше събудил стреснат — бе имал кошмар как някой го бута да падне от самолет в Тихия океан. Бе отметнал завивките и останал неподвижно в нощта, докато сърцето му се успокои. Слушаше дишането на жена си, черпейки успокоение от спокойната му равномерност.

Накрая се отказа от опитите да заспи и се измъкна от леглото. Долу по навик отвори хладилника и надникна, после го затвори и отиде в съседната обща стая. Погледа рибките, които плуваха в своя тъмен, бълбукащ дом.

Беше прекарал по-голямата част от вечерта след вечерята до рибките и компютъра, за да открие колкото може повече за „Олстронг Секюрити“. Анализът на Хънт за успеха на компанията в началото на войната се беше оказал точен до този момент, но той бе пропуснал да спомене, че до настоящия момент правителствените договори в Ирак, които компанията изпълняваше, възлизаха на обща стойност от осемстотин и четирийсет милиона долара.

Олстронг отговаряше за охраната на шестнайсет летища в страната и на електропреносната мрежа в двайсет и два административни района. Отговаряха за смяната на валутата в цялата страна, както и за електрификацията на особено опасната провинция Анбар. Уебсайтът на компанията се хвалеше с 8800 работници в Ирак, 465 от които бивши военни, повечето офицери.

Компанията действаше и в няколко други страни с повече от 500 бивши командоси, оперирали в Индонезия, Афганистан, Нигерия, Ел Салвадор. Специализираше в корпоративна и правителствена логистика и охрана. Повече от 200 служители работеха в огромния нов комплекс на централното управление на компанията близо до Кендълстик Пойнт в Сан Франциско. Там се концентрираха главно върху програмите за гарантиране на целостта на общинската водоснабдителна мрежа и, ни в клин, ни в ръкав — върху отглеждането

на морски котки, като питателен и евтин източник на храна за развиващите се страни.

Джак Олстронг, основател, президент и изпълнителен директор на компанията, очевидно бе преместил офиса си у дома през март 2005-а. Живееше сам в голяма къща на Халисбъро и ръководеше бизнеса си от Сан Франциско, макар че заглавната страница на сайта наблягаше на факта, че Олстронг е готов и способен да се озове незабавно във всяка гореща точка по света с един от частните самолети на компанията, два от които Гълфстрийм V с реактивни двигатели.

Когато си легна, умът на Харди гъмжеше от възможностите, които Олстронг можеше да предложи за обжалването на Ивън. Веднага щом Брако успееше да изкове звеното, свързващо Олстронг с участието на Нолан в убийството на двамата Халил и семейство Боуен, Харди щеше да разполага с неопровержимо доказателство, че журито на първия процес не е разполагало с най-важната улика, която би могла да повлияе върху присъдата. Щеше да получи своя апел, позовавайки се на „нарушението *Брейди*“, а после вероятно и втори процес. А тогава едва ли новото жури, предвид настъпилите обрати, щеше да осъди Ивън повторно.

Сега подсъзнанието на Харди бе отхвърлило всички онези оптимистични заключения. Докато седеше прегърбен, с пръсти събрани пред устата, той установи, че търси някаква сигурна нишка, която може да свърже Олстронг или неговата компания въобще с някакво престъпление.

Ако Джак Олстронг лично бе наредил на Нолан да елиминира семейство Халил и му бе платил в брой — а според Харди именно така се беше случило — той не можеше да разчита да открие нещо черно на бяло за това, особено след всичките тези години.

Или — поправи се Харди — Чарли Боуен бе открил единственото доказателство, което може непредпазливо да е предал на съпругата си. Но вече всичко е изгубено, каквото и да е било то. И убийствата на Чарли и Хана бяха извършени също толкова професионално.

Даже и Брако да откриеше, че Чарли или Хана Боуен се бяха обаждали или посетили Олстронг през последния ден от живота си, какво щеше да докаже това? Щеше ли да доведе до откриване на тялото на Чарли, което сигурно отдавна е станало храна за рибите?

Щеше ли да установи, че някой наемник на Олстронг е дръпнал тялото на Хана в гаража, за да е сигурен, че вратът ѝ ще се чупи, докато пада от стълбата?

Харди знаеше, че това няма да стане.

И стига Олстронг да не признае нищо — а след като няма доказателства, защо да го прави? — тогава даже целият свят да се изправи и да го обвини, той щеше да остане недосегаем. Всъщност, осъзна Харди, при мащабите на дейността на Олстронг, досега той несъмнено се бе обградил със здрава защита — административни помощници/висш персонал, свои собствени адвокати. Те щяха да го държат надалеч от досадници като него или даже сержант Брако, които биха могли да се появят и да му задават нахално въпроси. Харди може би никога нямаше да стигне до него, за да разговарят.

Когато чу как вестникът се удря във външната врата, той отвори отново очи. Тъмнината отвън бе изсветляла леко.

Денят щеше да е дълъг.

* * *

Три и половина часа след началото на работния му ден Харди злобно изгледа телефона, иззвънял до лакътя му. Беше на осмата страница от своя апел, позован на Брейди. Беше направил чудесна обосновка на факта, че информацията на ФБР е трябвало да бъде предоставена на Уошбърн. Това би му дало възможност да подложи на кръстосан разпит сега изчезналите и както се твърди бивши федерални агенти по въпроса с внесените от Нолан осколочни гранати. Беше изключил мобилния си телефон и бе оставил строги указания на Фелис да отменя всичките му разговори. Имаше нужда от концентрация.

Но ето че телефонът му звънеше. Затова го изгледа така злобно.

Пусна химикалката и посегна да вдигне слушалката.

— Сигурно е някаква тревога — каза с мек тон. — Да не би в сградата да е избухнал пожар?

— Не, сър. Но лейтенант Глицки каза, че се налага да ви обезпокоя. Очевидно някой се е опитал да убие Ивън Шолер в затвора тази сутрин. Лейтенант Глицки е на линия. Да ви свържа ли?

— Няма да е лошо, Фелис. Да, ако обичаш. — Чу изпукване в слушалката. — Ивън добре ли е?

— Жив е, макар че е много лошо намушкан. Имал е късмет. Ножът е опрял в ребро, иначе сега да е със стайна температура.

— Значи ще живее?

— Не мога да обеща, но очевидно има големи шансове.

— Какво точно е станало, Ейб? Да не се е замесил в побой?

— Е, в затвора винаги е трудно да се установи какво точно се е случило, но според първите сведения той е бил нещо като мишена. Някакъв салвадорски бандит от Лос Анджелис, Рафаел Калдерон, се е опитал да го намушка. Никой не ги е виждал двамата заедно до преди тази сутрин.

— Искаш да кажеш, че някой е наредил това?

— Нищо не искам да кажа. Казвам ти, каквото знам до този момент. Чух, че твоят човек Ивън Шолер бил идеалния затворник. Никакви врагове досега, нито нещо, с което да си е създал такива.

— Значи заповедта е дошла отвън?

— Не знам. Може да е било нещо лично, за което не знаем. Бих се поколебал да дам предположение. Но може би ти имаш да ми казваш нещо.

Харди си спомни за проучването си миналата вечер и не можа да спре една мисъл, която веднага изскочи в ума му — това че „Олстронг секюрити“ вече имаха присъствие в Ел Салвадор. Освен разходката си в Интернет предишната вечер, той си спомни няколко големи статии и даже откъси от две книги, които разглеждаха връзките между американските наемници и салвадорските гангстерски мрежи в страната. Определено те бяха дълбоко свързани. За около минута осведоми Глицки, после попита:

— Разпитвали ли са Калдерон?

— Калдерон не е бил късметлия като Шолер.

— Да не би да искаш да кажеш, че е мъртъв?

— Точно така.

— Шолер ли го е убил?

— Не. Шолер е бил на земята, целият в кръв. Надзирателите чули резове и викове от нападение и отишли там. Заобиколили Калдерон и той направо побеснял. Ножът все още бил в ръцете му и

той започнал да замахва към тях. Тяхната реакция била нещо, което със сигурност ще нарекат „уместно приложена сила при самозащита“.

Харди осъзна, че кокалчетата му бяха побелели — толкова силно бе стиснал слушалката. Знаеше, че ако Калдерон е приел задачата да убие Шолер в затвора и после се беше провалил или беше хванат, то можеше да е сигурен, че друг затворник щеше да убие него, преди да бъде разпитан. Знаеше също, че онзи, който бе издал заповедта, също толкова лесно можеше да издаде нова.

* * *

След телефонния разговор Харди не можеше да върне мисълта си към черновата на бюрото. Реши да повърви до Съдебната палата, за да проясни мозъка си. Времето продължаваше да е хубаво и ако Глицки бе отишъл да обядва, Харди можеше да продължи още две пресечки нататък и да хапне нещо в някоя от онези приятни нови закусвални в Со-Ма, южно от пазара. Но Ейб беше зад бюрото си. Пиеше минерална вода и хапваше оризов кейк. Глицки издърпа чекмеджето, извади шепа фъстъци в черупките и ги плъзна през бюрото.

Харди строши една черупка.

— Пак е Олстронг, Ейб.

— Калдерон? Може и да е така.

— Така е, абсолютно съм сигурен.

Глицки поклати глава.

— Не ме разбирай погрешно. С цялото си сърце искам да е така, но само това не ми е достатъчно, Диз. Ако от това ще се почувстваш по-добре, мисля, че е възможно, а не мислех така допреди няколко дни. Чакам Даръл, преди да си направя заключения.

— А аз направих своето заключение, когато научих, че Ивън е бил намушкан с нож. Няма друго възможно заключение.

— Не искам да ти изглеждам опърничав, но не се заблуждавай. Ти мислеше същото и вчера, а може би и преди.

Харди задъвка замислено.

— Искаш ли да ти кажа защо смятам, че е Олстронг?

— Да, само че кратката версия, ако обичаш.

— Добре, преди шест седмици Хана е убита. Олстронг вече е трябвало да убие двама души, свързани с обжалването на Шолер. Той смята, че от гледна точка на доказателствата вече се е отървал от всичко. Но знае, че докато Ивън е в затвора, винаги ще се очаква обжалване с всичките съпътстващи рискове — хора като Боуен и мен, които да задават провокиращи въпроси. Може би някъде има даже доказателство, че той лично е участвал в домашно убийство.

— Да се надяваме — рече Глицки.

Харди кимна.

— Затова на Олстронг му хрумва нова идея.

— Да убие Шолер.

— Четеш ми мислите. — Още един фъстък. — Шолер умира и апелът умира. Прекъсва всички нишки. Но разбира се, проблемът е, че Шолер е в затвора. Не е недосегаем, но е малко по-усложнено — през Ел Салвадор, обратно към бандите в Лос Анджелис. — Харди направи жест, който сякаш казваше: „Воала!“ — ето ги твоите шест седмици между Хана и днешния ден.

— Великолепно — Глицки сдъвка още един фъстък. — Измислил си всичко.

— И за Боуен измислих. Хвърлили са го в океана.

Това накара Глицки да се изправи на стола си.

— Откъде знаеш?

— Сънувах го — ухили се Харди. — Но точно това се е случило, Ейб. Ще откриеш ДНК-то му в някой от самолетите им, гарантирам.

— Веднага, щом вляза в него. — Глицки се отпусна назад и събра ръце в скута си. — Искам да ти вярвам, Диз, наистина искам. Ще скоча с двата крака в тази история в мига, в който някой съдия ми даде съдебно разрешение. Или имам сериозна причина да изпратя Брако да говори с този тип. Но дотогава... — той сви рамене — Чакам Брако. Дали ще открие нещо или не. Обикновено ако има нещо, той го открива.

— Да, но междувременно клиентът ми продължава да е мишена.

Глицки хвърли поглед към часовника на стената.

— Диз, това наистина е фантазия. Наистина мисля така. Ако не е така, по твоите сметки следващата атака е след шест седмици.

* * *

Глицки го каза почти на шега, но Харди усещаше следващата атака, по-близка.

Възбуден се прибра в офиса си, нареди на Фелис да спира обажданията и прекара следващите два часа в работа над апела си. Едно нещо, което като адвокат можеше да направи, беше да заведе апела и да размърда нещата. Той също чакаше дали Брако ще открие някакво доказателство, че някой от двамата Боуен се е обаждал на Олстронг, но имаше още един, по-пряк начин да научи това. Можеше да вдигне телефона и да попита.

Това не беше стилът на Глицки, а Харди, в ентусиазма си да разбере какво всъщност се бе случило, се чувстваше доста забавен от този процес. Но Глицки се опитваше да разреши два случая на убийства в неговия район и да изправи виновника пред правосъдието. Докато Харди имаше само една задача — да работи за освобождаването на клиента си.

Разликата беше съществена и след нападението срещу Ивън в затвора беше наложително да се действа спешно. Харди се бе надявал полицията да докаже по някакъв начин връзката Олстронг-Боуен, защото тя би подсилило аргументацията в апела му. Но всъщност не се нуждаеше от това, за да го внесе за разглеждане — ФБР и Халил след време можеха да покажат следата към Нолан и Олстронг, но тук ставаше въпрос дали тези първи разговори със свидетели е трябвало да бъдат част от разкритията на прокуратурата, а по това не можеше да има съмнения.

Колкото и да изглеждаше лесно да се обади на Олстронг, в уравнението имаше още един елемент, който Харди можеше да пренебрегне само на свой риск. Тези хора бяха доказали, че са особено активни спрямо хората, застрашаващи бизнес интересите им. Ако теориите на Харди бяха верни, а до този момент той вече бе убеден, че са, те бяха убили двамата Боуен и посегнали на живота на Ивън. И то без да оставят и най-малка следа, която би ги свързала с тези престъпления.

Харди съзнаваше, че в мига, в който вдигне телефона, опасността за собствения му живот изведнъж щеше да скочи. Щеше да

се постави точно в същото положение, в което преди него е бил Чарли Боуен, преди да изчезне завинаги.

Но той се нуждаеше от тази информация. Искаше да е сигурен; не можеше да внесе апела си, без да го знае.

Рискът бе наградата.

Харди си беше записал телефона на офиса на Олстرونг сред бележките, които си беше водил предишната вечер, докато издирваше факти. На връщане от канцеларията на машинописките, където бе оставил черновата си с надпис „СПЕШНО“, той затвори вратата на кабинета, мина зад бюрото, седна, извади записките и дръпна телефона към себе си. Започна да набира номера със стоманена решимост.

38.

— Джак Олстронг, моля.

— Ще проверя дали е тук. Мога ли да му кажа кой го търси?

— Не знам. Как можете да му кажете кой го търси, ако не е там?

— Моля?

— Казахте, че ще проверите дали господин Олстронг е там. Но щом поискахте да му съобщите кой го търси, значи сте знаели, че е там. Нали така?

Харди не изпитваше особено удоволствие от тази логическа атака срещу бедната секретарка, но след нападението над Ивън смяташе, че времето му изтича.

— Моля ви, съобщете на господин Олстронг, че се казвам Дизмъс Харди и е изключително важно да разговарям с него възможно най-скоро. — Продиктува името си буква по буква, за да го запише тя. — Аз съм адвокат и се занимавам с обжалване по делото на Ивън Шолер, с което съм сигурен, че е запознат. Моля, предайте му, че продължавам работата на друг адвокат, Чарли Боуен, който се е занимавал с това миналото лято. Ако е зает, кажете му, че ще остана тук на линия, колкото е необходимо.

Както се оказа, бе необходимо по-малко от минута. В слушалката се чу глас с неопределим южняшки акцент, лишен от нервност, гняв или страх.

— Джак Олстронг на телефона.

— Господин Олстронг, аз съм Дизмъс Харди и...

Силен, бумтящ смях.

— Да, вече знам. Направили сте силно впечатление на Мерилу, трябва да призная. Обикновено е костелив орех. Разбрах, че работите за лейтенант Шолер?

— Ивън. Да, сър.

— Ивън, точно така. Винаги мисля за него като за лейтенант. Такъв беше, когато работеше за нас. — Направи пауза. — Божичко, онзи батак с него и Рон Нолан се превърна в същински ад, нали? В какви каши се забъркват понякога хората. А едва ли можете да си

представите двама по-добри млади хора. Но предполагам, че никога не сте имали щастието да познавате Рон?

— Не.

— Наистина жалко. Беше добър човек, добър войник, лоялен служител. Това, което се случи с него, бе огромна трагедия, господин Харди. Говоря честно. Знам, че до голяма степен всичко е станало заради раната в главата на лейтенанта, затова не го обвинявам толкова силно, колкото бих при други обстоятелства. Войната може да направи ужасни неща с хората и тази не прави изключение. Всеки, който е бил на война знае, че това е факт. Вие ветеран ли сте, господин Харди?

— Да, сър. От Виетнам.

— Е, тогава знаете за какво говоря. Но поне в тази война самите войници, обикновените войници, се ползват с известно уважение. Беше крайно време това да се случи, не мислите ли?

— Да, но сега се обаждам, защото смятам да подам апел, да видя дали не мога да освободя господин Шолер от затвора и...

— Чакайте! — гласът на Олстронг загрубя. — Чакайте малко. Казвате, че се опитвате да извадите лейтенанта от затвора? Мислех, че не може да има съмнение, че той е убил Рон.

— Ами, журито е решило, че не може да има основателно съмнение, което...

— Чакайте малко. Няма нужда да търсим нюансите, господин Харди. Смятам, че достатъчно ясно дадох да се разбере, че преди да бъде ранен и дори след това лейтенант Шолер се ползваше с пълното ми уважение. Беше добър войник, водач по природа, добре се държеше с хората си. Но не мога да приема идеята, че някой, който е убил мой служител и добър приятел ще се разхожда свободен по улиците. Определено не съм склонен да ви помагам за това обжалване.

— Господине, аз не вярвам, че Ивън Шолер е убил Рон Нолан.

— И таз добра. Сигурно сте единствен. Не познавам друг, който да е на същото мнение.

— А Чарли Боуен?

Олстронг се поколеба за миг.

— И той.

— Значи сте говорили с него?

— Поне два пъти. Миналото лято или не беше тогава? Не знам. Какво стана с него? Един ден беше тук и ми задаваше куп въпроси, и

аз мислех, че е придвижил апела си, а след това някъде потъна.

— Именно това стана с него — отговори Харди. — Изчезна.

— Просто така?

— Очевидно. — Харди усети, че гневът му почва да се надига и реши, че е време да притисне Олстронг. Да види дали няма да клъвне. — Познавахте ли съпругата на Боуен?

— Не мисля.

— Тя никога ли не ви се е обаждала по телефона?

— Може да се е обаждала, макар че не виждам защо би го направила. Но ако го е направила, не е разговаряла лично с мен. Защо смятате, че трябва да знам нещо за нея?

Харди изложи хипотезата си като факт.

— Работила е по делата, с които се е занимавал Чарли точно преди да изчезне. След това, не знам дали сте чули, преди шест седмици се е самоубила.

За първи път Олстронг се поколеба, след което издаде лек звук като от целувка.

— Съжалявам да го чуя, разбира се. Да не би защото Чарли я е изоставил?

— Предполагам, че това е всеобщото предположение. Макар че има и други хипотези.

— Защо се е самоубила?

— Не защото, а дали се е самоубила. Има някакви улики, които сочат, че някой може да я е убил и нагласил всичко да изглежда като самоубийство.

— Но защо му е на някого да прави това? Защо ще иска някой да я убие?

— Може би защото е открила нещо свързано със смъртта на съпруга ѝ. И в такъв случай, онова с Чарли Боуен не е било обикновено изчезване. Възможно е той също да е бил убит.

— Много „може би“.

— Да. Ето още едно. Може би работата на Чарли по този апел е накарало някой да реши, че е необходимо да го елиминира.

— Кой би могло да бъде?

— Онзи, който всъщност е убил Рон Нолан.

— А-ха — Олстронг успя да се изсмее тихо. — Ето какво ви кара да смятате, че убиецът не е бил Шолер.

— Точно така. Това са хипотезите ми за двамата Боуен. Смятам, че и двамата са били убити и смятам, че човекът зад тези убийства се е опитал също да убие Ивън Шолер тази сутрин в затвора „Коркоран“. Само че този път не успял.

Харди не знаеше, дали Олстронг вече е получил новини от своите източници в затвора и беше решил, че няма да навреди, ако го научи от него.

Вярно, не последва никакъв знак, че тази информация е била регистрирана като нещо повече от малка подробност около делото на Харди, но постепенно изкуствената топлина в гласовете на двамата мъже се оказа изчерпана. В следващите думи на Олстронг напълно липсваше южняшката сърдечност.

— Е, всичко това е интересно, но определено няма нищо общо с мен. Както вече казах, боя се че не съм склонен да съдействам за изваждането от затвора на убиеца на Рон Нолан. Ако има нещо друго, с което мога да помогна, нека да го чуя. Иначе си имам бизнес, който се опитвам да ръководя.

— Оценявам това — отговори Харди. — Смятах, че ще се интересувате от откриването на убиеца на Рон Нолан. Предположих, че бихте искали да знаете дали наистина е бил Ивън Шолер или не. Всичко, което ми кажете, би могло да помогне да стигнем до истината. В апела се позовавам на това, че според мен ФБР са открили неща, които не са съобщили на обвинителите на Ивън по време на процеса. Предполагам сте запознат с осколочните гранати?

— Разбира се.

— Тогава може би знаете, че Нолан, който е бил ваш служител, е имал такива в дома си.

— Разбрах, че Шолер ги е подхвърлил, за да натопи Нолан.

— Не, господине. — Харди вече изобщо не се затрудни да изрече следващата неистина. — От процеса насам това положение е сериозно разклатено. Федералните заключиха, че не е възможно Ивън да е внесъл тези гранати в страната, докато за Нолан е било достатъчно да ги пусне в сака си.

— Защо му е било да го прави?

— Защото е харесвал начина, по който те прикриват следите от убийствата.

Олстронг се изсмя силно, макар че този път през телефона Харди отчете еднакви дози смях и нервност. Когато спря, каза:

— Това обвинение е направо смешно, господин Харди. Рон набираше за мен персонал. Той не е убивал хора.

— Убивал е. Федералните агенти достатъчно ясно са разкрили това пред роднините на семейство Халил, които са били сред неговите жертви. Този път се опитвам да извадя пред съда именно този факт. Ако Нолан е убивал хора по поръчка, тогава отмъщението става мотив за собствената му смърт. Това може да извади Ивън на свобода.

Олстронг зададе въпроса, към който Харди го беше водил.

— Твърдите, че Нолан е убивал хора по поръчка? Това е абсурдно.

— ФБР не мисли така.

— Кой му е плащал в такъв случай?

— Ами, ФБР твърди пред клана Халил, че е бил един от бившите ви клиенти в Ирак, човек на име Куван Крекар.

— Куван е мъртъв. От две години.

— Знам. Бил е убит от някой член на клана Халил в Ирак. Но аз все пак не смятам, че Куван е плащал на Нолан. В интерес на истината двама инспектори от отдел „Убийства“ в полицията на Сан Франциско са на същото мнение като мен. И въобще не смятат да се откажат от разследването си. Според тях онзи, който е платил за убийството на двамата Халил има пръст и в убийствата на Чарли и Хана Боуен. Имате ли някаква идея кой би могъл да бъде?

— Никаква.

— Странно, защото ние смятаме, че е някой във вашата компания, Джак. „Олстронг Секюрити“.

След малка пауза Олстронг каза:

— Господин Харди, ако това нелепо обвинение някога види бял свят, надявам се да сте готов цял живот да се защитавате в делото, което ще заведе срещу вас.

* * *

— Доволен съм, че го направих — каза Харди. — Трябваше да раздвижа нещо. Беше донякъде забавно.

Франи седеше до него край бара на „Малката детелина“. Брат ѝ, Моузес Макгуайър, беше застанал срещу тях от другата страна на бара.

— *Беше донякъде забавно* — повтори Франи срещу Моузес, иронично имитирайки гласа на Харди. — *Ужасно забавно* да заплашваш човек, който вече е убил поне двама души и заподозрян за още три опита, за да не може тази информацията да излезе наяве. *Ужасно е забавно*, че може да ме сложи в списъка си за следващото убийство, за да може семейството ми да живее в страх всеки ден отсега нататък. Наистина го намирам за забавно.

Франи беше почервеняла, а очите ѝ блестяха от гняв.

Харди сложи ръката си върху нейната.

— Това няма да се случи, Франи. И знаеш ли защо? Моузус знае, нали Моуз?

Макгуайър отпи от содата с лимон.

— Защото си казал на Олстронг, че участват и ченгетата. Няма нищо да спечели като те убие по същия начин, по който е убил семейство Боуен. Но — той вдигна показалец, — ето малката грешка, която сестра ми откри в стратегията ти, Диз. Ако този тип има достатъчно връзки, за да дърпа конците в самото ФБР, а очевидно ги има, кое по дяволите те кара да смяташ, че не може да заобиколи Ейб Глицки и Даръл Брако? — Той се обърна към Франи. — Достатъчно ясно ли се изразих?

Тя кимна веднъж с глава, все още бясна.

— Хора, почакайте малко — започна Харди. — Той няма да убие две ченгета, за бога. А кой знае кой още участва в разследването? Това просто няма да се случи.

— Не е необходимо да ги убива — отвърна Франи. — Какво ще кажеш, ако отгоре им наредят да прекратят разследването? Ти къде оставаш тогава?

— „При мен, Монти, ела при мен“ — пропя Моузес, но и той не се усмихваше. Наведе над лицето на зет си. — Това те оставя сам срещу вятъра, Диз.

— Добре, но ако се случи такова нещо, което се съмнявам...

— Тогава с теб ще се случи инцидент като с Чарли Боуен — каза Франи.

— Не, Ейб няма да миряса, докато...

Франи удари с длан по бара.

— Но ти вече ще си мъртъв, идиот такъв!

В падналата тишина Харди отново хвана нежно ръката ѝ.

— Е, тогава не е ли по-добре да свърша тази работа набързо?

* * *

Харди можеше да се прави на хладнокръвен колкото си иска, но всъщност Франи и Моузес имаха известно право. Знаеше, че вероятно се е поставил под заплаха и можеше да го преживее, но също смяташе, че драматично е смекчил проблема, казвайки на Олстронг, че полицията вече се занимава със същото разследване.

Ала колкото повече мислеше за това, толкова повече усещаше, че се тревожи. Не бе преценил адекватно факта, че обаждането му до Олстронг можеше да постави Франи в опасност. Намерението му съвсем не беше такова, но именно това можеше да се получи.

Затова Вечерта за срещи свърши рано, въпреки че беше в техния стар любим ресторант „Йет Уа“. Франи бе все още разстроена от разговора на Харди с Олстронг и си легна рано. Харди седна на своя стол в дневната и набра номера на Брако на клетъчния си телефон. Инспекторът вдигна и Харди му разказа цялата история как бе притиснал Олстронг. Получи далеч по ентузиазизиран отговор от този на Франи. Накрая Брако каза:

— Значи знаем, че и двамата Боуен са разговаряли с Олстронг. И аз го открих в справката за телефонните разговори. Сега какво?

— Сега да видим какво друго подсказва.

— Какво?

— Това е близо до него лично. Не е просто нещо свързано с корпорацията.

— Откъде знаеш?

— Най-вече защото дойде да разговаря по телефона с мен, макар че нямаше нужда да го прави. Има двеста души подчинени. Готов съм да се обзаложа, че има няколко нива на бюрокрация между него и рецепцията. Но аз му се обаждам изневиделица, споменавам Шолер и двамата Боуен и той веднага идва. Искаше да разбере колко знам, доколко е изложен на опасност. И съм убеден, че много добре му го разясних.

— Защо го направи? — попита Брако. — За да го предупредиш, че идваме?

— Жена ми ми зададе същия въпрос — отвърна Харди. — Но може би разтърсването на клетката ще го накара да направи някоя глупост.

— Някаква глупост, свързана с теб, може би.

— Може би, но е доста невероятно. Дадох на Олстронг да разбере, че сега срещу себе си има не просто един самотен адвокат или седем месеца по-късно жена му, която също е действала сама. Сега полицията също е замесена. Ако някой от нас изчезне или претърпи злополука, подозренията падат върху него. Затова ще трябва да измисли някакъв друг начин за измъкване, за спиране на разследването и аз смятам да го улесня.

— Той няма да признае, че е наредил извършване на домашно убийство. Или че има нещо общо с Боуен.

— Вярно е, но на мен това не ми е необходимо. Искам само да измъкна клиента си. Доколкото е засегнат той, аз искам само толкова.

— А аз искам тези убийства — каза Брако.

— Разбира се, че ги искаш — отвърна Харди, — така трябва. Но ще признаеш, че изграждането на доказан случай върху досега откритото и след като е минало толкова време е почти невъзможно. Междувременно Олстронг знае, че всичко се задвижва от Ивън Шолер. Именно това стои зад нападението тази сутрин в затвора. Той вече е убеден, че ако Ивън Шолер изчезне, изчезват и проблемите му.

— Аз няма да изчезна — каза Брако.

— Няма да имаш избор, щом не е оставил улики, с които да работиш. Имам чувството, че това приятелче си е изградило бизнеса чрез заобикаляне на местните власти навсякъде, където е стъпил кракът му. Сега си има политически чадър и блясъка на почтеността. Няма да го победим с фронтално нападение.

— Имаш ли по-добра идея? — попита Брако.

— Всъщност, имам една.

* * *

Когато влезе на пръсти в спалнята малко след единайсет часа, Франи светна нощната лампа до леглото.

— Хей — обади се Харди.

Тя потупа леглото до себе си.

— Хей, искам да се извиня. Бях разтревожена. Още се тревожа, но не искам да се караме заради това.

Той отиде до нея, приседна и я поглади с ръка по рамото.

— И аз не искам.

След минута тя издиша шумно.

— И как мина?

— Смятам, че успях да убедя Даръл. Той наистина иска да пипне този тип. Както и аз.

— Ами Ейб?

— Не ми се искаше да говоря с Ейб. Той може да има известни резерви, за които точно в този момент не ми се ще да мисля.

Франи затвори очи и отново въздъхна.

— Наистина ли е толкова важно?

— Чарли Бруен е казал на жена си, че това е най-голямото нещо, по което е работил. Било и най-големият му шанс да направи добро на света.

— На света, а?

— На големия стар свят. — Той продължи да разтрива гърба ѝ. — Не съм я избирал аз тази битка, Франи. Тя просто дойде при мен и падна в скута ми. И сега се оказа, че този тип просто е ухиленото лице на злото на този свят. Най-лошото е, че облича в мантията на патриотизма и лоялността убиването на хора, за да прави пари. Направо ми се повръща като си помисля.

— И всичко зависи от теб? Точно от теб ли, Дизмъс Харди?

— Смятам, че картите са у мен — отговори Харди. — Мога да го победя, да го смачкам.

— А хората, които му осигуряват политическа защита?

— Е, с малко повече късмет — и тях. Но за моите цели Олстронг е достатъчен. Просто искам да направя най-доброто, Франи, най-вече заради моя клиент.

— Не съм сигурна, че ти вярвам, скъпи. Мисля, че искаш да спасиш света.

— Ако направя това, ще ми трябва специална музикална тема —
като във филм.

39.

Харди въобще не можа да спи толкова добре, колкото му се искаше. Събуди се още в два и шестнайсет от звука на гуми, които бяха изсвирили върху асфалта под спалнята им. Напълно буден, слезе долу да провери дали къщата е заключена отпред и отзад. Беше.

Светна лампата зад кухнята и отиде до сейфа под работната скамейка. Отвори го и извади личното си оръжие, Смит и Уесън М&Р, 40-ти калибър. Поколеба се за миг, после напъха един пълнител в него и го зареди. Тихо и методично мина през долния етаж, провери стаята на децата, общата семейна стая и трапезарията, и дневната отзад. Нямахме никой.

Качи се в спалнята, свали предпазителя и сложи пистолета върху нощното шкафче до главата си. После си легна.

В четири и трийсет и осем се събуди от звук от затваряне на контейнер или паднал варел за боклук — нещо силно и дрънчащо. Отново грабна пистолета и направи пълна обиколка на къщата. Резултатът бе същият.

Разбра, че повече няма да заспи и зареди каната за кафе. Излезе да вземе вестника, но на входната врата спря, за да огледа първо улицата в двете посоки. Когато установи, че е чисто, излезе и взе вестника.

Не вървеше както го бе планирал.

* * *

Около пет минути преди да иззвъни будилника на Франи той отново се качи в спалнята и леко я побутна по рамото да я събуди.

— Всичко наред ли е?

— Засега да. Но някъде посред нощ подсъзнанието ми трябва да е решило, че си права. Половината нощ не можах да спя от тревога. Не трябваше да поставям всички ни в тази ситуация. Съжалявам.

Тя посегна и взе ръката му.

— Приема се. Какво смяташ да правиш?

— Мисля, че да поживеем два дни в хотел не е най-лошото нещо на света. Ще го броим за ваканция.

Тя се изправи в леглото и пусна ръката му.

— Да не би снощи да се е случило нещо, за което не чух?

— Не, просто имах време още малко да помисля за тези момчета. Докато на Олстронг не му стане ясно, че Глицки и Брако наистина са с мен в това разследване. Надявам се това да стане днес или утре, но дотогава, както каза Моузес, сме изправени сами срещу вятъра.

Франи потръпна.

— Мисля, че се чувствах по-добре, когато се преструвах, че няма основания за тревога.

— И аз. Но точно сега не намирам това за много умно. Сега е по-мъдро да се снижим.

Франи обмисли думите му няколко минути, после въздъхна.

— Два дни?

— Може би няма да е повече.

— Може би. — Тя поклати глава. — Имаш ли представа колко много ме е яд, че си говорил с него?

— До голяма степен, да. Ако това ще те успокои донякъде, мисля, че нямах кой знае какъв избор.

— Да — отговори тя. — Сега се чувствам много по-добре.

* * *

Олстронг сигурно вече знаеше, че Харди ходи в офиса си всеки ден, но Харди бе убедил себе си, че може да сведе риска до минимум. Затова влезе директно на своето място за паркиране в затворения портал и заключващ се гараж под сградата. Взе вътрешния асансьор до офиса горе. Веднъж влязъл, можеше до голяма степен да разчита на охранителната система на фирмата си.

Но докато се готвеше да паркира, бе забелязал кафяв книжен плик от храна до стената на неговото място за паркиране. За миг гледката го беше накарала да замръзне. Бе именно онзи тип безопасен на вид предмет, който спокойно би могъл да е импровизирано взривно

устройство. Светна фаровете и освети плика, който не изглеждаше нищо повече от плик.

Дръпна спирачката, отвори вратата и леко докосна плика с крак. След това се наведе и го вдигна. Почти нямаше тегло, съдържаше няколко салфетки, огризана сърцевина от ябълка и две по-малки пликчета.

Изсмя се пресилено на собствената си параноя и влезе в колата. Паркира, отиде до асансьора и натисна копчето да го свали.

* * *

В кабинета си Харди прегледа за последно текста на своя апел, в който ясно се излагаше аргумента за „нарушението Брейди“ по начин, който максимално изваждаше на преден план връзката на Олстронг с Нолан и двамата убити от клана Халил. Прикрепи декларацията на Уайът Хънт, в която подробно се излагаше разговора му с Абдел Халил. В разказа бе включена и информацията, предоставена от Тара Уитли за парите в брой, които Нолан бе донесъл от Ирак, в подкрепа на предположението, че може да му е било платено, за да изпълни поръчковото убийство на двамата Халил. Разбира се, най-силният момент в аргументацията бе разговорът на ФБР с Абдел Халил, който агенцията е сметнала за уместно да не споделя с обвинението.

Харди реши, че като цяло, апелът повдигаше достатъчно въпроси за важните доказателства, които не бяха изложени по време на процеса, така че най-малкото щеше да получи едно изслушване. Възможно беше дотогава нещата с Олстронг да се разрешат и да се назначи нов процес на Ивън.

Доволен, изпрати един от своите стажанти до апелативния съд, за да внесе апела и да изпрати заверени копия на Мери Патриша Уелан-Мийли, както бе според изискванията, и една нощ по-късно, въпреки че това не бе задължително, на Джак Олстронг с надпис „лично и поверително“. Искаше Олстронг да знае какво прави, кога ще го направи и как най-вероятно това ще го засегне, ако не се намесеше, за да го предотврати.

След това позвъни на затвора. Разбра, че Ивън е все още в болничното отделение и състоянието му е стабилно. Имаше

вероятност да приема посетители още на другия ден.

Мобилният му телефон иззвъня — беше Брако.

— Получи се — каза той. — Използвах старата формула „сигурно бихте искали да съдействате при разследване на убийство“ и той реши да ми отдели малко време. Сега съм на път за там.

— Забавлявай се — каза Харди. — И внимавай.

— Да — Брако се изсмя с кратък, нервен, лаещ смях. — Свършено е с мен.

* * *

Олстронг и неговият адвокат, който се представи като Раян Лой, поведоха Брако някъде навътре през лабиринт от коридори в красива, средно широка овална заседателна зала. Масата вътре и дванайсетте еднакви стола около нея очевидно бяха направени по поръчка. Огромен букет от свежи цветя заемаше центъра на масата. На плота под прозореца от цветно стъкло някой бе подредил пълен сервиз за кафе, сладки и плодове. Когато Брако седна с кафето си и парче кейк, установи, че пред него се открива прекрасна гледка към цялото южно крайбрежие на залива, което трептеше от светлината на слънцето.

Джак Олстронг бе играл ролята на изтънчен и словоохотлив домакин през цялото време, докато се движеха из сградата и посочваше гордо управленията на останалите подразделения, които вършеха повечето работа в компанията — защита на компютърни системи, охрана на водоснабдителни системи, приватизация, логистични и консултантски услуги, аквакултура. Лой, начетен и резервиран, с костюм и папийонка, въпреки всичко също изглеждаше приятен тип. Всички, с които се разминаха по коридорите бяха чисти, добре облечени млади хора.

Лой затвори вратата на заседателната зала зад гърба си и заобиколи да седне от лявата страна на Брако, докато Олстронг седна през два стола отдясно. Брако извади от джоба си портативен касетофон и многозначително го постави в центъра на масата пред всички.

— Извинете, инспекторе — Лой бе започнал да вдига чашата си и сега ръката му замръзна във въздуха. — Аз разбрах, че това ще бъде

неформална дискусия, а не официален разпит.

— Дали е едното или другото, ще ми трябва запис — каза Брако делово. — Доколкото аз разбрах, вие сте склонни да ни сътрудничите. Господин Олстронг няма нужда да отговаря на някой въпрос, ако не желае. И двамата сте наясно с това, нали?

Лой погледна Олстронг, който кимна.

Брако включи касетофона и каза:

— Сержант Даръл Брако, инспектор от отдел „Убийства“, значка номер 3117, съвместно разследване на случаи 06–335411 и 07–121598. Разговор с Джек Олстронг, 41-годишен, и неговият адвокат Раян Лой, 36-годишен. Сега е 11:45, сряда сутринта, 9 май. Намираме се в офис сградата на „Олстронг Секюрити“, Сан Франциско. Господин Олстронг, познавахте ли адвокат на име Чарлз Боуен?

— Да.

— Колко добре го познавахте?

— Не го познавах добре. Срегнах се с него два или три пъти тук, за да поговорим за апела, който подготвяше.

— Ивън Шолер?

— Да.

— Каква е връзката ви със случая, за който господин Боуен искаше да разговаряте?

— Жертвата беше един от моите служители, Рон Нолан. Ивън Шолер бе осъден за убийството му.

— Знаете ли как господин Боуен смяташе да обоснове апела си?

— Нямам представа.

— Но е говорил с вас два или три пъти?

— Да. Това проблем ли е?

Брако сви рамене.

— Всеки път за едни и същи неща ли говорихте?

— Да.

— Каква по-точно беше темата на тези разговори?

— Мисля че се опитваше да свърже по някакъв начин Нолан с друга двойка, убита няколко дни преди самия Нолан. Доколкото си спомням, опитваше се да докаже, че Нолан има пръст в онези две убийства, което намирам за абсурдно и му го казах.

— Спомняте ли си някои конкретни въпроси, които ви зададе той?

— Не. Всъщност не можех даже да отговоря на въпросите му. Беше преди толкова време и изглеждаха толкова маловажни.

— Кога за последно го видяхте?

— Не знам. По някое време миналото лято.

— А кога за последно разговаряхте с него по телефона?

— Не си спомням.

— Знаете ли, че миналото лято господин Боуен изчезна?

— Да, наскоро чух нещо такова. Във всеки случай спря да ме търси.

— Знаете ли, че извлечението от телефонните му разговори показва, че ви е звънил на сутринта, когато е изчезнал?

Лой реши, че е чул достатъчно. Вдигна ръка и се намеси:

— Чакай малко, Джак. Накъде биете, инспекторе?

— Очевидно господин Олстронг е имал контакт с господин Боуен в деня на изчезването му. Питам се дали не си спомня подробности от онзи последен разговор.

Сега Олстронг вдигна ръка.

— Няма проблем, Раян. — След това на Брако. — Въобще не си спомням никакъв последен разговор. Едва сега научавам, че онзи разговор е бил в деня, когато се предполага, че е изчезнал. Доколкото съм наясно с нещата, господин Боуен може да се е обадил в офиса за нещо съвсем рутинно. Тогава няма как изобщо да знам, че се е обаждал. Във всеки случай не си спомням да съм говорил с него. Докато сме на темата, инспекторе, защо никой не ми зададе тези въпроси миналото лято, когато спомените ми са били по-свежи?

— Случаят Боуен бе открит повторно като случай на убийство и тук се изисква проверката на много повече подробности, отколкото при изчезванията.

Лой се изправи като жилнат.

— Инспекторе, ако господин Олстронг е заподозрян в убийство, ще го посъветвам веднага да прекрати разговора си с вас.

— Господин Олстронг може да спре да говори с мен, в който момент пожелае. И не съм казал, че е заподозрян. Но изглежда е един от хората, които са имали контакт с господин Боуен в деня на изчезването му.

— Брако се обърна към Олстронг. — Това ме води към следващия ми въпрос, за съпругата на господин Боуен. Някога да сте

се срещали с нея или да сте разговаряли по телефона?

— Не.

— Напълно ли сте сигурен?

— Да.

— Оказа се обаче, че тя има няколко разговора с вашия номер.

Имате ли някакво обяснение за това?

— Вече ви каза, че не си спомня да е говорил с нея — намеси се Лой. — Господин Олстронг получава по сто обаждания на ден, инспекторе. Той няма време да говори с повечето от тези хора.

— Господин Лой. Вашият клиент даде да се разбере, че иска да сътрудничи в разследване за убийство. Имам много въпроси да му задам. Не е длъжен да ми отговаря, но аз искам да чуя неговите отговори, а не вашите предположения какво може или не може да се е случило. Затова, господин Олстронг, питам ви отново, имате ли някакво обяснение за телефонните разговори на госпожа Боуен с вашия телефон?

— Разбира се, господин Лой има право. Получавам много обаждания.

— Разбирам това. Но последният разговор на Хана Боуен е бил с телефона тук. И това е било в деня преди смъртта ѝ. Смятам, че разбирате защо проявяваме любопитство относно двама души, които са говорили с „Олстронг Секюрити“ и единият е изчезнал, а другият е умрял веднага след този контакт. Не е много вероятно да е съвпадение.

Не беше и вярно, но нямаше защо Лой и Олстронг да знаят това. Планът на Харди беше Брако да се появи и да покаже, че ченгетата сега са част от картината.

— Е, добре — каза Лой. — Зададохте въпросите си. Господин Олстронг ви каза каквото знае. Ако нямате друго да питате, мисля че е време да свършваме разговора.

Но Брако въобще не обърна внимание на Лой.

— Господин Олстронг, ако не сте получили вие тези обаждания, с кой друг в компанията може да е разговаряла госпожа Боуен?

Олстронг повдигна рамене.

— Мога да попитам Мерилу, нашата администраторка в приемната. Тя е първата линия на защитата. Ако госпожа Боуен се е държала истерично или не е обяснила достатъчно ясно какво иска или

с кого иска да разговаря, нейното обаждане е било спряно още там. Но както казва Раян, винаги можем да попитаме, за да сме сигурни.

Брако най-сетне посегна към кафето си и отпи. Направи физиономия, защото бе изстинало.

— Някакъв проблем ли има, инспекторе? — попита го Олстронг.

Брако се протегна и изключи касетофона. Реши за последно да разбърка кашата.

— Доникъде няма да стигнем така, господа. Дойдох тук с впечатлението, че бихте искали да съдействате в тези разследвания, но не долових дух на сътрудничество. Всъщност, честно казано, и двамата изглеждате доста отбранително настроени за хора, които нямат какво да крият.

— Това е абсурдно — каза Лой. — Отговорихме на всеки въпрос, който зададохте. Чист факт е, че господин Олстронг не знае за семейство Боуен повече, отколкото ви каза. Той управлява голяма корпорация с филиали в цял свят. Няма време да се занимава с дребни и ограничени проблеми. Вижте, инспекторе, съжаляваме за изчезването на господин Боуен и случилото се със съпругата му. Но да намекувате, че има истинска връзка между „Олстронг Секюрити“ и тези събития е просто абсурден полет на фантазията.

— Амин — завърши Олстронг.

— Добре тогава — бутна назад стола си Брако. — Благодаря, че ми отделихте време.

* * *

В три и петнайсет Глицки седеше пред видеомонитора в малката стаичка, натъпкана с електроника между две също толкова миниатюрни стаи, в които се влизаше от тесен коридор, който на свой ред бе отделен със стъклена стена от останалата част на отдел „Убийства“.

— Предавам се — каза той на Дебра Скиф. — Какво е това?

— Това, сър, е връхът на главата ви.

Глицки погледна отново. Носеше сивеещата си коса късо подстригана, близо до скалпа. Наведе се и присви очи срещу осемнайсет сантиметровия монитор.

— Може и да е тя. Не мога да докажа, че не е.

— Виждате ли някоя друга разпознаваема част от лицето си?

— Не — Той се обърна към нея. — Само това ли хваща камерата тук?

— Да, сър.

— Господи.

Глицки излезе от стаята за електронно управление, направи една крачка наляво и отново влезе в стаята за разпити, която бе напуснал преди минута.

Стаята беше метър и двайсет на метър и петдесет, приличаше повече на дрешник. Заподозрените при разследвания за убийства често бяха докарвани тук на разпит и оставяни сами в тези стаи, където на теория можеха да бъдат наблюдавани — как се оглеждат неспокойно, говорят си сами или правят други неща, които биха ги уличили и щяха да бъдат допуснати в съдебната зала. Проблемът беше, че камерата, която трябваше да записва, бе хитроумно скрита в тавана, а стаичката бе толкова малка, че единственият образ запечатан на лентата бе върхът на главата на заподозрения. Както току-що бе демонстрирала Скиф на Глицки.

— Безнадеждно е — каза Скиф. — Така не можем да си вършим работата. Трябва ни нова стая.

— Аз си мислех, че това е нова стая. — Глицки беше прав. Целият отдел „Убийства“ беше преместен от четвъртия на петия етаж преди малко повече от година. Нов дизайн и всичко по правилата на изкуството. — Но имаш право, малка е. Кой одобри плановете за това нещо?

— Ами, никой. Това е част от проблема. Има двама служители в „Кражби“, които са на втори щат като ремонтен екип в сградата.

— Не сме го обявявали на търг?

Скиф се изсмя.

— Шегувате ли се? Имаме служители по поддръжката на сградата. Ако се опитаме да обявим търг за това, профсъюзите ще побеснеят. Ще кажат, че ги лишаваме от работа.

— Ами тогава защо не са повикали хора от поддръжката да го направят?

— Защото казаха, че от три години дължим суми за поддръжка и ще трябва да удържат наведнъж 75 хиляди долара от нашия бюджет.

Затова повикахме двамата от „Кражби“ да свършат работата.

— Страхотно — коментира Глицки. — И сега къде предлагаш да е тази нова стая?

— Не знам, Ейб. Където и да е. Може би там отвън, където са шкафчетата за дрехи. Или да вземем част от компютърната зала, която и без това е прекалено голяма. Но сегашното положение е направо невъзможно.

— Съгласен съм — той опита да се пошегува. — Ще отнеса въпроса към някой от отдел „Удобства“.

На Скиф не й беше никак смешно.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре, Ейб.

— Чувам те, Дебра, ще видя какво мога да направя. Наистина. — Но още докато завършваше тази неприятна битова тема, Глицки забеляза един от чиновниците от приемната да се насочва към него.

— Тук, Джери. Какво има?

— Шефът на Бюрото Бил Шуйлер е на телефона и иска да му се обадите, сър. Казва, че е важно.

* * *

Звънецът на вратата на хотелската стая на Харди иззвъня. Бяха наели малък апартамент в „Рекс“, недалеч от офиса на Харди и той се беше прибрал малко преди пет.

Отиде до вратата, и тъй като не искаше да поема никакви рискове, първо надникна през шпионката. Видя Глицки да се мръщи в пространството под мътната светлина на малката площадка. Когато Харди отвори вратата, лейтенантът съсредоточи мрачния си поглед върху него.

— Фелис ми каза, че си тук и помислих, че си прави майтап с мен.

— Да, голяма майтапчийка е Фелис.

Глицки бързо огледа наоколо.

— Очевидно смяташ това за необходимост.

— Просто предпазливост.

Глицки кимна, изражението му беше мрачно и решително.

— Във всеки случай трябва да поговорим.

— Виж ти, като по чудо вече разговаряме.

Ейб стисна устни толкова силно, че белегът му изпъкна като релеф.

— Искаш ли да научиш какъв е резултатът от твоето злополучно насърчаване на Даръл Брако да отиде и да поговори с онези момчета от „Олстронг“?

Лицето на Харди се изопна.

— Той добре ли е?

— Физически, да — бутна вратата и Харди отстъпи назад, за да го пусне да влезе, след което го последва към дневната. Глицки издърпа един стол, завъртя го и го възседна. — Но ти е малко ядосан. Както и аз.

— Защо? — Харди се отпусна върху канапето.

— Защото започваше да напипва нещата в онзи случай с Боуен. Смяташе, че ако му се даде малко време, щеше да ги накара да се пропукат. А сега това няма да се случи.

— Защо?

— Защото днес следобед ми се обади Бил Шуйлер. Спомняш ли си Бил Шуйлер? Шефът на Бюрото, който не можеше да намери агентите, които са свидетелствали на процеса на Шолер.

Лицето на Харди светна, макар че се опита да скрие въодушевлението си.

— Каж ми, че ФБР са поели случаите.

— Напълно.

— Казаха, че е въпрос на национална сигурност?

— Казаха, че ще го направят и ние не можем да ги спрем. Мисля, че подтекстът беше: „Аз нямам нужда да показвам някакви си вонящи значки“. Шуйлер даже стигна дотам да признае, че не му харесва особено, но заповедта идвала от високо и нищо не можел да направи. Знаеш ли какво огромно признание е това в неговите уста?

— Мога да си представя.

— Обзалагам се. Знаеш ли как прекарахме последните три часа двамата с Даръл? Събирахме файловете по двата случая и ги предавахме на федералните. Под моя юрисдикция има две твърде вероятни убийства, Диз, а сега ми ги отнеха без никаква основателна причина.

— Което обяснява не твърде радостното ти настроение. Не че имаш нужда от нещо конкретно, за да си мрачен. Но стана по-бързо, отколкото очаквах. — Вдигна ръка. — Не говоря за трите часа. Имам предвид колко бързо Олстронг намери човек да задърпа конците във ФБР. Трябва наистина да е с връзки много нависоко, което предполагаме и преди.

— Значи си го очаквал?

Харди кимна.

— Надявах се нещо подобно да се случи. Малко е изненадващо, че стана толкова бързо, което също не е зле.

Лицето на Глицки остана сериозно.

— Е, радвам се че си толкова щастлив от това. А аз и Даръл се чувстваме употребени.

Но Харди поклати глава.

— Снощи го казах на Брако, ще го кажа и на теб. Нямахте да ги хванете за никой от двамата Боуен. Никога. Онези случаи са стари, Ейб, каквито и доказателства да са съществували, те отдавна са заличени. И тъй като тези момчета са отлични професионалисти, смятам че едва ли са оставили някакви следи поначало. Затова намесата на ФБР е всъщност отлична новина.

— Да, едва сдържам ликуването си. Но, за протокола, кажи ми, какво му е толкова хубавото?

Харди се изправи.

— Изведнъж цялата ситуация, която от гледна точка на Олстронг е била под контрол и в застой, пак се е раздвижила. Проблемът е жив. Той ще трябва да реагира и да продължи да реагира, ако иска да я държи под контрол, което означава, че ще трябва да се разправи с мен.

— Както се е разправил с Боуен?

Харди поклати глава.

— Не и ако може да го избегне, Ейб. Не и този път. Вече е опитал този начин и сега той рикошира към него, за да го сдъвче. Ще разбере това много скоро.

— Надявам се да си прав, но дори и при това положение, ако ФБР го защитават от съдебно преследване, каквото и да правиш, нищо не може да го засегне. В най-добрия случай ще излезеш глупак. Той никога няма да бъде съден за убийство, ако федералните не допуснат някой да изгради дело.

— Да, не виждаш ли, че е именно така. Той не ми трябва за убийство. Той ми трябва, за да ми помогне да измъкна клиента си от затвора. После просто ще се отдръпна.

Веждите на Глицки паднаха и прихлупиха очите.

— Правилно ли чух, че всичко това е било за да измъкнем шибания ти клиент от затвора?

Главата на Харди рязко се вдигна — Глицки толкова рядко използваше ругатни. Щом е стигнал дотам, значи е по-ядосан, отколкото Харди бе очаквал.

— Ейб — каза тихо той, — чуй ме. Дали ти харесва или не — моят клиент е единственият лост, с който разполагаме. Убийствата на Боуен не представляват заплаха, те са стара история. Нападението над Ивън в затвора — също. Нападателят е мъртъв и това никога няма да е нищо повече от сбиване между затворници. Така че кое е единственото друго престъпление на американска земя, в което знаем, че има пръст? Поръчката за убийството на двамата Халил, нали така? Което означава Рон Нолан. А кой е единственият друг участник, заинтересуван да установи връзката му с Нолан? Аз. Ще трябва да атакува мен.

— Тогава какво?

Харди се наведе напред в стола си и опря лакти върху коленете.

— Тогава ще си поиграя с него.

40.

Ивън стигна в стаята за посетители на количка. Каза на Харди, че ще се възстанови напълно, макар че, пошегува се той, не искал никога повече да чува тези думи. Все пак това че можеше да се шегува с всичко бе добър знак. Каза на Харди, че нападението дошло съвсем неочаквано. Ако не се брой реброто, всичко било професионално изпълнено в момента, когато влизал, както се предполага, в празната тоалетна. Доколкото си спомняше, нямало други свидетели.

Харди му беше донесъл копие от апела и заедно обсъдиха някои по-тънки юридически моменти, които той в началото не разбираше, но накрая бе доволен и реши, че този подход може би има шанс. Харди също го осведоми за последното развитие на случаите Боуен и как ФБР са ги поели. Поговориха за това кой може да е онзи толкова високопоставен човек.

— Може би никога няма да узнаем — каза Харди. — Някой, който смята, че е по-важно типове като Олстронг да създават компании, които растат и просперират, от това да се тревожи за спазването на буквата на закона. А че е трябвало да убият някой и друг човек? Вижте колко работа са свършили и колко работни места осигуряват, цялата инфраструктура, която създават. Заслужава си цената, нали така? Точно така.

— Харесва ми този поглед към националната сигурност. И ако Олстронг потъне, какво точно би станало?

— В най-добрия случай, вреди на усилията, вложени в тази война, на цялата отлично свършена работа на Олстронг там. Това винаги е аргументът, който изваждат. — Харди се усмихна широко. — Но също започвам да мисля, че голямата клечка в дъното, която и да е тя, ще изгуби голяма част от своите доходи.

Ивън въздъхна болезнено.

— Не ми се иска да вярвам, че тези неща наистина се случват. — Огледа затворническите стени. — Всъщност не мога да повярвам, че всичкото това наистина се случва.

* * *

Обаждането дойде малко след един часа. Харди тъкмо се бе върнал в офиса си.

— Господин Харди, обажда се Джек Олстронг. — Гласът му отново си бе върнал сърдечния тон. — Тази сутрин получих копие от апела, който сте подали във връзка с делото на Шолер. Господин Лой смята, че можем вероятно да очакваме да последва решение за преразглеждане. Той се възхищава от работата ви, господин Харди. Каза ми, че има голяма вероятност съдът да нареди поне изслушване по въпроса. Мисля, че започнахме лошо отношенията си и се чудех дали няма да имате малко свободно време да дойдете в офиса ми днес следобед.

Харди реши, че няма да навреди да се направи на труден.

— Ако не знаете нищо за връзката на Нолан с Халил, както ми казахте последния път, тогава едва ли има за какво да говорим.

— Ами, вие изглежда сте почти убеден, че Шолер не е убил Нолан. В такъв случай може би бихме могли да ви помогнем. Може би си струва да го обсъдим.

Харди изчака още няколко секунди.

— Мога да ви отделя два часа днес следобед, но смятам, че срещата трябва да се проведе в моя кабинет.

* * *

Харди седеше зад бюрото си с бележник в ръка. Вече бе нахвърлил няколко бележки, които да му напомнят за въпросите, които трябва да повдигне в предстоящия разговор. Чувствайки се неловко пред самия себе си, че всъщност наистина може да има нужда от него, той постави пистолета в горното чекмедже отляво, за да е лесно да го вземе, ако се стигнеше дотам.

Когато Фелис въведе Олстронг, се правеше, че пише нещо. Вдигна глава, и с думите „Извинете ме за няколко секунди“ посочи стола с права облегалка пред бюрото си, за да седне Олстронг. Той остави куфарчето си отстрани и седна, а в това време Фелис излезе и

затвори вратата. Харди нахвърли още няколко реда, остави химикалката и избута бележника встрани.

— Изглежда — започна той, — имате ангел-пазител някъде във Вашингтон, който се е погрижил да прекрати полицейското разследване по случаите Боуен. Но докато Ивън Шолер е жив и е в затвора, или аз или някой друг като мен ще дълбае около връзката между Олстронг, Рон Нолан и Халил. Онзи, който се е опитал да убие Ивън, е проиграл шанса си и отсега нататък едва ли ще има втори, тъй като той е сложен под специален режим с цел осигуряване на безопасност. Както съвсем наскоро сте имали щастието да установите, апелативните адвокати са взаимозаменяеми. И повярвайте ми, господин Олстронг, всеки, който прочете моя апел и моите записки, от които има няколко копия, ще започне проучването си от мястото, до което съм стигнал. Това достатъчно добре ли обобщава ситуацията?

Олстронг, обут в каубойски боти от крокодилска кожа, в бледозелен костюм от габардин, се облегна назад и кръстоса крак върху крак. Чертите на лицето му бяха спокойни, почти дружелюбни.

— Да, това адекватно изяснява вашето разбиране за нещата. Макар че, както казах в разговора ни онзи ден, всяко ваше предположение за извършено от мен престъпление е невярно. Убеден съм, че федералните следователи няма да открият улики, които да свързват „Олстронг Секюрити“ в случилото се с Боуен.

— Убеден съм, че няма да открият — каза сухо Харди.

— Също така няма да открият доказателства, че съм наредил на Рон Нолан да убие, когото и да било. Аз не върша бизнеса си по този начин. — Той завърши тази уводна реч с бързата усмивка на продавач.

— Стига да сте уредили Стиви Уондър и Рей Чарлз да провеждат разследването — отвърна Харди, — бих се изненадал, ако успеят да открият Олстронг в телефонния указател. Но не е това въпросът. Това, което смятам да разкрия, са доказателствата събрани от ФБР, които свързват Нолан и вашата компания със случилото се в Ирак, довело до смъртта на двама от клана Халил. А ако покрай Нолан вашата компания се окаже замесена в обществен скандал — е, това ще бъде бонус.

Олстронг седеше невъзмутимо.

— Кое ви кара да смятате, че ФБР разполага с доказателства, които свързват „Олстронг“ с въпросните убийства?

— Агентите са го съобщили на членовете на семейство Халил. Каквото са открили агентите, мога да го откроя и аз.

— Доколкото разбирам, агентите са казали също, че поръчката е дошла от Куван Крекар, не е ли така? — попита Олстронг.

— Да, така разбрах и аз — кимна Харди.

— Е, тогава?

— Какво тогава?

— Ами, тогава е ясно откъде е дошла поръчката, нали? От Куван, не от мен, не от Олстронг.

— Това би било очевидно, ако не беше едно нещо. По-точно двама души. Двамата Боуен. Всичко между Нолан, Халил и Куван е било затворен кръг, докато Чарли Боуен не е успял да го разкъса. Ако двамата Боуен бяха все още живи, бих повярвал, че убийствата на Халил са идея на Куван и поръчка на Куван. Но Куван вече е бил мъртъв, когато Чарли Боуен започва да души наоколо и това напълно елиминира възможността Куван да е убил Боуен. Ала някой все пак е имал нужда Чарли да умре, защото той е щял да извади на бял свят името на истинския поръчител на убийството на Халил. А вие знаете кой е той, Джак. Знаете, защото сте били вие.

Раменете на Олстронг се приведоха за момент.

— Пак стигнахме дотам, а? — каза той.

— Боя се, че да. — Харди срещна студено погледа на противника си.

Олстронг сви рамене, кимна, наведе се и вдигна куфарчето си. Сложи го върху коленете и щракна ключалките.

— За съжаление, ситуацията стана наистина неприятна.

За един безумен миг Харди си помисли, че е сбъркал и след половин секунда ще бъде мъртъв. Преди дори да успее да реагира, да посегне за своя пистолет, който така глупаво, така глупаво бе сложил в затвореното чекмедже, куршумът на Олстронг щеше да излети през заглушителя и без предупреждение да мине през куфара и да отнесе Харди в небитието. Това ще сложи край на заплахата за него тук и веднага.

Лявата ръка на Харди се вдигна към чекмеджето и започна да го издърпва.

Нямаше да има достатъчно време.

Край. Животът му свърши.

Но в мига, в който Олстронг трябваше да изстреля куршума си, вместо да стреля с оръжието, скрито вероятно в куфара му, той просто продължи да говори:

— Трябва да изразя възхищението си от вашата упоритост и усърдие. Всъщност, бих искал да ви предложа договор да поемете част от юридическата работа при мен. Господин Лой е чудесен корпоративен адвокат, но понякога му липсва инстинктът на убиеца, необходим за моя бизнес: Както всичките ми старши служители, ще получавате заплатата си в брой.

Олстронг завъртя куфарчето, за да покаже на Харди спретнато наредени пачки стодоларови банкноти. И нито следа от оръжие.

Харди безшумно изпусна въздуха от дробовете си, събра треперещите си ръце и ги сплете върху бюрото. Кокалчетата им бяха побелели.

А Олстронг продължи:

— Тук има двеста хиляди долара, господин Харди. Бих искал да ви ги предложа като хонорар за първата ви година. Ако предпочитате мога да уредя да бъдат депозирани в офшорна сметка, в швейцарска банка или на друго предпочитано от вас място. Всъщност договърът ви ще бъде сключен с един от нашите иракски филиали, които не декларират данъчна възвръщаемост в Съединените щати. Така че от вас зависи дали ще решите да декларирате това като ваши доходи.

— Чудя се колко от тях съм дал аз като данъкоплатец — каза Харди.

— Не бъдете наивен — отблъсна удара Олстронг. — И не си играйте с мен. — Предложението за подкуп вече бе признание, макар и безсловесно, за участието му във всичко, в което го бе обвинил Харди. Той продължи: — Сериозно ви съветвам да обмислите предложението ми. Както сам сте забелязали, все още разполагам с други алтернативи за действие, макар и по-рисковани и скъпоструващи.

Харди се усмихна широко:

— Наистина си бях помислил, че сме преминали този етап, Джак.

Олстронг затвори куфарчето бавно и внимателно и го остави долу до себе си. Облегна се назад и продължително изгледа Харди.

— Е, господин Харди, имаме ли разбирателство?

— О, ние отлично се разбираме, Джак. Но нямаме сделка. Смятах, че съм дал ясно да го разбереш. Искам Ивън Шолер да излезе от затвора. Не ме е грижа как ще се случи, но това е моята цена.

— Да предположим, че ФБР изведнъж открият доказателства, уличаващи Рон Нолан в атентата срещу Халил. И докладите от наблюдението свържат някои от клана Халил с терористични организации. И подслушани телефонни разговори, в които обсъждат как да очистят Рон Нолан. Смятате ли, че това ще свърши работа, господин Харди?

— Мисля, че би могло. Значи, това, което трябва да направиш, Джак, е да намериш тези доказателства.

— А после какво?

— После спираш да ме интересуваш.

Но Олстронг все още не беше готов да се предаде.

— А ако такива доказателства не съществуват?

Харди наклони глава.

— А, но и двамата знаем, че съществуват. Спомняте ли си? ФБР ги е открило, преди да говорят със синовете на Халил. Вие сте ги видели, преди да решите да продадете Куван.

Мълчанието увисна за дълго.

Накрая Олстронг кимна веднъж.

— Не е трябвало да използва онези гранати — каза тихо той, сякаш обясняваше нещо сложно на дете. — Това е било негово собствено решение и съвсем глупаво в тактически смисъл. Но на него не му пукаше. Беше се превърнал в пречка. Обичаше да взривява всичко. Намираще, че е забавно. Глупакът се мислеше за непобедим.

* * *

— Ако искаш личното ми мнение, той е видял сметката и на Нолан — каза Харди и хвърли фъстък в устата си. Беше в кабинета на Глицки. — Не го е направил — лично. Самият Олстронг все още е бил в Ирак по онова време. Но някой от хората му е очистил Нолан. Поредната поръчка.

— Защо? — попита Глицки.

— Олстронг сам го каза — Нолан вече е бил пречка. Използвал осколочни гранати, което може да се проследи до Олстронг.

Брако стоеше намръщен и подпрян до стената със скръстени ръце.

— Нали не искаш да кажеш, че ще ти даде нещо, което може да се проследи до него? Гранатите имам предвид.

— Не. Не би направил това. Те могат да се проследят до компанията, но старият Джак ще каже, че Нолан ги е откраднал или нещо такова, че е действал на своя глава, когато е убил семейство Халил. Действал е независимо.

— Няма значение — Глицки се бе излегнал назад, разочарован, събрал пръсти пред устата си. — Той има силна защита, забравихте ли? Все едно е имунизиран. Все още не мога да повярвам, че федералните са част от всичко това. Шуйлер не би участвал в нещо такова на своя глава.

— Аз не бих го приемал толкова лично, Ейб — каза Харди. — И той не го прави на своя глава. На него също са му казали, че е въпрос на национална сигурност, а той вярва на шефовете си. Тук говорим за доброто. Всеки накрая излиза от добрите момчета.

— Чудесно — отвърна Глицки.

— А какво ще кажете за Боуен? — попита Брако. — Какво ще кажете за тези убийства? Ще ги наречем съпътстващи щети и ще оставим нещата така? Това изглежда ли ви правилно?

Харди се обърна към него.

— Ти така или иначе никога нямаше да го докажеш, Даръл. Никога, никога. Даже и след един милион години. Попитай Ейб дали е съгласен с мен.

Глицки вдигна рамене вместо отговор.

Харди вдигна ръка.

— Не казвам, че това ме прави щастлив, но такава е реалността.

— Пълен провал! — каза Брако. — Какво ще кажа на Джена, когато ми позвъни следващият път? Че дебелият котараци искат Олстронг да остане невредим? Съжалявам, но такава е реалността. Родителите ти са без значение. — Той удари с ръка по металното шкафче. — Това направо ме побърква. — И той излезе от стаята.

— Още не е свършило — извика зад гърба му Харди.

В последвалата тишина Глицки изръмжа:

— Какво трябва да означава това?

— Искам да кажа, че през следващите седмици ще получа моите доказателства. А великото нещо в доказателствата е, че те говорят сами за себе си.

Глицки го изгледа зверски.

— А, да, твоят клиент. Bravo на него. Bravo и на теб.

— Не става въпрос само за нас — каза Харди.

— Така ли? — попита отново Глицки. — А за кой друг? — Той се изправи и поклати глава. — Затвори вратата отвън, ако обичаш. Имам малко истинска работа за вършене.

41.

Харди бе в офиса си и отваряше пощата. Тъкмо бе приключил с преглеждането на документите, които бе получил през последните три седмици чрез служебната поща от местния офис на ФБР в Сан Франциско. Федералните агенти бяха свършили както обикновено съвестно и ефикасно работата си. Фрагментите открити в къщата на Халил бяха съпоставени и свързани с гранатите в едно сандъче в складовете на Олстронг на летището в Багдад. Освен това бяха открити куршум, който съвпаднаше с пистолета, намерен в раницата на Нолан заедно с гранатите. Информацията, свалена от харддиска на Нолан съдържаха не само снимки на къщата на Халил, направени от различни ъгли, но и снимки на жертвите, които изглежда са били сканирани. Банковите, извлечения бяха увековечили редовни автоматични депозити на всеки две седмици от по 10 000 долара и един друг депозит от 25 000 долара, направен четири дни преди убийството на Халил. Имаше и четвърт страница, на която с почерка на Нолан бяха записани имената и адреса на жертвите, следваха някакви неразгадаеми драскулки и заврънкулки и числото 50 000 долара, оградено няколко пъти.

Доказателствата, свързващи Халил със заговор да бъде убит Нолан, се оказаха също толкова внушителни. Пристигнаха записите на телефонните разговори, придружени от спретнати файлове с превод от арабски. Имаше доклади от информатори, чиито имена бяха заличени, тъй като бяха въпрос на национална сигурност. Но те ясно посочваха участието на клана Халил в заговор да бъде убит Рон Нолан, за да се отмъсти за жертвите от Менло Парк.

Харди трябваше да признае прецизността и предпазливостта на Олстронг. Всички тези доказателства щяха да се окажат много ценни за него по време на изслушването на апела на Шолер. И нито едно от тях не свързваше с тази история Олстронг или компанията му.

Разбира се, през цялото това време Харди бе чел във вестниците за агентите, участвали в разследването по случая Шолер. В медиите се беше разразил дебат за това дали те просто са били смехотворно

некомпетентни или престъпно нехайни, за да задържат подобни важни улики в процеса на един истински Герой от войната. Имаше агенти прехвърлени на други служби, разжалвани и понижени в длъжност.

Глицки, който ежедневно следеше развоя на събитията заедно с Харди, не можеше да скрие задоволството си. Харди се бе опитал да изтъкне, че едва ли някой наистина виновен ще бъде наказан, но Глицки тържествуваше от кръвопролитията, на което ФБР само се бе подложило.

Сега Харди посегна към плик двайсет на двайсет и осем сантиметра. Бе пристигнал адресиран до него, с надпис лично и поверително, с редовната поща и без обратен адрес, но с печат и пощенска марка от Сан Франциско. Бръкна и извади две копия на документи, изпратени по факс, които съдържаха електронна кореспонденция между Rolan@sbcglobal.net и JAA@ Allstrong.com. Те носеха дата от деня след убийството на семейство Халил и съобщаваха, че Нолан е свършил последната си задача и иска остатъка от заплащането си да бъде преведено на съответната банкова сметка. Олстронг трябвало да предаде съобщение на господин Крекар, че въпросът е решен, както е било обещано, и той можел да продължава да работи по договорите в Анбар без намесата на конкуренцията.

Въпреки че в това нямаше нищо смешно, по устните на Харди заигра призракът на една усмивка. Може би трябваше да се обади на Глицки и да му каже, че Бил Шуйлер в крайна сметка не беше наивният и мекушав агент, на какъвто трябваше да се прави, за да запази работата си. От друга страна Харди нямаше доказателство, че Шуйлер има нещо общо с това последно сведение. Всяко споменаване на името му вероятно би вкарало човека в по-голяма беда. А и писмото би могло да пристигне от всеки друг агент на ФБР между Сан Франциско и Багдад, който знае какво се случва и изпитва отвращение от ролята, която Бюрото е принудено да играе.

Харди съзнаваше, че без свидетел или друг начин за доказване на автентичността на документите, това което държеше в ръка бяха само два листа хартия, която не би имала никаква стойност в съдебната зала. Той седна зад бюрото си и задърпа стегнатата кожа на челюстта си, докато за стотен, за хиляден път обмисляше евентуалните последици от своите действия.

Не беше обещавал нищо на Олстронг. Тъкмо напротив, бе дал ясно да се разбере, че ще разполага с всяка получена информация, както сметне, за добре. Освен другото, така или иначе, това последното не беше изпратено от Олстронг. Не му дължеше нищо. Както бе казал самият Олстронг, ситуацията бе неприятна.

Стана и без да размени и една дума с никого, прекоси офиса, отиде до стаята с копирния апарат и направи две ксерокопия. Върна се до бюрото си и започна да рови из записките си да открие адреса на Абдел Халил.

* * *

Харди и Франи подрязваха розите, които вървяха покрай оградата в задния им двор. Беше хладна неделна сутрин на втората седмица през юни. Говореха за децата си, които чакаха да пристигнат и да останат вкъщи през следващите няколко дни.

— Мисля, че и двамата трябва да пороботят — каза Харди. — Работил съм всяко лято от живота си.

— Разбира се, че си работил — отвърна Франи. — Дори и сега си те представям — четирийсет и една годишният Дизмъс Харди, който разорава полето. Да не говорим как си вървял по десет мили до училище всеки ден в дълбокия сняг.

— Махни тази част за снега. Тук е Сан Франциско, забрави ли?

— Да, но когато беше малък, климатът тук не беше ли различен? — Франи се наслаждаваше на тази шега с разликата от единайсет години във възрастта на двамата.

— Много смешно — каза той и отстъпи назад.

Посегна и отрязва издъно една роза, Току-що напъпила.

— Хей — нахвърли се тя срещу него.

— Старите ми очи недовиждат — дръпна се назад той. — Целех се малко по-надолу, в корена.

— Цели се по-нависоко, иначе и аз ще започна да режа на ниското — и тя игриво замахна към него с ножицата.

Харди направи още една крачка назад, после навири глава и погледна през рамото ѝ.

— Я виж какво е довлякла котката тук.

По тясната пътечка от едната страна на къщата се задаваше Глицки. Беше цивилен, с ръце в джобовете на ожуленото кожено яке. Стигна до Франи и я прегърна лекичко, прие целувката ѝ по бузата и се обърна към съпруга ѝ.

— Знам, че ще прозвучи грубиянски — каза Харди, — но днес е неделя. Мислех си, че каквото и да е, може да почака. Но може би не е така.

— Може би не е така в крайна сметка. Знаеш ли нещо за това?

— За кое?

— Джак Олстронг.

Харди почувства кухня в стомаха си. Задържа дъх, прокашля се и се опита да преглътне.

— Не. Какво ще ми кажеш за него?

— Седнал в колата си тази сутрин в Хилсбъро, завъртял ключа и хвъркнал във въздуха заедно с половината си къща. Гръмна в новините.

— Не гледам телевизия в неделя.

Глицки не помръдваше от мястото си.

Франи докосна ръката му.

— Ейб? Нещо не е наред ли?

— Не знам, Фран. Не знам дали нещо не е наред. Мислех си, че Диз ще може да ми каже — той не сваляше очи от Харди.

Който си пое въздух, после още веднъж, след това издиша тежко и се смъкна на колене.

ЕПИЛОГ

2008 Г.

Един топъл ден на късното лято, около петнайсет месеца след смъртта на Джак Олстронг, един отличен джазов квартет свиреше аранжimenti от репертоар достоен за биг бенд в задния двор на Ейлийн Шолер, която тъкмо излизаше от къщата. Проби си път под балоните и хората, поднасящи благопожелания. Тук докосваше ръка, там гръб, усмихвайки се и разменяйки поздравите си. Накрая стигна до масата, на която седяха Дизмъс и Франи Харди и пиеха вино с Арън Уошбърн.

— А, ето къде сте били, чак в дъното. Имате ли нещо против една стара жена да седне при вас?

— Не виждам никакви стари жени наоколо — погледна я Уошбърн. — Но светнали от щастие майки на герои от войната са добре дошли.

Харди дръпна стола ѝ и тя седна, докато очите ѝ блестяха в потвърждение на думите на Уошбърн. Усмихна се на всички.

— Герой от войната. Мислех, че никога няма да чуя тези думи за Ивън отново. А сега... — Тя се обърна, посочи наплива от хора и се обърна към Харди. — Как мога някога да ти се отплатя?

— Повярвай, Ейлийн, самият резултат беше най-голямата отплата. Да виждам там Ивън — как върви като свободен човек. Виж го как се смее и почесва.

След като апелативният съд назначи второ дело, Областният прокурор на окръг Сан Матео се отказа от по-нататъшно съдебно преследване. Изглежда ФБР нямаха желание да сътрудничат, позовавайки се на националната сигурност и необходимостта да запази поверителността на вътрешната си информация. При пламенното възражение от страна на Мери Патриша Уелан Мийли, Областният прокурор с удоволствие се възползва от това като причина да свали обвиненията.

Всички обърнаха глави към мястото, където бе застанал Ивън. Ръката му прегръщаше Тара и двамата бяха заобиколени от кръг от хора — баща му, няколко други мъже и жени на неговата възраст, Тони Онофрио и даже Стан Паганини.

— Все още ми се струва сън — каза Ейлийн. — Сякаш всеки миг ще се събудя и той отново ще е в затвора.

Франи протегна ръка и хвана нейната.

— Нищо подобно няма да се случи. Това, което ще стане е, че Тара и той ще се оженят следващия месец и въобще няма да се изненадам, ако много скоро след това станеш баба.

Ейлийн стисна ръката на Франи, погледна бързо към небето, след което отново погледна към нея.

— От твоите уста — в божиите уши. Но след всичкото това време направо не смея да се надявам.

— Ще свикнеш — каза Харди.

— Не — усмихна се Ейлийн насреща му. — Ти не разбираш. Никога не искам да свиквам с това. Искам да съм също толкова радостна както днес през всеки останал ден от живота ни. Искам никога да не забравяме как се чувстваме днес и какъв късмет имаме. Ние наистина не вярвахме, че някога това ще се случи и сега, когато стана... е просто... просто чудо. Живеем в чудо и не можем да го забравим, и съм толкова благодарна.

Тя неочаквано стана, заобиколи Уошбърн, наведе се и прегърна Харди. След това го целуна по бузата и се изправи.

— Благодаря ти — каза му. — А сега смятам отново да ида да прегърна сина си.

— Отлична идея — съгласи се Харди. — Прегърни го и от мен.

Когато тръгна, Уошбърн отпи от виното си и каза:

— Трябва да призная и на двама ви, че се чувствам малко неловко да присъствам тук. Тя трябваше да може да устрои това празненство преди четири години.

Харди поклати глава.

— Властта извърши измама, Арън. Измами го и не му даде честен процес. Аз не бих се бичувал заради това.

Франи се наведе напред.

— О, да, би се бичувал. Но това не променя факта, че ти не трябва да го правиш.

— Е, във всеки случай — каза Уошбърн, — забавената справедливост е отказана справедливост, но днес ще трябва да се задоволя с „по-добре късно, отколкото никога“. — Той хвърли поглед назад към Ивън. — Момчето плати доста висока цена, трябва да признаем. Но каквото и да му предстои, вярвам, че ще успее да се справи.

— Има отлични шансове — съгласи се Харди. — Наистина отлични шансове.

* * *

Ивън знаеше, че си има работа с професионалист в ръкопашния бой и не можеше да си позволи колебание. Веднага щом Нолан започна да отваря вратата, той наведе рамо и я блъсна с всичка сила. Ударът изхвърли Нолан назад, задната част на крака му закачи малката масичка и той полетя надолу по гръб. Ивън се хвърли отгоре и заби коляно в гърдите му, почти преди той да се блъсне в пода. Нанесе незабавно няколко удара с бокс в челюстта му.

Но всичкият изпит алкохол не бе в негова полза. Нолан се изправи и нанесе злостен кос удар във врата му. Той го отхвърли по гръб отстрани до камината и спря дишането му.

Нолан се завъртя и премина със скок разстоянието помежду им — около метър и половина. Ивън направи широк замах, който Нолан блокира с ръка, но успя да го удари в слабините. Това му позволи да мине от вътрешната страна и да удари два пъти главата му с боксовете. Бяха бръснещи удари, но все пак накараха Нолан да се дръпне назад, където успя да се изправи на колене и дори да се усмихне с някаква тъпа решимост:

— Мъртъв си, копеле! — каза той.

Ивън се изправи също на крака, все още задъхан: Грабна ръжена до камината, вдигна го настрани за малко, после пристъпи напред и замахна. Нолан отстъпи назад, ръженът мина покрай него и тогава се завъртя, ритна Ивън в корема и повторно го остави без дъх. Но това го изложи на обратно нанесения удар с ръжена.

Ала при затрудненото дишане и пиянското състояние на Ивън рефлексите му бяха по-бавни от обикновено. Нолан хвана с ръце

ръжсена, който се носеше към него, дръпна го над рамото си и се прицели в тялото на Ивън. Метна го върху гърба си и като джудист го запрати срещу пода и масичката. Ивън остана с чувството, че гърбът му е пречупен, но ако останеше да лежи там и Нолан се хвърли отгоре му, знаеше че няма да има друг шанс и врагът му щеше да го убие тук и сега. Затова в отчаянието си го ритна отново, този път уцелил коляното му. Това го завъртя наполовина и го просна върху тухлите на камината. Стойката с машата и лопатата издрънча.

Когато Ивън се опита да се изправи отново, тялото отказваше да изпълни трескавите команди на мозъка. Превъртя се едни път и още един, опълчвайки се срещу собствената си инерция, надявайки се да използва масичката като щит. Нолан бавно се надигаше, сякаш надушил предимството си.

Ивън продължаваше да се бори, за да си поеме дъх. Образът на Нолан, който бе започнал да се изправя, се раздвояваше и размазваше пред очите му. Ивън положи усилие да застане на коляно, надявайки се ръцете му да напипат нещо, което да може да използва като оръжие. Единственият му шанс беше ръжсена, на средата на пода между двамата. Хвърли се напред с животински рев и сложи ръце върху него. В същия момент кракът на Нолан се стовари отгоре им и ги прикова към пода. Вторият му крак се вдигна във въздуха и в лявото ухо на Ивън гръмна експлозия. Главата му се удари в стената отзад и той се строполи в безсъзнание на пода. Известно време остана да лежи там в безсъзнание.

* * *

Нямаше време. Събуди се отново и надебелелият му език усети вкуса на кръв в устата, засъхналата коричка върху сухите и напукани устни. През вратата на стаята, въпреки че беше тъмна, видя Нолан да рови в дрешника, където знаеше, че държи пистолета.

Болката в главата му сега бе обхванала гърба, врата, краката му. Небе в състояние да мръдне нито едно мускулче. Най-малкото усилие — най-лекото отваряне на очите или помръдване на главата на няколко сантиметра, или стягане на коляното — и светът, неговият разум и защита, угасна.

Стъпките се приближиха, почти се влачеха в бавната си преднамереност.

Даже и в мрака усети падането на сянката върху него. Нолан държеше пистолета.

След това прошепнати думи:

— Глупав кучи син!

Не помръдна. Не отговори по никакъв начин. Не можеше.

Нолан стоеше над него. Каквото и да му бе сторил, то заплашваше живота му, но не бе без последици и за Нолан. От начина, по който се движеше, личеше, че е ранен, физически засегнат. Ръката му бе толкова лошо ударена, че му бяха нужни няколко опита, за да зареди оръжието.

Ивън нямаше друг избор — трябваше да атакува. И той скочи. Коленете му блъснаха Нолан през средата на тялото. Едновременно с две ръце улови ръката на Нолан. С другата си свободна ръка Нолан започна да блъска главата на Ивън отстрани, отново и отново.

Но Ивън не пускаше ръката му, даже за да се предпази. Да пусне пистолета означаваше да умре. Стисна цевта с всички сила и пъшкайки от усилието, накрая го вдигна достатъчно, за да отлепи ръката и пистолета едновременно от земята. След това я заизвива.

Най-сетне пистолетът бе в ръката му, а цевта бе опряна в челото на Нолан.

Край.

Нолан се отпусна, изведнъж всичкото желание за борба го напусна. Разтвори ръце на пода, сякаш искаше да каже: „Предавам се“. Една цяла секунда, дълга колкото минута, никой от двамата не помръдна.

И тогава, с един последен удар Нолан изкрещя и за последно замахна към главата на Ивън.

Пистолетът изгърмя.

Издание:

Джон Лескроарт. Предателство

Американска. Първо издание

Редактор: Весела Люцканова

Художник: Валентин Киров

ИК „Весела Люцканова“, София, 2008

ISBN: 978-954-311-067-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.